

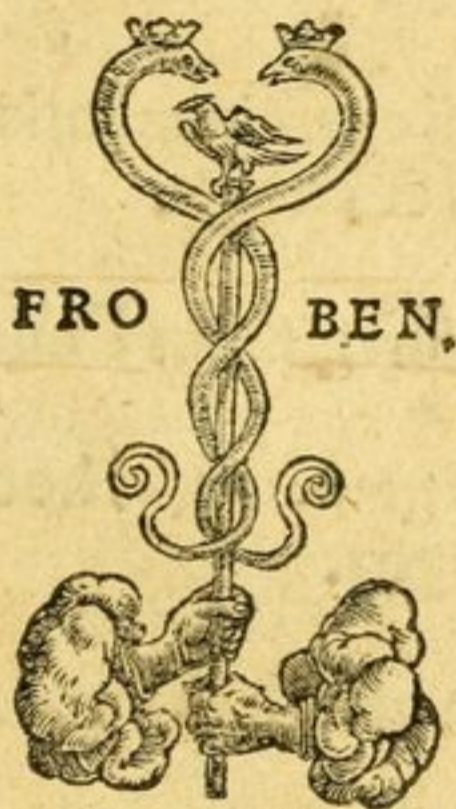
155
155
155

155

AESOPHI

PHRYGIS FABELLAE

Græce & Latine, cum alijs opuscu-
lis, quorum index proxima
refertur pagella,

Basileæ, in officina Frobeniana.

An. M. D. XXX.

Amberg

INDEX

AUTORVM HVIVS

LIBRI.

Aesopi Phrygis uita & fabellæ.

Gabriæ Græci fabellæ tres & quadraginta ex
trimetris Iambis, præter ultimã ex scazonte,
tetraſtichis conclusæ.

Ex Aphthonij exercitamentis de fabula, tum
de formicis & cicadis.

De fabula ex imaginibus Philostrati.

Homeri βατραχομυομαχία, hoc est, ranarum &
murium pugna.

Museus poëta uetustissimus de Ero & Leãdro.

Agapetus de officio regis ad Iustinianum Cæ
sarẽ. Hæc omnia cū Latina interpretatiõne.

Hippocratis iusiurandum.

γαλεωμυομαχία, hoc est, felium & murium pu
gna, tragœdia Græca.

Fabularum index in fine adiectus est.

S A L V T E M .

T E R V M exhibemus uobis Aesopii fabellas cum aliquot alijs libellis Græce & Latine, quod proximam æditionem, quæ tota Græca fuit, ijs, qui adhuc tirones sunt in Græcanica literatura, minus gratam fuisse cognouerimus, quibus hoc Enchiridium præcipue paratur. Nam qui iam aliquatenus profecerunt, malunt in alijs autoribus se exercere. Nos etiam incipientibus consulendum putamus. Nec libet quibusdam hodie in Academijs uersari, ubi sunt publici Græcarum literarum professores, propter ingens istud dissidiũ, quod magnam orbis partem, sed præcipue gymnasia affligit, bonis studijs omnibus internicionẽ minitans, nisi melior deus aliquis succurrat. Talibus igitur qui domi suo, quod aiunt, Marte aliquid Græcanicæ eruditionis comparare uolunt, muti magistri uice erit Latina uersio. Vos nostram operam boni cõsulite, & bene ualete, Basileæ.

ΑΙΣΩΠΟΥ ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΜΥΘΟΠΟΙΟΥ, ΜΑ
ΞΙΜΩ ΤΩ ΠΛΑΝΟΥΔΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ.

Ρα γμάτων φύσιν ἢ ἐν ἀνθρώποις ἢ
 κρίνωσαρ μὴ ἢ ἄλλοι, ἢ τῆς μετ' αὐ
 τῶν πρὸς ἑδωκαμ φέροντες. αἴσωπε ἢ
 δοκεῖ μὴ πόρρω θεοτέρως ἐπιπνοίας
 τῆς θηϊκῆς διδασκαλίας ἀφάμευθ,
 πλῆθ' ἔθ' μέγ' ὅτι πλῆθους αὐτῶν
 πρὸς ἑλάσαι. ἢ ἢ οὐτ' ἀφανόμενος, οὐτε συλλογιζόμενος,
 οὐτε μὴν ἰσοζία, ἢ ἢ ὁ πρὸς φιλ κατ' αὐτῶν ἡλικίας ἢνε
 γκεχρόνθ, πλὴν νυθεσίαρ δι' ἀδ' ἐμμευθ, ἀλλὰ μύθοις
 τὰ πάντα παιδοτριβῶν, οὕτω τὰς τῶν ἀκροωμύων
 ἀγρεύει ψυχὰς, ὡς ἀχάωεσαι τοὺς λογικοὺς πειῖν
 ἢ φρονίμ, ἀ μὴτ' ὄρνιθες, μὴτ' ἀλώπεκες. ἢ αὐτὸ πάλιν μὴ
 προσέχθ' ἐκείνοις, οἷς πλῆθ' τῶν ἀλόγων ἐν καρῶν νυθ
 νεχῶς προσεχνηκῶτα μυθενεται. ἢ ἢ ἢ μὴν κινδύως
 ἐπικρμύως αὐτῶν διέδρα, ἀ δὲ μεγίστης ἐν τοῖς καρῶν
 οἷς φιλ ὠφελείας ἔτυχεν. οὐτ' ἢ τῶν κατ' αὐτῶν
 βίον φιλοσόφ' ἢ πλιτείας εἰκόνα πρὸς ἑμμευθ, καὶ ἐξ
 γοις μᾶλλον, ἢ λόγοις φιλοσοφήσας, τὸ μὴ γνῶθ' ἢ
 ἀμορίσ τῆς φρυγίας κατῆγε τῆς μεγάλης ἐπικλησίμ. τὸ
 δὲ τύχῳ γέγονε δ' ἄλλος. ἐφ' ὃ καὶ σφόδρα μοι δοκεῖ, τὸ
 ἢ πλάτωνα ἐν γοργία καλῶς ἄμα καὶ ἀληθῶς εἰρηῶθ,
 ὡς τὰ πλῆθ' γὰρ ταῦτα φησίμ ἐναντία ἀλλήλοισ, ὅτιμ,
 ἢ τε φύσις, ἢ ὁ νόμ' ἢ. αἰσῶπ' γὰρ πλὴν ψυχῶν ἢ
 μὴν φύσις ἐλευθέρα μ' ἀπέδωκεμ, ὃ ἢ παρ' ἀνθρώπων νό
 μος τὸ σῶμα πρὸς δ' ἄλεια μ' ἀπέδωτ. ἢ ἢ ἢ μὴν τοιοῦ
 δ' οὕτω πλὴν φιλ ψυχῆς ἐλευθερία μ' λυμήνασθαι. ἀλλὰ καὶ

AESOPĪ FABVLATORIS
 VITA, A MAXIMO PLA
 NVDE COMPOSITA.

RERVM humanarū naturā perse
 cuti sunt & alij, & posteris tradide
 runt. Aesopus uero uidetur non
 absque diuino afflatu cum mora/
 lem disciplinam attigerit, magno
 interuallo multos eorū superasse. Etenim neq;
 definiendo, neq; ratiocinādo, neq; ex historia,
 quam ante ipsius ætatem tulit tempus, admo/
 nendo, sed fabulis penitus erudiendo, sic audi/
 entium uenatur animos, ut pudeat ratione præ/
 ditos facere, aut sentire, quæ neque aues, neq;
 uulpes: & rursus nō uacare illis, quibus pleraq;
 bruta tempore prudenter uacasse finguntur, ex
 quibus aliqua, pericula imminentiā effugerūt,
 aliqua maximā utilitatem in opportunitatibus
 cōsecuta sunt. Hic igitur, qui uitā suam philoso/
 phicæ reip. imaginē proposuerat, & operibus
 magis, q̄ uerbis philosophatus, genus quidē tra/
 xit ex Amorio oppido Phrygiæ, cognomento
 magnæ, sed fortuna fuit seruus. Quare & ma/
 gnopere mihi uidetur Platonis illud in Gorgia
 pulchre simul & uere dictū: plerūq; enim hæc,
 inqt, cōtraria inter se sunt, natura simul, ac lex.
 Nam Aesopi animū natura liberū reddidit, sed
 hominū lex corp⁹ in seruitiū tradidit. Potuit tñ
 ne sic quidē animi libertatē corrūpere. Sed quā

ρι, πρὸς πλῆθ' ἑπολλαχόσε μεταφέρωμ τὸ σῶμα,
 ἢ οἰκείας ἐκείνῳ ἔδρας οὐχ οἷός τ' ἐγγύετο μετασῆσαι.
 ἔτύγχανε δ' ὤρου μόνου δ' ἔλθ', ἀλλὰ καὶ δυσφεί-
 σατα τῶν ἐπ' αὐτῶν πάντων ἀνδρώπων εἶχε. Ἐγὰρ
 φοξὸς ἦμ, σιμὸς πῶρ ῥίνα, σιμὸς τὸ τράχηλον, πτόχει
 λθ', μέλας, ὅθεν ἑπονομάτθ' ἔτυχε (ταυτὸν γὰρ
 αἰσώπθ' ἔθ' ἀθίοπι) πτογάσως, βλαισὸς, ἑκυ-
 φός, τάχα ἑτὸν ὀμκρικὸν δερσίτῳ τῆ ἀίχρότητι τοῖ
 εἶδ' ἔς ὑπεβαλλόμενθ'. τὸ δὲ δὴ πάντων ἐν αὐτῷ χεί-
 ρισομ ἦμ, τὸ βραδύγλωσσομ, ἑτὸν φωνῆς ἀσημόμ τε
 ἑἀδιάρδρωτόμ, ἑπάντα ἑδοκεῖ πῶν δ' ἔλειαμ αἰσώ-
 πῳ πτοσκηδύσαι, ἑγὰρ δὴ ἑδαῦμα ἀμ ἦμ, εἰ οὕτως
 ἀτόπως ἔχοντι τοῖ σώματθ', δ' ἐγγύετο τὰς τῶν δ' ἔ-
 λόντων ἄρκυς διαφυγεῖμ, ἀλλὰ τὸ μὲν σῶμα τοῖ ἔτομ ἦμ
 ἔθ' ἀνδρῖ, πῶν δὲ ψυχῶν ἀγχινοῦσατθ' ἔπεφνκθ', καὶ
 πτός ἐπίνοιαμ πᾶσαμ ἐποκβολώτατος, ὁ κεντηκμῶος τοῖ
 νω αὐτῶν, ἑπε πτός οὐδὲμ οἰκείας ἔργωμ εἰκείως ἔχοντα,
 σκάπθ' μ εἰς ἀγρόμ δ' ἀπέσφλεμ, ὁ δ' ἀπελθῶν, προδύ-
 μως τοῖ ἔργθ' εἶχετο, ἀποκομῶν δ' ἔπετε καὶ ἔθ' δεσπό-
 τη πτός τὸν ἀγρόμ, ἐφῶ τῶν ἔργωμ ἐπίσκοπῶν δέσθαι,
 γεωργός ἑς σῦκα τ' ἀγαθῶν δ' ἑρεφ' ἀμῶος δ' ὤρομ ἦνεγκεμ.
 ὁ δ' ἐπὶ ἔθ' ἢ ὀπώρας ἦσθεις ὤρᾶν, ἀγαθόπθ'ι τῶ οἰ-
 κέτη (τῶ γὰρ ἦμ ὄνομα ἔθ' παιδί) φυλάπθ'μ ἐκέλθου-
 σερ, ὡς αὐτῶ μετὰ τὸ λυτθὸν πτοαδῆναι. συμβόμ δ' οὐ-
 τω, ἢ τοῖ αἰσώπθ' ἢ δὴ ἕνα χείαμ εἰσελθόντθ' εἰς
 πῶν οἰκίαν, ἀφορμῆς ὁ ἀγαθόπθ'ε λαβόμενθ', βυλῶν
 τοιάν δὲ τῶν σωδ' ἔλωμ ἕνι προτείνει, ἐμφορηδῶμ μν εἰ
 δοκεῖ τῶν σῦκωμ ὡ οὕτως, καὶ ὁ δεσπότης ἦμῶν ταῦτα
 ζητήσθ', ἀλλ' ἦμεῖς τοῖ αἰσώπθ' καταμαρτυρήσομ μν ἄμ
 φω, ὡς

uis ad res uarias, & in diuersa loca transferret corpus, à propria tamen sede illū traducere nō potuit. Fuit autē nō solū seruus, sed & deformissimus omnium suæ ætatis hominum, nā acuto capite fuit, pressis naribus, depresso collo, prominētibus labris, niger, unde & nomē adeptus est. (idem enim Aesopus, quod Æthiops) uentrosus, ualgus, & incuruus, forte & Homericū Therfiten turpitudine formæ superās. Hoc uero omnium in eo pessimū erat, tardiloquentia, & uox obscura simul, & inarticulata. Quæ omnia etiā uidentur seruitutē Aesopo parasse. Etenim mirū fuisset, si sic indecēti corpore potuisset seruentium retia effugere. Sed corpore sanè tali, animo uero solertissimo natura extitit, & ad omne commētum felicissimus. Possessor igitur ipsius tanq̃ ad nullū domesticū opus cōmodū, ad fodiendū agrū emisit. ille uero digressus alacriter operi incumbebat. profecto uero aliquñ & hero ad agros, ut opera specularetur, agricola quidā ficos egregias decerptas dono tulit. ille uero fructus delectatus pulchritudine, Agathopodi ministro (hoc enī erat nomē puero) seruare iussit, ut sibi post balneū apponeret. cum uero ita euenisset, atq̃ Aesopo ob quādā necessitatē ingresso in domū, occasione capta Agathopus cōsiliū huiusmodi cōseruo cuidā offert: impleamur, si placet, ficib⁹ heus tu, ac si herus noster has req̃sierit, nos uero cōtra Aesopū testificabimur am-

φως, ὡς εἶς πλὴν οἰκίαν εἰσδραμόντων, ἑτά σῦκα λάβ
 θρα καταφαγόντες, καὶ ἐπ' ἀληθείᾳ δεμελίῳ τῆ πρὸς τὸν
 οἶκον εἰσόδῳ, πρὸς τὸν ἑβουδῶν ἐπικουδομήσομην, καὶ
 τὸν μηδὲν ἔσαι ὅγε εἶς πρὸς τοὺς δ'νο, καὶ ταῦτα μὴ δ' ἄνδρ
 ἐλέγχων διαῖραι πτε πλὴν γλώτταν δ' ἄμμιμ ἔχωμ. δ' ὁ
 ξαντες δ' ἡ τὸ τὸ, πρὸς τοὺς γομ ἔχώρησαμ. καὶ τῶν σῦκων
 ἐοπίοντες ἔλεγομ ἐφ' ἐκάσῳ σαὺ γέλωτι, φεῦ σοι δύσλιπε
 αἴσωπε. ὁ τοίνυν δεσπότης ἐπαμειβόμενος ἀπ' ἑλκτρῶν, καὶ
 τὰ σῦκα ζητήσας, ἑ ἀκῶσα, ὡς αἴσωπῳ αὐτὰ κα
 πεδήδοκε, τόντε αἴσωπον σαὺ ὄργῃ κελεύει κληθῆναι,
 καὶ κληθέντι φησί, λέγε μοι ὅ κατάρσατε, οὕτω μου κατε
 φρονήσας, ὡς εἶς τὸ ταμιεῖον εἰσελθεῖν, καὶ τὰ ἐριμα
 οθέντα μοι σῦκα δοιμήσασθαι; ὁ δὲ ἀκῶμ μὲν, ἑ σωπι
 εἶς ἦμ, λαλῆμ δὲ εἶχεμ οὐδ' ὀπωσοῦν διὰ τὸ βραδύγλωτ
 τισιν, μέλλωμ ἢ ἡδὴ τύππειν, ἑ κατῆγόρων σφοδρῶτέρων
 ἐπικημύων, πεσῶμ πρὸς τοὺς το δεσπότης πόδας, ἀνα
 χέων μικρὸν ἐδέσθ. δ' ἄμμωμ δὲ, ἑ χλιαρὸν ὕδωρ προ
 σενεγκῶμ, τὸ τὸ τε πέπωκε, καὶ τὸν δακτύλῳ εἶς τὸ
 σῶμα καθεῖς, αὐθις τὸ ὕγρὸν μόνον ἀνέβαλεμ, οὕτω γὰρ
 τροφῆς ἀφ' ἄμμου ἔτυχεμ. ἡνὶ βόλαι γοῦν αὐτὸ τὸ τὸ
 καὶ τοὺς διώκοντας δ' ἄσασα, ὡς ἄμ δ' ἄλλομ γήνται, τίς ὁ
 τὰ σῦκα διαφορήσας. ὁ δὲ δεσπότης τὸ νοῆμον αὐτὸ θαυ
 μάσας, οὕτω πεινικῶν τὸν ἄλλῳ ἐπέταξεμ. οἶδ' ἐβρι
 λεύσαντο πιεῖν μὲν ἑ ὕδατῳ, μὴ μύτοι καθῆναι κα
 τὰ λαιμῶν τοὺς δακτύλῳ, ἀλλ' ἐπὶ τὰ πλάγια ἑ γνά
 θων αὐτοῦ πρὸς ἀφ' ἑμ. οὐκ ἔφθασαμ δὲ πιόντες, ἑ τὸ
 χλιαρὸν ὕδωρ ἐκείνο ναυτίαμ τοῖς πεπωκόσι πρὸς ἀλλ
 μα ἐπενεγκῶμ, αὐτομάτῳ πρὸς ἑ πλὴν ὀπώραμ ἀναδοθῆ
 ναι. τότε τοίνυν πρὸ ὀφθαλμῶν πεσόντων, ἑ τε κακῶν
 γήματῳ

bo q̄ in domum ingressus sit, & ficus clam comederit, & super uero fundamēto, uidelicet in domū ingressione, multa mēdacia inædificabimus, & nihil unus ad duos fuerit, præsertim cū ne sine probationibus quidē diducere unq̄ os queat: uiso uero hoc, ad opus accesserunt, & ficus deuorātes, dicebāt in singulis cū risu: Væ tibi infelix Aesope. Cū igitur herus rediisset à la uacro, & ficus petiisset, & audiuiisset q̄d Aesopus eas comederit, & Aesopū cum ira iubet uocari, & uocato ait: Dic mihi ō execrāde, ita me cōtempisti, ut in penu ingredereris, & paratas mihi ficus comederes: ille audiebat quidē, & intelligebat, sed loqui poterat nullo modo ob linguæ tarditatē: cū iam uerberādus esset, & delatores uehemētiores instarēt, procūbens ad heri pedes, ut sustineret se parū, orabat: cum autē accurrisset, & tepidā aquā attulisset, eā bibit, & digitis in os demissis, rursus humorē solum reiecit: nondū enim cibum attigerat: orabat igitur ut idē & accusantes facerēt, quo manifestū fieret, quis nā ficus dissipasset: herus autē ingenium hominis admiratus, sic facere & alios iussit: illi autem deliberauerant bibere quidem aquam, non tamen demittere in guttur digitos, sed per obliqua maxillarum eos circumferre: uix dum autem biberant, cum tepida illa aqua nausea potis inducta effecit, ut sponte fructus redderetur. Tunc igitur ante oculos posito & male-

γήματα τῶν οικητῶν, καὶ ἐνὶ συκοφαντίας, ὃ μὲν δει-
 πώτης ἐκέλευσε μὲν αὐτοὺς γυμνωθέντας μασίζεσθαι, οἳ δὲ
 ἐπέγνωσαν σαφῶς ἡτὶ τὸν εἰπόντα, ὡς ὅς τις καθ' ἑτέ-
 ρου δόλια μηχανεύετο, αὐτῷ λέληθε δὲ κακὸν ἀρχιτεκτό-
 νων. τῆ δ' ἐπίδοσιν, ἣ μὲν δειπώτης εἰς ἄστυ ἐπαναζενέξαν-
 τος, τῆ δ' αἰσώπης σκάπηοντος ἢ προσετάχθη, ἱερῆς ἐνὶ
 ἀρτέμιδι τῆ εἴτ' ἄλλοι ἄνδρες ἀνδρωπερὶ τῆς ὁδοῦ πλανηθέν-
 τες, καὶ τῶν αἰσώπῳ πριτυχόντες, προὔξεντο πρὸς δῖος
 ξενίαν τὸν ἄνδρα, πῶς εἰς ἄστυ φέρουσαν αὐτοῖς ὑποδείξαι.
 ὃ δ' ὑπὲρ σκιάμ δένδρον τοὺς ἄνδρας ἀπαγαγὼν πρόδρο-
 καὶ λιτὸν πρὸς ἀθέμιτον δειπνομ, εἶτα καὶ ἠγασάμενον
 αὐτοῖς, εἰς ἡμ' ἐζήτησεν ὁδὸν εἰσώγειν. οἳ μὲν οὖν τῶν
 μὲν ἐπὶ τῆ ξενίᾳ, τῶν δὲ καὶ ἐπὶ τῆ ὁδοῦ διαφερόντως
 τῶν ἀνδρῶν ἰσχυρῶς θέντες, τὰς τε χεῖρας εἰς οὐρανὸν ἤραν,
 καὶ εὐχῆ δ' ἐμὲ εὐργέτω ἡμεῖς φωνάμενοι. αἰσώπης δ' ὑποδεί-
 ξας, ὅτι εἰς ὑπνομ καταπεσὼν ὑπό τε τῶν σωεχῶν πό-
 νων καὶ κινῶν, ἐδοξεν ἰδέσθαι πῶς τὸν ἐπιδοτῶν αὐ-
 τῷ, ὅτι λύσιμ ἐνὶ γλώτῃς ὅτι λόγος δρόμοι καὶ σοφίαν
 πῶς τῶν μύθων χροῖσιν ἐμύθη. εὐθύς οὖν δ' ἰσχυροῦς, φη-
 σὶ, βαβαί πῶς ἠδέως κεκοίμημα, ἀλλὰ καὶ καλὸν ὄνει-
 ρον ἰδεῖν ἐδοξα, καὶ ἰδοῦ ἀκωλύτως λαλῶ, βῆς, ὄνθ,
 δίκηλλα. καὶ τοὺς θεοὺς σωῆκα πόθεν μοι τὰ γὰθὸν προσ-
 εγγύετο τῶν εὐσεβήσας γὰρ εἰς τοὺς ξένους, ἀντιλαμβαι-
 νομένης τῶν κρείττων ἔτυχον. ἄρ' οὖν τὸ εὖ ποιεῖν ἀγα-
 θῶν ὅτι πληρῆς ἐλπίδων. οὕτω μὲν οὖν αἰσώπης ὑπὸν-
 οδοῖς τῶν πλάγμων, πάλιν ἤρξατο σκάπηον. τῶ δ' ἐφε-
 σκικότῳ τῶν ἀγρῶν (ζῆνας ἢ μὲν αὐτῷ τούνομα) πρὸς
 τοὺς ἐργαζομένους ἐλθόντων, καὶ τῶν τῶν ἐπιδοτῶν, ἐπεφθῆμι
 κρῶν ἐσφάλη τῶν ἐργῶν, τῆ δ' ἰσχυρῶ πατάξαντες, αἰσώπης
 πρὸς ἀρχήμα

ficio ministrorum & calumnia, herus iussit eos nudos flagro uapulare. illi uero cognouerunt manifeste dictū illud, qui in alterū dolos struit, sibi inscius malū fabricat. Sequenti uero die herus in urbem reuecto, Aesopo uero fodiente, quemadmodū iussus fuerat, sacerdotes Dianæ siue alij quidā homines uia errantes, & Aesopum nacti, exhortabātur per Iouē hospitalē, hominē, ut quæ in urbē duceret, uia ostēderet. ille cū sub umbrā arboris uiros adduxisset prius & frugalem apposuisset cœnā, inde & dux factus ipsis, in quā quærebāt uia induxit. illi autē tum ob hospitalitatē, tū ob ducatū, mirū in modum uiro deuincti, & manus in cœlum eleuarunt, & precibus benefactorē remunerati sūt. Aesopus uero reuersus, & in somnū lapsus, & assiduo labore, & æstu, uisus est uidere fortunā astantē sibi, & solutionē linguæ, & sermonis cursum, & eā, quæ fabularū est, doctrinā largientē. statim igit̃ excitatus ait, papæ ut suauiter dormiui. sed & pulchrū somniū uidere uisus sum, & ecce expedite loquor, Bos, asinus, rastrū. per deos intelligo unde mihi bonū accesserit hoc. quia enim pius fui in hospites, propitiū numen cōsecutus sum. Ergo benefacere, bona plenū est spe. sic igitur Aesopus lætatus factō, rursus cœpit fodere. Sed præfecto agri (Zenas erat ipsi nomē) ad operarios profecto, & horū unū, quoniā parū errauerat in opere, uirga uerberante, Aesopus
statim

πρῶτα χῆμα ἀνέκραγε. ἄνθρωπε, τοι χάρις ἐμ μηδὲν
 ἠδίκηκότα οὕτως ἀκίβη, καὶ πᾶσιμ εἰκῆ πληγὰς ἐμ-
 φορῆς δι' ἡμέρας; πάντως ἀναγελῶ ταῦτα θεῖ κεκτη-
 μύω. ζηνᾶς ἧ ταῦτα τ' αἰσώωσ' ἀκόςσας, δὴεπλάγη τε
 οὐ μέσως, ὅτι πρὸς ἑαυτὸν εἶπεμ, αἰσώωσ' λαλίμ ἄρξά-
 μλυθ, οὐδὲμ ἐμὸμ ὄφελθ' ἔσαι. φθάσας τοίνυν αὐτὸς
 κατηγορήσω αὐτῷ ἐπὶ τ' δειπώτῃ, πρὶμ αὐτὸς τὸτ' αὐ-
 τὸ δρᾶσθ, καὶ με ὁ δειπώτης φηι ἐπιτροπῆς πρῶταλύση.
 ταῦτ' εἰπὼμ εὐθὺς τ' πόλεως πρὸς τὸμ δειπώτῃ ἤλαυ-
 νε. καὶ δὴ σὺν δορυβῶ προσελθὼμ, χαῖρέ φησι δέωποτα.
 ὁ δὲ τί τε δορυβημλύθ' πάρι φησί; καὶ ὁ ζηνᾶς, χῆμά-
 τι τρᾶτῶδες ἐν θεῖ ἀγρῶ σωέει. καὶ ὁ δειπώτης, ἦ πῶσ
 τι δένδρον πρᾶ καίρῳ καρπὸμ ἠνεγκεμ; ἢ τῶμ κτηνῶμ τι
 πρᾶ φύσιμ ἐγέννησε; καὶ ὅς, οὐχ οὕτως, ἀλλ' αἰσώωσ' ἄ-
 ναυθ' ἢ πῶτῃρῳ ὦμ, νυκὶ λαλίμ ἠρξάτο. καὶ ὁ δει-
 πώτης, οὕτω σοι μηδὲμ τῆν' ἀγαθῶμ γήυοιτο, τὸτ' νο-
 μίζοντα τέρας εἶναι. ὁ ἧ καὶ μάλα, φησίμ, ἂ μὲν γῆ εἰς
 ἐμὲ πρὶνύβρισεμ, ἐκὼμ πρὶνίμ δέωποτα, εἰς δὲ σέ ὅτι δει-
 οὐς οὐ φορητὰ βλασφημί. ἐπὶ τῶρις ὀργῆ ληφθεῖς ὁ
 δειπώτης, θεῖ ζλωᾶ φησίμ. ἰδ' ὅ σοι πρᾶδέδοτα αἰσώω-
 πθ, ἀπόδ' ε, δώρησαι, ὁ βόλι ἐπ' αὐτῶ ποίησομ. τοι
 δὲ ζλωᾶ ἐπ' αὐτῶ γενόμενον πρᾶλαβόντθ ὅμ αἰσώω-
 πομ, ὅτι πῶ κατ' αὐτὸ δειπώτῃ αὐτῶ ἀναγείλαν-
 τθ, ἐκφίνθ ὅ, τι δὴποτε βυλομύω σοί ἐσί φησίμ ἔρι-
 γασαι. καὶ δὴ δὴ ἵνα τύχῃ ἀνδρός ἵνθ κτλὼκ ζητοῦν
 τθ πρίασθ, καὶ διὰ ταῦτα τὸμ ἀγρὸμ διϊόντος ἐκφίνομ
 καὶ τὸμ ζηνᾶμ ἐρομύω, ἐκφίνος δρέμμα μὲν οὐκ ἔσι μοί
 φησίμ ἀποδ' ὅσθ, σωμάτιομ δὲ ἄρξερμ, ὅπρ εἰ θελῆς ὠνήσα-
 σθαι, πάρεσι. τοι δὲ ἐμπώρῃ φήσαντθ ὑποδ' ἰχθίλωαι
αὐτῶ

statim exclamauit, homo cuius gratia eum qui nulla iniuria affecit, sic uerberas? & omnibus temere plagas ingeris quotidie? omnino renunciaro hæc hero. Zenas autem hæc ab Aesopo audiens obstupuit non mediocriter, & secum ait, quod Aesopus loqui coeperit, nulla mihi utilitas erit: præueniens igitur ipse accusabo eum coram domino, antequam ipse hoc idem faciat, & me herus procuratore priuet: his dictis, urbem uersus ad dominum uectus est: cæterum turbatus cum accessisset, salue, inquit, here. Ille uero, quid perturbatus ades inquit? & Zenas, res quaedam monstruosa in agro contigit. & herus: nunquid arbor præter tempus fructum tulit? aut iumentum aliquid præter naturam genuit? & ille, non ita, sed Aesopus, qui antea erat mutus nunc loqui coepit. & herus, sic tibi nihil boni fiat hoc existimanti monstrum esse. & ille: & sane, inquit, nam quæ in me contumeliose dixit, sponte prætereo here, in te autem & deos intolerabiliter conuiciat. his ira percitus herus, Zenas ait, ecce tibi traditus est Aesopus, uende, dona, quod uis de eo fac. Cum Zenas autem in potestate sua accepisset Aesopum, & quod in eum haberet imperium ei renunciasset, ille, quodcumque uolenti tibi licet, inquit, effice. forte uero cum uir quidam iumenta quaereret emere, & propterea per agrum illum iter faceret, & Zenam rogaret: ille iumentum non licet mihi, inquit, uendere, sed mancipium masculum, quod si uis emere, adest, cum uero mercator dixisset ostendi sibi

αὐτῷ τὸ σωματίον, καὶ τὸ ζῶον δὲ αἴσωπον μεταπεμ-
 ψαμένον, ὁ ἔμπορος ἰδὼν αὐτὸν ἐκτακτάσας, πό-
 θερ σοί φησι πρὸς τὸν ζῶον, ἦ δὲ ἡ χύτρα; πότρου σέλε-
 χός ἐστι δένδρον, ἢ ἄνθρωπος; οὗτος εἰ μὴ φωνὴν εἶχεν,
 οὐδὲν ἄμ' ἔδιδε μὴ οὐχὶ δοκῆν ασκοκῆλην. ἵνα τί μοι τῶν
 πρῆϊα διέκοψας τῆσι τῶν καθάρματα ἕνεκεν; ταν-
 ῦν εἶπὼν, ἀπῆλθε τῶν ἑαυτοῦ ὁδῶν. ὁ δὲ αἴσωπος μεταδιδώ-
 ξας αὐτὸν, μείνον φησιν. ὁ δὲ μεταστραφείς, ἀπειθὴς φη-
 σιν ἅπ' ἐμῶν ἔμπροσθέντα κύων. καὶ ὁ αἴσωπος, εἰπέ-
 μοι, τί νῦν ἕνεκεν δ' εὖρο ἐλήλυθας; ἐπὶ ὁ ἔμπορος, κά-
 ραμα, ἵνα τί χησὸν πρῶμα, σὺ δὲ ἀχῆς ἐπὶ σα-
 πῆς ὄντες, οὐ χήζω. ἐπὶ ὁ αἴσωπος, ὤνησά με, ἐπὶ εἴ-
 τις ὄσι πίσις, πολλά σε ὠφελῆσαι οἶός τ' εἰμί. ἐπὶ ὅς,
 τί δ' ἄρ' ὄναί μιν, συγγήματα ὄντες αὐτόχημα; καὶ ὁ
 αἴσωπος, οὐ πάρεσί σοι παιδία οἴκοι ἀτακτοῦντα ἐ-
 κλαίοντα; τῆσιν ἐπίσχομαι με παιδαγωγόν, καὶ πάν-
 τως αὐτοῖς ἀντιμορμῶδες ἔσομαι. γελάσας οὖν ἐπὶ τῶν
 τῶν ὁ ἔμπορος, φησὶ τῶν ζῶων, πόσος δὲ κακὸν τῶν πω-
 λεῖς ἀγγεῖον; ὁ δὲ τριῶν φησιν ὀβολῶν. ὁ δὲ ἔμπορος
 αὐτίκα τοὺς τρεῖς ὀβόλους κατεβάλλετο, λέγων, οὐδὲν
 κατέμην, καὶ οὐδὲν ἐπρῆϊά μιν. ὁ δὲ οὐσάντων τοι γαρ-
 οῦν ἐπὶ ἀποκομῶν αὐτῶν οἴκαδε. παιδάριον δύο ἔτε-
 ῦν μητρὶ τελοῦντα, τὸν αἴσωπον ἰδόντα ἐπὶ συγχυθέν-
 τα ἀνέκραξε. ἐπὶ ὁ αἴσωπος εὐθύς τῶν ἐμπόρων φη-
 σιν. ἔχθρος μὲν εἶμι ἐπαγγελίας ἀπόδειξις. ὁ δὲ γελάσας,
 εἰσελθὼν φησιν, ἀπάσαι τοὺς σιωδ' ἄλλας σὺ. δὲ εἰ-
 σελθόντα ἐπὶ ἀπασά μιν ἰδόντες ἐκεῖνοι, τί πτε ἄρα
 κακὸν τῶν ἡμῶν δεωότη φησὶ συμβέβηκεν, οὐ σωμα-
 τίου αἰσχρὸν οὕτως ἐπρίατο; ἀλλ' ὡς ἔοικεν, ἀντὶ βα-
 σκανίης

sibi seruulum, & Zenas Aesopum accersisset, mercator uidens ipsum, & cachinnatus unde tibi, inquit ad Zenam, hæc olla? utrū truncus est arboris, an homo? hic nisi uocē haberet fermē uideretur uter inflatus. Quare mihi interrupti sti huiusce piaculi gratia? his dictis, abiit suam uiam. Aesopus uero insecutus ipsum, mane, inquit, ille autem conuersus, abi, inquit, à me sordidissime canis. & Aesopus: dic mihi cuius rei causa huc uenisti? & mercator, scelestè, ut aliquid boni emerē, tui q̄ inutilis & marcidus sis, non egeo. & Aesopus, eme me, & si qua est fides, multū te iuuare potis sum. & ille, qua in re à te iuari possem, cū sis odiū penitus? & Aesopus, nōne adsunt tibi pueruli domi turbulēti, & flētes? his præfice me pædagogum, omnino eis pro larua ero. Ridēs igitur de hoc mercator, inquit Zenæ: quanti malum hoc uendis uas? ille uero, tribus, inquit, obolis. mercator autem statim tres obolos soluit, dicens, nihil exposui, & nihil emi. Cū igitur iter fecissent, ac peruenissent in suā domum, pueruli duo, qui adhuc sub matre erāt, Aesopo uiso perturbati exclamauerūt: & Aesopus statim mercatori, inquit, habes meæ pollicitationis probationē. ille uero ridēs ingressus, inqt, saluta cōseruos tuos. Introgressum autē, ac salutantē uidētes illi, quod nā malum nostro hero, inquiūt, contigit, ut seruulum deformem adeo emerit? sed ut uidetur pro fascino

σκανίς τὸ το πῆς οἰκίας ὠνήσατο, μετὰ δ' οὐκ οὐκ πλὴν ἔμπερ
 εἰσελθὼν, τὰ πρὸς ὁδὸν εὐξέπειθ' ἰδὼν τοῖς δ' ἄ-
 λοις ἐπέσκηψε, μέλλει γὰρ πλὴν ἐπιθῆσαι εἰς ἄσiam πρ-
 ρεύει. οἱ μὲν οὖν αὐτίκα τὰ σκεύη διεμερίζοντο. ὁ δ'
 αἴσωπος ἔειπε τὸ κρυφάτα τῶν φορτίων αὐτῷ πρῶ-
 χωρῆν, ὅτε δὴ νεωνήτω, καὶ μήπω πρὸς τὰς τοιαύτας
 ὑποσχίσεις γεγυμνασμένω. τῷ δὲ, καὶ εἰ μηδὲν ἄρα βό-
 ληται συγγνώμῃ πρὸς ἑαυτὸν, ἐκείνῳ οὐδ' εἰμ' ἔλεγε,
 πάντων κοπιῶντων αὐτὸν μόνον αἴσωπος τὴν τυγχάμεν.
 τῶν δ' ὅπως ἄρα βόληται ἐπιτηρεσόντων, δ' εὖρο, καὶ
 κῆσε πρὸς βλεφάρων, καὶ σκεύη ἀθροίσας δ' ἰάφορα σάκ-
 κας, καὶ σρώματα ἑγχεύσας, ἕνα γύργαθον ἄρτων
 πεπληρωμένον, ὃν δύο βασάζην ἔμελλον, αὐτῷ ἐπι-
 τεθεῖναι κελεύει. οἱ δὲ γελάσαντες, καὶ μηδὲν εἶναι μωρο-
 τρον τοι χυδαῖς τὸς καθάρματα φάμενοι, ὅς μιν
 κρῶν ἔμπερ ὅθεν τὸ κρυφάτατον ἔειπε ἄρα τῶν φορι-
 τίων, ναῦ δὲ τὸ πάντων βαρύτερον εἴλετο. χλιῶναι μέν-
 τοι τὸ ἐπιθυμία αὐτῷ πληρῶσαι, ὑπλαβόντες τὸν γύρ-
 γαθον, ἐπιθέασιν ἑαυτῶν. ὁ δὲ ἡτῶν ὄμων δ'
 φορτίον ἀπκηθισμένον, δ' εὖρο καὶ κῆσε δ' ἰεκλονέτο. τὸν
 δ' ἰδὼν ὁ ἔμπερ, ἀπεθαύμασεν, καὶ φησὶ μὲν αἴσωπος
 εἰς τὸ πνεῦμα προθυμῶν, ἢ δὲ πλὴν ἑαυτῶν ἡμῶν δ' ἔ-
 ἔειπε, κτλῶν γὰρ φόρον ἤρατο, ἔπει δὲ ὥρας οὐσης
 ἄριστον κατέλυσαν. αἴσωπος κελουθεῖς ἄρτοδοτήσαι,
 ἡμῶν δ' ἕνα γύργαθον πλῶν φαγόντων ἐπίησεν. ὅθεν
 καὶ μετὰ τὸ ἄριστον κουφοτέρως τὸ φορτίον γεγονότος,
 προθυμότερον ὡδ' ἔδνε. καὶ δὴ ἑσπέρας οὐ κατήχθησαν
 πάλιν ἄρτοδοτήσαι, τῆς ἐφεξῆς ἡμέρας κενὸν παντάπαι-
 σιν ἐπὶ τῶν ὄμων ἀνέχων δ' ἡ γύργαθον, πρῶτος ἅπαν-

scino domus hunc emit. Non multo uero post, & mercator ingressus apparari res ad iter seruis iussit, quod postridie in Asiam profecturus esset. illi igitur statim uasa distribuebāt. at Aesopus rogabat leuissimum onus sibi cōcedi tanquā nuper empto, & nondū ad hęc ministeria exercitato. his autem & si nihil tollere uelit ueniam præbentibus. ille nō oportere dixit, omnibus laborantibus se solū inutilem esse. his quod attollere uellet permittētibus, huc & illuc cū circumspexisset, & uasa cōgregasset diuersa, faccos, & stramenta, & canistros, unū canistrū panis plenum, quē duo baiulare debebāt, sibi imponi iubet. Illi autē ridētes, & nihil esse stultius uili hoc scelesto inquiētes, qui paulo ante leuissimū rogabat tollere onus, nūc omnium grauissimum elegit, oportere tamen desiderium eius exple re, sullatū canistrū imposuerunt Aesopo. ille uero humeris onere grauatis huc & illuc dimouebatur. hūc uidēs mercator, admiratus est, & inquit: Aesopus cū ad laborādum promptus sit, iam suū precium persoluit, iumentī enim onus sustulit. Cū uero hora prādij diuertissent, Aesopus iussus panes dispensare, semiuacuum canistrum multis comedentibus fecit. unde etiā post prandium leuiore onere facto alacrius incedebat. Verum uespere quoq; illic, quō diuenterant pane distributo, postera die uacuum omnino humeris sullato canistro, primus omni-

τωμῆς, ὡς ἔτι σιωδ' ἄλλοις, πρὸς τρέχοντα τὸ τοῦ ὄργου
 σιμ' ἀμειβόμενα γίνεσθαι, πότερον ὁ σαπρὸς ὄξυμ' αἴσωπος,
 ἢ ἕτερος. καὶ καταμ' ἀθῆσιν ἐκείνον εἶναι, θαυμάζειν
 ὅπως τὸ μεμελανωμλῶν ἀνδρώπιον, νενεχέσερα πάν-
 τωμ' ἐπραξε, τοὺς ῥαδίως διαπανωμλῶν ἄρτους ἀράμε-
 νομ', ἐκείνων τὰ σῶματα καὶ τὰ λοιπὰ πῶν σκιδῶν ἐπι-
 φορῆσαμλῶν, ἃ μὴ φύσιν ἔλαχεν οὕτως ἰδ' ἀπανῶν.
 ὁ μὲν οὖν ἔμπορος ἐπὶ τῆς ἐφέσῳ γῆνόμενος, τὰ μὲν
 ἄλλα πῶν ἀνδραπόδων σὺν κέρδι' ἀπέδοτο, ὑπελείφθη
 δ' αὐτῷ τρία, γραμματικὸς, ψάλτης, ἔτι δ' αἴσωπος.
 πῶν δ' ἐπεὶ αὐτῷ σιωδ' ἄλλοις συμβαλέει εἰς σάμον ἀπα-
 ραι, ὡς ἐκείνῳ σὺν μείζονι κέρδι' ἀπεμπωλήσονται τὰ σω-
 μάτια, πείθει, καὶ ὁ ἔμπορος ἐπιβάς φησὶ σάμον, ὅμ μὲν
 γραμματικὸν σὺν τῷ ψάλτη καὶ νῆσῳ σολῶν ἀμειβόμενος,
 ἴσκειν ἄμφω ἐπὶ τῷ πρῶτῳ, τὸ δ' αἴσωπον, ἐπειμὶ
 διαμόθην εἶχε κοσμήσαι, ὅλθ' ἔτι ἡμ' ἀμάρτημα, ἐδοῖν
 τὰ σάκκα τὸ τῷ πορικαθάφας, μέσον ἀμφοῖν ἔσκειν,
 ὡς ἔτι τοὺς ὄργωντας ἰδ' ἴσασθαι λέγοντας, πόθεν τὸ
 ὅ βδέλυγμα, τὸ ἔτι τοὺς ἄλλους ἀφανίζον; αἴσωπος δ',
 καὶ πρὸς ὑπὲρ πολλῶν σκωπτόμενος, ἴσασθαι μάλιστα φλη-
 ρὰ πρὸς αὐτοὺς ἀπενίζωμ'. ξάνθος δ' ὁ φιλόσοφος εἶς πῶν
 ἐνεκοῦα τῶν τῆνικαῦτα τῆς σάμου, πρὸς ἐλθῶν ἐπὶ τῷ
 ἀγορῶν. ἔτι δ' ἀμειβόμενος τὸ μὲν δ' ἴσασθαι σὺν ἐν-
 πρεπείᾳ πρὸς ἀμειβόμενος, μέσον δ' ἐπὶ τῶν τῶν αἴσωπον,
 ἠγάσασθαι τῷ τῷ ἔμπορῳ ἐπίνοιαμ', ὅπως ὅμ αἴσωπον
 ἐν τῷ μεταξύ τέταχεν, ὡς τῆς πρῶτης τῆς δυσφῆδ' ὄξυς,
 καλλίως ἐαυτῶν τὸν νεανίαν φανῶναι, ἐγγυτέρω δ' ἐπι-
 σῆς, ἐπὶ τῆς ψάλτης, πόθεν ἄμ' εἶναι. ἔτι δ', κατὰ
 δόκην, ἔτι ὁ ξάνθος, τί οὖν οἶδ' ἀσποιν; ὁ δ', πάντα.
 ἔτι

um ibat, ut & cōseruis præcurrentē hunc uiden-
 tibus dubiū faceret, utrum putridus esset Aeso-
 pus, an quis alius. Et cū cognouissent illū esse,
 admirarētur, q̄d denigratus homūcio solertius
 omnibus fecerit, quoniā qui facile absumerent
 panes, sustulit, cū illi stramēta, & reliquā supel-
 lectilē baiularēt, quæ nō est sortita naturā, ut sic
 absumerēt. Mercator itaq̄ cū esset Ephesi, alia
 quidē mācipia cū lucro uēdidit. Remāserūt autē
 ei tria, grāmaticus, cātor, & Aesopus. Cū uero
 quidā ex familiaribus ei suassisset, in Samum ut
 nauigaret, tanq̄ ibi cū maiore lucro diuēdituro
 seruulos, persuadet. Et mercator cū puenisset in
 Samū, grāmaticū quidē & cantorē, utrunq̄ no-
 ua ueste indutū statuit in foro, sed Aesopū qm̄
 necunde poterat ornare (tot⁹ enī erat mēdosus)
 ueste ex sacco ei circūposita, mediū inter utrūq̄
 constituit, ut & uidētes stuperēt, dicētes: unde
 hæc abominatio, quæ & alios obscurat? Aeso-
 pus autem quū à multis morderetur, stabat ta-
 men audacter ad ipsos intuēs. Xāthus uero phi-
 losophus habitās tūc Sami, profectus in forū, &
 uidens duos quidē pueros cum ornatu astātes,
 mediū uero horū Aesopū, admiratus est merca-
 toris cōmentū, quod turpē in medio collocaue-
 rat, ut appositione deformis pulchriores seipsis
 adolescētuli apparerent. Propius autē astās per-
 contatus est cātorē, cuias esset, & is, Cappadox.
 tum Xāthus, quid igit̄ scis facere? Hic, omnia.

καὶ ἐπὶ τούτοις αἴσωπὸς ἔξεγέλασε, ἧν δὲ χολαστικῶν, οἱ τοῦ ξάνθου σωῆσται, ὡς εἶδον αὐτὸν γελάσαντα καὶ πρᾶφηναντα τοὺς ὀδόντας, ἔξαιφνης, καὶ ἕτερας ὁρᾶν δοξάντων, ὅτι μὴ πρὸς κήλη ὄσιν ὀδόντας ἔχουσα λέγοντες, τοι δὲ, τί ποτε ἄρα ἰδὼν ἐγέλασε; τοι δὲ ὡς οὐκ ἐγέλασε, ἀλλ' ἐξήρωσε, πάντων ἢ βυλομύων γνῶναι τίς ποτε ἦν ὁ γέλωσ, εἰς τις αὐτῶν προσελθὼν τοῦ αἰσώπῳ φησὶν, ὅτι χάρις ἐγέλασας; καὶ ὅς, ἀποχώρησεν δαλάτιον πρὸ βατοῦ. τοι δὲ, ἀμνηχανήσαντες τοῖς ἄλλοις ἐπὶ τοῦ λόγου, κακτὸς εὐθέως ἀναχωρήσαντες, ὁ ξάνθος τοῦ ἐμπορῶ φησὶ, πόσος ἡμῶν ὁ φάλτης; τοι δὲ, χιλίῳ ὀβολῶν ἀποκριναμύς, πρὸς τὸν ἔπερον ἦλθε, ὑπεβάλλον ἀκούσας τὸ τίμημα. καὶ μύτι καὶ τὸ τῶν ἐρομύων τοῦ φιλοσόφου, πόθεν ἄρ' εἶκ, καὶ ἀκῶσαντες ὅτι λυδὸς, καὶ ἐπανερομύς, τί οὐκ εἶδ' αὖ ποιῆσαι; καὶ κείνους φαμύς πάντα, πάλιν ἐγέλασε αἴσωπρος. ἧν χολαστικῶν δὲ τινὸς ἀπορρομύς, τί δὴ, ποτε οὐτὸ πρὸς πάντα γελά; ἔπερ πρὸς αὐτὸν εἶπε. εἰ βόλει καὶ σὺ δαλάτιον πρᾶγ' ἀκῶσαι, ἐρώτησον. ὁ δὲ ξάνθος, καὶ αὐθις ἤρετό τὸν ἐμποροῦ, πόσος ἡμῶν ὁ γραμματικὸς; καὶ κείνους τριχιλίῳ ὀβολῶν ἀποκριναμύς, δυσφόρως ὁ φιλόσοφος ἠνεγκε πλὴν ὑπεβολῆν τοῦ ἡμῶν. καὶ γραφεὶς ἀπήει. ἧ δὲ χολαστικῶν ἐρομύων, εἰ μὴ ἤρεσε αὐτὸς τὰ σωματικά, ναὶ φησὶν, ἀλλὰ δόγμα κῆται, μὴ ἀνδράποδον ὠνεῖσθαι ἧν πολυτίμων. ἐνός δὲ τούτων φαμύς, ἀλλ' εἰτανθ' οὕτως ἔχῃ, τὸν γοῦν αἰχρὸν τούτων οὐδεὶς νόμος ἐμποδῶν ἵσταται μὴ ὠνήσασθαι. πλὴν αὐτῶν γὰρ καὶ οὐτὸ λήτρυγίαν εἰσοίσει, καὶ ἡμεῖς τὸ τίμημα

τούτῃ

atq; ad hæc Aesopus risit. Sed discipulis, qui cū Xantho unà erant, ut uiderunt ipsum risisse, & ostēdisse dentes statim, & aliquod mōstrum uideri arbitrātibus, & uno certe hernia est dētes habens dicente, alio uero quid nā uidens risit? alio, non risisse, sed riguisse, omnibus autem uolentibus cognoscere, cur risisset, unus ipsorum accedēs Aesopo inquit: cuius rei gratia risisti? & is, abscede marina ouis. illo uero cōfuso funditus eo sermone, repenteq; secedēte, Xanthus inquit mercatori: quanto precio cantor? illo autem mille obolorum respōdente, ad alterū iuit, immenso audito precio, atqui & hunc rogitāte philosopho, cuias nam foret, & audito Lydum esse, rursusq; rogante, quid ergo scis facere? & illo dicente, omnia, iterū risit Aesopus. ex scho- lasticis autē quodam dubitante, quid nam hic ad omnes ridet? alius ei dixit: si uis & tu mari- nus hircus uocari, roga. Xanthus autem & rur- sus rogauit mercatorem, quanto precio gram- maticus? & illo tribus millibus obolorum re- spondente, ægre philosophus tulit immensum precium, & auersus discedebat. Scholasticis au- tem petentibus, an non placuerint ei seruuli- næ inquit, sed decretum est, non emere man- cipium preciosum. uno autem ipsorum dicen- te, sed si hæc ita se habent, igitur turpem hunc nulla lex impedimento est, ne ematur. idem e- nim & hic ministerium afferet, & nos precium

τὸν καταθνήσκοντα, ὁ ξάνθος ἔφη, ἀλλὰ γελοῖον ἄν
 εἶναι ὑμᾶς ἐκτίσαι τὸ τίμημα, ἐμὲ δὲ τὸν δόλον ὠνήσαι
 ὄσαι, ἄλλως τε, καὶ τὸ γυναικίον καθαρίον ὄν, οὐκ ἄν
 ἀνάχοιτο ὑπὲρ αἰχρῶ σωματίου ὑπηρετεῖσθαι. τῶν δὲ χο
 λασικῶν αὐθις εἰπόντων, ἀλλ' ἐγὺς ἢ γνώμη, καὶ τὸ μὴ
 πείθεσθαι γυναικί. ὁ φιλόσοφος εἶπε, λάβωμεν πρό
 πτερον πῆρα, εἰ οἶδέ τι, μὴ ποτε καὶ τὸ τίμημα μάττω
 ἀπολόηται. προσελθὼν γοῦν τῷ αἰσώπῳ, χαῖρέ φησι.
 καὶ ὅς, μὴ γὰρ ἐλυπώμεθα; καὶ ὁ ξάνθος, ἀπάξομαί σε,
 καὶ κἄνεις, καὶ γὰρ σέ. καὶ ὁ ξάνθος, ἅμα τοῖς ἄλλοις ἐπι
 τῷ πρῶτῳ λόγῳ εἰ τοίμῳ φησὶ ἀπκρίσεως ἐκπλαγείς, ἦρε
 πο, ποταπὸς εἶ; ὁ δὲ, μέλας φησί. καὶ ὁ ξάνθος, οὐ τὸτό φη
 μι, ἀλλὰ πόθεν γεγύκασαι. καὶ ὅς, ἐκ φησὶ γαστρὸς τῆ μη
 τρὸς με. καὶ ὁ ξάνθος, οὐ τὸτό λέγω, ἀλλ' ἐν ποίῳ τῷ
 πῶ γεγύκασαι. καὶ κἄνεις, οὐκ ἀνήγαγέ μοι ἢ μήτηρ με,
 πότρου ἐν ἀνώγει, ἢ κατώγει. καὶ ὁ φιλόσοφος, τί
 δὲ πρῶτῳ ἐπίσασαι; καὶ κἄνεις, οὐδέ μ. καὶ ὁ ξάνθος, τί
 να τρῶπ; ὁ δὲ, ἐπεὶ δὴ πρὸ οὗτοι πάντα ἐπίσασαι ἐπὶ γυ
 γείλαντο, ἐμοὶ δὲ κατέλιπον οὐδέ μ. καὶ ἐπὶ τούτοις οἱ
 χολασικοὶ ὑπερφυῶς ἀγάλλουσι, νῆ πῶ θείαν πρόνοιαν,
 ἔφασαν, πάνυ καλῶς ἀπεκρίνατο. οὐδὲ γὰρ εἶς ὄντι ἄν
 θρωπος, ὅς ἄν πάντα εἰδείη. διὰ γὰρ ταῦτα δηλαδὴ καὶ
 ἐγέλα. αὐθις οὖν ὁ ξάνθος φησὶ, βόλη πρίωμά σε; καὶ
 ὁ αἰσώπῳ, ἐμῶ πρὸς τὸ συμβόλῳ δέη; ὁ πότρου
 σοι δοκῆ βέλτιον, ἢ πρίασθαι, ἢ μὴ, ποίη. οὐδέεις γὰρ οὐ
 δὲ πρὸς βίαν ποίη, τὸ πρῶτῳ σὴ κῆται γνώμη. καὶ
 μὴ βόλη, βαλαντίου θύρα ἀνοίξας, ἀργύριον ἀριθμῆ, εἰ
 δὲ, μὴ σκῶπῆε. πάλιν οὖν οἱ χολασικοὶ πρὸς ἀλλήλους
 ἔφασαν, νῆ τούτους θεοὺς νενίκηκε τὸν καθηγητήν. τῷ δὲ
 ξάνθῳ

huius exponemus. Xanthus ait: sed ridiculum esset, uos soluisse preciū, me autē seruū emisse, alioqui & uxorcula mea mūditiæ studiosa, nō ferret à deformi seruulo seruirī sibi. At scholasticis rursus dicentibus, sed prope est sentētia, ne pareat fœminæ. Philosophus dixit: faciamus prius periculū, an sciat aliquid, ne & preciū incassum pereat. Adiēs igit̃ Aesopū, gaude, inq̃t. Et ille: num nā tristabar? Et Xanthus, saluto te. Et ille, & ego te. Et Xāthus unā cū alijs inexpectato & prompto respōso stupefactus, rogauit, cuias es? Ille, niger. Et Xanthus: nō hoc inquā, sed unde natus sis. Et is: ex uentre matris meæ. Non hoc dico, sed in quo loco natus sis. Et ille: nō renūciauit mihi mater mea, utrū in sublimi loco, an in humili. Et philosophus: quid uero facere nosti? Et ille: nihil. Et Xanthus: quomō? Quoniā hi omnia nosse professi sunt, mihi autē reliquerūt nihil. Atq̃ his scholastici uehemēter admirati, per diuinā prouidentia, dixerūt, ualde bene respōdit. Nullus enī est homo, qui omnia norit: & propterea scilicet & risit. Rursus igit̃ Xanthus, inquit: uis emam te? Et Aesopus: me hac in re cōsultore eges? utrū tibi uideat̃ melius, aut emere, aut nō, fac. Nullus enim quidc̃q̃ ui facit: hoc in tua positū est uolūtate, & si uolueris, crumenæ ianuā aperiēs, argētū numerā: sin uero minime, ne cauillare. Rursus igit̃ scolastici inter se dixerūt: per deos superauit p̃ceptorē.

ξάνθος φήσαντο, ἔὰν πρίωμά σε δραπέτυσαι βου-
 λήσῃ; γελᾷς ὁ αἰσωπὸς ἔφη, τὸτο εἰ βυλίσομαι
 πράξαι, οὐ πάντως χήσομαι σοι συμβούλω, ὅς δὲ
 καὶ συμικρῶ πρόθεμ ἐμοί. καὶ ὁ ξάνθος, καλῶς μὲν
 λέγεις, ἀλλ' αἰσχρὸς εἶ. κἀκίνθη, εἰς τὸν νοῦν ἀφορᾷ
 δεῖ φιλόσοφε, καὶ μὴ εἰς πλὴν ὄφιμ. τότε θεὸς ἐμψό-
 ρω προσελθὼν ὁ ξάνθος φησὶ. πόσος τούτομ πωλείς;
 καὶ ὅς, κερτομήσαί μου πάρει πλὴν ἐμπορίαν. ὅτι τοὺς
 ἀξίους σου παῖδας ἀφείς, τὸν αἰσχρὸν τούτομ εἴλας, θά-
 ττρομ τῶν λοιπῶν ὤνησαι, τούτομ δὲ πρόσδομα λά-
 βε. καὶ ὁ ξάνθος, οὐ δῆτα, ἀλλὰ τούτομ, καὶ ὁ ἐμ-
 ψορὸς, ἐξήκοντα ὀβολῶν ὤνησαι. καὶ οἱ μὲν χολα-
 σικοὶ πρᾶχθῆμα σωφιστενεγκόντες, κατέθεντο. ὁ δὲ ξάν-
 θος ἐκτήρατο. οἱ τοίνυν τελῶναι πλὴν πράσιμ μεμα-
 ρηκότες πρῆσαν ἀνακρίνοντες, τίς μὲν ὁ ἀπεμψο-
 λήσας, τίς δὲ ὁ πριάμλου. αἰχουομλύων δ' ἀμφο-
 τέρωμ ἑαυτοὺς ἀνεπεῖμ διὰ τὸ πενιχρὸν τούτ' ἡμῆμα-
 τος, ὁ αἰσωπὸς εἶπε εἰς τὸ μέσομ ἀνέκραξεν, ὁ μὲν
 παθεῖς, ἐγὼ. ὁ πριάμλου δ' οὔτοσί, καὶ ὁ πωλήσας
 ἐκεινοσί. εἰ δ' αὐτὶ σιωπῶσιμ, ἐγὼ ἄρα ἐλεύθερός
 εἰμι. οἱ δὲ τελῶναι διαχυθέντες, ἐχαρίσαντο τε θεὸς ξάν-
 θω τὸ τέλω, τὸ ἀπηνάλαγχαμ. ὁ μὲν οὖν αἰσωπος,
 ἠκολούθει πρὸς πλὴν οἰκίαν ἀπιόντι θεὸς ξάνθω. μεσημ-
 βρινθ δὲ καύματ' ὄντο, ὁ ξάνθος ἐν τῷ ποριπα-
 τεῖμ τὸν χειπῶνα ἀνασυράμεντο οὔρη. ὅπου ἰδὼν αἰ-
 σωπος, καὶ τῶν ἱματίων ἐκεῖνθ δραξάμεντο ὅπιθεμ,
 πρὸς ἑαυτὸμ εἰλκυσε, καὶ φησὶ, πλὴν ταχίστω με πώλη-
 σομ, ἔπει δραπέτυσω. τὸ ξάνθος, ἀνθ' ὅτι. ὅτε φη-
 σίμ, οὐκ ἄν Δωαίμω τοιούτω ὑπηρετεῖσαι δεωότη.

εἰ γὰρ

Xanthus uero cum dixisset, si emero te, fugere uoles? ridens Aesopus ait: hoc si uolero facere, nullo modo utar te consultore, ut & tu paulo ante, me, & Xanthus: bene dicis, sed deformis es. & ille: mentem inspicere oportet o philosopho, & non faciem. tunc mercatorem adiens Xanthus, inquit: quanti hunc uendis? & ille: ut uituperes ades meas merces, quonia te dignos pueros demittens, deformem hunc eligis. alterum horum eme, hunc autem auctarium accipe. & Xanthus, non certe, sed hunc. & mercator, sexaginta obolis eme. & scho lastici confestim collatos exposuerunt. Xanthus autem possedit. Itaque publicani uenditione cognita, aderant indagantes, quis uendiderit, quis emerit. at cum puderet utrunque se pronunciare propter uilitate precij, Aesopus stans in medio exclamauit, qui uenditus est, ego sum: qui emit, hic: qui uendidit, ille: si uero ipsi tacuerint, ego igitur liber sum. Publicani uero diffusi gaudio, donato Xantho uectigali, abierunt. Aesopus igitur sequebatur in domum euntem Xanthum. Cum meridianus autem aestus esset, Xanthus inter deambulandum pallium trahendo mingeat, quod uidens Aesopus, uestibus illius prensis retro, ad seipsum traxit, atque inquit, quam celerrime me uende, quoniam fugiam. & Xanthus: quamobrem? quoniam, inquit, non possem tali seruire hero.

εἰ γὰρ σὺ δειπώτης ὦν, καὶ μηδ' ἓνα φοβόμενος, ὅμως
 ἀνεσιμὸν οὐ πρέχες τῆ φύσφι, ἀλλὰ βαδίζωμ οὐρῆς, εἰ τύ-
 χοι δ' ἄλλομ ἐμὲ πρὸς τινὰ σαλιῶναι διακονίαν, καὶ
 τῷ μεταξὺ φιλοπορείας τοιούδε ἡ ἀποαιτηῆσαι πλὴν φύ-
 σιμ, ἀνάγκη πᾶσα πετόμηνόμ με ἀποπατῆμ. καὶ ὁ
 ξάνθος, τὸτό σε θορυβῆ; τρία κακὰ βυλόμηνθ δια-
 δρᾶναι, βαδίζωμ οὐρῶ. καὶ ὅς, ποῖα; κακῆνθ, ἐσῶτί-
 μοι, πλὴν μὲν κεφαλῶν κατέκαυσεμ ἄρ ὁ ἥλιθ, τὸς δὲ
 πόδας τὸ φιλογῆς ἔδαφθ ὅμ ἐκπεπυρωμῶμ, ἢ ἡ τ' οὐ-
 ρῆ δριμύτης πλὴν ὄσφρησιμ ἄρ ἐλυμήνατ. καὶ ὁ αἰσώ-
 πος, βάδιζε, πέπφκᾶς με. ἐπεὶ δὲ καὶ τῆ οἰκία ἐπέεσκαμ,
 ὁ ξάνθος πρὸ ἀγγελίας τῷ αἰσώπῳ μὲνθμ πρὸ τοῦ πυ-
 λῶνος, ἐπέφθῃ κατὰρσιον ὅμ αὐτῷ τὸ γάυαιον ἡδῆ, καὶ
 οὐκ ἐχρῶν δ' ἰσχυρῆς τοιούτομ αἰσχος αὐτῆ φανῶναι,
 πρὶν τινὰ καὶ πρὸς αὐτὴν ἀσεισκα. αὐτὸς δ' εἰσελ-
 θῶν, λέγει, κυρία, οὐκέτι μετοῦντεῦθεμ ὀνηδ' ἔθρ φιλοπεί-
 ρειας, ἢς πρὸς τῆν θρακαίνιδωμ τῆν σῶμ ἀπολαύω.
 ἡδῆ γὰρ καὶ γὼ παῖδά σοι ἐπιδάμνω, ἐν ᾧ καὶ ὄφθ καλ-
 λθ, οἶον οὐτῶ τεθῆασα, ὅς καὶ ἡδῆ πρὸ τοῦ πυλῶ-
 νθ ἔσκα. κακῆνθ μὲν ταῦτά, αἰ δ' ἔγε θεραπαινί-
 θες ἀληθῆ νομίσασα τὰ λεχθέντα, πρὸς ἀλλήλας οὐκ
 ἀγενῶς ἡμωισβήτουω πορὶ τοῦ, τίνι τῶτωμ νυμθίθ
 ὁ νεώνηκθ ἔσα. φιλοπείρ δὲ τοῦ ξάνθου γυναικὸς εἰσω κλη-
 θῶναι τὸμ νεώνηκθμ κελθυσάσκα, μία τῆν ἄλλωμ μάλ-
 λον ὀργῶσα, καὶ ὡς ἀραβῶνα πλὴν κλησιμ ἀρπα-
 σασα, τὸμ νεώνηκθμ ἐκδραμῶσα ἐκάλε. κακῆνθ φα-
 μῶνθ, ἰδοὺ ἐγὼ πάρφμι. ἐκπλαγῆσα, σὺ φησιμ εἶς
 καὶ ὅς, ναί. κακῆνθ, ἀβάσκαντε, μὴ εἰσέλθῃς εἰ-
 σῶ, καὶ πάντες φύγωσι. καὶ μέντοι καὶ ἄλλῃς
 δ' ἐλθῶσκα

si enim tu, qui herus es, & neminē times, tamen relaxationē non præbes naturæ, sed eundo mingis, si obtigerit seruum me ad aliquod mitti ministeriū, & inter eundū tale quid exigat natura, necesse omnino fuerit uolando cacare. Et Xanthus: hoc te turbat? tria mala uolēs euitare, eundo mingo. Et ille: quæ? Et hic: stāti mihi caput perussisset sol, pedes uero terræ solū torridum, lotij autem acrimonia olfactum offendisset. Et Aesopus, uade, persuasisti mihi. Postq̄ autē domi fuerūt, Xanthus iubēs Aesopo manere ante uestibulū, quoniā elegantiusculam esse sibi mulierculā sciebat, neq̄ oportere ilico talē turpitudinem ei ostēdi, anteq̄ aliquis ipsi urbana diceret. Ipse autē ingressus, dicit: domina nō etiam posthac obijcies ministeriū, quod mihi tuæ pedissequæ præstent. Iā enī & ego puerū tibi emi, in quo uidebis pulchritudinē, qualem nunq̄ uidisti, qui & iam ante uestibulum stat. Et ille quidem hæc. Pedissequæ autem uera existimantes quæ dicta fuerāt, inter se nō mediocriter cōtendebāt, cui nam ipsarum sponsus nuper emptus futurus sit. Xanthi uero uxore intro uocari nouitium iubente mancipium, una ex alijs magis accelerans, & ut arabonem uocationem arripens, nouitium seruū egressa accersebat. Et illo dicente: ecce ego adsum. stupefacta, tu, inquit, es? Et hic, næ. Et illa, sine inuidia, ne ingrediaris intro, & omnes fugiant. Et tamen & alia egressa

ἔλθουσθε, καὶ ὡς εἶδεν αὐτὸν, παταχθεὶς σου φα-
 ρυλῆς τὸ πρόσωπον, καὶ δέντρο εἰσελθε, ἀλλὰ μὴ προσε-
 γίσῃς μοι. εἰσελθὼν ἔση ἀντικρὺ ἐπὶ δέωοίνης. ἡ δὲ, τῶ-
 τον θεασαμυῆν, τὰς ὄφεις ἀπέσχεψε πρὸς ἑμ' ἄνδρα,
 φαρυλῆν, πόθεν μοι τῶτο τὸ τέρας ἤνεγκας; ἔκβαλε αὐ-
 τὸν τῆ προσώπῳ μου. κακεῖνος, ἄλις σοί κυρία, μὴ ὑπό-
 σκωπῆέ μου ὄμνεώνητορ. ἡ δὲ, δ' ἦλθ' εἰ ζάνθε μισήσας
 με, ἔτέρῃ ἀγαγέσθαι βυλὸ μοι, καὶ ἴσως αἰδ' ὄμει-
 ρος φράσαι μοι, ὡς ἐπὶ οἰκίᾳ ἀναχωρήσω, τὸν κωο-
 κέφαλόρ μοι τῶτορ κεκόμεκας, ὡς ἄμ πλὴν αὐτῆ δυσά-
 ναχετ' ὄσα λατρείᾳρ, φνύγω. Δὸς οὖν μοι πλὴν προϊκά-
 μῃ καὶ πορεύσομαι. πρὸς ταῦτα τῆ ξάνθη μεμφαμέ-
 νῃ τὸν αἴσωπον, ὡς ἦ μὴ πλὴν ὁδὸρ ἀσεϊάδινά φθεγξα-
 μυῖν παρὶ ἐπὶ ἐν τῷ βαδίζῃ οὐρήσεως, νυκτὶ δὲ πρὸς
 πλὴν γυναικῆ κακεῖν λέγοντος, αἴσωπος ἔφκ, βάλε αὐ-
 τὴν εἰς τὸν βάραθρον. καὶ ὁ ξάνθη, πανε κάθ' ἄρμα, ἢ
 οὐκ οἶσθ' ὄλα ταν πλὴν ὡς ἑμαυτὸν σέργω; καὶ ὁ αἴσω-
 πος, ἔρῃς τῆ γυναικῆ; κακεῖνος, πάνυ μὴ οὖν δραπέτα.
 Ἐπρὸς τῶτο αἴσωπῳ κροτήσας εἰς τὸ μέσορ τὸν πό-
 δα, μεγάλως ἀνέκραξε, ξάνθη ὁ φιλόσοφῳ γυναι-
 κοκρατεῖται. Ἐσραφεῖς πρὸς πλὴν αὐτῆ δέωοίναρ ἔφκ.
 σὺ ὡ Δέωοίνα ἐβόλας τὸν φιλόσοφον ὠνήσαοθαί σοε
 δ' ὄλορ, νέορ, εὐσωματοῦντα, σφριγῶντα, ὄμ ἔδει γυ-
 μνιώσε καμ τῷ βαλανείῳ δεῖσθαι, καί σοι προσπα-
 ζῆν τὰ εἰς αἰχάλω τῆ φιλοσόφῃ. εὐριπίδῃ, χυσοῦν
 ἐγώ σο φκμί δ' ὄμα, τιοαν' τα λέγορ. Πολλαὶ μὴ ὄρ-
 γαὶ κυμάτων θαλαπίων, πολλαὶ δὲ ποταμῶν, καὶ πυ-
 ρὸς δ' ὄρμῃ πνοαί. δ' ἄνδρ δὲ πενία, δ' ἄνδρ δ' ἄλλα μυρία,
 πλὴν οὐδὲρ οὕτω δ' ἄνδρ, ὡς γυνὴ κακὴ. σὺ δ' ὡ δέω-
 οίνα

egressa, ac ut uidit ipsum, cædatur tua dicente
 facies, & huc ingredi, sed ne appropinques
 mihi. ingressus stetit coram domina, quæ cum
 eum uidisset, oculos auertit ad uirum, inquit,
 unde mihi hoc monstrum attulisti? abijce ipsum
 à facie mea. & ille, satis tibi domina, ne meum
 submorde nouitium seruum. hæc autem, uideris
 Xanthe osus me, aliã inducere uelle, & forte dũ
 pudet dicere mihi, ut tua domo abscedã, cani-
 cipitem mihi hunc apportasti, ut eius ægre latur
 ra ministerium, fugiam. da igitur mihi dotem
 meam, atq; ibo. ad hæc Xantho increpãte Aeso-
 pum tanq; in itinere urbana quædam locutum
 de micu inter eundem, nunc uero mulieri ni-
 hil dicentem, Aesopus ait: proijce ipsam in ba-
 rathrum. & Xanthus, tace scelus, an nescis me
 hanc, ut me ipsum, amare? & Aesopus, amas
 mulierculam? & ille, admodum quidẽ fugitiue.
 & ad hoc Aesopus pulsato medio pede, ualde
 exclamauit: Xanthus philosophus uxorius est.
 & uersus ad suam dominam, ait: tu o domina
 uelles philosophum emisse tibi seruũ iuuenem,
 bono habitu, uigentem, qui te nudam in balneo
 spectaret, & tecum luderet in dedecus philoso-
 phi? O Euripides, aureum ego tuum inquam
 os, talia dicens: multi impetus fluctuum mari-
 norum, multi fluminum, & ignis calidi flatus,
 dura res paupertas, dura & alia infinita, tamen
 nihil æque durum ut mulier mala. Tu uero o do-
 mina

ποίνα φιλοσόφου γυνή ούσα, ὑπὲρ καλῶν νεανίσκων ὑπε-
 ρετῆσθαι μὴ θέλε, μή πως ὑβρίμ τῷ ἀνδρὶ σὺ προσ-
 τρήσῃς. ἢ δὲ ταῦτα ἀκρόσασα, εἰ πρὸς μηδὲν ἀντα-
 ψίμ δυνήσασα. πόθεν ἄνερ φησὶ τὸ κάλλος τὸ τοῦ κη-
 ρακας; ἀλλὰ εἰ λάλῃς ὁ σαπρὸς οὗτος φαίνεται,
 καὶ εὐτράπελῃς. διαλλαγήσομαι τοίνυν αὐτῷ. εἰ ὁ ξάν-
 θος, αἴσωπε, διήλλακταί σοι ἢ σὴ δέωποινα. καὶ ὁ
 αἴσωπος εἰρωνθυσάμενος, μέγα τι χεῖμά φησι τὸ
 πρᾶναι γυναικα. εἰ ὁ ξάνθος, σιώπα τούνην δερῶν κη-
 σάμην γάρ σε εἰς δολείαν, οὐκ εἰς ἀντιλογίαμ. τῆ δὲ
 ὑδροαία ξάνθος ἔπεσθαι τῷ αἰσώπῳ κελεύσας, πρὸς
 τινὰ τῶν κήπων ἤκερ ὠνησόμενος λάχανα. τοὶ δὲ κη-
 πωροὶ δέσμην λαχάνων δούσαντες, ἀνείληφεν αἴσω-
 πος. τοὶ δὲ ξάνθος μέλλοντες ἤδη τῷ κηπωρῷ κατα-
 βάλλειν τὸ κέρμα, ὁ κηπωρὸς, ἔα κύριέ, φησὶμ, ἐνός
 προβλήματος πρὸς σὺ δέομαι. καὶ ὁ ξάνθος, τίνοσ; καὶ
 ὅσ, τί δὴ ποτε τὰ μὴ παρ᾽ ἐμῶν φυτθόμενα τῶν λα-
 χάνων, καί πορ ἐπιμελῶσ σκαλιζόμενά τε καὶ ἀρ-
 θνόμενα, βραδέϊαμ ὅμως ποιῆται πλὴν αὐξήσιμ. οἷσ δὲ
 αὐτομάτη ἐκ γῆσ ἢ ἀνάδοσισ, καὶ τοὶ μηδεμίᾳσ ἐπιμε-
 λείασ ἀξιολύοισ, τὸ τοῖσ ἕξυτέρσ ἢ βλάσκησισ. ὁ μὴ
 οὐξάνθος, καὶ τοὶ φιλοσόφου φιλοζήτησεσ οὐσκησ, μη-
 δὲμ ἔπεροσ συνοήσασ εἰπέμ, τῆ δεία προνοία εἰ τοῦτο
 πρὸς τοῖσ ἄλλοισ διοικῆσθαί φησιμ. ὁ δὲ αἴσωπος (πα-
 ρὼν γάρ) ἐγέλασε. καὶ πρὸς αὐτὸμ ὁ φιλόσοφος, πότε-
 ρομ γελάσ, ἢ καταγελάσ; καὶ ὁ αἴσωπος, καταγε-
 λῶ φησιμ, ἀλλ' οὐ σὺ, τὸ δὲ διδάξαντός σε. ἀ γὰρ ὑπὲρ θείασ
 προνοίας γίνεται, ταῦθ' ὑπὲρ σοφῶν ἀνδρῶν τυγχάνει τὸ λυ-
 σεωσ. προβαλῶ τίνυν ἐμέ, καὶ γὰρ λήσω τὸ πρόβλημα.

ἐν τούτῳ

mina philosophi uxor à pulchris adulescētulis
seruiri tibi noli, ne quo pacto cōtumeliam uiro
tuo inflixeris. Illa hæc audiens, cum nihil con-
tradocere posset, unde uir, inquit, pulchritudinē
hanc uenatus es? sed & loquax putridus hic ui-
detur, & facetus, reconciliabor igitur ei. Tum
Xanthus: Aesope, recōciliata est tibi tua hera.
& Aesopus ironice loquens, magna res, inquit,
placare mulierē. Et Xanthus: tace posthac, emi
enim te ad seruiendū, nō ad contradicendū. Po-
stera die Xanthus Aesopo sequi iussu, ad hor-
tum quendam iuit empturus olera. cum uero
olitor fasciculū olerū messuisset, accepit Aeso-
pus. Xātho aut soluturo iā hortulano pecuniā,
hortulanus, dimitte domine, inquit, unū proble-
ma à te desidero. & Xanthus: quid nam? tum
ille: quid ita quæ à me plantantur olera, quam-
uis diligenter & fodiātur, & irrigētur, tardum
tamē suscipiunt incrementū: quibus uero spon-
tanea è terra pullulatio, etsi nulla cura adhibet̃,
ijs tamen celerior germinatio? Xanthus igitur,
licet philosophi quæstio foret, cum nihil aliud
sciret dicere, à diuina prouidentia & hoc inter
cætera gubernari inquit. Aesopus uero (aderat
enim) risit. Ad quē philosophus: ridēs ne, an de-
rides? & Aesopus: derideo, inquit, sed nō te, ue-
rū qui te docuit, quæ enim à diuina prouidētia
fiunt, hæc à sapientibus uiris solutionē sortiun-
tur, oppone itaq; me, & ego soluam problema.

Interim

ἐν τῷ τῷ πίνω ὁ ξάνθος ἐπιστραφεὶς, λέγει τῷ κηρω
 ρῶ. ἦκιστα πάντων εὐπρεπέες ὄβρι μὲν τῶν, ἐμὲ δὲ ἐν τοῖς
 σῶσις ἀκροατηρίοις διαλεχθέντα, τὰ νῦν ἐν κήρω
 λυφῶ σοφίσματα. πάντες δὲ μου οὕτως ἰππῶν πᾶσι
 ραμῶν ἀκολυθία, τῷ πρὸς ἀναθέμενον, φιλανθ
 σεως πένθη τοῦ ζητημῶν. ὁ κηρωρὸς, οὗτος ὁ ἀχρὸς
 γράμματα εἶδεν; οἱμοὶ φιλανθίας, ἀλλὰ φράσον ὡ
 λῶσε, εἰ τοῦ ζητημῶν πῶς διασάφησιν ἔγνωκε, καὶ ὁ
 αἴσωπος, ἢ γυνή φησιν ἐπιφάνειαν πρὸς δεύτερον γὰρ
 μοῦ ἔλθῃ. τέκνα ἐκ τοῦ προτέρου ἀνδρὸς ἔχουσα, εἴπωρ
 εὔροι καὶ τὸν ἀνδρα, τέκνα ἐκ φιλανθίας γυναικὸς
 τεκνοποιήσασθαι, ἀλλὰ αὐτὴ τέκνα ἐπιγάγετο, τῶν
 τῶν μήτηρ ἐσίμ. ἀλλὰ εὔρει ἐν τῷ ἀνδρὶ, τῶν μὲν μη
 τρῶν. πολλὴν οὖν ἐν ἐκατέρωθεν ἐνδείκνυται πῶς διαφο
 ρά. τὰ μὲν γὰρ ἐξ αὐτῆς, φιλοσόφως καὶ ἐπιμελῶς
 τρέφουσα διαγίνεται. τὰ δὲ ἐξ ἀλλοτρίων ὠδίνων, μισθῶ
 καὶ ζηλοτυπία χρωμύνη, πῶς ἐκείνων τροφῶν πρὸς
 πᾶσα, τοῖς ἑαυτῆς προσίδεται τέκνοις. τὰ μὲν γὰρ
 φύσιν ὡς οἰκῆα φιλεῖ, ἀπέρχεται δὲ τὰ τοῦ ἀνδρὸς ὡς ἀλ
 λότρια ἢ ἴσον δὴ καὶ ἢ γῆν τρόπον, πῶς μὲν αὐτομά
 τως ἐξ αὐτῆς φυομύων, μήτηρ ἐσίμ. ἀλλὰ αὐτὸς ἐμφυ
 τεύει, τῶν γίνεται μητρῶν. οὐ χάρις, καὶ μάλλον
 ὡς γνήσια τὰ οἰκῆα τρέφει καὶ θάλπει. τοῖς δὲ πα
 ρὰ σὺ φυτομύοις, οὐ πᾶσι τῶν ὡς νόθοις πῶς τρο
 φῶν νέμει. ἐπὶ τῶν ἡοδῶν ὁ κηρωρὸς πιεύσας ἀμ
 μοί φησιν, ὅτι με ἀμνηστὴν λυπῶ, καὶ ἀδολεχίας ἐκ
 θισας. ἀπιδι πρὸς φέρων τὰ λάχανα. καὶ ὅσκις
 σοι τῶν δὲ, ὡς εἰς οἰκῆον κῆρ βεδίζων λάμβανε.
 μεθ' ἡμέρας δὲ πάλιν εἰς τὸ βαλανεῖον ἐλθόντων τῶν
 ξάνθου

Interim itaq; Xanthus cōuersus, inquit olitori: minime omnium decens est o amice, me qui in tantis auditorijs disceptauerim, nunc in horto soluere sophismata. Puerō autē huic meo, qui consequentia multorum callet, si proposueris, solutionē consequeris quæsitī. Et olitor: hic turpis literas nouit: o infelicitatem. Sed narra o optime, si quæsitī declarationem nosti. Et Aesopus, mulier, inquit, cum ad secundas nuptias iuerit, liberis ex priore uiro susceptis, si uirum quoq; inuenerit filios ex priore uxore genuisse: quos ipsa filios adduxit, horum mater est: quos inuenit penes uirum, horum est nouerca. Multam igitur in utrisq; ostendit differentiam. Nam quos ex se genuit, amāter & accurate nutrire perseuerat: alienos uero partus odit, & inuidia utens, illorum cibum diminuens, suis addit filijs: illos enim natura quasi proprios amat: odio autem habet qui uiri sunt, quasi alienos. Eodem modo & terra, eorum quæ ipsa ex se genuit, mater est: quæ autem tu plantas, horum est nouerca. Huius rei gratia, quæ sua sunt, ut legitima magis nutrit, ac fouet: à te autem plantatis ut spurijs nō tantum alimentī tribuit. His delectatus olitor, credideris mihi, inquit, q̄ me graui sollicitudine ac garrulitate leuaris. Abi gratis ferens olera, & quoties tibi his opus est, tanquām in proprium hortum uadens, accipe. Post dies aliquot rursus in balneum profecto

ξάνθου, καὶ τισὶ μὲν τυχόντων ἐκ τῶν θίλων, καὶ πρὸς
 τὸν αἰσώπου ἐρηκτόν, εἰς τὴν οἰκίαν προσδρα-
 μῆν, καὶ φακῶν εἰς τὴν χύτραν ἐμβαλόντα ἐψῆσαι,
 ἐκείνους ἀπελθὼν, κόκκοι ἕνα φακῆς εἰς τὴν χύτραν
 ἐψῆ βαλὼν, ὃ δὲ δὴ ξάνθου ἅμα τοῖς θίλοις λυσάμε-
 νοι, ἐκάλεσε τοὺς σωαρισησόντας. προεῖπε μάλιστα καὶ
 ὡς λιπῶν, ἐπὶ φακῆ γὰρ ἔσαι τὸ δεῖπνον. καὶ ὡς μὴ δὲ
 τῆς ποικιλίας τῶν ἐδεσμάτων τοὺς θίλους κρίνειν, ἀλλὰ
 δοκιμάζειν τὴν προθυμίαν. τῶν δὲ ἐξαίντων, καὶ πρὸς
 τὴν οἰκίαν ἀποκομῶν, ὃ ξάνθου φησὶ, δὲ ἡμῖν ἀπὸ
 λυτρῶν πῆν αἰσώπει. τὸ δὲ ἐκ τοῦ ἀποξείας τὸν λυ-
 τρῶν λαβόντος καὶ ἐπιδεδωκότος, ὃ ξάνθου τοῦ δυσω-
 δίας ἀνακληθεὶς, φησὶ τί τὸ φησὶν αἰσώπει; καὶ ὅς,
 ἀπὸ λυτρῶν ὡς ἐκέλευσας, τὸ δὲ ξάνθου τῆς πρῶστιά τῶν
 θίλων τὴν ὀργὴν ἐπιχόντων, καὶ λεκάνῳ αὐτῷ πρῶ-
 τεθῶναι κελεύσαντος, αἰσώπει τὴν λεκάνῳ δεῖς ἴσαι
 τ. καὶ ὃ ξάνθου, οὐκ ἐπίφησεν; καὶ φησὶ, ἐντέταλτά μοι
 ταῦτα ποιῆν, ὅσα ἂν ἐπιτάξῃς. σὺ δὲ νῦν οὐκ εἶπας,
 βάλε ὕδωρ εἰς τὴν λεκάνῳ, καὶ νίψον τοὺς πόδας μου,
 καὶ θέε τὰς ἐμβάδας, καὶ ὅσα ἐφεξῆς. πρὸς δὲ ταῦτα
 τοῖς θίλοις ὃ ξάνθου ἔφη. μὴ γὰρ δὲ ἄλλο ἐπιτάξω,
 οὐκ ἔστιν ὅπως, ἀλλὰ διδάσκαλον. ἀνακλιθέντων τοί-
 νω αὐτῶν, ὃ τὸ ξάνθου τὸν αἰσώπου ἐρωτήσαντων,
 εἰ ἔψηται ἡ φακῆ, δὲ οἰδύκη λαβὼν ἐκείνους τὸν τοῦ φα-
 κῆς κόκκοι ἀνέδωκεν. ὃ δὲ ξάνθου λαβὼν, ὃ οἰκτιεὶς
 ἔνεκεν τῆς πρῶστιά λαβεῖν τοῦ ἐψῆσεως τὴν φακῆν δέξασ-
 θαι, τοῖς δὲ ἀκτύλοις διατρίψας ἔφη, καλῶς ἔψη-
 ται, κόμισον. τὸ δὲ μόνον τὸ ὕδωρ κενώσαντων ἐν
 τοῖς τρυβλίοις καὶ παρακλιθέντων, ξάνθος, πονεῖ ὅτι μὴ
 φακῆ

Xantho, & quibusdam ibi amicis inuentis, & ad Aesopum locuto, ut & in domum curreret, & lentem in ollam iniectam coqueret, ille abiens granum unum lentis in ollam coquit iactum. Xanthus ergo unà cum amicis lotus uocauit hos comprāsuros, præfatus tamen & quod tenuis esset futura cœna, utpote ex lente, quod quæ non oporteret uarietate ferculorum amicos iudicare, sed probare uoluntatem. His uero profectis, & in domum ingressis, Xanthus inquit, da nobis à balneo bibere Aesope. Illo uero ex defluxu balnei accipiente & tradente, Xanthus fœtore repletus, hem quid hoc inquit Aesope? Et ille: à balneo, ut iussisti. Xantho autem præsentia amicorum iram compescente, & peluim sibi apponi iubente, Aesopus pelui apposita stabat. & Xanthus, non lauas? Tum ille, iussum est mihi ea facere, quæ iusseris, tu nunc non dixisti, iniice aquam in peluim, & laua pedes meos, & pone soleas, & quæcūq; deinceps. Ad hæc igitur amicis Xanthus ait: num enim seruum emi? nullo modo sed magistrum. Discumbentibus itaq; ipsis, & Xantho Aesopum rogante, an cocta sit lens, cocleari acceptum ille lentis granum tradidit. Xanthus accipiens, ac ratus gratia faciēdi periculum coctionis lentem accepisse, digitis conterens ait, bene cocta est, affer. Illo solum aquam uacuante in scutellas, & apponente, Xanthus, ubi est

φακῆ φησι. Ἐὖς, ἔλαβες αὐτῷ. Ἐὖς ὁ ξάνθος, ἕνα κοκκί-
 κομ ἔφησας; Ἐὖς ὁ αἰσωπος, μάλισα, φακῶν γὰρ ἐνι-
 κῶς, ἀλλ' εἶπας οὐ φακᾶς, ὃ δὴ πληθυντικῶς λέγεται,
 ὃ μὲν οὖν ξάνθος ἀπορήσας τοῖς ὄλοις, ἄνδρες ἑταῖ-
 ροὶ ἔφκ, οὗτος εἰς μανίαν με ποριτρέψει. εἶτα στρα-
 φεῖς πρὸς τὸν αἰσωπον, εἶπερ, ἀλλ' ἵνα μὴ δόξω κα-
 κὲ δ' ἔλε τῶν φίλοις ἐνουβρίζην, ἀπελθὼν ὤνησα πό-
 δας χοιρεῖς τέπαρας, Ἐὖς διὰ ταχέωμ ἔφησας πρῶ-
 τες, τοὶ δὲ ἄλλοι τὸ ποίησαντες, καὶ τῶν ποδῶν
 ἐφομύων, ὁ ξάνθος εὐλόγως θέλωμ τύψαι τὸν αἰσω-
 πον, αὐτὸς πορὶ τι τῶν εἰς χεῖρα ἀχολυμύς, ἕνα τῶν
 ποδῶν ἐκ τοῦ χύτρου λαθραίως ἀνελόμυος, ἔκρυψε.
 μετὰ μικρὸν δὲ Ἐὖς ὁ αἰσωπος ἔλθων, Ἐὖς τὴν χύτραν
 ἐπισνεφάμυ, ὡς τοὺς τρεῖς μόνους πόδας ἐώρακεμ,
 σωῆκε ἐπιβυλῶν αὐτῷ τινὰ γεγονῆαμ. Ἐὖς δὴ καταδρα-
 μῶν ἐπὶ τὴν αὐλὴν, Ἐὖς τοὶ σιτοθυομύς χοῖρας εἰς ἕνα
 τῶν ποδῶν τῆς μαχαίρας ποριελὼν, Ἐὖς τῶν τριχῶν φι-
 λώσας, εἰς τὴν χύτραν ἔρριψε, Ἐὖς σωέψα τοῖς ἄλλοις.
 ξάνθος δὲ δείσας, μή πως αἰσωπος τὸν ὑφαιρεθέντα
 τῶν ποδῶν οὐχ εὐρῶν ἀποδράσῃ, αὐθις εἰς τὴν χύτραν
 αὐτὸν ἐνέβαλε. τοὶ δὲ αἰσωπῶν τρεῖς πόδας εἰς εἰς εἰς
 βλίον κενώσαντος, Ἐὖς πέντε τῶν ἀναφανέντων, ὁ ξάν-
 θος, τί τὸ ποίησιν αἰσωπε, πῶς πέντε; κακῆνος, τῶ
 δύω χοίρω πόδας ἔχετομ πόδας; Ἐὖς ὁ ξάνθος, οὐκ ἔγω.
 καὶ ὁ αἰσωπος, εἰσὶν οὖν ἐνταυθοῖ πέντε, Ἐὖς ὁ σιτοθυ-
 ομῶν χοῖρος νέμεται κάτω ξίπους. Ἐὖς ὁ ξάνθος πάνυ
 βαρέως χῶν, πρὸς τοὺς φίλους φησί. οὐχὶ μικρῶν πρὸ-
 σερρεῖτομ, ὡς τάχιστα με πρὸς μανίαν οὗτος δὴ πριτρέ-
 ψει; Ἐὖς ὁ αἰσωπος, δέωποτα, οὐκ οἶσθ' ὅτι τὸ ἐκ τοῦ
οὐδέσως

lens, inquit. Et is : accepisti ipsam. Et Xanthus : unum granum coxisti : tum Aesopus, magno pere. Lentē enim singulariter dixisti, nō lentes, quod pluratiue dicitur. Xanthus ergo prorsus consilij inops, uiri focij, ait, hic ad insaniam me rediget. Deinde cōuersus ad Aesopum, ait : sed ne uidear improbe serue amicis iniurius, abiēs eme pedes porcinos quatuor, & perceleriter coctos appone. Ab eo autem festine hoc facto, ac dū pedes coquerētur, Xanthus iure uolens uerberare Aesopū, cum esset in re aliqua ad usum occupatus, unum ex pedibus ex olla clanculū auferēs, occulit. Paulo post autē & Aesopus ueniens, & ollam perscrutatus, ut tres solos pedes uidit, cognouit insidias sibi aliquas factas, & accurrēs in stabulum, & saginati porci unum ex quatuor cultro amputās, & pilis nudans in ollā iecit, ac cōcoxit cum cæteris. Xanthus uero ueritus ne Aesopus subreptum pedem non inueniens, fugeret, rursus in ollā ipsam iniecit. Aesopo autē in patinam pedes euacuante, ac quinque his apparētibus, Xanthus, quid hoc, inquit Aesope : quomodo quinque : Et ille : duo porci quot habent pedes : Et Xanthus, octo. Tum Aesopus : sunt ergo hic quinque, & saginatus porcus inferius tripes pascitur. Et Xanthus admodum moleste ferens, amicis inquit : nōne paulo ante dixi, quod celerrime hic me ad insaniam rediget : & Aesopus : here nosti id, quod ex additi-

ὁ δὲ σέως τε ἄφαιρέσεως εἰς δὲ ἵπλογομ ποσὸν συγ-
 κεφαλαῖδ' ἄνωρον, οὐκ ἔσιμ ἁμάρτημα; ὁ μὲν οὖν ξάν-
 θος μὲν ἐμῆ ἀιτίαμ εὐπρόσωπον εὐρηκῶς μασιγῶ-
 σαι τὸν αἰσώπομ, ἠσύχασε. τῆ δ' ὑδροαία τῶν χολα-
 σικῶν τις πλυτελὲς εὐτρεπίσας δ' ἔειπνον, σὺν ἄλλοις
 χολασικοῖς ἃ τὸν ξάνθον κέκληκεμ. εὐωχῶ μὲν τὸν
 νῦν, ὁ ξάνθος μὲν δ' ἀεὶ ἐκ τῶν παρακῆμῶν ἀνελόμει-
 νος ἐπιλέκτους, καὶ τῶν αἰσώπων ὅτι οὐδὲμ ἐφεσῶν ἰδούε,
 τῆ εὐνοῶσῃ μοι, φησὶ πρὸς αὐτὸν, ταῦτα ἐπίδοε ἀπελ-
 θῶμ. ὁ δ' ἀπῶν, καθ' ἑαυτὸν ἐνεόφ, νῦν καιρὸς τίσα-
 οθαί μὲ πλὴν δέωποιναμ, ἀνθ' ὧν με ἠνίκα νεώνηται ἠλ-
 δομ ἔσκηπῃεμ. ὄφεται τοίνυν εἰ τῶν δέωπότη μου εὐνοῶ.
 ἀοικόμην οὖν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ καθίσας ἐν τῶν
 προδόμῳ, καὶ πλὴν δέωποιναμ ἐκκαλέσας, τὴν αὐτοῦ
 τῶν μὲν ἐπίπροθεμ αὐτῶν τέθεικε, καὶ φησὶ, δέ-
 ωποινα, ταῦτα πάντα ὁ δέωπότης πέπομφεμ οὐ σοί,
 ἀλλὰ τῆ εὐνοῶσῃ, καὶ πλὴν κῶα καλέσας, καὶ εἰπὼν, ἐλ-
 θέ λύκαινα φάγε, σοὶ γὰρ ὁ δέωπότης ταῦτα ἔπέτα-
 ξεμ δοθῆναι, ἀνὰ μέρθ τῆ κωῖ πάντα πρέβαλε. με-
 τὰ δὲ τῆτο πρὸς τὸν δέωπότην πάλιν ἐλθὼν, ἃ ἔρω-
 τηθεῖς εἰ τῆ εὐνοῶσῃ δέδωκε πάντα. πάντα φησὶ, ἃ
 ἐνώπιον ἐμῶν πάντα κατέφαγε. τῶν δὲ ἔπειτα νερομύσ,
 ἃ τίποτε ἄρα ἐδίξασα ἔλεγεμ; ἐκεῖνος, ἐμοὶ μὲν φη-
 σιμ οὐ δοτιοῦν εἴρηκε, καθ' ἑαυτὸν δὲ σοὶ χάριτας ἠδ' ἡ-
 μὲν τὴν γυνῆ τῶν ξάνθου συμφορὰν δὲ πρᾶγμα οἰκσαμέ-
 νη ἄτε δὴ δούτερα ἢ κωῶς ἐλεγχθῆσα τῆ πρὸς τὸν ἄν-
 δρα εὐνοῶσα, ἃ ἐπέταξασα ἡμῶν μὲν ἐκ τῶν λοιπῶν σωσι-
 κήσῃμ αὐτῶν, εἴσω παρελθῶσα τῶν κοιτῶν ἐθελῶν. τῶν ἢ
 πότῃ προκόπουντ, καὶ ζήτημάτων πρὸς ἀλλήλους
 πρὸς τὸν

one & subductione in quātitatē secundū rōna-
lem summā colligitur, non esse errorem? Xan-
thus igitur nullā causam honestam inueniens
uerberādi Aesopum, quieuit. Postridie autem
ex scholasticis quidam sumptuosam apparans
coenam, cum alijs discipulis & Xanthum inui-
tauit. Coenātibus igitur Xanthus partes ex ap-
positis accepit electas, & Aesopo ponē stanti
dedit, beneuolæq; meæ, inquit ei, hæc trade abi-
ens. Ille uero decedens, secum cogitabat, nunc
occafio est ulcisci meam dominam, propterea
quod me cum nouitius ueni, cauillata est. Vi-
debit igitur an hero meo bene uelit. Profectus
itaq; in domum, & sedens in uestibulo, & hera
accita sportulam partium coram ipsa posuit, ac
inquit, Hera hæc omnia herus misit, non tibi,
sed beneuolæ, & cane uocata, atq; dicto, ueni
Lycæna, comede, tibi enim herus hæc iussit da-
ri, particulatim cani omnia ꝑiecit. At post hoc
ad herū regressus, & rogatus an beneuolæ de-
derit omnia. Omnia, inquit, & corā me omnia
comedit. Illo uero iterum rogāte, & quid nam
edens ait? Et is, mihi quidē nihil quidq; dixit,
sed secū tibi gratias habebat. Vxor tamen Xan-
thi eā rem calamitosam esse arbitrata, tanq; se-
cunda cani redarguta erga uirū beneuolētia, ac
subdens certe nō amplius imposterū cohabita-
turam cum eo, ingressa cubiculū plorabat. Po-
tu autem procedente, & quæstionibus alternis

προσηνομύωμ, ἃ ἐνὸς αὐτῶν ἀπορήσαντος πλώϊκα ἄμ
 γήσιοιτο μεγάλη ἐν ἀνθρώποις τῆραχῆ, αἴσωπος ὅπωςθεμ
 ἔσως εἶπεμ, ἦνίκα ἄμ οἱ νεκροὶ ἀνισάμενοι, τὰ ἑαυτῶν
 ἀπαιτήσωσι κτήματα, καὶ οἱ χολασικοὶ γελάσαντες
 ἔφασαμ, νοήμων ὄξιμ ὁ νεώνκτθ. ἑτέρω δὲ πάλιμ πρὸς
 δέντθ, ὅτε χάριμ θ μὲν πρόβατον ἐπὶ σφαγῆν ἔλι
 κόμενον οὐ βοᾷ, ὁ δὲ χοῖρθ ὄνι μάλισα κρᾶζει, αἴσωπ
 ωος αὐθις ἔφη, ὄνι τὸ μὲν πρόβατον ἢ τὸ εἰωθὸς ἀμελ
 γόμηνον, ἢ τὸ τῶν πόκου βάρθ ἀποιδέμνον, σιγῆ
 ἔπειτα. Διὸ καὶ ὑποσκελιζόμενον καὶ τὸν σίδηρον ὄρωμ,
 οὐδὲμ δένον ὑποπτεύφ, ἀλλ' ἐκεῖνα τὰ σωθήθ ἃ μοί
 να δοκῆ πείσεσθαι. ὁ δὲ χοῖρθ ἄτε δὴ μήτ' ἀμελγόμε
 νθ, μήτε κρῶμενθ, μή δὲ σωφδῶς ἑαυτῶ πρὸς
 τι τῶν τῶν ἐλκόμηνος, ἀλλ' ὄνι τῶν σαρκῶν αὐτῶ
 μόνων ὄξι χρεία, εἰκότως βοᾷ. τῶν οὕτω ρηθέντων,
 οἱ χολασικοὶ πάλιμ ἐπήνεσαμ αὐτῶν, τραπέντες εἰς γέ
 λωτα. παυσαμύσ μύρι τῶν πότθ, καὶ τοξάνθ πρὸς
 πλὴν οἰκίαν ἀπονοσήσαντθ, ἃ τῆ γυναικὶ σωθήθως
 ὄρμίσαντθ προσλαλῆμ, ἐκεῖνη τῶν ἀποσραφῆσα,
 φησί. μή μου πλησῖον γῆν. δός μοι πλὴν προϊκάμθ,
 ἃ ἀπελεύσομαι. οὐδὲμ γὰρ ἄμ μείναιμι σὺν σοὶ
 τούντεῦθεν. σὺ δ' ἀπελθῶν πλὴν κῶα κολάκθνε, ἢ πέ
 πομφαε τὰς μερίδας. καὶ ὁ ξάνθθ ἐκπλαγεὶς λέ
 γει. οὐκ ἔσιμ ὅπως οὐκ ἤρτυσέ μοί τι κακὸν πάλιμ αἴ
 σωπθ. καὶ πρὸς πλὴν γυναικᾶ φησι. κυρία, ἐμῶ πε
 ποκότθ σὺ μεδύφθ; τί νι τὰς μερίδας πέπομφα, οὐ
 χὶ σοί; μὰ δὴ, ἐμοὶ μὲν οὐ, φησίμ ἐκεῖνη, τῆ δὲ κωί.
 καὶ ὁ ξάνθθ τῶν αἰσώπω κληθέντι φησί, τί νι δέδωκας
 τὰς μερίδας; κακῆνθ τῆ εὐνοῶσθ σοί. ἃ πρὸς τῆ γυναι
 κα ὁ

propositis, ac uno ex ipsis ambigente, quando futura esset ingens inter homines turbatio, Aesopus ponè stans, ait: Cum resurrexerint mortui, repetentes quæ possederint. Et scholastici ridendo, dixerunt: Ingeniosus est nouitius hic. Alio uero rursus proponente, quã ob rem ouis ad cædem tracta, non exclamat, sus autẽ quàm maxime uociferatur: Aesopus rursus ait: quoniam ouis assueta mulgeri, aut etiam uelleris onus deponere, tacite sequitur. Ideo etiam pedibus arrepta, & ferrum uidens, nihil graue suspicatur, sed illa familiaria & sola uidetur passura. Sed sus, ut qui neq; mulgetur, neq; tondetur, neq; nouit ad horum aliquid trahi, sed carnes suas tantum usui esse, merito uociferatur. His sic dictis, discipuli rursus laudauerunt ipsum uersu in risum. Finito conuiuio, & Xantho in domum reuerso, & uxorem pro more aggresso alloqui, illa ipsum auersata, inquit: ne mihi propinquus fias, da mihi dotem meam, & abibo: non enim māserim tecum posthac. Tu autem abiens cani adulare, cui misisti partes. Et Xanthus stupefactus, ait: non potest aliquo modo non condiuisse mihi mali aliquid rursus Aesopus. & uxori inquit: domina num me poto, tu ebria es? cui partes misi, nõne tibi? non per Iouem, mihi quidem minime, inquit illa, sed cani. Et Xanthus Aesopo accito inquit: cui dedisti partes? Et ille: beneuolæ tuæ. Et uxo-

καὶ ὁ ξάνθῳ, οὐδέμ' ἔλαβες; κακείνη, οὐδέμ. καὶ ὁ αἴ-
 σωπῳ, τίμι γὰρ ἐκέλευσας δέωποτα τὰς μερίδας
 δοθῆναι; κακῆνθ, τῆ εὐνοῶσῃ μοι. καὶ ὁ αἴσωπος πλὴν
 κῶα φωνήσας, αὐτῆ σοι φησὶμ εὐνοῆ. ἢ γὰρ γυνὴ καὶ μ
 εὐνοῆμ λέγεται, ἀλλ' ἐπ' ἐλαχίσω ἀλγήσασσα, ἀντι-
 λέγει, λοιδορεῖται, ἀναχωρεῖ. πλὴν μλύτοι κῶα τύ-
 φομ, ἀπέλασομ, καὶ οὐκ ἀναχωρήσφερ ἄμ, ἀλλ' ἐπι-
 λαδομλύκ πάντων, αὐτίκα φιλοφρόνως σάινει καὶ σαὺ
 χάριτι τὸμ δεωπότῳ. ἔδφ σε οὐ εἶπωμ δέωποτα, τῆ
 γυναικὶ τὰς μερίδας κομίσσομ, καὶ μὴ τῆ εὐνοῶσῃ. καὶ
 ὁ ξάνθῳ, ὄραε κυρία ὡς οὐκ ἐμὸμ δ' ἀμάρτημα, ἀλλὰ
 τῷ κομίσαντῳ; ἀνάχου τοι γαρῶμ, ἔ οὐκ ἀπορήσω
 πσοφάσεως, δ' ἢ ἡμ αὐτὸμ μασιγώσω. φησὶ δὲ μὴ πρῆθόμε-
 νης, ἀλλὰ λάθρα πρὸς τοὺς ἐαυτῆς γονεῖς ἀποχωρησά-
 σης, αἴσωπῳ εἶπεμ, οὐκ ὀρθῶς εἶπομ ὧ δέωποτα, ὡς
 ἢ κύωμ σοι μᾶλλον εὐνοεῖ, καὶ οὐχ ἢ ἐμὴ δέωποινα; ἢ με-
 ρῶμ δέωπων πρῶχνηκῶμ, ἔ φησὶ γυναικὸς ἀδιαλλάκτου
 μλύσσης, καὶ τ' ξάνθου τῶμ προσοικόντων ἱνάεσ ὡς αὐτῶν,
 ὡς ἄμ ὑπερρέφφερ οἴκαδε, πέμφαρτῳ, φησὶ δὲ μὴ ὑπεί-
 κημ δελῶσσης, καὶ τῷ ξάνθου δ' αὐτῶν εἰς ἀθυμίαν πεσόν-
 τος, αἴσωπῳ πσοσελθῶμ αὐτῷ φησὶ, μὴ ἀνῶ δέωπο-
 τα. ἐγὼ γὰρ αὐτῶν αὐριόμ ἢ κημ αὐθαίρετομ, ἔ ἀπρῶαλ-
 λακτομ δρῶσω πρὸς σέ. ἔ λαβῶμ κέρμα, πρὸς πλὴν ἀγο-
 ρᾶμ ἦλθεμ, ἔ ὠνησάμηνος χλῶας ἔ ὄρνιδας, ἔ ἄλλ' ἄτῃα
 πῶ πρὸς εὐωχίαν ἐπιτηδείωμ, βαδίζωμ τὰς οἰκίας πε-
 ριενόσφ. παρήφ τοίνωμ ἔ πλὴν πῶ φησὶ αὐτῶ δέωποίνης γεν-
 νητήρωμ οἰκίαν, μὴ τε ταύτῳ εἰδέναι πσοποιδῆμ
 ἐκείνωμ τυγχάνουσαμ, μὴ τε μὴ ἐν αὐτῆ πλὴν δέωποι-
 ναμ μλύσασαμ. ἔ δ' ἢ ἱνι πῶ τ' οἰκίας ἐκείνης ἐντυχῶμ
 ἡρώτα

ri Xanthus, nihil accepisti? Et illa, nihil. Et Aesopus, cui enim iussisti here partes dari? Et ille, beneuolæ meæ. Et Aesopus cane uocata, hæc tibi, inquit, bene uult. Nam mulier etsi bene uelle dicatur, tamen minima quaque reclusa offensa contradicit, conuiciatur, abit. Canem tamen uerberato, expellito, non tamen discedet, sed oblita omnium, statim benigne blanditur & cum gratia hero. Oportebat igitur dicere here, uxori has partes ferto, & non beneuolæ. Et Xanthus, uides domina non meam esse culpam, sed eius qui tulit? tolera itaque, nec deerit mihi occasio, qua eum uerberem. Illa uero non credente, uerum clam ad suos parentes regressa, Aesopus inquit, non recte dixi o here, canem tibi magis bene uelle, quam meam heram? Diebus autem aliquot præteritis, & uxore irrecōciliata manente, & Xantho affines quosdā ad ipsam, ut reuenteretur domum mittente, illa uero cum cedere nollet, & inde Xanthus in mœrore esset, Aesopus adiens ad eum, inquit, ne te afflictes here, ego enim eam cras uenire sponte & citissime faciam ad te. Et accepta pecunia in forum iuit, ac emptis anseribus, & gallinis, & alijs quibusdam ad cōuiuium idoneis, ambulans domos circuibat: transibat igitur & ante domum parentum heræ suæ, ignorare simulās illorum esse, & in ea heram manere. Et cum in quendam ex domo illa incidisset, rogabat,

ἤρῳτα εἶτι πρὸ τῆν εἰς γάμους χησίμων οἱ ἡλιπῶ οἱ
 κίαρ ἔχοιερ αὐτῶ πωλῆσαι. τῷ δὲ, καὶ τίς τῶτων ἔχῃ
 πῶν χείαρ πυθομῶν, ξάνθῳ φησίμ ὁ φιλόσοφος. αὐρε
 ομ γὰρ γυναικὶ μέλλει σωάπῃεσθαι. τῷ δὲ ἀναβάντος,
 καὶ τῆ γυναικὶ ταῦτα τῷ ξάνθῳ ὡς ἤκασεμ ἀναγεί
 λαντῳ, ἐκείνη σὺν δρόμῳ, καὶ παρδῆ πρὸς τὸν ξάν
 θον ἦλθεμ αὐτίκα, καὶ αὐτῷ κατεβόα λέγασα πρὸς τοῖς
 ἄλλοις καὶ ταῦτα, ὡς οὐκ ἄρ ἐμῶ ζώσης ὡ ξάνθε ἑτέρῃ
 γυναικὶ διακηθήση σωζομῶσθαι. καὶ οὕτως ἐμφνεμ
 ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ δι αἰσώπῳ, ὡς καὶ δι ἐκείνομ ἀπαῆρε. με
 τὰ δὲ ἡμέρας πάλιμ τινὰς, καλέσας ὁ ξάνθῳ χολασι
 κούς εἰς ἄρισον, τῷ αἰσώπῳ φησίμ, ὁφώνησομ ἀπελ
 θῶμ πᾶμ ὅ, τι χησότατόμ τε καὶ βέλυσον. ὁ δὲ ἀπι
 ῶμ, κατ' ἑαυτὸμ ἔλεγεμ, ἐγὼ διδῶξω τὸμ δεσπότημ μὴ
 μωρῶ διατάπῃεσθαι. γλώτῃας οὖν μόνας ὑείας πρῆάμε
 νος καὶ ἐτοιμάσας ἀνακλιθεῖσι, γλώτῃαμ ὀπίω ἐκά
 σω σὺν ὀξυγάρῳ πρῆθηκε. τῆν δὲ χολασικῶν ἑσπαινε
 σάντων ὡς φιλοσόφομ ὅμ πρῶτομ ἕδεσμα. διὰ τῶν τῶν
 γλώτῃας πρὸς τὸμ λόγομ ὑπεκρεσίαμ, πάλιμ αἰσώπῳ
 ἐφθῆς γλώτῃας πρῆθηκε. καὶ αὐτίς αὐ βρώματος αἰτη
 θέντος ἄλλῃ καὶ ἄλλῃ, ὁδ' οὐδέμ ἔτρορομ ὅτι μὴ γλώτῃας
 πρῆθῆς. τῆν δὲ χολασικῶν ἐπὶ τῷ ταυτῶ τῶν τροφῆς
 ἀγανακτησάντων, μέχρι τίνῳ γλώτῃας εἰπόντων, καὶ
 ὡς ἡμεῖς δι ἡμέρας γλώτῃας ἐσθίοντες τὰς ἡμετέρας ἠλ
 γήσαμεμ, ὁ ξάνθῳ φησί πρὸς ὀργλῶ, οὐδέμ σοι πάρε
 σιμ ἔπερομ αἰσώπῳ; καὶ ὅς, οὐ δῆτα. κάκῃνῳ, οὐκοῦ
 ἐνετφλάμῳ σοι κατάρατομ ἀνδρῶπιον πᾶμ ὅ, τι χη
 σότατόμ τε καὶ ἄρισον ὀφωνῆσαι; καὶ ὁ αἰσώπῳ, πολ
 λάς ὁμολογῶ σοι τὰς χάριτας μεμφομῶ με φιλο
 σοφῶμ

rogabat, an aliquid ad nuptias utile domestici possent sibi uēdere. Illo autē, & cui est opus his rogitate, Xantho inquit philosopho, cras enim uxori copulādus est. Eo uero ascēdēte, & uxori hæc Xanthi, ut audiuit, renūciante, illa cursim, & ppere ad Xanthū iuit statim & cōtra ipsum clamabat, dicens inter alia & hæc: Non me uiuente o' Xanthe alteri uxori coniungi poteris. Et sic mansit in domo per Aesopum, quēadmodum propter illum discesserat. Post rursus dies aliquot, inuitans Xanthus discipulos ad prandium, Aesopo, inquit: i; eme optimū quodq; & præstantissimū. Ille inter eundum secū dicebat: ego docebo herum non stulta mandare. Cum linguas igitur solū suillas emisset, & apparasset discumbētibus, linguam assatam singulis cum salsamento apposuit. Discipulis laudantibus ut philosophicū primum ferculū, propter linguæ ad locutionē ministerium. Rursus elixas Aesopus linguas apposuit, atq; iterum etiā ferculo alio, atq; alio petito, ille nihil aliud q̄ linguas proponebat. Discipulis autē eodē subinde cibo repetito indignatis, quousq; linguas inquitibus, quippe nos per diem linguas edendo, nostras dolumus, Xanthus inqt iratus, nihil aliud tibi est Aesope? Et is: non certe. Tū ille, nonne mandauī tibi fordidissime homule, optimum quodq; & præstātissimū obsonari? Et Aesopus, multas habeo tibi gratias increpanti me philo-

sophis

σοφῶν ἀνδρῶν πρῶντων, τί ἄρ' οὐ γένοιτο γλώττης ἕκ
 σότερόν τε Ἐ βέλζομ ἐν ἔθ' βίῳ; πᾶσα γὰρ παιδεία
 Ἐ φιλοσοφία δ' αὐτῆς παιδενεται Ἐ διδάσκεται.
 δ' αὐτῆς δόσεις, λήψεις, ἀγοραῖ, ἀπασμοί, εὐφκμίαι,
 μουσα πᾶσα. δ' αὐτῆς γὰρ συγκροτοῦται γά
 μοι. πόλεις ἀνορθοῦνται. ἄνθρωποι δ' ἰασώζονται. καὶ
 σωελόντι φᾶναι, δ' αὐτῆς ἄπας ὁ βίῳ ἡμῶν σωεί
 σκεμ. οὐδὲμ ἄρα ἦν γλώττης ἄμφορ. ἐπὶ τούτοις οἱ
 χολασικοὶ τὸν μὲν αἴσωπον ὀρθῶς λέγειν φάμενοι,
 ἡμαρτηκέναι δὲ τὸν διδάσκαλον, διεληκίθασιν ἕκα
 σθ' ἐπ' οἴκῳ. τῆ δ' ὑδροαία πάλιν αἰτιωμύων αὐτῶν
 τὸν ξάνθον, ἐκεῖνθ' ἀπολογεῖτο μὴ ἦν γνώμῳ αὐ
 τῶ ταῦτα γεγονέναι, ἀλλὰ τῶ ἀρχεῖς δούλῳ τῆ κα
 κργία. σήμερον δὲ διαμείψῃ τὸ δεῖκνον. καὶ γὰρ δὲ πα
 ρόντων ὑμῶν αὐτῶ Διαλέξομαι. Ἐ καλέσας αὐτῶν,
 πᾶμ ὅ, τι φαυλότατόν τε Ἐ χείρισον ὀφωνῆσαι κελεύει,
 ὡς τῶ χολασικῶν σαὺ αὐτῶ δ' ἔπωνκόντων. ὁ δὲ, μὴ
 δὲμ δ' ἰατρᾶς, πάλιν γλώσας ἐπίατο. Ἐ ἐτοιμά
 σας, ἀνακλινθεῖσι πρῆθηκεμ. οἱ δὲ, πρὸς ἀλλήλους ὑπε
 φώνου, χοίρῃαι πάλιν γλώσας. Ἐ μετὰ μικρόν αὐ
 δις γλώττης πρῆθηκε, καὶ μάλα αὐδισ καὶ αὐδισ. τοῦ
 ξάνθου δὲ δυσαναχετήσαντθ', Ἐ τί τοῦτο αἴσωπε εἰ
 ρηκότθ', μὴ πάλιν ἐνετφλάμῳ σοι πᾶμ ὅ, τι χησότα
 τόν τε Ἐ βέλζομ ὀφωνῆσαι, οὐχὶ πᾶμ ὅ, τι φαυλό
 τατόν τε Ἐ χείρισον; ὁ δὲ, Ἐ τί περ χείρισον ἦν γλώτ
 της ὡ δέωστα; οὐ πόλεις δ' αὐτῆς καταπίπτισιν;
 οὐκ ἄνθρωποι δ' αὐτῶ ἀναιροῦνται; οὐ φεύδῃ πάντα
 καὶ βλασφημία Ἐ ἐπισηκία διὰ ταύτης πρᾶίνοντη; οὐ
 γάμοι Ἐ ἀρχαὶ καὶ βασιλείαι δι' αὐτῶ ἀνατρέπνται;
 οὐχ

sophis præsentibus. Quid igitur fuerit lingua melius & præstātius in uita; omnis enim doctrina, & philosophia per ipsam mōstratur ac traditur. Per ipsam dationes, acceptiones, fora, salutationes, benedicētiæ, musa omnis. Per ipsā celebrātur nuptiæ, ciuitates eriguntur, homines seruant. Et, ut breuiter dicā, p̄ ipsā tota uita nostra cōsistit. Nihil ergo lingua melius. Ob hæc discipuli Aesopū recte loqui dicētes, aberrasse uero magistrū, abiere singuli in domū. Postridie rursus accusātibus ipsis Xāthū, ille respōdebat, nō secundū uolūtātē suā hæc fuisse, sed inutilis serui nequitia, hodie aut permutabit cœnā, & ipse præsentibus uobis cū eo colloquar. Ac uocato eo, uilissimum quodq̄, & pessimū obsonari iubet, quod discipuli secum forent cœnaturi. Ille autē nihil mutatus, rursus linguas emit, & apparatus discūbētibus apposuit. Hi inter se submurmurabāt, porcinae rursus linguæ. Et paulo post iterū linguas apposuit, & ualde iterū, atq̄ iterum. Xantho autem iniquo animo ferēte, & quid hoc Aesope dicente, num rursus mādaui tibi optimū quodq̄, & præstantissimū obsonari; ac non potius uilissimū quodq̄, & pessimū? Ille autem, & quid unq̄ peius lingua o' here? nōne urbes per ipsam corruūt? Non homines per ipsā interficiūtur, nō mēdacia omnia, & maledicta, & periuria per ipsā perficiuntur; nō nuptiæ, & principatus, & regna p̄ ipsā euertuntur?

non,

οὐχ ὡς κεφάλαιον εἶπες, ὁ βίος δὲ αὐτῆς ἅπασιν μυ-
 ρίων πλημμυλημάτων γέμει; ταῦτα τῶν αἰσώπων φα-
 ρμάκων, τῶν τρισημιανάκων τῶν ξάνθων φησὶν, οὐτὸς
 εἰ μὴ πάνυ σεαυτὸν ἀσφαλίσῃ, οὐκ ἂν ἀπορῶν εἶναι
 μανίας ἀφορμὴ σοι γενέσθαι. οἷα γὰρ ἡ μορφή, τοιαύ-
 τε καὶ ἡ ψυχὴ. καὶ ὁ αἰσώπων πρὸς αὐτὸν, σὺ μοι δο-
 κεῖς ἀνδρωπευτικῶν τῶν πορτερῶν εἶναι, δε-
 πτότῳ προξάνων καὶ οἰκέτῳ. ὁ ξάνθος πρὸς ταῦ-
 τα, προφάσεως ἐπιέμενται μασιγῶσαι τὸν ἀνδρωπευ-
 τικῶν φησὶν, ἐπεὶ πορτερῶν εἶπας δὲ φίλον, δε-
 ξόμενοι ἀπορτερῶν ἀνδρωπευτικῶν ἀγαθῶν. δελεθῶν τοί-
 νυν φησὶ ἐπίδοσθαι ἐπὶ φησὶ λεωφόρος ὁ αἰσώπων. ὁ
 παριόντας πρὸς κοσῶν, ὅρα τίνα ἐφ' ἐνὸς τόπου ἵκα-
 νον χρόνον καθίσαντα, ὅν καὶ δοκιμάσας καθ' αὐτὸν
 ἀπαγάγοντά τινά, ὁ ἀπολοῦν εἶναι, προσελθὼν φησὶν,
 ὁ δεπτότης σε καλεῖσθαι αὐτῶ ἀριστῆσαι. ὁ ἀγροί-
 κος ἐκείνῳ μηδὲν περιουσιασάμεναι, μή τε τίς ὡς
 ὑπὲρ τίνῳ καλεῖται, εἰσῆλθεμ εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ σὺν
 αὐτοῖς ὑποδήμασι φαύλοις οὔσιμ ἀνέπεσεμ. ἐρομῶν
 δὲ τῶν ξάνθων, τίς οὐτὸς; αἰσώπων εἶπεμ, ἀπορτερῶν
 ἀνθρώπων. ὁ ξάνθος εἰς οὗς εἰπὼν τῆ γυναικὶ στυ-
 ποκρηθῶναι αὐτῶ, ὁ ὅπου ἂν αὐτὸς ἐπιτάτῃ, ποι-
 εῖμ, ὡς ἂν εὐπροσώπων λόγῳ πληγὰς τῶν αἰσώπων ἐν-
 τείνῃμ. εἶτα ἐν ἐπηκόῳ πάντων φησὶ, κυρία, ὕδωρ
 ἐπὶ φησὶ λεκάνης βαλῶσα, τοῦς πόδας τῶν ξένων νίψον.
 διενόητο γὰρ καθ' αὐτὸν, ὡς πάντως ὁ μὲν ξένος εὐ-
 λαβηθήσεται, ὁ δὲ αἰσώπων ὡς ἐκείνους περιέρχου φα-
 νένται, πληγὰς λήφεται. ἡ μὲν οὖν βαλῶσα τὸ ὕδωρ
 εἰς τὴν λεκάνην, ἢ τῶν πόδας τῶν ξένων νίψουσα, ὁ δὲ

non, ut summatim dicā, uita omnis per ipsam infinitorum errorum referta est: Hæc Aesopo dicente, quidam ex discumbentibus unā, Xantho inquit: Hic, nisi ualde te ipsum munieris, nō dubia erit insanix causa tibi. Qualis enim forma, talis & anima. Et Aesopus ad eum, tu mihi uideris, ô homo prauus quidā & curiosus esse, herum iritans contra seruum. Et Xanthus ad hæc, causam cupiens uerberandi hominem, fugitiue inquit, quoniam curiosum dixisti amicum, ostende mihi incuriosum hominem adductum. Egressus igitur postridie in plateā Aesopus, & eos, qui præteribāt, circumspiciēs, uidet quendam in loco quodā diu sedētem, quem iudicans secum ociosum & simplicem esse, accedens inquit: herus te inuitat secum pransurum. Et rusticus ille nihil sciscitatus, neq; quis esset à quo inuitaretur, ingressus est in domum, & cum ipsis calceis ut erant uiles, discubuit. Rogante autem Xantho, quis hic? Aesopus ait, incuriosus homo. Et Xanthus in aurē fatus uxori, ut sibi obsequeretur, & quod ipse iusserit faceret, ut honesta ratione plagas Aesopo inferret, deinde coram omnibus inquit: domina, aquam in peluim inijce, & pedes hospitis laua. Cogitabat enim secum omnino hospitem recusaturum, Aesopum uero, quia ille curiosus esset, uerberibus cæsum iri. Illa igitur iacta aqua in peluim, ibat pedes hospitis lotura. At ille

d cogno/

γνούς τάντλω οὔσαμ τλὴν τοῦ οἴκου δ'εωπότιμ, καθ' ἕνα
 τὸν εἶπε, ἡμῆσά με πάντως βόλεται, καὶ τῶτου
 δὲ χάριμ αὐτοχρησία τὴν ποδᾶς μου βούλεται νίψαι,
 ἐπεὶ δεραπαινίσιμ εἶχεμ ἄμ τοῦτ' ἐπιτάξαι. πρῶτεινας
 οὖν τὴν ποδᾶς, νίψομ κυρία, φησί. Ἐν νίψάμην
 ἀνεκλίνθη. τῷ δὲ ξάνθου κελεύσαντ' οἶνον τῷ ξένῳ
 δοθῆναι πιεῖν, πάλιμ ἐκεῖν' διελογίσατο καθ' αὐ
 τὸν, ὡς αὐτοῦ μὲν δ' πρῶτον ἐδῆ πιεῖν, ἐπειδὴ οὐ
 πως αὐτοῖς ἐδοξεμ, οὐδέμ ἔργον ἐμοί τὰ τιαῦτα ἐρθε
 νᾶμ, Ἐλαβὼν ἔπειμ. ἀριστοῦτων δὲ, καὶ ἔνθ' ἐδέσ
 σματὸς τῷ ξένῳ πρᾶτεθέντ', κακείν' ἠδέως ἐδί
 οντες, ὁ ξάνθ' τῷ μαγείρῳ ὡς κακῶς τοῦτο ἀρτύ
 σαντ' ἐνεκάλει, καὶ μὲν τὸν καὶ ἀπιδυθέντι πληγὰς ἐνε
 φόρη. ὁ δ' ἀγροιώτης καθ' αὐτὸν ἔλεγε, τὸ μὲν ἔδεσμα
 ἀριστα ἔφηται, καὶ οὐδενὸς αὐτῷ δεῖ πρὸς τὸ καλῶς
 ἔχειμ. εἰ δὲ καὶ δίχα πρῶτάσως βούλεται τὸν αὐτῶ
 δ' ἄλλομ μασιγοῦν ὁ οἰκοδ'εωπότης, τί πρὸς ἐμέ; τῶ δὲ
 ξάνθ' ἀχάλλοντος Ἐν οὐχ ἠδέως διακημλίου, ἐπειδὴ μη
 δὲμ ὁ ξένος πρὶφρᾶζετο, τέλος πλακοῦτες ἠνέχθη
 σαμ. ὁ δὲ ξένος ὅτε δὴ μήπω πλακοῦτος γευσάμε
 νος, σωρενωμ Ἐν σωφλῶν αὐτοῦς ὡς φωμοῦς ἠδῆ.
 τῷ δὲ ξάνθου τὸν ἀρτοποιὸν αἰλιασαμένου, καὶ τί δὴ
 ποτε ὦ κατάρτα φαμένου Ἐν μέλιτος δίχα καὶ πε
 πέρεως τὴν πλακοῦτα ἐσκεύασας; ἐκεῖνος ἔφη, εἰ
 μὲν ὡμὸς ὄσῃμ ὦ δέωποτα ὁ πλακοῦς, ἐμὲ τύπηε. εἰ
 δ' οὐχ ὡς ἐδῆ ἐσκεύασαι, μὴ ἐμέ, ἀλλὰ τλὴν δέωποιναμ
 αἰλιῶ. Ἐν ὁ ξάνθος, εἰ πρὸς φη εἰμῆς τοῦτο γέγονε
 γυναικὸς, ζῶσαμ αὐτὴν ἀρτίως κατακαύσω. καὶ πάλ
 λιμ τῆ γυναικὶ νενει αὐτῷ σωυποκριθῆναι δὴ αἰσώ
 τωρ

cognoscens hanc esse domus dominam, secum loquebatur, honorare me omnino uult, atq; huius rei gratia suis manibus pedes meos uult lauare, cum ancillis queat hoc mandare. Extensis igitur pedibus, laua, inquit, hera, ac lotus discubuit. Xantho autē iubente uinum hospiti dari bibere. Rursus ille considerabat secum, ipsos ante oportere bibere, sed quia sic ipsis uisum est, non opus mihi hæc inquirere. Et accipiens bibit. Prudentibus uero, & ferculo quodā hospiti appposito, atq; illo suauiter comedēte, Xanthus cocum, q; male hoc condidisset, criminabatur, atq; etiam nudum uerberibus afficiebat. Rusticus autē secū dicebat, ferculum quidem optime coctū est, & nihil ei deest, quo minus recte paratū sit, si autē absq; causa uult suū seruū flagellare paterfamiliās, quid ad me? Xantho autē ægreferente, neq; iucunde affecto, quoniā nihil hospes curiose inquirebat, tandē placētæ allatæ sunt, hospes uero tanq; nunq; placētam gustasset conuoluens, & accipiens ipsas, ut panes comedebat. Xantho autē pistore accusante, & cur nam o execrande dicente, & absq; melle, ac pipere placētā preparasti? Ille inquit, si cruda est o here placenta, me uerbera. Si uero non ut oportebat, preparata est, non me sed heram accusa. Et Xanthus, si à mea hoc factū est uxore, uiuam ipsam nunc comburam. Atq; iterum uxori innuit, ut sibi obsequeret propter Aesopum.

πορ, κελύσας οὐ κληματίδας εἰς τὸ μέσορ ἀχθῶσαι,
 πυρὰρ ἀνῆψε, καὶ λαβόμεθ' ὦρ γυναικός, ἐγὺς τῆς
 πυρᾶς ἤγαγε, προσδοκίσιμ' ὦρ αὐτῶν εἰς τὸ πύρ
 ἔπαφῆσαι. διέτριβε δέ πως καὶ περιεβλέπετο τὸν
 ἄγροικον, εἶπας ἀνασᾶς τὸ τοῖσδε πολμήματ' εἰς
 ζαὶ αὐτὸν ἐγχεθήσεμεν. ὁ δὲ, κατ' αὐτὸν αὐθις διεσκο
 πείτο, ὡς αἰτίας μὴ πρῶσθης, τί δή ποτε οὕτως ὀργί
 ζεται; εἶτά φησιν, οἶκοδέωποτα, εἰ τὸ κέκρικας δῆμ
 γενέσθ', ὑπόμφορ με μικρὸν μέχθεις ἄρ' ἀπελθῶν ἐνέγ
 κω με καὶ αὐτὸς δὲ ἀγρῶ πῶ γυναικᾶ, ὡς ἄρ' ἀμφω
 ἦ τὸ αὐτὸ κατακάνσθης. ταῦτα τῷ ἀνδρὸς ὁ ξάνθος
 ἀκῶσας, καὶ δ' τούτου ἀκέραιον ἔγενναῖον θαυμά
 σας τῷ αἰσώπῳ φησίν, ἴδε ἀληθῶς ἄνθρωπ' ἀπορί
 ερῆος. ἔχθεις τὰ νικτήρια λαβὼν αἰσώπε, ἄλις ἔχει
 σοι τῷ λοιπῷ. τὸ δ' ἐντείνθην, ἐλθουθερίας ὦρ σῆς ἐπι
 πένξθην. ὦρ δ' ἐπίδσθης ὁ ξάνθος ἐπέταξε τῷ αἰσώπῳ
 εἰς τὸ βαλανεῖον ἀπελθῆναι σκέψασθαι, εἰ μὴ πολὺς
 πάρεσιμ' ὄχλος, βῶλεσθαι γὰρ αὐτὸν λυθῶσαι. ἀπι
 ὄντα δὲ, ὁ στρατηγὸς σωανθήσας, ἔτι ξάνθος γνοὺς
 αὐτὸν ὄντα, ἤρετο ποῦ πορεύοιτο. τῷ δὲ, οὐκ οἶδα φα
 μῶς, νομίσας ὁ στρατηγὸς πῶ ἐρώτησιμ' αὐτῶ παρ
 οὐδὲμ' λογισθῆναι, εἰς εἰρηκτῶν αὐτὸν ἀπαχθῆναι κε
 λενθ'. ἀπαγόμενος τίνω ὁ αἰσώπος ἐκράξεν, ὄρας ὦ
 στρατηγέ, ὅπως ὀρθῶς ἀπεκρίθην; ἄ γὰρ μὴ προσεδό
 κησά, ἔ σωλήθησά σοι, ἔ εἰς εἰρηκτῶν ἤδη ἀπάγοι
 μαί. καὶ ὁ στρατηγὸς ἐκπλαγείς ἐπὶ τῷ ὦρ ἀπολο
 γίας ἐτοίμω, ἀφῆκεν ἀπιέναι, αἰσώπος δὲ πρᾶγενό
 μῆτος εἰς τὸ βαλανεῖον, καὶ πλῆθος ἐν αὐτῷ θεασά
 μῆτος ὄχλος, καὶ λίθομ' ὄρας ἦ τὸ ὦρ εἰσόδ' ἔ μεσαίτα
τμ

pum. Iusso igitur sarmenta in medium afferri, pyram succēdit, & arreptam uxorem prope pyram egit, expectaturus ipsam in ignē immittere. Differēbat autē aliquo modo, & circumspiciebat rusticum si quo modo assurgēs à tali audacia prohibere ipsum aggredētur. Sed is secū rursus cōsiderabat, cū nulla adsit causa, quidnam sic irascitur? Deinde inquit, o pater familias, si hoc iudicas oportere fieri, expecta me parumper dū digressus adducam & ipse meam ex agro uxore, ut ambas simul cōburas. Hæc à uiro Xanthus audiens, & huius synceritatē ac generositatem admiratus, Aesopo inquit: ecce uere homo incuriosus. Habes accepta præmia uictorię o Aesope. Satis est tibi de cætero. Dein uero libertatem tuā assequeris. Postridie autem Xanthus iussit Aesopo in balneas ire, & scrutari, an multa adesset turba, uelle enim lauari. Ab eunti autē prætor occurrens, & Xanthi ipsum esse cognoscens interrogauit, quò nam iret. Ille nescio dicente, existimans prætor interrogationē suā floccipēdi, in carcerē ipsum abduci iubet. Inter abducendū igitur Aesopus clamauit, uides o prætor quēadmodū recte respōderim? quę enim nō expectaui, & occurri tibi, & in carcerem iā trahor. Tū prætor stupefactus respōsi promptitudine, siuit abire. Aesopus autē profectus in balneas, & multitudinem in ipsis intuitus turbæ, & lapidem uidet in medio ingressu

τὸν κείμενον, ἐφ' ὃν ἕκαστος τῶν εἰσιόντων τε ἑλθόντων
 τῶν πόδα προσέπαιε. τὸ δὲ εἰς τις εἰσιὼν ἐφῶν
 λῦσαοθαί, ἄρας μετέθηκεν. ὑπερέβη οὖν πρὸς τὸν
 δευότιον, εἰ κελεύεις φησὶ δέωποτα λῦσαοθαί, ἕνα ἄν-
 θρωπον ἐν τῷ βαλανείῳ τεθέαμαι. καὶ τῷ ξάνθῳ ἐλ-
 θόντι, καὶ τὸ πλῆθος τῶν λαομύων ἰδόντι, καὶ
 τί τὸ εἶπόντι, αἴσωπε, οὐχ ἕνα ἄνθρωπον ἐφης ἕω-
 ρακέναι; ὁ αἴσωπος, ναὶ φησιν. τὸν γὰρ λίθον ἐκεί-
 νον (τῆ χειρὶ δείξας) πρὸ τοῦ εἰσόδου κείμενον εἶπον,
 ἐφ' ὃν οἱ εἰσιόντες πάντες καὶ ἑλθόντες προσέπαιον. εἰς
 δέ τις πρὸς ἢ προσπῆαισαί, ἄρας μετέθηκεν. ἐκείνο οὖν
 ἕνα ἄνθρωπον εἶπον ἕωρακέναι, προμῆσας τῶν ἄλλων.
 καὶ ὁ ξάνθος, οὐδὲμ πρὸς τῷ αἴσωπῳ ἄργον εἰς ἀπλοσίαν.
 ἄλλοτε ποτε τῷ ξάνθῳ δὲ ἀφ' ἑδρῶν ἐπαλιόντες, καὶ πυ-
 θομύων τὸν αἴσωπον, τί δή ηἴητε οἱ ἄνθρωποι μετ' ἀπό-
 πιατον τὰ τοῦ γαστροῦ ἐκρίματα βλέπεσθαι; ἐκείνῳ
 ἔφη. καὶ τοὺς παλαιούς, ἄνθρωποις τῶν τρυφερώτε-
 ρων ζώων, πλὴν χρόνον ὑπὲρ σατάλης ἐν ἀφώδῳ ἐκά-
 θητο, ὡς καὶ τὰς οἰκείας ἐκείνῳ διατρίβων ἀποπατῆσαι
 φρένας. δὲ ἐκείνους τίνων δεδδοικότες οἱ λοιποὶ τῶν ἄν-
 θρωπων, πρὸς τὰ τοῦ γαστροῦ ἀφορῶσι λύματα,
 μήπως καὶ αὐτὸ τοῦτο πεπόνθασι. ἀλλὰ σοὶ δέωπο-
 τα μὴ φοβοῦ, οὐ γὰρ ἔχεις φρένας. ἐν ἡμέρᾳ δέ τι-
 νι συμποσίῃ συγκροτηθέντι, καὶ τῷ ξάνθῳ σὺν τοῖς
 ἄλλοις τῶν φιλοσόφων ἀνακλιθέντι, καὶ τῷ πό-
 τῳ ἡδὴ ἐπικρατήσαντι, συχνὰ προβλήματα με-
 ταξὺ τούτων ἐκαλινδύτο. καὶ τὸ ξάνθου ἀρξαμένου
 παρατῆσαι, αἴσωπος παρεσῶς ἔφη, δέωποτα, ὁ
 δίδουσι τῆς κέκτηται κρᾶσις, πλὴν μὲν πρώτῳ
 ἡδονῆς,

positum, in quē singuli ingrediētes, & egredien-
tes offendebāt. Hūc autē unus quis ingrediens
ut lauaretur, sublatū transposuit. Reuersus igi-
tur ad herum, si uis, inquit, here lauari, unum
hominem in balneis uidi. Et Xantho profecto,
ac multitudinem lauantiū uidente, & quid hoc
dicente o' Aesope, nōne unū hominē dixisti
te uidisse? Aesopus certe, inquit: nam lapidem
illum (manu ostēdens) ante ingressum positum
reperi, in quē ingrediētes omnes & exeūtes of-
fendebāt. Vnus uero quidā anteq̃ illideret ele-
uatū transposuit. Illū igitur unū hominē dixi ui-
disse, pluris faciēs q̃ alios. Tum Xanthus, nihil
apud Aesopū tardum est ad responsionem. Ali-
quando aliās Xantho ex latrina redeunte, & in-
terrogante Aesopum, quid ita homines post ca-
cationem uentris excremēta aspiciunt? Ille ait:
Antiquis tēporibus uir quidā delicatius uiuens
multo tempore præ delicijs in latrina sedebat,
ut & sua illic immorans cacauerit præcordia.
Ex illo tēpore igitur timentes cæteri homines,
uentris inspiciunt sordes, ne quo modo & ipsi
hoc patiantur. Sed tu here, ne time. Non enim
sunt tibi præcordia. Die autem quodam cele-
brato conuiuio, & Xantho cum alijs philoso-
phis discumbente, & potu iam inualescēte, cre-
bræ quæstiones inter hos uersabātur, atq̃ Xan-
tho incipiente turbari, Aesopus adstans ait, he-
re, Bacchus tria possidet tēperamenta, primum

ἠδ' οὐκ ἔστιν ἄλλο τι πρὸς τὴν δούτεράν, μέδης. πρὸς δὲ τρίτῳ, ὑβρε
 ως, καὶ ὑμεῖς οὐκ πεπωκότεσ, ἠδὲ καὶ ἠδέντες, τὰ ἐφεί
 ξῆσ καταλίπετε. καὶ ὁ ξάνθος, ἠδὲ μεθύων φησὶ, σιώ
 πα, τοῖς ἐν ἄδῃ συμβόλονε. καὶ ὁ αἰσωπός, οὐκοῦν
 καὶ εἰς ἄδῃ καταπαοθήσῃ. τῶν δὲ χολασικῶν τις
 ὑποβεβρεγμύον ἠδὲ τῆ μέδῃ τὸν ξάνθον ἰδῶν, καὶ
 ὄλον εἰπέμ οἰνοπλήγα, καθηκῆτά φησὶ, δῶαταί
 τις ἐκπιεῖν πρὸς θάλατταν ἀνθρώπῳ; καὶ ὅς, πάνυ
 μὲν οὐκ. ἐγὼ γὰρ αὐτὸς τάντῳ ἐκπιόμαι. καὶ ὁ χολ
 ασικός, εἰ δ' οὐ δῶήσῃ, τί ποτέ σοι τίμημα ἐπιγρά
 ψω; καὶ ὁ ξάνθος, πρὸς οἰκίαν μου τίθημι πᾶσαν, καὶ
 ἐπὶ τούτοις καταθέμενοι τοὺς δακτυλίους, τὰς σωθή
 κας ἐκύρωσαν, τότε μὲν οὐκ διελευθῆσαν. τῆ δ' ὑσε
 ραία πρῶτα δ' ἐξεγερέντῳ τῷ ξάνθῳ, καὶ τῷ τε ὄφι
 νι φαρμάκῳ, καὶ τὸν δακτύλιον ἐν τῷ νίπτεσθαι μὴ ἰ
 δόντῳ, καὶ τὸν αἰσωπὸν πρὸς αὐτοῦ πυθομύκῳ, ἐκεί
 νος οὐκ οἶδ' ἄ, φησὶ, τί ποτε γέγονε. ἐμ δ' οἶδα μόνον,
 ὅτι ἐν οἰκίᾳ σου τὸ ἀλλότριον γέγονε. ὁ ξάνθος,
 ὅτι τί δὴ; καὶ ὁ αἰσωπός, ὅτι πρὸς χθὲς μεθύων, σωεί
 θε πρὸς θάλατταν ἐκπιεῖν. καὶ πῶς ὁμολογίαις κα
 τέθεσ καὶ τῶν δακτύλιον. καὶ κείνῳ, καὶ πῶς ἄρ' ἐγὼ μῆ
 ζομ πίσεος ἔργον δῶήσομαι; ἀλλὰ σου νῦν δέομαι, εἰ
 τις σώθεσις, εἰ τις δένότης ἐμπείρια, συμπαρῆσαι
 σο ἐβοήθησαν ὅρεγε, ὡς πρὶ γενέσθαι, ἢ τὰς γε σω
 θέκας λῦσαι. ὁ αἰσωπός, πρὶ γενέσθαι μὲν οὐκ ἐνι,
 λυθαῦναι δὲ τὰς ὁμολογίας ποιήσω. ἐπεὶ δ' ἄρ' αὐ
 θὲς τήμδον εἰς ταυτὸ σωέλθητε, μηδ' ὀλοῦν φανῆς
 δ' φλιάσας, ἀλλ' ἄρ' ὡμολόγησας παροινῶν, ταῦτα
 ἐν ἡφῶν λέγε. κέλευσθον μύθοι σῶματα ἐπράπει
 ζαμ

uoluptatis, secundum ebrietatis, tertium contumeliæ. Et uos igitur poti iam, & lætati, quæ reliqua sunt, obmittite. Tum Xanthus iam ebrius, ait, tace, inferis consule: Et Aesopus, igitur & in infernum distrahere. Ex discipulis autem quidam subebrium iam Xanthum uidens, & ut in uniuersum dicam, temulentum, o præceptor, inquit, potest ne quis ebibere mare homo? Et ille, admodum quidem. Ego enim ipse hoc ebibam. Et discipulus: at si non poteris, quam nam tibi multam irrogabo? Tum Xanthus, domum meam depono totam. Atque interim depositis anulis pacta firmauerunt, tum discesserunt. Postridie diluculo, excitato Xantho, ac faciem lauante, & anulum inter lauandum non uidente, & Aesopum de eo interrogante, ille nescio, inquit, quid nam factum fuerit, sed unum scio tantum, quod à domo decideris tua. Tum Xanthus, quamobrem? Et Aesopus, quoniam heri ebrius pepigisti mare ebibere, atque in pactis deposuisti & anulum. Et istum quomodo maius fide opus poteris? Verum te nunc rogo, si qua cognitio, si qua prudentia, si qua experientia, præsto sis, ac opem porrige, ut uincam, aut pacta dissoluam. Et Aesopus, uincere quidem haud licet, sed ut soluas pacta, efficiam. Cum hodie rursus in unum conueneritis, nullo modo uidearis timere, uerum quæ pactus es ebrius, eadem sobrius quoque dic. Iube itaque stramenta, & men-

ζαμ παρὰ τὴν ἡϊόνα τεθῶαι, Ἐ παῖδας ἐποίμους σὺν
 ἐκπώμασιμ ὀρέγην σοι ὁ θαλάτῃον ὕδωρ. ἐπὶ δ' ἄρ
 δὲ σὺμπαντα θεάση τὸν ὄχλον συωδεδραμκκότα ἐπὶ
 τὴν θέαμ, αὐτὸς ἀναπεσῶμ, κέλευσομ ἐκ φθι θαλάτ
 τῆς πλοθῶαι τὸ ἐκπωμα. Ἐ τοῦτο λαβῶμ ἐν ἐπι
 κόω πάντων εἰπὲ θεῶ σιωθηκοφύλακι, τίνας παρ' ὑ
 μῖμ πεπρήκαμην τὰς σιωθήκας; καὶ ὅς ἀποκρινεῖ
 τά σοι, ὡς ὠμολόγησας τὴν θάλασσαν ἐκπιεῖμ.
 Σφαφείς οὖν σὺ πρὸς ἅπαντας, οὕτω φράσομ. Ἄν
 δρες σάμιοι, ἴσε καὶ ὑμεῖς πάντως πλείους ὅσους
 ποταμοὺς ἐκβάλλοντας εἰς τὴν θάλασσαν. ἐγὼ δὲ συ
 νεθέμην μόνην τὴν θάλατῃαν ἐκπιεῖμ, οὐ μὲν καὶ
 τοὺς ῥηζιόντας εἰς αὐτὴν ποταμοὺς. οὐτὸ οὖν ὄχοι
 λασικός ἀπελθῶμ πτότορον ἐπιχέτω τοὺς ποτα
 μοὺς ἅπαντας, εἶτα δ' εὐθύς ἐγὼ τὴν θάλατῃαν μόνην
 ἐκπιόμαι. ὁ δὲ ξάνθῳ τὴν μέλλουσαν ἐκ τούτου φθι
 σιωθήκης διάλυσιμ ἔσεσθαι γνοὺς, ὑπορήθη. τὸ δὲ δήμου
 φίνην παρὰ τὸν αἰγιαλὸν συρρένσαντῳ ἐπὶ θέαμ τοῦ
 πρᾶχθήσεσθαι μέλλοντῳ, Ἐ τοῦ ξάνθου ἤτι τὰ διδάχι
 θέντα πρὸς τοῦ αἰσώπου φράσαντῳ, καὶ εἰπόντῳ,
 οἱ σάμιοι ἀνεβόκησαν εὐφημοῦντες αὐτὸν καὶ θαυμά
 ζοντες. ὁ δὲ χολασικός προσπεσῶμ τῶνικαντα θεῶ
 ξάνθῳ, νενικῆσθαι τε ὠμολόγηι, καὶ τὰς σιωθήκας
 εἰδέτο λῦσαι, ὁ καὶ πεποίκηκε ξάνθῳ δυσωποῦντῳ
 τοῦ δήμου. ἀποκομῶν δ' αὐτῶν εἰς τὴν οἰκίαν, αἰ
 σωπῳ προσελθῶν θεῶ ξάνθῳ φησίμ. ὁ πάντα σοι
 τὸν βίον χρησάμεντῳ ἐγὼ, οὐκοῦν ἀξιός εἰμι δέ
 σωτα τυχεῖμ ἐλθιδερίας; καὶ ὁ ξάνθῳ λοιδορήσας
 αὐτὸν ἀπήλασε, λέγων, μὴ γὰρ οὐ βυλομῶν μοι ἦμ

Sam in littore poni, & pueros paratos cum poculis porrigere tibi marinam aquam. Cum autem omnem uideris turbam concurrisse ad spectaculum, ipse discumbens iube ex mari impleri poculum. Atque hoc accepto omnibus audiētibus, dic pactis præfecto, quæ nam apud uos foedera iniuimus? Atque is respondebit tibi, quod pepigeris mare ebibere. Conuersus igitur tu ad omnes, sic dicito, Viri Samij, scitis & uos penitus quamplurimos fluuios prorumpere in mare, ego autem pepigi mare solum ebibere, non etiam exeuntia in ipsum flumina. Hic itaque scholasticus eat prius contenturus flumina omnia, deinde statim mare solum ebibam. Xanthus autem futuram ex hoc pacti solutionem cognoscens, uehementer lætatus est. Populo igitur ad littus confluente ad spectaculum eius, quod faciendum erat, cumque Xanthus quæ edoctus fuerat ab Aesopo, fecisset, ac dixisset, Samij acclamauerunt laudantes ipsum, & admirantes. Sed scholasticus Xanthi pedibus obuolutus, & uictum se confitebatur, & pacta rogabat dissolui. Quod & fecit Xanthus exorante populo. Profectis autem ipsis in domum, Aesopus adiens Xanthum, inquit: per omnem tibi uitam gratificatus ego, nonne dignus sum o' here consequi libertatem? Et Xanthus obiurgando ipsum repulit, dicens, an nolo ipse

hoc

τὸ το πῶξαι; ἀλλ' ἐξελθε πρὸ τῆς πυλῶνθ' ἡγὼ σκέψαι.
 καὶ μ' ἴδης δύο κορώνας, ἀνάγφλόμε μοι. ἀγαθὸς γὰρ οἶωνός οὗτ' ἐπεὶ εἰ μίαν ἴδης, τὸ το πονηρόν. προσελθὼν οὖν ὁ αἰσώπ' ἡγὼ συμβᾶν οὕτω δύο κορώνας ἐπὶ τῆνθ' ἰδὼν δένδρον καθεζομένης, προσελθὼν τῷ ξάνθῳ ἀνήγφλεμ. ἴσθιόντι δὲ τῷ ξάνθῳ ἢ ἑτέρα τῶτων ἀπέπ'η. καὶ ὁ ξάνθ' ἠατέρην μόνω ἰδὼν, ἔφ'η, οὐκ εἶπας μοι κατάρατε δύο ἑωρακέναι; καὶ ὅς, οὕτως. ἀλλ' ἢ ἑτέρα ἀπέπ'η. ἡγὼ ὁ ξάνθ', ἐπέλιπ' εἰ σοὶ δ'ραπέτα τὸ χλόνάζην με; ἡγὼ κελεύ' αὐτὸν γυμνωθέντα τύπ'εσθαι. τῆ δ' αἰσώπ' μασιγυμνί'σ, προσελθὼν τις ἐκάλε' ἐπὶ τὸ δ'ἔπ'νομ τὸν ξάνθον. καὶ ὁ αἰσώπος ἔβ' τυπ'όμηνθ' ἀνεβόησεν, οἶμοι τῷ δυσλῶν. ἐγὼ μὲν γὰρ ὁ τὸ δ'ικόρωνον ἰδὼν, τυπ'όμοι, σὺ δ' ὁ μίαν ἰδὼν μόνω εἰς εὐωχίαν ἄπ'η. ἔωλ' ἄρ' ἢ ἢ οἶωνοσκοπία. καὶ ὁ ξάνθ' τὸ ἀγχίνου αὐτ'σ θαυμάσας, παύσασθαι κελεύ' τυπ'όμηνον. μετὰ δ' οὐ πολλὰς ἡμέρας φιλοσόφους καὶ ρήτορας καλέσας ὁ ξάνθ', ἐκέλευσε τῷ αἰσώπῳ πρὸ τῆς πυλῶνθ' εἶναι, ἡγὼ μηδένα τῶν ἰδιωτῶν εἰσελθεῖν συγχωρῆσαι, ἀλλ' ἢ τοὺς σοφοὺς μόνους. τῆ δὲ ὥρα τῆ ἀρίστου κλείσας αἰσώπος τὸν πυλῶνα, εὐτὸς ἐκαθέσθ'η. τῶν κελκηνύων δὲ τιν'θ' ἐλθόντ'η, ἡγὼ πλὴν θύραν κόπ'οντ'η, αἰσώπος ἐνδοθεμ ἔφ'η, τί σείδ' ὁ δὲ κύων; ὁ δὲ, νομίσας κύων κληθῆναι, ὀργισθεὶς ἀνεχώρησεν. οὕτως οὖν ἕκαστος ἀποκνέμενθ', αὐθις ἀπῆε σὺν ὀργῆ, νομίζωμ ὑβρίζεσθαι, τῆ αἰσώπ' ταυτὰ πάντα ἐνδοθεμ ἐρωτῶντος. ἐνδὲ δ' αὐτῶν κόψαντ'η, εἰ τί σείδ' ὁ κύων ἀκρόσωντος, εἰ τὴν τε κέρκον εἰ τὰ ὦτα ἀποκριθέντ'η, αἰσώπ'η

hoc facere: sed exi ante uestibulū, & specularē,
 & si uideris duas cornices, renuncia mihi, bonū
 enim auguriū hoc, quòd si unā uideas, hoc ma-
 lum. Accedens igitur Aesopus, atq; cum forte
 duas ita cornices super quadā uidisset arbore si-
 dentes, accedens Xantho renūciauit. Exeunte
 autē Xantho, altera harū euolauit, & Xanthus
 alteram solā uidens ait: nōne dixisti mihi exe-
 crande duas uidisse te? Et is, ita, sed altera euola-
 uit. Tum Xāthus, deerat tibi fugitiue deridere
 me? Et iubet eum denudatū uerberari. At dum
 Aesopus uerberabatur, profectus quidā inuita-
 uit ad cœnā Xāthū. Ac Aesopus inter uerbera
 exclamauit, heī mihi misero. Ego enim q̄ duas
 uidi cornices, uerberor: tu uero, qui unā tantū,
 in conuiuiū abis: uanū itaq; fuit auguriū. Tum
 Xanthus solertiā eius admiratus, cessare iubet
 uerbera. Non multis autē post diebus philoso-
 phos & rhetoras cū inuitasset Xanthus, iussit
 Aesopo ante uestibulū stare, & nullū indoctū
 ingredi sinere, sed doctos solos. Hora autē pran-
 dii clauso uestibulo, Aesopus intus sedebat. Ex
 inuitatis autē quodā profecto, & ianuā pulsan-
 te, Aesopus intus ait: quid mouet canis? ille pu-
 tans canis uocari, iratus discessit. Sic ergo unus-
 quisq; ueniens rursus abibat iratus, putans iniu-
 ria affici, Aesopo eadem omnes interrogante.
 Cum autē unus ipsorū pulsasset, & quid mouet
 canis audiisset, & caudā & aures respōdente,
 Aesopus

αἰσώπῳ αὐτῷ ὀρθῶς δοκιμάσας ἀποκεκρίσθαι, ἀνοί-
 ξας πρὸς τὸν δέσποτῳ ἤγαγε, καὶ φησὶν, οὐδεὶς πῦν
 φιλοσόφῳ σωεσιαθῆναι σοὶ ἤλθε ὡς δέσποτα, πλὴν
 οὗτῳ μόνῳ. καὶ ὁ ξάνθῳ σφόδρα ἠθύμησε, παρα-
 λελογίσθαι οἰκτεῖς ὑπὲρ τῶν κληθέντων. ἦν δὲ ὑποραίας
 σωελθόντες οἱ κληθέντες ἐπὶ τῷ διαξιβῶν, ἐνεκάλυ-
 ψε ξάνθῳ, φάσκοντες, ὡς εἰκας ὡς καθηγητὰ, ἐπεθνίμεις
 μὲν αὐτῷ δὲ δένωσαι ἡμᾶς, αἰδῶμεν δὲ, δὲ σα-
 πρὸν ἐπὶ τῷ πυλῶνῳ ἔσκησας αἰσώπῳ, ὡς προσκλα-
 κίσαι, καὶ κῆρας ἡμᾶς ἀποκαλέσαι. καὶ ὁ ξάνθῳ, ὄναρ
 τοῦτ' ὄξιν, ἢ ὑπάρ; κακῆνοι, εἰ μὴ ῥέγχομεν, ὑπάρ,
 καὶ δὴ τάχῳ μετακληθεὶς αἰσώπῳ, καὶ ἐρωτηθεὶς
 σαὺν ὀρθῇ, τῷ χάριμ τοὺς φίλους ἀτίμως ἀπέστρεψε,
 ἔφη, οὐχὶ σὺ μοι δέσποτα ἐνετείλω, μή τινα τῶν ἰδίων
 τῶν καὶ ἀμαθῶν ἀνδρῶν εἶσαι πρὸς τῷ σαὺν σωελθεῖν
 εὐωχίαν, ἀλλ' ἢ τοὺς σοφοὺς μόνους; ὁ ξάνθῳ,
 καὶ τίνες οὗτοι, οὐ πῦν σοφῶν; καὶ ὁ αἰσώπῳ, οὐδεὶς
 μιᾶ μηχανῆ. αὐτῶν καὶ γὰρ κοπήντων τῷ δύραμ,
 καὶ μοῦ ἐνδοθεῖν ἐρωτῶντῳ, τίποτε σείψ ὁ κύνωμ, οὐδ'
 ὄσισοῦν αὐτῶν σωῆκε δὲ λόγῳ. ἐγὼ γοῦν ὡς ἀμα-
 θῶν πάντων φανέντων, οὐδένα τῶν εἰσῆγαγον,
 πλὴν δὲ σοφῶν τοῦτομ ἀποκριθέντα μοι. οὕτως οὖν
 τῷ αἰσώπῳ ἀπολελογημῶν, ὀρθῶς ἀπαντες λέγειν
 αὐτῷ ἐψηφίσαντο. καὶ μεθ' ἡμέρας πάλιν ἕνα, ὁ ξάν-
 θῳ ἐπρῆμῶν τῷ αἰσώπῳ, πρὸς τὰ μνήματα πα-
 ρεγγίει, καὶ ἅ ἐν ταῖς λάρναξιμ ἐπιγράμματα ἦν
 ἀναγινώσκων, ἑαυτὸν ἔτροπε. τοῦ δ' αἰσώπῳ ἐμῶν
 τούτων ἐγνεχαγαμῶν σοιχεῖα ταῦτά ἰδόντῳ,
 α. β. δ. ο. ε. θ. χ. ἐπιδείξαντός τε τῷ ξάνθῳ,
 ©

Aesopus ipsum recte iudicās respōdisse, aperta ianua ad herum duxit, ac inquit, nullus philosophus ad conuiuium tuum uenit o' here, præter hunc solum. Et Xanthus ualde tristatus est, deceptum se existimans ab inuitatis. Postridie cū uenissent inuitati ad literariū ludū, accusabant Xanthum dicentes, ut uideris o' præceptor, cupiebas quidē ipse contemnere nos, sed ueritus, putridū in uestibulo cōstituisti Aesopū, ut nos iniuria afficeret, & canes uocaret. Et Xanthus, insomnium ne id est, an uera res? Tum illi, nisi stertimus, uera res. Et celeriter uocatus Aesopus, & rogatus cum ira, cuius rei gratia amicos ignominiose amolitus esset, ait: nō tu mihi here mādaſti, ne quē uulgariū ac indoctū hominem permitterē in tuū cōuenire cōuiuium, sed solos doctos? Tum Xanthus, & quales hi, nōne docti? Et Aesopus, nullo pacto, ipsis etenim pulsantibus ianuā, & me intus rogitāte, quid nam moueat canis, neq; quisq; eorū intellexit sermonem. Ego igitur cum indocti omnes uiderētur, nullū ipsorū introduxi, nisi hūc, q̄ docte respondit mihi. Sic igitur cum Aesopus respōdisset, recte omnes dicere ipsum cōfirmarūt. Ac post dies rursus aliquot Xanthus sequēte Aesopo ad monimenta accessit. Et quæ in arcis erāt epigrammata legēs, se ipsum delectabat. At Aesopo in quadam ex ipsis insculptas literas has uidente, α, β, γ, δ, ε, θ, χ, ostendenteq; Xantho,

atq;

καὶ ἔρομλύου εἰ ἄρα τὰντα εἰδείκ, ἐπιμελῶς ἐκείνῳ
 σκεψάμενος, οὐχ οἷός τ' ἐγγύετο πλὴν τῶν εὐρέων δια
 σάφησιν, καὶ ὁμολόγησεν ἀπορηῆσαι τις ὅλοις. καὶ ὁ
 αἰσωπος, εἰ διὰ τάντης φηλ σήλης ὦ δέωποτα θησαυ
 ρὸν ὑποδείξω σοι, τίνι με ἀμείψῃ; καὶ ὅς, θάρσει, λή
 ψῃ γὰρ πλὴν ἐλευθερίαν σε, καὶ τὸ ἴμισυ τῶν χρυσίων.
 τότε ὁ αἰσωπος ἀποχώρ φηλ σήλης βήματα τέσσα
 ρα, καὶ ὀρύξας, ἀνέλαβέ τε τὸν θησαυρὸν, καὶ ἤνεγ
 κε τῷ δέωπότη, λέγων, δός μοι πλὴν ἑξαγγελίαν, δὲ ἦς
 εὔρες τὸν θησαυρὸν. καὶ ὁ ξάνθος, οὐχ ὅσα καμὲ εἰ
 δέναι, εἰ μὴ καὶ τὸν νῦν πῶ σοιχείω μοι φράσης. τὸ
 γὰρ μαθεῖν τοῦτο, πολὺ τῶν εὐρημάτων ἐμοὶ ἰμίων
 τῶν. Ἐὶ ὁ αἰσωπὸς, ὁ δὲ θησαυρὸν κατορύξας ἐν
 τάνθα, ὡς σοφὸς ἀνὴρ τὰ σοιχεῖα διεχάρησε τάντα,
 ἃ Ἐ φησίμ, α, ἀποβάς. β, βήματα. δ, τέσσαρα.
 ο, ὀρύξας. ε, εὐρέσας. θ, θησαυρὸν. χ, χρυσίον. καὶ ὁ
 ξάνθος, ἐπειδή ποῦ οὕτως ἐπίβολῳ εἶ καὶ πανούργ
 γας, οὐ λήψῃ σου πλὴν ἐλευθερίαν. καὶ ὁ αἰσωπος, ἀναγ
 γελῶ δὲ θλίψαι ὦ δέωποτα τὸ χρυσίον τῷ βασιλεῖ βυ
 ζαντίω, ἐκείνω γὰρ πεταμίδυται, καὶ ὁ ξάνθος, πό
 θεμ τὸ οἶδα; καὶ ἐκείνῳ, ἐκ πῶν σοιχείων. τοῦτο γάρ
 φησίμ. α, ἀπόδῳ. β, βασιλεῖ. δ, διουσίω. ο, ὄρ, ε
 εὔρες. θ, θησαυρὸν. χ, χρυσίον. καὶ ὁ ξάνθος ἀκούσας
 τῶν βασιλέως εἶναι τὸ χρυσίον, τῷ αἰσώπῳ ἔφη. λαβὼν
 τὸ ἥμισυ τῶν ἐρμαίων, ἠσύχασον. κακίνοσ, οὐ σὺ μοι
 νῦν τοῦτο παρέχης, ἀλλ' ὁ χρυσίον ἐνταυθοῖ κατορύ
 ξας. καὶ ὅπως, ἀκούσομ. τοῦτο Ἐ λέγει τὰ γράμμα
 τα. α, ἀνελόμνοι. β, βαδίσαντες. δ, διέλεσθε. ο, ὄρ, ε
 εὔρετε, θ, θησαυρὸν. χ, χρυσίου. καὶ ὁ ξάνθος δ'εὔρο φη
 σίμ

atque rogante, an hasce nouisset, diligenter ille scrutatus, nō potis fuit harum inuenire declarationem, ac fassus est dubitare omnino. Tum Aesopus, si per hanc columnulam o here thesaurum ostēdam tibi, qua re me remunerabis? Et is, confide: accipies enim libertatem tuam, atq; dimidiū auri. Tunc Aesopus, distans à cippo passus quatuor, & fodiens, accepitq; thesaurum, & tulit hero, dicens: da mihi promissum, per quod inuenisti thesaurum. Et Xāthus, non si & ego sapiam, nisi & sensum literarum mihi dixeris, nam scire hoc multo re inuenta mihi preciosius. Et Aesopus, qui thesaurum infodit, hic ut uir eruditus literas inscalpsit has, quæ & inquit, α, recedēs, β, passus, δ, quatuor, ο, fodiens, ε, inuenies, θ, thesaurū, χ, auri. Et Xanthus, quia ita solers es & astutus, non accipies tuam libertatem. Et Aesopus, renunciabo dandum aurum o domine regi Byzantinorum. Illi enim reconditum est. Et Xanthus, unde hoc nosti? Et ille, ex literis. Hoc enim inquit, α, redde, β, regi, δ, Dionysio, ο, quem, ε, inuenisti, θ, thesaurum, χ, auri. Et Xanthus audiens regis esse aurum, Aesopo ait, accepto dimidio lucri, taceto. Et ille, non tu mihi nunc hoc præbes, sed qui aurum hic infodit. Ac quemadmodum, audi: hoc enim dicūt literæ, α, acceptum, β, uadentes, δ, diuidite, ο, quem, ε, inuenisti, θ, thesaurum, χ, auri. Et Xanthus, uenias inquit,

σιμ εἰς πλὴν οἰκίαν, ὡς ἄν καὶ τὸν θεσσαυρὸν διελώμε-
 να, καὶ σὺ πλὴν ἐλευθερίαν ἀπολάβῃς, ἐλθόντων οὖν,
 ὁ ξάνθος φοβόμενος τὸ τῶν αἰσώπων λάλοισιν, εἰς εἰρη-
 κτὴν αὐτῶν ἐκέλευσε ἐμβληθῆναι. καὶ ὁ αἰσώπων
 ἀπαγόρευεν, τοιαῦτά φησὶν εἰσιμῶν ὑπαρχέσθαι τῶν
 φιλοσόφων; οὐχ ὅτι γὰρ οὐκ ἀπλαμβάνω μου πλὴν
 ἐλευθερίαν, ἀλλὰ καὶ εἰς δεσποτικὸν κελεύεις βλη-
 θῆναι με. ὁ μὲν οὖν ξάνθος ἐκέλευσε αὐτὸν ἀπλυ-
 θῆναι, καὶ πρὸς αὐτὸν ἔφη. πάνυ καλῶς φῆς, ἴμ' ἐλευθε-
 ρίας τυχῶν, σφοδρότερός με γῆνη κατήγορος. ὁ δ' αἰ-
 σώπων εἶπερ, ὅ, τί ποτέ με ἔχθρας κακῶν ποιῆς, ποίῃ
 πάντως καὶ ἄκω ἐλευθερώσθαι με. καὶ τούτων καὶ
 ῥούτων τῶν στωϊκῶν τί τιθέντο ἐν σάμῳ. πάνθ' ἡ-
 μᾶς ἐορτῆς ἀγορεύει, αἴφνης ἄεθ' καταπῆλας, καὶ τὸν
 δημοσίον ἀρπάσας δακτυλίου, εἰς δ' ἄλλο κόλπον ἀφῆ-
 κεν. οἱ μὲν οὖν σάμιοι θορυβηθέντες, καὶ εἰς πλείστον πρὸ
 τῆς δεξιᾶς σημείων πεσόντες πλὴν ἀγωνίαν, καὶ ταυτὸν ἀθροί-
 σθέντες, ἤρξαντο δεῖσθαι τοῦ ξάνθου, ἅτε πρῶτος τῶν πολι-
 τῶν οὖν καὶ φιλοσόφος, σφίσι πλὴν κρίσιν τῶν ση-
 μείων διασαφῆσαι. ὁ δὲ, τοῖς ὅλοις ἐπαπορῶν, χόλον
 ἤτησε, καὶ ἀεικόμην οἴμαθ' ἐποτρύνειν ἡμᾶς ἀδυμῶν, ἢ
 τῆς λύπης βαπτίζομεν, οἷα δ' ἢ μηδὲν κρῖναι διαβά-
 μνος. ὁ δ' αἰσώπων τὴν ἀθυμίαν συνοήσας τοῦ ξάνθου,
 προσελθὼν, λέγει. τὸ χάρις ὧς δέωπα οὕτω διατελεῖς ἀ-
 θυμῶν; ἐμοὶ προσανάθ' ἡμῶν εἰπὼν τῶν λυπεῖσθαι,
 αὐτίκα δ' εἰς ἀγορὰν προσελθὼν, εἶπε τοῖς σάμιοις, ὡς
 ἐγὼ μὴ οὔτε σημεῖον τεῖμα ἐπαιδενθῆναι, οὔτ' οἰωνοσκοπεῖν,
 πάντες δέ μοι πρὸς ἐσι πολλῶν πείρα εἰδῶς, αὐτὸς ὑμῶν
 τὸ ζητούμενον λῦσθαι. καὶ μὲν αὐτὸς ἐπιτύχων τὴν λύσεως
 δέωπα

quit, in domum, ut & thesaurum diuidamus, & tu libertatem accipias. Profectis ergo, Xanthus timens Aesopi loquacitatem, in carcerem ipsum iussit iniici. Et Aesopus inter abducendum, huiusmodi, inquit, sunt promissa philosophorum: non solum enim non accipio meam libertatem, sed & in carcerem iubes iniici me. Xanthus igitur iussit ipsum solui, & ait ei: nimirum recte inquis, ut parta libertate, uehementior sis contra me accusator. Tum Aesopus dixit, quodcumque mihi potes facere, fac malum: omnino uel inuitus liberabis me. Ea uero tempestate huiusmodi res Sami obtigit. Cum publice festum celebraretur, repente aquila deuolans, & publicum rapiens anulum, in serui sinum demisit. Itaque Sami perterriti, & in plurimum ob hoc prodigium cum incidissent moerore, in unum coacti, coeperunt rogare Xanthum, quod primus ciuium esset & philosophus, ut sibi iudicium prodigii manifestaret. At ille omnino ambigens tempus petijt. Et profectus domum, multum erat tristis, & sollicitudinibus immerfus, ut qui nihil iudicare posset. Sed Aesopus moerore Xanthi cognito, adiens ait: qua causa o here sic perseueras tristarit: mihi committe, salute dicta moerori. Cras in forum profectus dic Samiis, ego neque prodigia soluere didici, neque augurari, sed puer mihi est multarum rerum peritus, ipse uobis quaesitum soluet. Et si ipse consecutus fuero solutionem

δ'έωποτα, σὺ πλὴν δόξαμ ἀποίση τοῖσ' τω χρώμῳ δ' ἔ-
 λω. ἄμ ἀποτύχῳ, ἐμοὶ μόνῳ ἢ ἐντείνθεμ προστριβή-
 σεται ὑβρις. πειθεῖς οὖν ὁ ξάνθῳ, καὶ φιλί ὑσεραί-
 ας εἰς τὸ θέατρον ἀπαντήσας, καὶ κατασὰς εἰς τὸ μέ-
 σον, καὶ τὰς ὑπὲρ ἡκας αἰσώπου διελέχθη τοῖς σωελ-
 θῶσιμ. οἷδ' εὐθέως ἠξίωσιν τὸν αἰσώπον κληθῆναι. τῶ
 δ' ἀποκομῆς καὶ σάντῳ ἐπὶ τῷ μέσῳ, οἱ σάμιοι τῶ
 ὄφιμ αὐτῶ κατανοήσαντες, ἐρεχελουῦτες ἐφώνουσιν, αὐ-
 τῶ ἢ ὄφις σημεῖον λνσῆ; ἐκ τῶ αἰχρῶ τῶτ' τί ποτε
 καλὸν ἀκασόμεθα; καὶ γελᾶν ἤρξαντο. καὶ ὁ αἰσώπος
 κατασεῖσας τῆ χειρὶ, καὶ ἠσυχίαν αἰτήσας γενέσθαι,
 φησίμ. ἄνδρες σάμιοι, τί μὲ πλὴν ὄφιμ σκώπητε;
 οὐκ εἰς πλὴν ὄφιμ, ἀλλ' εἰς τὸν νοῦν ἀποβλέπετε. καὶ
 πολλάκις γὰρ καὶ τῆ φάυλη μορφῆ καὶ κατὰ νοῦν ἢ
 φνσις ἐνέθηκε. ἢ τῶ ἔξωθεν τῶν κοραμίων μορφῶν σκο-
 πῶτε ὑμεῖς, ἀλλ' οὐ πλὴν ἐντὸς γενέσιμ τῶ οἴνου; ταύ-
 τα τῶ αἰσώπου πάντες ἀκῶσαντες, ἔλεγον. αἰσώπε,
 εἴη δ' ἀνάσαι, λέγε τῆ πόλιν. καὶ ὅς μετὰ παρρησί-
 ας ἔφη. ἄνδρες σάμιοι, ἐπὶ δ' ἡ πόλις ἢ τύχη φιλόνηκος
 οὔσα δόξης ἀγῶνα τέθεικε δ' εἰσώπῳ δ' ἔλω, καὶ μὲν
 ὁ δ' ἔλω ἢ ἡ πόλις φανῆ τῶ δ' εἰσώπῳ, διὰ μασίγων ἐλεύ-
 σεται, εἰ δ' ἀμείνων, οὐδὲν ἔλαττον ἢ οὕτω πληγαῖς
 ξανθήσεται. εἰ ὑμεῖς διὰ τῆς ἐλευθερίας παρρησίαν
 χαρίσοισθέ μοι, ἐγὼ νῦν ὑμῖν ἀδεῶς τὸ ζητούνμε-
 νον φράσω. τότε ὁ δ' ἡ πόλις ἀπὸ μιᾶς γλώττης πρὸς
 τῶ ξάνθῳ ἐβόων, ἐλευθέρωσιν αἰσώπον, ὑπάκουσον
 σάμιοις, χάρισαι πλὴν ἐλευθερίαν αὐτῶ τῆ πόλις. ὁ δὲ
 ξάνθῳ, οὐκ ἐπέειπεν. καὶ ὁ πρῦτανις ἔφη. ξάνθε, εἰ μὴ
 σοὶ δοκῆ ὑπακούσαι τῶ δ' ἡ πόλις, ἐγὼ τῶσ' δε φιλί ὡρας
 αἰσώπον

here, tu gloriam reportabis, tali utēs seruo. Sin minus fuero consecutus, mihi soli erit dedecus. Persuasus igitur Xāthus, & postero die in theatrum profectus, & astans in medio secundū admonitiones Aesopi cōcionatus est ijs, qui cōuenierant. Illi uero statim rogabāt Aesopū acciri, qui cum uenisset, staretq; in medio, Samij facie ipsius cōsiderata, deridētes clamabāt, hęc facies prodigium soluet: ex deformi hoc quid unq; boni audiemus: atq; ridere cœperunt. Et Aesopus extēta manu silentio petito, inquit: Viri Samij, quid faciē meā cauillamini: nō faciem, sed animum respicere oportet. Sæpe enim in turpi forma bonū animum natura imposuit. An uos exteriorē testarū formā consyderatis, ac nō potius interiorē uini gustū: Hęc ab Aesopo cum audissent omnes, dixerūt, Aesope si quid potes, dic ciuitati. Et ille audacter ait: Viri Samij, quoniā fortuna, quæ cōtētionis studiosa est, gloriæ certamen proposuit dño & seruo: & si seruus inferior uideatur dño, uerberibus cæsus abibit: sin autē præstātor, nihilo minus & sic uerberibus lacerabit: si uos per meā libertatē loquendi mihi fiduciā indulseritis, ego nūc uobis intrepide quæsitū narrabo. Tunc populus uno ore clamabat ad Xanthū, libertate dona Aesopum, ob tēpera Samijs, largire libertatē eius ciuitati. At Xanthus nō annuebat, & prætor ait: Xanthe si tibi nō placet auscultare populo, ego hac hora

αἰσώπομ' ἐλεύθερον ἄμ ποιήσαιμι, καὶ τότε σοι ἑμόλι
 μ' ἔσαι. τλιικαντα ρίνω ὁ ξάνθ' ἀνάγκη πλὴ
 ἐλευθερίαν ἀπέδωκε. καὶ ὁ κήρυξ ἔβόα, ξάνθ' ὅμι
 λόσοφ' ἐλευθεροῖ σαμίοις ὅμ αἰσώπομ. καὶ τού
 τω πέρας ὁ τού αἰσώπου λόγ' εἰλήφθ', φαμλίου
 πρὸς ὅμ ξάνθου, ὡς καὶ ἄκωμ ἐλευθερώσεις με. αἰσώ
 π' οὖν ἐλευθερίας τυχῶμ, εἰς εἰς τὸν μέσομ, ἔφη.
 ἄνδρες σάμιοι, ὁ μὲν ἀετὸς ὡς ἴσε, βασιλεὺς ἦν ὄρ
 νίθωμ ἐσίμ. ὅμ δὲ ὅμ στρατηγικὸν δακτύλιον οὗτ'
 ἀρπάσας ἀφῆκεμ εἰς δ' ἄλλ' κόλπομ, τὸτο σημεῖον
 βόλεται, ὅμ ἦν νυκτὶ βασιλέωμ τίς βόλεται ὑμῶμ
 πλὴ ἐλευθερίαν δ' ἄλλωσαι, καὶ τοὺς κυρίους νόμους ἀ
 κήρυξ Δεῖξαι. τάντα ὅι μὲν σάμιοι ἀκῶσαντες, κατη
 φείας ἐπλήσθησαν. μετὰ δ' οὐ πολὺ χρόνον ἔγραμ
 ματα πρὸς κροίσου τού λυδῶμ βασιλέως ἦκει σα
 μίοις, κελεύοντα τὸ ἄπ' τούδε φόρος αὐτῶ παρέχθην,
 εἰ δὲ μὴ πείθοιντο, πρὸς μάχην ἐτοίμους εἶναι. ἐβου
 λεύσαντο μὲν οὖν ἀπαυτες. ἔδιδσαν γὰρ ὑπήκοοι γει
 νέσθαι τῷ κροίσω, σωοῖσομ μὲν εἶναι καὶ αἰσώ
 πομ ἐρωτηῖσαι. καὶ κείν' ἐρωτηθεὶς εἶπε. ἦν ἄρχόν
 τωμ ὑμῶμ γνώμην δέδωκότωμ εἰς φόρον ἀπαγωγὴν
 ὑπακούθην τῷ βασιλεῖ, συμβαλὴν μὲν οὐδ' ὡς, λόγον
 δὲ ἐρῶ ὑμῖν, ἔεισεσθε τὸ συμφέρομ. ἢ τύχη δ' ἴσ' ὁδοῦς
 ἔδιδξαν ἐν τῷ βίω, θατέρωμ μὲν ἐλευθερίας, ἢ ἢ μὲν ἀρχὴ
 δύσβατος, δ' ἢ τέλος ὀμαλόμ. θατέρωμ ἢ δ' ἄλλας, ἢ ἢ μὲν
 ἀρχὴ, εὐπετής τε ἔβασίμος, δ' δὲ τέλος ἐπώδωπομ.
 τάντα ἀκῶσαντες ὅι σάμιοι, ἀνεβόκσαν. ἡμῖς ἐλεύθεροι ὄν
 τες, ἐκόντες οὐ γινόμεθα δ' ἄλλοι. καὶ τὸ πρὸς βουτλὴν οὐ σω
 εἰρλίω ἀπέπεμψαμ. ὅ μὲν οὖν κροῖσος τάντα μαθῶμ, ἔβ
 λεύσατο

Aesopum libertate donabo, & tunc tibi æqualis fuerit. Tunc igitur Xanthus necessario libertatem reddidit. Et præco clamauit, Xanthus philosophus liberum Samijs largitur Aesopum. Atque interim finem sermo Aesopi accepit dicentis Xantho, uel inuitus me libertate donabis. Aesopus itaque libertatem consecutus, stans in medio, ait: Viri Samij aquila, ut scitis, regina auium est: quoniam autem imperatorium anulum hæc raptum demisit in serui sinu: hoc significare uult, quendam ex ijs, qui nunc sunt, regem, uelle uestram libertatem in seruitutem redigere, atque sancitas leges irritas facere. His auditis Samij mœrore repleti sunt. Sed non multo post tempore & literæ à Cræso Lydorū rege uenerunt ad Samios, iubentes eis ab illo tempore ut tributa sibi penderent: sin minus obtempauerint, ut ad pugnam se pararent. Consultabant igitur uniuersi timuerunt enim subditi fieri Cræso, conducibile tamen esse & Aesopum consulere. Et ille consultus, ait, cum principes uestri sententiam dixerint de tributo dando obtemperandum esse regi, consiliū iam minime, sed narrationem uobis afferam, & scietis quod conducat. Fortuna duas uias ostendit in uita, alteram libertatis, cuius principium accessu difficile, sed finis planus: alteram seruitutis, cuius principium facile & accessibile, finis autem laboriosus. His auditis, Samij exclamauerunt: nos cum simus liberi, serui esse gratis nolumus, & oratorem infecta pace remiserunt. His ergo cognitis, Cræsus de-

λενσατο πόλεμον ἠΐσαμίωμ κινεῖμ. ὁ δὲ πρεσβυτῆς
 ἀνήνεγκεμ, ὡς οὐκ ἄμδωκθεῖκ σαμίς ἐπὶ χεῖρα λα-
 βεῖμ, αἰσώωσ παρ' αὐτοῖς ὄντῃ, ἢ γνώμας ὑποῦ-
 θέντῃ. Δάωη δὲ μάλλον εἶπεμ ὡ βασιλεῦ, πρέσβης
 ἀποσείλας, ἴζαιτῆσαι παρ' αὐτῶμ αἰσώωπομ. ὑποχό-
 μιντῃ αὐτοῖς ἀντ' αὐτῷ χάριτας ἄλλαστε δώσιν, ἢ
 λνσιμ ἢ ἔπιταπμομλύωμ φόρωμ. ἢ τότε τάχα οἶός
 τε ἔση τῶτωμ προγιγενέσθαι. ἢ ὁ μὲν κροῖσῃ ἠΐ-
 ταντῃ πρεσβυτῶ ἀποσείλας, ἐκδοτομ ἤτῃ δὲ αἰσώ-
 ωπομ. σάμιοι δὲ τῶτωμ ἐκδοῦσθαι γνώμης ἐγγύοντ. αἰ-
 σώωπς δὲ τῶτω μαθῶμ, ἐν μέσῳ δὲ ἴζι ἀγορᾶς ἔση. καὶ
 φησὶμ, ἄνδρες σάμιοι, καὶ γὰρ μὲν προῖ πολλῶ ποιῶμα
 παρὰ τοὺς πόδας ἀσικέσθαι τῶ βασιλέως. ἐθέλω δὲ
 ὑμῖμ ἓνα μῦθον εἶπεμ. καὶ ὁμ χρονομ ὁμόφωνα ἢμ τὰ
 ζῶα, πόλεμον οἱ λύκοι τοῖς προβάτοις σωῆσαν. τῶμ
 δὲ κωῶμ συμμαχῶντων τῶς θρέμμασι, ἢ τοὺς λύκους
 ἀπροβοῶτων, οἱ λύκοι πρεσβυτῶ ἀπροσείλαντες, ἔφα-
 σαρ τοῖς πρόβασιμ, εἰ βῶλοιντ βιοῦν ἐν εἰρήνῃ ἢ μη-
 δ' ἓνα πόλεμον ὑποπῆνεντ, τῶς κῶας αὐτοῖς ἐκδοῦ-
 ναί. ἢ δὲ προβάτων ὑπ' ἀνοίας πεφύέντων, ἢ τοὺς
 κῶας ἐκδεδωκότων, οἱ λύκοι τῶς τε κῶας διεσπάρ-
 ξαρ, καὶ τὰ πρόβατα ῥᾶσα διέφθηντ. οἱ σάμιοι τῶ
 νω δ' τῷ μνδ' βῶλκμα σωοῆσαντες, ὡρμκσαμ μὲν
 παρ' ἑαυτοῖς καταχῆμ τῶμ αἰσώωπς. ὁ δὲ οὐκ ἠνέχετο,
 ἀλλὰ τῷ πρεσβυτῆ σωαποπλεύσας, πρὸς κροῖσομ
 ἀπῆ. ἀσικομλύωμ δ' αὐτῶμ εἰς λύδίαν, ὁ βασιλεὺς
 ἐπίπρσθεμ αὐτῷ πάντα τῶμ αἰσώωπομ θεασάμεντ,
 ἢ γανάκτησε λέγων, ἴδε ποταπὸμ ἀνθρώπιον ἐμπρῶμ
 μοι γέγονε νῆσομ ὑποτάξαι τσαύτω; ἢ ὁ αἰσώωπῃ.

μέγιστε

creuit bellum in Samios mouere, sed legatus retulit, non poteris Samios debellare, quandiu est apud eos Aesopus, & consilia suggerit. Potes autem magis, ait, o rex, legatis missis, petere ab ipsis Aesopum, pollicitus eis & gratias alias relaturum, & solutionem iussorum tributorum. Et tunc forte poteris eos superare. Et Croesus his persuasus, legato misso dedi sibi petebat Aesopum. Samii autem hunc tradere decreuerunt. Quo cognito, Aesopus in media concione stetit, ac inquit: Viri Samii, & ego permulti facio ad regis pedes proficisci. Sed uolo uobis fabulam dicere: Quo tempore animalia inter se loquebantur, lupi bellum ouibus intulerunt, unam uero cum ouibus canibus praeliantibus, ac lupos arcentibus, lupi legato misso dixerunt ouibus, si uoluerint uiuere in pace, & nullum suspicari bellum, ut canes sibi traderent. Ouibus ob stultitiam persuasis, & canibus traditis, lupi & canes dilacerarunt, & oues facillime occiderunt. Samii igitur fabulae sensu cognito, decreuerunt apud se detinere Aesopum. Ille uero non tulit, sed cum legato unam soluit, & ad Croesum se conferebat. profectus autem in Lydiam, rex ante se stantem Aesopum uidens, indignatus est, dicens: uide qualis homuncio impedimento mihi ad tantam insulam subigendam fuit. Tum Aesopus,

μέγιστε βασιλεῦ, οὐ βία οὐδὲ ἀνάγκη πρὸς σε παρε-
 γενόμην, ἀλλ' αὐθαίρετ' ἔπαρμι. ἀνάχου δέ με μι-
 κρὸν ἀκῆσαι. ἀνήρ τις ἀκρίδας συλλέγων καὶ ἀπο-
 κτηννύς, εἴλετο τέτιγα. ἐπεὶ δὲ κἀκεῖνον ἠβούλετο
 κτεῖναι, φησὶν ὁ τέτιξ. ἄνθρωπε μὴ με μάτλω ἀ-
 νέλης. ἐγὼ γὰρ οὔτε σάχων βλάπτω, οὔτ' ἄλλοι τῶν
 ἀπάντων σε ἀδικῶ. τῆ κινήσει δὲ τῶν ἐν ἐμοὶ ὑμνίων
 ἠδὲ φθέγγομαι, τέρπων τοὺς ὀδοιπόρους. φωνῆς οὐκ
 παρ' ἐμοὶ πλέον οὐδὲμ εὐρήσεις. κἀκεῖν' ἔταυτα ἀ-
 κῆσαι, ἀφῆκεν ἀπιέναι. κἀγὼ γοῦν ὦ βασιλεῦ τῶν
 σῶν ποδῶν ἀπῆομαι, μή με εἰκῆ φονεύσης, οὐδὲ ἢ οἷός
 τ' εἶμι ἀδικῆσαι ἕνα. ἐν εὐτελείᾳ δὲ σώματ' ἔγεν-
 ναῖον φθέγγομαι λόγῳ. ὁ δὲ βασιλεὺς θαυμάσας ἄ-
 ματοῖς οἰκτεῖρας αὐτὸν, ἔφη. αἴσωπε, οὐκοῦν ἐγὼ σοι
 δίδωμι δ' ἕνα, ἀλλ' ἢ μοῖρα. ὁ γοῦν δέλης, αἶψα ἔ-
 ληψεν. ἔπειτα δὲ ἐδομαίσε βασιλεῦ, διαλλάγηθι σαμίσις.
 τῷ δὲ βασιλέως εἰπόντ' ἔειπεν, διήλλαγμα, πεσῶν ἐκεῖ-
 ν' ἐπὶ πλὴν γλῶσσοι, χάριτάς τε αὐτῶν ὁμολόγησεν. ἔπειτα
 τὰ τῶν οἰκείων συγγραφέων μύθους, τοὺς μέ-
 γιστοι νῦν φερομένης, παρὰ τοῦ βασιλεῖος κατέλιπε.
 δεξάμεν' δὲ παρ' αὐτῶν γράμματα πρὸς σαμίσις, ὡς
 ἔνεκεν αἰσώπε τῶν διήλλακται, ἔδωκεν πολλὰ,
 πλενας ἐπανήλθεν εἰς σάμον. οἱ μὲν οὐκ ἴσασιν τῶν
 τῶν ἰδόντες, σέμματά τε αὐτῶν προσώεγκαν, ἔπειτα
 οἱ ἐπ' αὐτῶν σωεσῆσαντο. ὁ δὲ αὐτοῖς τά τε τῷ βασι-
 λέως ἀνέγνω γράμματα, καὶ ἀπέδραξεν ὡς πλὴν εἰς αὐ-
 τῶν γενόμενος παρὰ τῷ δήμῳ ἐλευθερίαν, ἐλευθερία
 πάλιν ἠμείψατο. μετὰ δὲ τῶν φιλίης νήσου ἀπάρας,
 πορικήν πλὴν οἰκουμένην, τοῖς ἀπανταχοῦ τῶν ἐπι-
 λουσῶν

maxime rex, nō uī, neq; necessitate coactus ad te ueni, sed spōte adsum. Patere aut me parum per audire. Vir quidā cum locustas caperet, occideretq; cepit & cicadam, cum & illā uellet occidere, inquit cicada, o homo ne me frustra occidas. Ego enim neq; spicā lædo, neq; alia in re quapiā iniuria te afficio. Motu uero, quæ in me sunt membranularū, suauiter cāto, delectās uia- tores, Præter igitur uocē in me amplius nihil inuenies. Et ille his auditis, permisit abire. Et ego itaq; o rex tuos pedes attingo, ne me sine causa occidas. Non enim possum iniuria quenq; afficere, sed in uili corpore generosum loquor sermonem. Rex autē miratus simul & miseratus ipsum, ait: Aesope non ego tibi largior uitam, sed fatum. Ergo quod uis pete, & accipies. Et ille, rogo te o rex reconciliare Samijs. Cumq; rex dixisset, reconciliatus sum, procidens ille in terrā, gratiasq; ei agebat. Et post hæc suas conscripsit fabulas, quas in hunc usq; diem extantes apud regem reliquit. Acceptis autē ab ipso literis ad Samios, quod Aesopi gratia eis reconciliatus fuerit, atq; muneribus multis, nauigauit in Samum. Samij igitur hunc uidentes, coronasq; ei intulerūt, & tripudia eius gratia constituerunt. Ille autē & regis literas legit, & ostendit quod sibi donatam à populo libertatē, libertate rursus remuneratus fuerit. Post hæc uero ab insula decedēs circuibat orbē ubiq; cum philo-
sophis

λουσῶν διαλεγόμενοι. ἀεικόμην δὲ ἐπὶ πρὸς βα-
 βυλῶνα, καὶ πῶς ἑαυτῶν σοφίαν ἐπίδειξάμην, μέ-
 γας πρὸς τοῦ βασιλεῦς λυκῆρων ἐγγύετο. κατ' ἐκείνους γὰρ
 τοὺς χρόνους οἱ βασιλεῖς πρὸς ἀλλήλους εἰρήνῃ ἔχοντες,
 καὶ τέρψεως χάρις προβλήματα τῶν σοφιστικῶν πρὸς
 ἀλλήλους γράφοντες ἔπεμπον. ἄπορ οἱ μὲν ἐπιλυόμε-
 νοι, φόρους ἐπιρήτοισι πρὸς τῶν πεμψόντων ἐλάμβαν-
 νομεν. οἱ δὲ μὴ, τοὺς ἴσους παρέχον. ὁ τοίνυν αἰσώ-
 πος τὰ πεμψόμενα τῶν προβλημάτων λυκῆρων συ-
 νῶν ἐπέλυε. καὶ εὐδοκίμῃν ἐποίησεν τὸν βασιλέα. καὶ
 αὐτὸς δὲ διὰ λυκῆρων ἕτερα τοῖς βασιλεῦσιν ἀντέπεμ-
 πεν. ὧν ἀλντῶν μνόντων, φόρους ὁ βασιλεὺς ὄν-
 πλείους εἰσέπραπεν. αἰσώπῳ δὲ μὴ παιδοποι-
 σάμηναι, ἕνα ἕνα τῶν εὐγενῶν ἔννομον πῶς κλησὶν εἰσι-
 εποιήσατό τε, καὶ ὡς γνήσιον παῖδα τοῦ βασιλεῦς
 προσενέγκας, σωέσκησε. μετὰ δ' οὐ πολὺν χρόνον τῶν
 ἔννων τῆ τῶ θεμελίῳ παλλακῆ συμφθαρέντῳ, αἰσώ-
 πῳ τῶ γνούς, ἀπελαύνειν ἔμελλε φιλοκίνας. ὁ δὲ,
 τῆ κατ' ἐκείνους ὄργῃ ληφθεὶς, ἐπισολῶν τε πλασάμε-
 νῳ παρ' αἰσώπῳ δῆθεμ πρὸς τοὺς ἀντισοφιστικῶν
 λυκῆρων, ὡς αὐτοῖς ἐπιμῶς ὅτι προστίθεσθαι μάλ-
 λον ἢ τοῦ λυκῆρων, τοῦ βασιλεῦς ἐνεχείρισε, τοῦ τῶ
 αἰσώπῳ ταύτῃ σφραγισάμηναι δακτυλίῳ. ὁ δὲ βα-
 σιλεὺς τῆ τε σφραγίδι πέθευε, καὶ ἀπαραιτήτῳ ὄρ-
 γῃ χησάμηναι, πρῶτον τοῦ ἐρμίστω κελεύει μὴ
 δεῖν δεχέσθαι, οἷα δὲ πρὸς οὐτῶν διαχρησάσθαι αἰ-
 σωπομον. ὁ δὲ ἐρμίστω, φίλος τε ἦν τοῦ αἰσώπῳ,
 καὶ τότε δὲ τὸν φίλον ἐπέδειξε. ἔμ ἕνι γὰρ τῶ
 τάφῳ μηδενὸς εἰδότης κενύτας τὸν ἀνδρωπομον,
 ἐν ἀπορρή-

lofophis disputando. Profectus & in Babylo-
lonem, & suam ipsius doctrinam demonst-
rando magnus apud regem Lycerum euasit. Illis
enim temporibus reges inuicē pacem habētes,
atque delectationis gratia quæstiones uicissim
sophistarum scribendo mittebant, quas qui sol-
uerent, tributa pacta à mittētibus accipiebant:
qui uero non, æqualia præbebant. Aesopus igi-
tur quæ mittebantur problemata Lycero intel-
ligens dissoluebat, & clarum reddebat regem,
& ipse Lyceri nomine altera itidem regibus re-
mittebat. Quæ cum remanerent insoluta, tribu-
ta rex quàm plurima exigebat. Aesopus autem
cum non genuisset filios, nobilem quēdam En-
num nomine adoptauit, atq; ut legitimum fili-
um regi allatum, commendauit. Non multo au-
tem post tempore Ennus cum adoptantis con-
cubina rem habuit, hoc sciens Aesopus expul-
sus erat domo Ennum. Qui in illum ira cor-
reptus, epistolamq; fictam ab Aesopo scilicet
ad eos, qui sophismatis cum Lycero certabant,
quòd ipsis paratus esset adhærere magis, quàm
Lycero, regi dedit Aesopi signatam anulo. Rex
& sigillo credens, atque inexorabili ira perci-
tus, statim Hermippo iubet, ut nulla exami-
natione facta, proditorem occideret Aesopum.
At Hermippus & amicus fuerat Aesopo, &
tunc se amicum ostendit. In sepulchro enim
quodam nemine sciente occultauit hominem,
&

ἐν ἀπορρητοῖς ἔξεφευ. ἔννοθ δὲ, τῷ βασιλέως κελεύσων
 τος, πᾶσαμ πλὴν διοίκησιν αἰσώπῳ παρέλαβε. μετὰ
 δὲ ἵνα χρόνον νεκτεναβὼ βασιλεὺς αἰγυπῆϊων πυθό-
 μενθ αἰσώπῳ τεθνηκέναι, πέμψῃ λυκήρω παρα-
 χῆμα ἐπισολῶν, οἰκοδόμους αὐτῷ ἀποσῆλαι κελεύσ-
 σασμ, οἱ πύργον οἰκοδομήσασσι, μήτ' οὐρανῶ, μήτε γῆς
 ἀπρόμνητον, καὶ τὸν ἀποκρινόμενον αἰεὶ πρὸς πάνθ' ὅσα
 αὐμ ἐρωτῶσι. καὶ τῶτο ποιήσαντα, φόρυς εἰσπράτῃμ,
 εἰ δὲ μὴ, κατατίθεσθαι. ταῦτα τῷ λυκήρω ἀναγνωσθέν-
 τα, ἀδυμίαμ ἐνέβαλε, μηδενὸς τῶν φίλων διαμλύσ-
 ῃ πρὸ βλημα τὸ πρὸ τῷ πύργῳ σωεῖναι. ὁ μὲν τοι βα-
 σιλεὺς, καὶ κίονα ἐν ἑαυτῷ βασιλείας ἔλεγεν ἀπο-
 λωλεκέναι ἐν αἰσώπῳ. ἐρμιτωπος δὲ πλὴν τῷ βασιλεί-
 ως δὲ αἰσώπῳ λύτῳ μαθὼν, προσῆλθέ τε τῷ βασι-
 λεῖ, καὶ ζῶν ἐκεῖνον εὐηγγελίσαστο, πρὸς αὐτῷ δὴ χά-
 ρισμ αὐτῷ οὐκ ἀνελεῖμ εἰδῶς ὡς μελήσῃ ποτὲ τῷ βασι-
 λεῖ ἐν ἀποφάσεως. τῷ δὲ βασιλέως διαφερόντως ἐπὶ
 τῶτοισι ἠσθένθ, αἰσώπῳ ἐν τῶν αὐχμῶν ὄλθ
 προσκινέχθη, ἔτι τῷ βασιλέως ὡς εἶδεν αὐτῷ, διακρύ-
 σασθ, λῶσασθαι τε ἐν ἄλλῃς ἐπιμελείας ἀξιωθῆ-
 ναι κελεύσανθ, αἰσώπῳ μετὰ τῶτο ἐν τῶν κα-
 τήγορησθ τὰς αἰτίας ἀπεσκιδνάσαστο, ἐφ' οἷς ἐτι βα-
 σιλέως τῷ ἐννομ ἀναιρεῖμ μέλλονθ, αἰσώπῳ αὐ-
 τῷ συγγνώμῳ ἤτῃσαστο. ἐπομλύως δὲ τῶτοισι, ὁ βασι-
 λεὺς πλὴν τῷ αἰγυπῆϊσ ἐπισολῶν τῷ αἰσώπῳ ἐπέ-
 στωκερ ἀναγνῶναι. ὁ δὲ αὐτίκα πλὴν λῶσιμ σωεῖς τῷ
 πρὸ βλημαθ, ἐγέλασέ τε καὶ ἀνιγρᾶφῃ ἐκέλευ-
 σασμ, ὡς ἐπὶ δ' αὐμ χῆμῳ παρέλθη, πεμφθῶναι τόνε τε
 ἐν πύργῳ οἰκοδομήσοντα, καὶ ἐν ἀποκρινόμενον
 πρὸς

& secreto nutriuit. Ennus autem regis iussu omnem Aesopi administrationem suscepit. Sed quodam post tempore Neftenabo rex Aegyptiorum audiens Aesopum occidisse, mittit Lycero statim epistolam, architectos sibi mittere iubentem, qui turrim ædificent, neque cœlum neque terram attingentem, & responsurum semper aliquem ad omnia quæcunque rogauerint. Quod si fecisset, tributa exigeret: sin minus, solueret. His lectis Lycerus mœrore affectus est, cum nullus ex amicis posset quæstionem de turri intelligere. Rex tamen & columnam sui regni dicebat interiisse Aesopum. Hermippus autem dolore regis ob Aesopum cognito, adiit ad regem, & uiuere illum renunciauit, addiditque ipsius causa Aesopum non peremisse, sciens quod pœniteret aliquando regem sententiæ. Rege autem uehementer his lætato, Aesopus sordens, ac squalens totus adductus est, cumque rex ut eum uidit, illachrymasset, atque ut lauaretur, aliaque cura afficeretur, iussisset, Aesopus post hoc & de quibus accusatus fuerat, causas cōfutauit. Ob quæ cum rex Ennum esset occisurus, Aesopus ei ueniam petiit. Post hæc autem rex Aegyptij epistolam Aesopo dedit legendam. At ille statim solutione cognita quæstionis, risit, ac rescribere iussit, cum hyems præterisset, missum iri & qui turrim essent ædificaturi, & respōsurum aliquem
ad

πρὸς τὰ ἐπερωτώμενα. ὁ βασιλεὺς οὖν τοὺς μὲν αἰ-
 γυπῆας πρέσβεις ἀπέστειλεν. αἰσώπῳ δὲ πλὴν ἄλλων
 χῆς διοίκησιν ἐνεχείρισεν ἅπασαν, ἐκδοτὸν αὐτῷ πα-
 ραδούε καὶ τὸν ἔννομον. ὁ δὲ αἰσώπῳ πρῶτα λαβὼν τὸν
 ἔννομον, οὐδέμ' ἀκιδέας αὐτὸν ἔδρασεμ, ἀλλ' ὡς ἦν πάλιν
 προσχώμ, ἄλλους τε καὶ τούτους ὑπετίθη τούτους λόγους.

Τέκνον, πρὸ πάντων σέβου δὲ θεῶν. τὸν βασιλέα
 δὲ τίμα. καὶ τοῖς μὲν ἐχθροῖς σου δεινὸν σεαυτὸν πα-
 ρασκεύαζε, ἵνα μὴ καταφρονῶσι σου. τοῖς δὲ φίλοις
 πρῶτον καὶ εὐμετάδοτον, ὡς εὐνοσέξου σοι μάλλον
 γίνεσθαι. ἔτι τοὺς μὲν ἐχθρούς νοσεῖν εὐχου καὶ πέ-
 νεσθαι, ὡς μὴ οἴουσι σε λυπεῖν. τοὺς δὲ φίλους
 καὶ πάντα εὖ πράττειν βούλου. αἰεὶ τῆς γυναικί σου χε-
 σῶς ὁμίλει, ὅπως ἑτέρου ἀνδρὸς πείρα μὴ ζητήσῃ λα-
 βῆν. κούφομ γὰρ τὸ πᾶν γυναικῶν ὄσι φύλομ καὶ κοι-
 λακιδνόμηνον, ἐλάττω φρονί κακά. ὀξεῖαμ μὴ πρὸς λό-
 γομ κτῆσαι πλὴν ἀκολώ. φίλ δὲ γλώττης ἐγκρατῆς ἔσο.
 τοῖς εὖ πράττουσι μὴ φθόνου, ἀλλὰ σύγχαιρε. φθονῶμ
 γὰρ σεαυτὸν μάλλον βλάπτει. πᾶν οἰκετῶμ σου ἐπι-
 μελεῖ, ἵνα μὴ μόνον ὡς δεσπότῳ σε φοβῶνται, ἀλλ'
 λά καὶ ὡς εὐεργέτῳ αἰδῶνται. μὴ αἰχάουσι μανθά-
 νειν αἰεὶ τὰ κρείττω. τῆς γυναικί μηδέποτε πισεύσης
 ἀπόξρηκτα, αἰεὶ γὰρ ὀφλίζεταί, πῶς σου κυριεύσει.
 καθ' ἡμέραμ καὶ εἰς πλὴν αὐριον ἀποταμίουσι. βέλτιον
 γὰρ τελευτῶντα ἐχθροῖς καταλφεῖται, ἢ ζῶντα πᾶν φί-
 λωμ ἐπιδιδεῖσθαι. εὖ προσήγορῶ ἔσο τοῖς σωαντῶ-
 σιν, εἰδῶς ὡς καὶ τῶν κωαρίων ἄριστῳ ἢ οὐρὰ πρὸς
 πορίζει. ἀγαθὸς γενόμενῳ μὴ μετανόου. φίθυρον ἀνι-
 δρα ἐκβαλε σῆς οἰκίας, τὰ γὰρ ὑπὸ σου λεγόμενα
 καὶ

adrogata. Rex igitur Aegyptios legatos remisit. Aesopo autē pristinam administrationem tradidit omnem, deditum ei tradēs & Ennum. At Aesopus acceptum Ennum nulla in re tristitia affecit, sed ut filio rursus recepto, alijsq; atq; his admonuit uerbis :

Flli ante omnia cole deum. Regem honora. Inimicis tuis terribilem te ipsum præbe, ne te contemnant. Amicis facilem, & communicabilem, quo longe beneuolētiores tibi sint. Item inimicos male habere precare & esse pauperes, ne te possint offendere, at amicos in omnibus bene ualere uelis. Semper uxori tuæ bene adhære, ne alterius uiri periculum facere uelit. Leue enim mulierū est genus ac adulatum, minus malum cogitat. Velocem ad sermonem ne posside auditum : linguæ continens esto : bene agentibus ne inuide, sed cōgratulare; inuidens enim te ipsum magis offendes : domesticorum tuorum satage, ut te non solum ut dominum timeant, sed etiam ut benefactorem uenerentur. Ne pudeat discere semper meliora. Mulieri nō unq; credas secreta : nam semper armatur, quo modo tibi dominetur. Quotidie in diē crastinū recōde; melius enim mortuū inimicis relinquere, q; uiuentē amicorū indigere. Salutato facile, qui tibi occurrunt, sciens & catulo caudā panē comparare. Bonū esse ne pœniteat. Susurronē uirum ejice domo tua : nam quæ à te dicuntur;

καὶ πατόμυα ἑτέροις φέρωμ ἀναθήσει, πᾶττε μὴ
τὰ λυπήσουντά σε. ἐπὶ δὲ τοῖς συμβαίνουσι μὴ λυ
πῶ. μήτε πονηρὰ βυλεύση ποτέ, μήτε τρώπους κα
κῶμ μιμήση. τούτοις τῶ ἀίσωπου τὸμ ἔννομον ἔθετήσαν
τῶ, ἐκέντῶ τοῖς τε λόγοις καὶ τῆ οἰκεία σιωπῆσει
οἷά ἔνι βέλῃ πληγείς πλὴν ψυχῶν, μετ' οὐ πολλὰς ἡμέ
ρας ἔμ βίον μετήλλαξεν. ἀίσωπῶ ἡ τοὺς ἰζδυτὰς πάν
τας προσκαλεσάμηντῶ, ἀετῶμ νεοπῶν τε ἡπαρας συλλη
φθῶναι κελεύῃ. συλληφθέντας οὕτως ἔθρεψεν, ὡς λέ
γεται, ὅτι ἐπαίδευσεν, ὅπως οὐ πάνυ τί με πῆθόμε
νον ἔχει, ὡς παῖδας διὰ θυλάκων αὐτοῖς προσκρη
μύων βασάζοντας εἰς ὑψῶ ἀίρεσθαι, καὶ οὕτως ὑπὸ
κόρυ τοῖς παισὶν εἶναι, ὡς ὅπως ἄμ ἐκῆνοι βού
λοιντο ἰπῆσθαι ἄν τε εἰς ὑψῶ, ἄμ τε εἰς γλῶ χαμᾶζε.
ἦ δὲ χερσίνῃς ὥρας παραδραμῶσης ὅτῃ διαγει
λάσαντῶ, ἅπαντα τὰ πρὸς πλὴν ὁδὸν συσκηνασά
μηντῶ ἀίσωπῶ, ὅτι τὺς τε παῖδας λαβῶν καὶ τὺς
ἄετῶν, ἀπῆρεν εἰς αἴγυπτον. πολλῆ φαντασία καὶ δό
ξη τρὸς κατάπληξιμ τῶ ἐκῆ κεχημύτῶ. νεκτεναβῶ
δ' ἀκῶσας παραγεγονέναι τὸμ ἀίσωπον, ἐν ἡδρδυμαῖ
φῆσι τῶς φίλοις, μεμαθηκῶς ἀίσωπον τεθνηκέναι. τῆ
δ' ἐπίδῶσῃ κελεύσας ὁ βασιλεὺς πάντας τὺς ἐν τέλῃ
λθυκὰς περιβαλέσθαι σολὰς, αὐτῶς ἐρέαμ ἐνεδύσα
σατο, καὶ δῖάδῆμα, καὶ διάλιθον κίταριμ. καὶ καθε
σθῆς ἐφ' ὑψηλῶ δίφρα, καὶ τὸμ ἀίσωπον εἰσαχθῶναι
κελένσας, τίνι με εἰκάζεε εἰσελθόντι φῆσιν ἀίσωπε, ὅτι
τοὺς σὺν ἐμοί; καὶ ὅς, σὲ μὲν ἡλίω ἐαρινῶ, τοὺς δὲ πε
ρὶ σὲ τῶττες, ὡραίοις σάχυσι, καὶ ὁ βασιλεὺς θαυμάσας
αὐτῶν, καὶ δῶροις ἐδέξιῶσατο. τῆ δὲ μετ' ἐκείνῳ ἡμέρα
πάλμ

ac fiunt, alijs communicabit. Fac, quæ te non
 moestificent. Contingentibus ne triftare. Neq;
 praua cõfulas unq; , neq; mores malorum imite
 teris. His ab Aefopo Ennus admonitus, tũ ser/
 mone, tum sua conscientia, ut sagitta quadam
 percussus animum, paucis post diebus è uita di
 scellit. Aefopus autem aucupes omneis accersit
 uit; atq; aquilarum pullos quatuor ut caperët,
 iubet. Sic itaq; captos nutriuit, ut dicitur, ac in/
 struxit, cui rei non magnam fidem adhibemus,
 ut pueros in sportis ipsis appësis gestãdo in al/
 tum uolarent, atq; ita obediens pueris essent,
 ut quocunq; illi uellent, uolarent, siue in altum,
 siue in terram in humum. Præterito uero hye/
 mali tempore, ac uere arridente, cum ad iter o/
 mnia parasset Aefopus, & pueros accepisset,
 & aquilas, decessit in Aegyptum, multa imagi
 natione & opinione ad stupefactionẽ illorum
 hominum usus. Sed Nectenabo audito adesse
 Aefopũ, insidijs circũuëtus sum, inquit amicis,
 quia intellexerã Aefopũ mortuũ esse. Postridie
 autẽ iussit rex ut omnes magistratus cãdidis cir
 cũdarëtur uestibus, ipse ereã^t induit, & coronã,
 ac gemmatam citarim. Cumq; sedens in alto so
 lio, Aefopum introduci iussisset, cui me assimi/
 las, ingredientĩ inquit Aefope, & eos qui mecũ
 sunt? Et ille, te quidẽ soli uerno qui uero te cir
 cunstant, maturis aristis. Et rex admiratus ipsũ,
 donis eum profecutus est. Postero autem die

πάλιν ὁ μὲν βασιλεὺς λυκοτάτῳ ἐνσκηνασάμενος,
 τοῖς δὲ φίλοις φοινικὰς κελεύσας λαβῆναι, εἰσελθόντα
 τὸν αἰσωπὸν, πλὴν προτέρων αὐτοῖς πεῦσιν ἐπέειπε. ὁ
 αἰσωπὸς, σὲ μὲν εἴπερ εἰκόζω ἡλίω, τοὺς δὲ πε-
 ρὶ σὲ τότ' ἀκτίσι. καὶ ὁ νεκτεναβὼς, οἶμαι μηδὲν
 εἶναι λυκῆρον πρὸς πλὴν ἐμὴν βασιλείαν. καὶ ὁ αἰσωπὸς
 μηδ' ἰάσας, μὴ εὐχερῶς οὕτω πορὶ ἐκείνου λέγε ὡς βασι-
 λεῦ, πρὸς μὲν γὰρ τὸ ὑμέτερον ἔδνον ἢ ὑμῶν ἐπιδή-
 κνυμένη βασιλεία, δίκῃ ἡλίω σελαγῆ. εἰ δὲ λυκῆρον πα-
 ραβληθείη, οὐδὲν ἄρ' ἴσθι μὴ τὸ φῶς τότ' ἰόφορον ἀπο-
 δέχθῃ. καὶ ὁ νεκτεναβὼς πλὴν ἧν λόγων εὐσοχίαν
 ἐκπλαγείς, ἠνεγκας ὑμῖν ἔφη τοὺς μέλλοντας τὸν
 πύργον οἰκοδομήν; καὶ ὅς, ἔτοιμοί εἰσιν, εἰ μόνον ὑπὲρ
 δείξῃς δὲν τόπον. μετὰ τοῦτο δ' ἐλθὼν ἔξω φθι πό-
 λεως ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τὸ πεδῖον, ὑπέδειξε δ' ἰαμετρῆ-
 σας τὸν χῶρον. ἀγαγὼν τοίνυν αἰσωπὸς ἐπὶ τὰς
 ὑποδείχθεισας τὰ τόσσα γωνίας τέτταρας, τοὺς τέτ-
 ταρας ἧν ἀετῶν, ἅμα τοῖς παισὶ δ' ἰὰ ἧν θυλάκων
 ἀπρητκμύοις, καὶ οἰκοδομῶν τοῖς παισὶ μετὰ χερ-
 ρας δούεργαλῆα, ἐκέλευσε ἀναπλήναι. οἱ δὲ πρὸς
 ὑπὸ γενόμενοι, δότε ὑμῖν ἐφώνουσι λίθους, δότε κονί-
 ας, δότε ξύλα, καὶ τὰλλα ἧν πρὸς οἰκοδομὴν ἐπι-
 τηδείων. ὁ δὲ νεκτεναβὼς τοὺς παῖδας δεασάμενος ὑπὲρ
 ἧν ἀετῶν εἰς ὑπὸ ἀναφορομύθους, ἔφη. πόθεν ἐμοὶ
 πῆλωοι ἄνθρωποι; καὶ ὁ αἰσωπὸς, ἀλλὰ λυκῆρος
 ἔχῃ. σὺ δὲ θέλεις ἄνθρωπος ὡς ἰσοθέω ἐρίζει βασιλεῖ;
 καὶ ὁ νεκτεναβὼς, αἰσωπε, ἤτημα. ἐρήσομαι δ' ἐ σε, σὺ
 δ' ἐ μοι ἀπόκρινα. καὶ φησὶν, εἰσί μοι θήληαι ὡς εἴπω-
 σοι, ἀπὸρ ἐπειδ' ἀν' ἀκρόσῃσι τῶν ἐν βαβυλῶνι ἴω-
 των

rursus rex candidissimam indutus, amicis pur-
 pureas iussis accipere, ingredientem Aesopum
 iterum rogauit. Et Aesopus, te inquit, compa-
 ro soli, hos autem qui stant circum, radijs sola-
 ribus. Et Nechtenabo, puto nihil esse Lycerum
 præ meo regno. Et Aesopus subridens, ne fa-
 cile de illo sic loquere o rex. Nam genti uestrae
 uestrum regnum collatum instar solis lucet. At
 si Lycero comparetur, nihil aberit quin splen-
 dor hic tenebrae appareant. Et Nechtenabo ap-
 posita uerborum responsione stupefactus, at-
 tulisti nobis, ait, qui turrim ædificent? Et ille,
 parati sunt, si modo ostendes locum. Postea
 egressus extra urbem rex in planiciem, osten-
 dit dimensum locum. Adductis igitur Aeso-
 pus ad ostensos loci angulos quatuor, quatu-
 or aquilis unã cum pueris per sacculos appen-
 sis, ac puerorum manibus fabrorum datis in-
 strumentis, iussit euolare. Illi uero sublimes,
 date nobis clamabant lapides, date calcem, da-
 te ligna, & alia quæ ad ædificationẽ apta sunt.
 Sed Nechtenabo uisis pueris ab aquilis in altum
 sublatis, ait, unde mihi uolucres homines? Et
 Aesopus, sed Lycerus habet, tu autem homo
 cum sis, uis cum æquo dijs rege contendere?
 Et Nechtenabo, Aesope uictus sum, perconta-
 bor autem te, tu responde. Et ait: sunt mihi fœ-
 minæ hic equæ, quæ cum audierint eos, qui
 in Babylone sunt,

πωμ χειμεζόντων εὐθύς συλλαμβάνουσιν. εἴ σοι πῶς
 τὸτο πάρεσι σοφία, ἐπίδειξαι. καὶ ὁ αἰσωπὸς, ἀπὸ
 κρινούμαί σοι αὐρίον βασιλεῦ. ἐλθὼν δ' οὐ κατήγει
 τ', αἴλυσρον τοῖς παισίμ ἐκέλευσε συλλαβεῖν, καὶ συλ
 ληφθέντα, δημοσίᾳ περιάγεσθαι μασιζόμενον. οἱ δὲ
 αἰγυπῆιοι τὸ ζῶον σεβόμενοι, οὕτω κακῶς πάχον
 αὐτὸ θεασάμενοι, σωέδραμον, καὶ τὸν αἴλυσρον φηί χφ
 ρὸς τῶν μασιγοῦντων ἐκασάσαντες, ἀναγγέλλουσιν ὡς
 τάχῃ τῷ βασιλεῖ τὸ πάθῃ. ὁ δὲ, καλέσας τὸν
 αἰσωπὸν, οὐκ ἤδεις φησίμ αἰσωπε, ὡς θεὸς σεβόμεν
 οῦ παρὲς ἡμῖν ὄξιν αἴλυσθ; ἵνα τί γούῳ τοῦτο περ
 ποίηκας; καὶ ὅς, λυκῆρον τὸν βασιλέα ἠδίκησεν ὡ
 βασιλεῦ φηί παρελθόντες νυκτός οὕτῃ ὁ αἴλυσθ,
 ἀλεκτρυόνα γὰρ αὐτοῦ πεφόνθηκε μάχιμον καὶ γενι
 ναῖον, προσέει γε μὴν καὶ τὰς ὥρας αὐτῷ φηί νυκτός
 σημαίνοντα. καὶ ὁ βασιλεὺς, οὐκ αἰχάωνη φησὶόμεν
 οῦ αἰσωπε; πῶς γὰρ ἐν μιᾷ νυκτὶ αἴλυσθ ἀπ' αἰ
 γυπῆου ἤλθεν εἰς βαβυλῶνα; καὶ κῆνθῃ μεδιάσας φηί
 σίμ. καὶ πῶς ὡ βασιλεῦ, ἐν βαβυλῶνι τῶν ἴσπων χει
 μεζόντων, αἱ ἐνθάδε θήληαι ἴσσοι συλλαμβάνουσιν;
 ὁ δὲ βασιλεὺς ταῦτα ἀκούσας, πλὴν φρόνησιν αὐτοῦ
 ἐμακάρισε. μετὰ δὲ τὰντα μεταπεμφάμενθ ἀφ'
 ἡλίας πόλεως ἄνδρας ζητημάτων σοφιστικῶν ἐπιστήμο
 νας, ἃ πρὸ τοῦ αἰσώπου διαλεχθεῖς αὐτοῖς, ἐκάλε
 σεν ἅμα τῷ αἰσώπῳ ἐπ' εὐωχίαν. ἀνακλιθέντων
 οὖν αὐτῶν, τῶν ἡλίας πολιτῶν τίς φησὶ πῶς τὸν αἰσω
 πὸν. ἀπεσάλλω παρὰ τοῦ θεῶ με πεῦσίμ ἵνα πυθέσθαι
 σθ, ὡς ἄν αὐτὸν ἐπιλήσῃς. ἃ ὁ αἰσωπὸς, φησὶ δὲ. θεὸς
 γὰρ πρὸ ἀνθρώπων οὐδὲμ δῆται μαθεῖν. σὺ δ' οὐ μόνον
 σαυτοῦ

equos hinnientes, statim concipiunt. Si tibi ad hoc est doctrina, ostende. Et Aesopus, respondebo tibi cras o rex. Profectus uero, ubi hospitabatur, felem iubet pueris comprehendí, & captum publice circumducí uerberando. Aegyptij autem illud animal colentes, sic male tractari ipsum uidentes, concurrerunt, & felem è manu uerberantium eripuerunt, ac rem renunciant celeriter regi, qui uocato Aesopo, nesciebas, inquit, Aesope, tanquam deum à nobis coli felem? quare igitur hoc fecisti? Et ille, Lycerum regem iniuria affecit o rex præterita nocte hic felis. Gallum enim eius occidit pugnacem & generosum, præterea & horas ei noctis nunciantem. Et rex, non pudet te mentiri Aesope? Quo nam modo una nocte felis ab Aegypto iuit in Babylonem? Tum ille subridendo, inquit: & quo modo o rex Babylone equis hinnientibus, hic equæ foeminae concipiunt? Rex autem his auditis, prudentiam Aesopi felicem esse dixit. Post hæc autem cum adciuisset ex Heliopoli uiros quæstionum sophisticarum peritos, atque de Aesopo cum eis disputasset, inuitauit unà cū Aesopo ad conuiuium. Discūbentibus igitur ipsis, quidam Heliopolita, inquit Aesopo, missus sum à deo meo quæstionem quandam rogare te, ut ipsam solueres. Et Aesopus, mentiris. Deo enim ab homine nihil opus est discere. Tu autē non solum

σαυτῶν κατηγορεῖς, ἀλλὰ καὶ τοὺς θεοῦ ἑτοῖρος πάλιν
 εἶπεν, ἔστι ναὸς μέγας καὶ ἐν αὐτῷ ἐνλῶ, δώδεκα
 κα πόλεις ἔχων, ὧν ἑκάστη τριάκοντα δοκοῖς ἐσέγα-
 σαι. τότε δὲ προΐασιν δύο γυναικας, καὶ ὁ αἰσω-
 πῶς εἶπεν, τὸτο δὲ πρόβλημα καὶ οἱ παρῆμῖν ἐπιλύ-
 σονται παῖδες, ναὸς μὲν γάρ ἐστιν οὗτος ὁ κόσμος,
 ἐνλῶ δὲ ὁ ἐνὶ αὐτῷ, αἱ δὲ πόλεις οἱ μῦθοι, καὶ δο-
 κοὶ αἱ τῶν ἡμέρων. ἡμέρα δὲ καὶ νύξ, αἱ δύο γυναι-
 κας, αἱ παραλλάξ ἀλλήλας δέχονται. τῆ δὲ ἐφεξῆς ἡ-
 μέρα συγκαλέσας τοὺς φίλους ἅπαντας ὁ νεκτεναβῶς,
 φησὶ. διὰ τὸν αἰσωπὸν τὸτο ὄφλησόμεν φόρτος τῶν
 βασιλεῶν λυκῆρων. εἰς δὲ τις αὐτῶν εἶπε, κελύσομεν αὐ-
 τῷ προβλήματα φράσαι ἡμῖν, προὶ ὧν οὔτ' οἶδομεν,
 οὔτ' ἠκῶσαμεν. καὶ ὅς, ἀρῆστον ἐπὶ τῶν ὑμῖν ἀπο-
 κρινῶμαι. ἀπελθὼν οὖν καὶ σωματάξια γράμμα-
 τῆσιν, ἐν ᾧ προείχετο, νεκτεναβῶ ὁμολογῶν χίλια τά-
 λαντα τῶν λυκῆρων ὀφείλην, πρῶτα ἐπανελθὼν τῶν
 βασιλεῶν τὸ γράμματῶν ἐπέδωκεν. οἱ δὲ τῶν βασιλέ-
 ων φίλοι πρὶν ἀνοιχθῆναι τὸ γράμματῶν, πάντες ἔλε-
 γον. καὶ εἶδομεν τὸτο καὶ ἠκῶσαμεν, καὶ ἀλκιδῶς
 ἐπιστάμεθα. καὶ ὁ αἰσωπῶς, χάρις ὑμῖν οἶδα φι-
 ἀποδοσέως ἔνεκεν. ὁ δὲ νεκτεναβῶ πρὸς ὁμολογίαν φι-
 ὄφλησῃ ἀναγνοῦς, εἶπεν, ἐμῶν λυκῆρων μηδὲν ὀφείλου-
 τῶν, πάντες ὑμεῖς μαρτυρεῖτε; καὶ κεῖνοι μεταβαλόν-
 τε, εἶπον. οὔτ' εἶδομεν οὔτ' ἠκῶσαμεν. καὶ ὁ αἰσω-
 πῶς, εἰ ταῦθ' οὕτως ἔχῃ, λέλυται δὲ ζητῶμεν.
 καὶ ὁ νεκτεναβῶ πρὸς ταῦτα. μακάριός ἐστι λυκῆρος
 τοιαύτῳ σοφίᾳ ἐν τῇ βασιλείᾳ ἑαυτοῦ κερτακῆσθαι,
 τοὺς οὖν συμφωνηθέντας φόρτος παραδόντας τῶν αἰσω-
 πῶν

te ipsum accusas, sed & Deum tuum. Alius rursus ait: est templum ingens, & in eo columna, duodecim urbes continens, quarum singulae triginta trabibus fulciuntur, quas circuncurrunt duae mulieres. Tum Aesopus ait, hanc quaestionem apud nos soluent & pueri: Templum enim est hic mundus: columna, annus: urbes, menses: & trabes horum, dies: dies autem & nox, duae mulieres, quae vicissim sibi succedunt. Postridie conuocatis amicis omnibus, Nectenabo inquit, propter Aesopum hunc debemus tributa regi Lycero. At ex his unus ait: lubebimus ei quaestiones dicere nobis ex his, quae neque scimus neque audiuius. Et ille: cras hac de re uobis respondebo. Decedens igitur, & composito scripto, in quo continebatur, Nectenabo confitens mille talenta Lycero debere, mane reuersus regi scriptum reddidit. Regis autem amici priusquam aperiretur scriptum, omnes dixerunt, & scimus hoc, & audiuius, & uere scimus. Et Aesopus, habeo uobis gratiam restitutionis causa. At Nectenabo confessione debiti lecta, ait, me nihil Lycero debente, omnes uos testificamini: Et illi mutati dixerunt, neque scimus, neque audiuius. Et Aesopus, & si haec ita se habent, solutum est quaesitum. Et Nectenabo ad haec, felix est Lycerus talem doctrinam in regno suo possidens. Ergo pacta tributa tradidit Aeso-

πῶ, ἐν εἰρήνῃ ἀπέσφλεμ. αἴσωπῳ δ' εἰς βαβυλῶνα
 παραγενομένῳ, διεξῆλθέ τε λυκίῳ τὰ ἐν αἰγυπῶ
 πρᾶχθέντα πάντα, ἃ τοὺς φόρους ἀπέδωκε. λυκίῳ
 δ' ἐκέλευσεμ ἀνδριάντα χρυσοῦν ἑλθ' αἰσώπῳ ἀνα-
 πεθῶναι. μετὰ δ' οὐ πολὺν χρόνον αἴσωπῳ εἰς ἑλλά-
 δια ἐβυλεύσατο πλεῦσαι. ἃ δὴ ἑλθ' βασιλεῖ σιωτα-
 ξάμην ἀπεδήμυσεν, ὅρκον δ' οὖς αὐτῷ πρόδρομον, ἢ
 μὴν ἐπαυῆξεν εἰς βαβυλῶνα, καὶ κῆ τοὺς λοιποὺς διαβι-
 ῶσιν. πορριῶν δὲ τὰς ἑλλωίδας πόλεις, ἃ πῶν ἐαυ-
 τοὺς σοφίαν ἐπιδεδίχην μὲν, ἦλθε ἃ εἰς δελφούς. οἱ δὲ
 δελφοί, διαλεγόμενοι μὴν ἠκροῶντο ἠδέως. ἡμῆς δὲ
 ἃ θρασυείας εἰς αὐτὸν ἔδρασαν οὐδοῦσιν. ὁ δὲ, πρὸς
 αὐτοὺς ὑπολαβὼν ἔφη. ἄνδρες δελφοί, ἔπεισί μοι ξύ-
 λῳ ὑμᾶς εἰκάσιν ἑλθ' ἐν θαλάτῃ φρομυῶ, καὶ κῆνο
 γὰρ ὄρωντες ἐκ πολλῶν διασῆματῳ ὑπὲρ κυμάτων φορο-
 μένῳ, πολλῶν ἔνθ' ἀξίον εἶναι οἴομεθα, ἔπειδ' ἄμ δ' ἐγ-
 γυτάτω πρὸς ἔλθῃ, εὐτελέσατομ φαίνεται. καὶ γὰρ γοῦν
 πόρρωθεν φηὶ ὑμῶν πόλεως ὦν, ὡς ἔνασ πῶν ἀξίον
 λόγῳ ὑμᾶς ἐθαύμαζον. νυνὶ δ' ἐλθῶν ὡς ὑμᾶς, πάν-
 τῳ ὡς εἰπῆν ἀνθρώπων εὖρον ἀχρηστότερος, οὕτω πε-
 πλάνημαι. τὰντα ἀκῆσαντες οἱ δελφοί, ἃ δείσαντες
 μῆ πως αἴσωπῳ καὶ πρὸς τὰς ἄλλας πόλεις βαδί-
 ζωμ κακῶς αὐτοὺς λέγη, βουλῶν ἐβουλεύσαντο δό-
 λῳ τὸν ἀνδρωπομ ἀνελεῖν. καὶ δῆτα χρυσίῳ θιάλλῳ
 ἐκ τοὺς παρ' αὐτοῖς ἰδρῶ τοὺς ἀπόλλωνῳ ἀνελόμην, ἢ
 λάθρα τοῖς αἰσώπου κατέκρυψαν δῶμασι. τοὺς δ'
 αἰσώπου τὰ ὑπὲρ αὐτῶν ἀγνοοῦντῳ σκαιωρηθέν-
 τα, δῆλθῳ ἐπορευέτο πρὸς φωκίδα. οἱ δελφοί δ'
 ἐπιδραμόντες, καὶ καταχόντες αὐτὸν, ἀνέκρινον
 ὡς

po, atq; in pace remisit. At Aesopus in Babylo
nē profectus, & narrauit Lycero acta in Aegy/
pto omnia, & tributa reddidit. Lycerus autem
iussit statuā aureā Aesopo erigi. Nō multo aut
post tēpore, Aesopus in Græciā decreuit nauig/
gare. Atq; cū rege cōpositione facta, discessit,
iuratus ei prius, proculdubio rediturū se in Ba/
bylonē, atq; illic reliquū uitæ uicturū. Peragra/
tis autē Græcis urbibus, & sua doctrina patefa/
cta, puenit & Delphos. Verū Delphi differentē
quidē audierūt libēter, sed honore & obseruan/
tia eū affecerūt nulla. Is aut ad eos suscipiēs, ait:
Viri Delphi succurrit mihi ligno uos cōparare,
q̄d in mari fertur. Illud etenim uidētes ex mul/
ta distātia dū fluctibus agitat, magni precij esse
existimamus, postq; autē proxime aduenerit,
uillissimū apparet. Et ego itaq; cū procul essem
ab urbe uestra, ut eos, qui existimatione digni
sunt, uos admirabar. Nūc aut ad uos profectus,
omnibus, ut ita dixerim, inueni inutiliores. Sic
deceptus sum. Cū hæc audiuisent Delphi, & ti/
merent ne aliquo modo Aesopus & ad alias ur/
bes accedēs male de se diceret, decreuerūt dolo
hominē occidere. Atq; igitur auream phialam
ex eo, quod apud se erat, sacello Apollinis acci/
piētes, clam in Aesopi abscōderūt stratis. Cum
Aesopus uero ignoraret quæ ab ipsis dolo fa/
cta fuerāt: egressus ibat in Phocidē. At Delphi
aggressi, & detinentes ipsum, percontabantur
ut

ὡς ἰεροσυληκότα. τοὺς δ' ἀρνημένους μηδὲν πεπραχέναι
 ποιεῖν, ἐκείνοι πρὸς βίαν τὰ στώματα ἀναπήυξαντες
 πλὴν χυσιῶν εὖρον θιάλλω. ἦν καὶ ἀναλαβόντες, τοῖς
 ἐν τῇ πόλει πᾶσιμ ἔπεδείκνυσαν οὐ σὺν ὀλίγῳ δο-
 ρύβῳ. ὁ μὲν οὖν αἰσωπὸς πλὴν ἐκείνων συνοήσας ἔπι-
 βυλίῳ, εἰδέϊτο αὐτῶν ἀπολυθῆναι. οἶδ' οὐ μόνον οὐκ
 ἀπέλυσαν, ἀλλ' ὡς ἰεροσυλήσαντα, καὶ εἰς τὸ δεσ-
 μωτήριον ἐνέβαλον, θάνατον αὐτοῦ καταψικθισά-
 μνοι. αἰσωπὸς δὲ μηδεμίᾳ μηχανῇ φησὶ πρηγᾶς τῆσ
 δε τύχης σωθῆναι δυναμένῳ, ἑαυτὸν ἐπὶ φησὶ εἰρηκτῆς
 ἐδρῶν καθήμενῳ. τῶν σωθῆτων δέ τις αὐτῷ δια-
 μᾶς τούνομα πρὸς αὐτὸν εἰσελθῶν, καὶ ἰδῶν οὕτως
 ὀλοφυρόμενον, πλὴν αἰτίαν τῆ πάθους ἤρετο. καὶ ὅς
 ἔφη, γυνή τις προσφάτως ἐν ἑαυτῆς ἀνδρα θάψασα,
 καθ' ἡμέραν ἀπιῖσα πρὸς τὸ μνημεῖον, ἐθρῶν. ἀρο-
 τριῶν δέ τις οὐ πόρρω τ' μνήματῳ, εἰς ἐπιθυμίαν ἤκε
 φησὶ γυναικός. Ἐ καταλιπὼν τὴν βόαν, ἦλθε Ἐ αὐ-
 τὸς πρὸς τὸ μνήμα, καὶ καθίσας, σπεδρῶν τῆ γυ-
 ναικί. φησὶ δὲ πυθομένης τί δὴ ποτε καὶ αὐτὸς οὕτως
 ὀδύρεται, ὅτι καὶ γὰρ φησὶμ εὐπρεπῆ γυναικὰ κατῶρυ-
 ξά. καὶ ἐπιφθῶν κλάσσω, φησὶ λύπης παθίζομαι. ἦ
 δὲ, καὶ μοι τοῦτ' αὐτὸ προσγίνεται. καὶ κησὶν, εἰ τοίνυν
 πλὴν αὐτῶν ποριπεπῆν κάμην πάθουσι, τί δὴ ποτε ἀλ-
 λήλοισι μὴ σώφρον; ἐγώ τε γὰρ θλήσω σε ὡς ἐκεί-
 νῳ, καὶ με σὺ πάλιν ὡς ἐν σαυτῆς ἀνδρα. ταῦτα ἐπι-
 σε πλὴν γυναικὰ, καὶ δὴ σαυῆλθον. ἐν τούτῳ δὲ
 κλέπτης ἐλθῶν, καὶ τοὺς βόας λύσας, ἀπήλασε. ὁ δ'
 ἔπειτα ἐλθῶν, καὶ τοὺς βόας μὴ εὐρηκῶς, κόπησθαι τε
 καὶ οἰμῶσιν ἰχυρῶς ἐνεσῆσατο. ἐλθῶσα δὲ Ἐ ἡ γυνή,
 Ἐ

ut sacrilegum . Illo autē negante aliquid fecisse eiusmodi, illi ui stratis euolutis auream inuenerunt phialam , quam etiam acceptam omnibus ciuibus ostenderunt non cum paruo tumultu . Igitur Aesopus cognitis illorum insidijs, rogabat eos, ut solueretur . Hi autem non solum non soluerunt, sed ut sacrilegum in carcerem quoq; iniecerunt, morte eius suffragijs decreta . Aesopus autē cum nulla astutia à mala hac fortuna liberari posset , se ipsum in carcere lugebat sedens . Ex familiaribus autem ipsius quidā, Damas nomine, ad ipsum ingressus, & uidēs eum sic lamentari, causam rei rogauit . Et ille ait: mulier quaedam cum recenter suum uirum sepeliuisset, quotidie profecta ad tumulū, plorabat . Arans autem quidam non procul à sepulchro, amore captus est mulieris , & derelictis bobus, iuit & ipse ad tumulum, ac sedens unā cum muliere plorabat . Cum illa rogaret , cur nam & ipse sic lugeret : quoniam & ego, inquit, decemtem mulierem sepeliui, & posteaquā ploraue ro, moestitia leuor . Illa autem, & mihi id ipsum accidit . Et ille , si igitur in eadē incidimus mala, cur nam inuicē non coniungimur? ego etenim amabo te ut illā , & tu me rursus ut tuū uirum . His persuasit mulieri, & cōuenerūt . Interim aut fur profectus, & boues soluens abegit . Ille autē reuersus, nō inuētis bobus, & plangere & lugere uehemēter instituit . Profecta igit & mulier,

&

καὶ ὀλοφυρόμενον εὐρῶσα, φησὶ, πάλιν κλαίεις; καὶ κέῖ-
 νθ', νῦν εἶπερ ἐπ' ἀληθείας κλαίω. καὶ γὰρ γοῶν πολ-
 λούς δι' ἀδρᾶς κινδύους, νῦν τωόντι θρῆνω, λῆσιμ τῶ
 κακῶ μηδ' ἀμόθεν εὐρίσκωμ. μετὰ ταῦτα παρήσαμ
 καὶ οἱ δελφοί, καὶ ἐκβαλόντες αὐτὸν φησὶ εἰρήκῃς εἶλκομ
 βιαίως ἐπὶ τῷ κρημνῶ. ὁ δὲ πρὸς αὐτοὺς ἔλεγεν. ὅτι
 ἤμ' ὁμόφωνα τὰ ζῶα, μῦς βατράχῳ θλιωθεὶς, εἰς δ' εἰ-
 πνον αὐτὸν ἐκάλεσε. καὶ ἀπαγαγῶμ εἰς ταμίον πλῆ-
 σίς, ἐνθα πλεῖστα τῶν ἐδωδύμων ἤμ, εὐωχῶ φησὶ θίλε
 βάτραχε. μετὰ δὲ πλὴν ἐσίασιμ, καὶ ὁ βάτραχθ'
 τὸν μῦν ἐπὶ πλὴν οἰκείαμ ἐκάλεσε δΐαιταμ. ἀλλ' ἵνα μὴ
 ἀποκάμῃς φησὶ νηχόμενθ', μηρίνθω λέπῃθ' ὅμ σὸμ
 πόδα τῶ ἐμαυτῶ πρὸσαρτήσω. καὶ τῶτο πρᾶξας, ἦλα-
 το εἰς πλὴν λίμνῳ, αὐτῶ δὲ καταδύανθ' εἰς βά-
 θθ', ὁ μῦς ἀπεπνίγετο, καὶ θνήσκωμ εἶπερ. ἐγὼ μὲν
 ὑπ' σοῦ θνήσκω, ἐκδικηθήσομαι δὲ ὑπ' μείζονθ'. ἐπι-
 πλέονθ' οὖν τοῦ μύος ἐν τῇ λίμνῃ νεκρῶ, κατα-
 πῆας ἀετὸς, τοῦτομ ἀφήρπασε, σὺν αὐτῶ δὲ προσκρη-
 τημλύον ὄμου καὶ τὸν βάτραχον. Ἐ οὕτως ἀμφω
 κατεθοινήσατο. καὶ γὰρ τοίνυν βία πρὸς ὑμῶμ ἀπο-
 θνήσκωμ, ἔξω τὸν ἀμυνοῦντα. βαβυλῶμ γὰρ καὶ
 ἑλλὰς πᾶσα τὸν ἐμὸν παρ' ὑμῶμ ἀπαιτήσουσι δά-
 νατομ. οἱ μὲν οὖν δελφοί, οὐδ' ὡς ἐφείδοντο τοῦ αἰσώ-
 που. ὁ δ' ἐπὶ τὸ τοῦ ἀπόλλωνθ' κατέφυγεν ἱερόμ.
 οἱ δὲ, καὶ κέῖθεμ ἀποπάσαντες μετ' ὄργῃς, ἐπὶ τὸν
 κρημνὸν αὐθις εἶλκομ. ὁ δ' ἀπαγόμενθ' ἔλεγεν. ἀ-
 κοῦσατέ μου δελφοί. λαγῶς ὑπ' ἀετοῦ διωκόμε-
 νθ', πρὸς κοίτῳ κανθάρου κατέφυγε, δέομθ' ὑπ'
 αὐτοῦ σωθῆναι. ὁ δὲ κἀνθαρθ' ἡξίου τὸν ἀετὸν.
 μὴ

& lamentantem inueniens, inquit, iterum ploras? Et ille, nūc ait, uere ploro. Et ego itaq; multis euitatis periculis, nunc uere fleo, solutionem mali necunde inueniens. Post hæc affuerunt & Delphi, & extractum ipsum è carcere trahebāt in præcipitium. Ille autem eis dicebat: Quando colloquebantur animalia bruta, mus ranæ amicus factus ad cœnam eam inuitauit, & abducta in penarium diuitis, ubi multa comestibilia erant, comede, inquit, amica rana. Post epulationem & rana murem in suam inuitauit cœnationem. Sed ne defatigere, inquit, natando, filo tenui tuum pedem meo alligabo. Atque hoc facto saltauit in paludem. Ea autē urinata in profundum, mus suffocabatur, & moriens ait, ego quidem per te morior, sed me uindicabit maior. Supernatante igitur mure in palude mortuo, deuolans aquila hunc arripuit, cum eo autem appensam unā etiam ranam, & sic ambos deuorauit. Et ego igitur, qui uī per uos morior, habebo ultorē. Babylō enim & Græcia omnis meam à uobis exigent mortem. Delphi tamen ne sic quidem pepercerunt Aesopo. Ille autem in Apollinis confugit sacellum, sed illi & illinc extraxerunt irati, & in præcipitium rursus traxerunt. Aesopus cum abduceretur, dicebat, audite me Delphi: Lepus aquila insectante in lustrum scarabei confugit, rogans ut ab eo seruarietur, Scarabeus autem rogabat aquilam,

ne

μὴ ἀνελεῖν τὸν ἱκέτην, ὀρκίζωμ αὐτὸν ἢ τὴν μεγίστου
 δῖος, ἢ μὴ μὴ καταφρονῆσαι τῆς μικρότητος αὐτοῦ.
 ὁ δὲ, μετ' ὀργῆς τῆς πῆρυγι ῥαπίσας τὸν κἀνδαρον, τὸν
 λαγῶν ἄρπάζσας κατέφαγεν. ὁ δὲ κἀνθαροῦ τῷ τε
 ἀετῷ σιωπέπῃ, ὡς πῶν καλῖαν τὸν καταμαθεῖν.
 καὶ δὴ προσελθὼν, τὰ ὡς τὸν κατακυλίσας δῖέφθρε
 ρε, τῷ δὲ δῖον ποικσαμνύσ, εἴ τις τὸν τολμήσφει, καὶ
 πῶν μετρωτέρως τόπος τοδεύτερον νεοπιοπισαμνίου,
 καὶ κῆ πάλιν ὁ κἀνδαροῦ τὰ ἴσα τὸν δῖέθηκεν. ὁ δὲ
 ἀετὸς ἀμηχανήσας τοῖς ὅλοις, ἀναβάς ἐπὶ τὸν δία, τὸν
 τὸν γὰρ ἱερός εἶναι λέγεται, τοῖς αὐτῷ γόνασι πῶν τρί
 τῶν γονῶν τῶν ὡς ἔθηκε, τῷ δὲ ταῦτα παραδέμε
 νῷ, καὶ ἱκετεύσας φυλάτῃμ. ὁ κἀνδαροῦ δὲ κόπρου
 σφαῖραμ ποιήσας, καὶ ἀναβάς, ἐπὶ τῷ κόλῳ τῷ δῖος
 ταύτῳ καθῆκεν. ὁ δὲ ζεὺς ἀνασὰς ἐφῶ πῶν ὄντορ ἀπ
 τῆν ἀξασ, καὶ τὰ ὡς δῖέξριφεν ἐκλαθόμενῷ, ἃ καὶ
 σιωετρίβῃ πεσόντα, μαδῶν δὲ πρὸς τῷ κανθάρω, ὅτι
 ταῦτ' ἔδρασε τὸν ἀετὸν ἀμυνόμενῷ, οὐ γὰρ δὴ τὸν
 κἀνθαρον ἐκφύθ μόνον ἠδίκησεμ, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν δία
 αὐτὸν ἠσέβησε, πρὸς τὸν ἀετὸν εἴπεμ ἐλθόντα, κἀνθαρον
 εἶναι τὸν λυσοῦντα, καὶ δὴ δικάως λυτῆμ. μὴ βυλό
 μινῷ οὐκ ἔγγυος τὸ τῶν ἀετῶν σπανισθῆναι, σιωετ
 λθνε τῷ κανθάρω δῖαλλαγὰς πρὸς τὸν ἀετὸν θέσσαι,
 τῷ δὲ μὴ πρῆθομνύσ, ἐκφύθ εἰς καιρὸν ἔτορον τὸν τῶν
 ἀετῶν μετέθηκε τοκετὸν, ἥνικα ἄμ μὴ φαίνωνται κἀνθα
 ροι. καὶ ἡμεῖς οὐκ ἔσμεν ἄνδρες δελφοί, μὴ ἀλιμάσκητε τὸν
 τὸν δὴ τὸν θεῶν, εἰς ὃν κατέφυγον, εἰ καὶ μικρῶν τετύχη
 κερ ἱερῶ. οὐ δὲ γὰρ ἀσεβεῖς ποριόφεται. οἱ δὲ δελ
 φοὶ τὸν ὀλίγα φροντίζοντες, πῶν ἐπὶ τὸν θάνατον
 ὁμοίως

ne occideret supplicem, obtestando ipsam per maximum Iouem, saltem ne despiceret paruitatem suam. Illa uero irata ala percutiens scarabeum, leporem raptum depasta est. Scarabeus autem & cum aquila uolauit, ut nidum eius disceret, ac iam profectus oua eius deuoluta dirupit. Illa autem cum graue existimaret siquis hoc ausus fuisset, & in altiore loco secundo nidificasset, & illic rursus scarabeus ipsam hanc affecit. Sed aquila inops consilij penitus, ascendit ad Iouem, (in eius enim tutela esse dicitur) & in ipsius genibus tertiam foeturam ouorum posuit, deo ipsa commendans, & supplicans ut custodiret. Sed scarabeus est stercore pilula facta, ascendit, & in sinum Iouis eam demisit. Iupiter assurgens ut finem excuteret, & oua abiicit oblitus, quae & contriuit deiecta. Sed cum didicisset a scarabeo, quod haec fecisset ut aquilam ulcisceretur, non enim scarabeum tantum illa affecit iniuria, sed & in Iouem ipsum impia fuit, aquilae reuersae ait, scarabeum esse qui affecit mœrore, & certe iure affecisse. Nolens igitur aquilarum genus deficere, consuluit scarabeo, ut aquilae reconciliaretur. Cum hic non paruisset, ille in aliud tempus transposuit aquilarum partem, cum non appareant scarabei. Et uos igitur o uiri Delphi, ne despiciate hunc deum, ad quem profugit, etsi paruum fortitum est delubrum, neque enim impios negliget. Delphi uero haec parum curantes, recte ad mortem

ὁμοίως ἦ γοῦν. αἴσωπος δὲ μηδὲν ἴπ' ὑπὲρ αὐτῆ λέγοι
 μύθων ὄρων καμπήομύθε, πάλιν φησί. ἄνδρες ἀνή-
 μοροι καὶ φονῶντες ἀκῶσατε. γεωργός τις ἔσ' ἀγροῦ
 γεγηρακώς, ἔπει μὴ ἔωπε εἰσῆλθερ εἰς ἄστυ, παρεκά-
 λη τοὺς οἰκείους τῶν θεάσασθαι. οἱ δὲ, ζεύξαντες ὀνά-
 ρια, καὶ ἐπὶ φθι ἀπλώκεσ ἀὐτῶν ἀναβιβάσασμενοι, μό-
 νομ ἐκέλευσαμ ἐλαύνειν. ὁ δ' εὐόνυ δὲ, χειμῶν καὶ
 θυέλλης τὸν ἄέρα καταλαβόντων, καὶ ζόφου γενο-
 μύου, τὰ ὀνάρια φθι ὄδον πλανηθέντα, εἰς ἕνα κρη-
 μνὸν ἔζετόπισαμ τὸν πρῆσβύτιον. ὁ δὲ μέλλων ἦδη
 κατακρημνίζεσθαι, ὃν ζεῦ εἶπε, τί ποτέ σε ἠδίκησα, ὅτι οὐ-
 τω παρὰ λόγον ἀπόλλυμαι; καὶ ταῦτα οὐδ' ὑφ' ἴσ-
 τωμ γενναίωμ, οὐθ' ἡμιόνωμ ἀγαθῶμ, ἀλλ' ὀναρίωμ
 εὐτελεσάτωμ. καὶ γὰρ τοίνυν ἐπὶ τοῖς ἴσοις νῦν δυσχε-
 ραίνω, ὅτι μὴ ὑπὲρ ἐντίμων ἀνδρῶμ, ἢ ἐλλογίμων, ἀλλ'
 ὑπὲρ ἀχρείωμ καὶ κακίσωμ ἀπόλλυμαι. μέλλων δὲ ἦδη
 καὶ τοὺς κρημνοὺς ἀθίεσθαι, τοιοῦτον εἶρηκε πάλιν μῦ-
 θον. ἀνήρ τις φθι οἰκείας ἐραθεῖς θυγατρὸς, εἰς ἀ-
 γρὸν ἀπέσφλε πλὴν γυναικῆ, μόνω δὲ πλὴν θυγατέ-
 ρα ἀπολαβῶμ, ἐβιάζετο. ἢ δὲ. πάτερ, εἶπερ, ἀνόσια
 πράττει, εὐχόμενω μὲν τοι ὑπὲρ πολλῶμ ἀνδρῶμ αἰ-
 χιωθῆναι, ἢ ὑπὲρ σου τοὺς γεννησαμύου, τοῦτο τοί-
 νυν καὶ ἐφ' ὑμῶμ ὃ παράνομοι δελφοί λέγω, ὡς ἠρῶ-
 μιν σκνύλλῃ καὶ χάρυβδι ποριπεςεῖμ, καὶ ταῖς ἐν ἀφρι-
 κῇ σνρτεσιμ, ἢ παρ' ὑμῶμ ἀδίκως καὶ ἀναξίως ἀπο-
 θανῆμ. καταρῶμαι γοῦν ὑμῶμ τῆ πατρίδι, καὶ θε-
 οῖς μαρτυρομαι, ὡς ἔξω πάσης δίκης ἀπόλλυ-
 μαι, οἱ μοι τιμωρήσουσιμ εἰσακούσαντες ἔρριψαμ
 μὲν οὖν αὐτὸν οἱ δελφοί κατὰ τοῦ κρημνοῦ, καὶ ἀπέ-
 θανεν,

itidem agebant. Aesopus nulla re à se dicta uidentis eos flecti, rursus ait: Viri crudeles & interfectores, audite: Agricola quidam in agro conuenit, cum nunquam ingressus esset in urbem, precabatur domesticos ut eam uideret. At illi iunctis asellis, atque in curru eo imposito, solum iusserunt agere. Eunti autem procella & turbine aërem occupantibus, & tenebris factis, aselli à uia aberrantes in quoddam præcipitium deduxerunt senem. At ille iam præcipitandus, ô Iupiter ait, qua in re te iniuria affeci, quoniam sic inique occidor, præsertimque neque ab equis generosis, neque à mulis bonis, sed ab asellis uilissimis. Et ego itaque eodem modo nunc tristior, quoniam non ab honoratis uiris & elegantibus, uerum ab inutilibus & pessimis interficior. Iamque præcipitandus eiusmodi dixit rursus fabulam. Vir quidam suam deamans filiam, rus misit uxorem, solam autem filiam receptam uiolauit. Illa autem pater, ait, scelesti facis, optarem tamen à multis uiris dedecore hoc affici, quam à te, qui genuisti. Hoc nunc & in uos ô iniqui Delphi dico, quod eligerem in Scyllam & Charybdim potius incidere, ac in Africæ Syrteis, quam per uos iniuste atque indigne mori. Execror igitur uestram patriam, & deos testor, me præter omnem iustitiam interire, qui me ulciscantur exauditum. Præcipitem igitur ipsum dederunt de rupe, & mor-

θανεμ. οὐ πολλῶν δ' ὕδατον λοιμῶν συχεθέντες, χρισμὸν
 ἔλαβον δ' ἐπιλάσκειν τὸν αἰσώπῳ θάνατον. ὧ καὶ ὡς
 συνηδόντες ἑαυτοῖς ἀδίκως φονδεδένει, καὶ σήλω ἀνέστη
 σαρκοὶ δ' ἐν τῇ ἐλλάδι πρωτεύοντες, καὶ ὅσοι τῶν σοφ
 φωτέρων, καὶ αὐτοὶ τὰ εἰς αἰσώπῳ πεπταγμένα μα
 θόντες, εἰς τε δελφοὺς παρεγγύοντο, καὶ σὺν ἐκείνοις
 σκεψάμενοι, ἡμῶροι καὶ αὐτοὶ τῶν αἰσώπῳ θανάτων
 γεγονόσιν.

*

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΑΙΣΩΠΟΥ

ΒΙΟΥ ΥΠΟ ΜΑΞΙ

ΜΟΥ ΤΟΥ ΠΛΑ

ΝΟΥΔΟΥ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΝΤΟΣ.

tuus est. Nō multo post autem pestilentia laborantes, oraculum acceperunt expiandam esse Aesopi mortem. Cui q̄ & conscij sibi essent, iniuste eum interfecisse, etiam cippum erexerūt. Sed primates Græciæ, ac doctissimi quicq̄, cum & ipsi, quæ in Aesopum facta fuissent, intellexissent, & in Delphos profecti sunt, & cum illis habita inquisitione, ultores & ipsi Aesopi mortis fuerunt.

FINIS AESOPI

PI VITAE A MA

XIMO

PLANV

DE

CONSCRIPTÆ.

g 5

AESOPI

ΔΙΣΩΠΟΥ

ΜΥΘΟΥ.

ΑΕΤΟΣ, ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

Εἶς καὶ ἀλώπκη φιλιωθέντες,
 πλησίον ἀλλήλων οἰκῆν ἔγνω-
 σαρ, βεβαίωσιν φιλίας ποιόμε-
 νοι πλὴν σωήθησαν. ὁ μὲν οὖν ἐφ'
 ὑψηλῶν δένδρων τὴν καλίαν ἐπέηξα-
 το, ἡ δ' ἀλώπκη ἐν τοῖς ἐγγύσα δά-
 μνοις ἐτεκνοποιήσατο. ἐπὶ νομῶν
 οὐ ποτε τὴν ἀλώπκη προσελθούσης, ὁ αἰτὸς τροφῆς ἀπε-
 ρῶν, καταπήλας ἐπὶ τῶν δάμνων, καὶ τὰ τέκνα ταύτης ἀναρ-
 πάσας, ἅμα τοῖς αὐτῶν νεοττοῖς ἐδοιμήσατο. ἡ δ' ἀλώ-
 πκη ἐπανελθούσα, καὶ τὸ πρᾶχθέρμα δοῦσα, οὐ το-
 σούτῃ ἐπὶ τῶν τέκνων ἠνιάθη θανάτῳ, ὅσον ἐπὶ
 τῶν φίλων ἀμύκης ἀπόρῳ, χερσαία γὰρ οὔσα, πηλώδῃ
 διώκῃ οὐχ οἷα τε ἦν. διὸ καὶ πόρρωθεν εἶσα, τοῦθ'
 ὁ καὶ τοῖς ἀδωάτοις ὄξιν εὐπόρῳ, τῶν ἐχθρῶν κα-
 τηρᾶτο. οὐ πολλῶν δ' ὕστερον, αἰγὰ ἕνωσιν ἐπ' ἀγροῦ
 δυόντων, καταπήλας ὁ αἰτὸς, μέρος τι τῶν θυμά-
 των σὺν ἐμωύροις ἀνθραξίν ἤρπασε, καὶ πλὴν νεοτ-
 τῶν ἤγαγε. ἀνέμου δὲ σφοδροῦς πνεύσαντος τῶν
 καῦτα, καὶ φλογὸς ἀναδοθείσης οἱ ἀεὶδῆες ἀπὸ τῶν
 ἐν τυγχάνοντες, ὀπήκθοντες εἰς γῆν κατέπεσον. ἡ
 δ' ἀλώπκη ἐπιστραμούσα, ἐν ὅφει τοῦ αἰτῶ πάντας
 κατέφαγε.

Ἐπιμνήθιον.

Ὁ μῦθος

A E S O P I

F A B V L Æ.

A Q V I L A E T V V L P E S.

Q V I L A & uulpes inita
amicitia, ppe habitare de/
creuerunt, cōfirmationem
amicitiæ faciēdo cōsuetu/
dinem. Aquila super alta
arbore nidū affixit, uulpes
uero in proximis arbuſtis
filios peperit. Ad pabulū

igitur aliquādo uulpe profecta, aquila cibi indi/
gens, deuolās in arbuſta, & filios huius raptos,
unā cum ſuis pullis deuorauit. Vulpes uero re/
uerſa, & re cognita, nō tam filiorum triftata eſt
morte, quā uindictæ inopia, quia enim ter/
reſtris eſſet, uolucrum perſequi haud poterat.
Quare procul ſtans, quod etiā impotētibus eſt
facile, inimicæ maledicebat. Non multo au/
tem poſt, capram quibuſdam in agro ſacrifican/
tibus, euolās aquila partem uictimæ cū ignitis
carbonibus rapuit, & in nidum tulit. Vento au/
tem uehemēti tunc flante, & flamma excitata,
aquilæ pulli inuolucres adhuc cū eſſent, aſſai
in terram decidunt, uulpes uero accurrens in
conſpectu aquilæ omnes deuorauit.

Affabulatio.

Οὐ μῦθος δὴλοῖ, ὅτι οἱ θιλίαν παραπονδοῦντες καὶ
πλὴν ἐκ τῆς ἠδίκη μλύων φύγωσι ἡμωρίαν δι' ἀοδένφην,
ἀλλὰ τὴν γε θείαν δίκην οὐ διακρύβουσιν.

Ἄετος, καὶ κάνθαρος.

Αγῶος ὑπ' αἰετῶ διωκόμενος, πρὸς κοίτῃ καν-
θάρος κατέφυγε, δέομενος ὑπ' αὐτοῦ σωθῆναι. ὁ
δὲ κάνθαρος ἤξιος εἶπε αἰετὸν μὴ ἀνελεῖν τὸν ἰκέτην, ὅρ-
κω αὐτὸν ἡγεῖται μεγίστη διὸς, ἢ μὴ μὴ καταφρονῆ-
σαι τῆς μικρότητος αὐτοῦ. ὁ δὲ, μετ' ἐργῆς τῆς πῆξυ-
γιγασίας τὸν κάνθαρον, τὸν λαγῶον ἀρπάσας κατέ-
φαγεν. ὁ δὲ κάνθαρος ἔβη τε αἰετῶ συναπέπῃ, ὡς πλὴν
καλιὰν τότε καταμαθῆναι. καὶ δὴ προσελθὼν, τὰ ὡς
τότε κατακυλίσας διέφθρε. τὸ δὲ δφνὸν ποικισμέ-
νῳ, εἴ τις τῶν τολμήσας, κατὰ μετεωροτέρων τόπων τοῖ
δεύτερον νεοπλοισαμύων, καὶ πάλιν ὁ κάνθαρος τὰ
ἴσα τούτων διέθηκεν. ὁ δὲ αἰετὸς ἀμηχανήσας τοῖς ὄ-
λοις, ἀναβὰς ἐπὶ εἰς δία, τότε γὰρ ἱερός εἶναι λέγει-
ται, τοῖς αὐτῶ γόνασι πλὴν τρίτῳ γονίῳ τῆς ὡς ἔθνη-
κε, ἔβη δεῶ ταῦτα παραθέμενος, ἢ ἰκετεύσας φυ-
λάτῃ. ὁ κάνθαρος δὲ κόπρου σφάϊραν ποιήσας, καὶ
ἀναβὰς, ἐπὶ τούτῳ κόλῳ τούτῳ διὸς ταύτῃ καθῆκεν. ὁ
δὲ ζεὺς ἀναστὰς, ἐφῶ πλὴν ὄνθοσ ἀποτφνάξασθαι, καὶ τὰ
ὡς διέξριψεν ἐκλαθόμενος, ἢ ἢ σανετρίβη πεσόν-
τα. μαθὼν δὲ πρὸς τούτῳ κανθάρῳ, ὅτι ταῦτ' ἔδρασε τὸν
αἰετὸν ἀμανόμενος, οὐ γὰρ μὴ εἰς κάνθαρον ἐκφύ-
μόνον ἠδίκησεν, ἀλλὰ ἢ εἰς τὸν δία αὐτὸν ἠσέβησε,
πρὸς τὸν αἰετὸν εἶπερ ἐλθόντα, κάνθαρον εἶναι τὸν λυ-
ποῦντα, καὶ δὴ ἢ Δικαίως λυπῆναι, μὴ βυλόμενος
οἶον τὸ γῆθος τὸ τῆς αἰετῶσ πανιοθῆναι, σανεβόλῳ
ἔβη

Fabula significat eos, q̄ amicitiā uiolarint, licet ab affectis iniuria fugiāt ultionē ob impotētiā, diuinum tamen supplicium non depulsuros.

Aquila & Scarabeus.

Lepus aquila infectate in lustrum scarabei profugit, rogans ut ab eo seruaretur. Scarabeus autē rogabat aquilam, ne occideret supplicem, obtestans ipsam per maximum Iouem, ne scilicet cōtemneret paruitatem suam. Illa uero irata, ala percussit scarabeum, & leporem arreptum deuorauit. At scarabeus & cum aquila uolauit, ut nidum eius disceret, & iam profectus oua ipsius deuoluta dirupit. Illa indigne ferente, q̄ quis hoc ausus fuisset, & in sublimiore loco secundo nido constructo, & illic rursus scarabeus eisdem eam affecit. Aquila autē consilij inops penitus, ascēdit ad Iouem (huius enim sacra esse dicitur) in eius genibus tertium partum ouorū posuit, deo ipsa commendans, ac supplicans ut custodiret. Scarabeus autē ex fimo pilula facta, & ascēdit, & in sinū Iouis eam demisit, sed Iupiter cum surrexisset, ut fimum excuteret, & oua proiecit oblitus, quæ & contriuit deiecta. Cognito à scarabeo, quod hoc fecisset ut aquilā ulcisceretur, nam non modo scarabeum illa iniuria affecit, sed & in Iouem ipsum impia fuit, reuersæ aqlæ ait Iupiter, scarabeū esse qui mœstitiæ causa fuerit, & certe iure fuisse. Nō lens igitur genus aquilarum rarefcere, consulit

ὄψιν κανθάρας διαλλαγὰς πρὸς τὸν ἀετὸν δεῖσθαι. τοὶ δὲ μὴ
πύθομην, ἐκείνου εἰς καιρὸν ἔπεσον τὸν ἦν ἀετῶν με-
τέθηκε τὸ κετὸν, ἠνίκα ἄν μὴ φαίνωνται κανθαροί.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, μηδενὸς καταφρονεῖν, λογιζομένους,
ὡς οὐδεὶς ἐστὶν, ὅς τις κλακιδεὶς, οὐκ ἄν δ' αὖτε εἴη ἐαυ-
τῷ ἑσαμῶσαι.

Ἀηδῶν, καὶ ἰέραξ.

Αηδῶν ἐπὶ δένδρον καθεζομένη, κατὰ τὸ εἶωθός ἢ
δὲμ. ἰέραξ δὲ δεασάμενος, καὶ τροφῆς ἀπορῶν,
συνείληφεν ἐπιπῆρας. ἠδ' ἀναιρεῖσθαι μέλλουσα, εἰδὶ το-
τοῖ ἰέρακος μὴ βρωθῶσαι, μὴ δὲ γὰρ ἰκανὴ εἶναι ἰε-
ρακος γαστέρα πληροῦν, δεῖν δὲ αὐτὸν τροφῆς πρὸς
δεόμενον, ἐπὶ τὰ μείζω ἦν ὀρνέων τραπέσθαι. καὶ
ὁ ἰέραξ ὑπολαβὼν εἶπε. ἀλλ' ἔγωγε ἀφρων ἄν εἴην,
εἰ πῶς ἐν χρυσίῳ ἐποίμην τροφὴν ἀφείρας, τὰ μὴ φαινοί-
μενά τω δ' ἰώκοιμι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ. ὅτι καὶ ἦν ἀνθρώπων οὕτως ἀλόγι-
σοί εἰσι, οἱ δὲ ἐλπίδα πλοῦτος ἀδύλων, τὰ ἐν χρυσί-
οις ἐμῶσι.

Ἀλώπηξ, καὶ τράγος.

Αλώπηξ καὶ τράγος διψῶντες εἰς φρέαρ κατέβη-
σαν, μετὰ δὲ τὸ πιεῖν, τοὺς τράγους σκεπτομένης
πῶς ἀνοδοῦν, ἢ ἀλώπηξ ἔφη. θάρσος, χρησιμὸν ἔστι καὶ
εἰς πῶς ἀμφοτέρων σωτηρίαν ἐπιβουλόηκα. εἰ γὰρ ὄρε-
θι σθεῖς, τοὺς ἐμπροσθίους τῶν ποδῶν ὄψιν τοί-
χω προσδρείσεις, καὶ τὰ κέρατα ὁμοίως εἰς τοῦ μ' προ-
σθερὸν κλινεῖς, ἀναδραμούσα διὰ τῶν σώων αὐτῆ νώτων
καὶ

scarabeo, ut aquilæ conciliaretur. Sed eo nō parente, Iupiter in aliud tempus aquilarū trāsmutauit partum, cum scarabei non appareant.

Affabulatio.

Fabula significat nullum esse contemnendum, considerando non esse quenq̄, qui lacessitus se ulcisci non queat.

Philomela, & accipiter.

Philomela super arbore sedens de more canebat. Accipiter autem uidens, ac cibi indigens uolādo corripuit. Quæ cum occidenda foret, orabat accipitrem, ne deuoraretur. Neq̄ enim satis esse ad accipitris uentrē implēdum, sed oportere ipsum cibo egentem ad maiores aues cōuerti. At accipiter suscipiēs, ait, sed ego certe demens essem, si qui in manibus paratus est, cibo dimisso, quæ non uidentur, persequar.

Affabulatio.

Fabula significat, plerosq̄ homines eodem modo esse incōsultos, qui spe maiorum incertorū, quæ in manibus habentur, amittant.

Vulpes, & hircus.

Vulpes & hircus sitiētes in puteū descenderunt, sed postq̄ biberunt, hircu indagante ascensum, uulpes ait: confide, utile quid in utriusq̄ etiā salutē excogitauī. Si enī rectus steteris, & anteriores pedes parieti firmaueris, & cornua pariter in anteriorem partem inclinaueris, cum percurrerim ipsa per tuos humeros

&

καὶ κούρω, καὶ ἔξω τοῖ φρέατῶ ἐκείθερ κηδήσασα,
καὶ σὲ μετὰ τοῦτο ἀναπάσω ἐν τεύδει. τοῖ δὲ τράγου
πρὸς τὸ ἐτοίμως ὑπεκρετσαμύξ, ἐκείνη τοῖ φρέατος
οὕτως ἐκκηδήσασα, ἐσκήρτα πορὶ τὸ σόμιον ἠδομέ-
νη. ὁ δὲ τράγῶ αὐτὴν ἐμέμφετο, ὡς παραβαίνουσα
τὰς σωθήκας, ἢ δ' ἄλλ' εἰς αὐτὰς εἶπε φρένας ἐκέκτη-
σο, ὅπως ἐν τῷ πύγωνι τρίχας, οὐ πρότερον ἂν κα-
τέκη, πρὶν ἢ τὴν ἀνοδὸν σκέψασθαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθῶ δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τὸν φρόνιμον ἄνδρα δεῖ
πρότερον τὰ τέλη σκοποῦντα πρὸ πραγμάτων, εἶθ' οὕ-
τως αὐτοῖς ἐγχεῖν.

Ἀλώπηξ, καὶ λέων.

Αλώπηξ μή ποῦ δεασαμύνη λέοντα, ἐπεὶ δὴ κατὰ
λίνα τύχῃ αὐτῷ σωλύτησε, τὸ μὲν πρῶτον οὕ-
τως ἐφοβήθη, ὡς μικρὸν καὶ ἀποθανεῖν. ἐπειτα τοδεύτε-
ρον δεασαμύνη, ἐφοβήθη μὲν, οὐ μὲν ὡς τὸ πρότερον.
Ἐκ τρίτου δὲ τὸν δεασαμύνη, οὕτως αὐτοῖς κατεθάξθη
σεμ, ὡς καὶ προσελθούσα διαλεχθῆναι.

Ἐπιμύθιον

Ὁ μῦθῶ δηλοῖ, ὅτι ἢ σωθήκη καὶ τὰ φοβερά πρὸπρα-
γμάτων εὐπρόσιτα ποιεῖ.

Αἴλαρος, καὶ ἀλεκτρυών.

Αίλαρος συλλαβὴν ἀλεκτρυόνα, μετ' εὐλόγου τῶ
τομαίτιας ἠβελήθη καταφαγεῖν. καὶ δὴ κατη-
γόρη αὐτοῖς, λέγων, ὡς ὀχληρὸς εἶναι τοῖς ἀνθρώποις,
νύκτωρ κεραιγῶς, καὶ μὴ συγχωρῶν ὑπὸ τυγχάνειν.
τοῖ δ' ἀπολογισμύξ, ἐπὶ τῇ ἐκείνων ὠφελείᾳ τοῖ
το ποιεῖν, ὡς ἐπὶ τὰ σωθήκη πρὸ ἔργων ἐγείρεσθαι,
πάλιν

& cornua, & extra puteum illinc exiliuerim, & te postea extraham hinc. Ab hirco autē ad hoc prompte officio præstito, illa cum ex puteo sic exiliuisset, exultabat circum os læta, hircus aut ipsam accusabat, quod transgressa fuerit cōventiones. Illa autem, sed si tot, inquit, mentes possideres, quot in barba pilos, nō ante descendisses, quā ascensum considerasses.

Affabulatio.

Fabula significat, sic prudentem uirum oportere prius fines considerare rerum, Deinde sic ipsas aggredi.

Vulpes & Leo.

Vulpes cum nunq̄ uidisset leonē, cum ei casu quodā occurrisset primū sic timuit, ut fermè moreretur. Deinde cum secundo uidisset, timuit certe, non tamen ut prius. Tertio autem cum ipsum uidisset, sic contra eum ausa est, ut & accederet, & colloqueretur.

Affabulatio.

Fabula significat, cōuersatione terribilia quoq̄ accessu facilia fieri.

Feles & Gallus.

Feles comprehenso gallo, cum rationabili ipsum causa uolebat deuorare. Cæterū accusabat ipsum, dicēdo molestū esse hominibus nocte clamantem, neque permittentem somno frui. Eo uero respōdente ad illorum utilitatem id se facere, ut ad consueta opera excitarentur.

Rursus

πάλιν ὁ αἴλαρχος αἰτίαν ἐπέφερεν, ὡς ἀσεβὴς εἶη περὶ τὴν φύσιν, μητρὶ καὶ ἀδελφαῖς συμμιγνύμενος. τὸ δὲ, καὶ τοῦτο πρὸς ὠφέλῃα ἤν' δεωποτῶν πᾶσι φησάντων, πολλῶν αὐτοῖς ἐντεῦθεν ὠν ἰκτυμύων, ὁ αἴλαρχος εἰπὼν, ἀλλ' εἰ σὺ γε πολλῶν εὐποροῦς εὐπλοσῶν ἀπλογιῶν, ἔγωγε μὲν τοὶ ἄτροφοι οὐ μὲν, τοῦτο κατεθοιήσατο.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὲ κλοῖ, ὅτι ἢ πονηρὰ φύσις πλημμελεῖ αἰσχυρῶν, εἰ μὴ μετ' εὐλόγου δεικνείη προσημάτων, ἀπορακαλύπτως γεμὴν πονηρεύεται.

Ἀλώπεκες,

Αλώπεξ ἐν παγίδι ληφθεῖσα, καὶ ἀποκοπέσθης φησὶ οὐράς διαδραῖσα, ἀβίωτον ὑπ' αἰχῶν ἡγεῖτο τὸν βίον. ἔγνω οὖν καὶ τὰς ἄλλας ἀλώπεκας τὸ αὐτὸ νυθετῆσαι, ὡς ἂν τοῖς κοινῶς πάθῃ τὸ ἴδιον συγκαλύψαι αἶχας, καὶ δὴ πάσας ἀδραίσασα, παρήνευ τὰς οὐράς ἀποκόπτειν, ὡς οὐκ ἀπεπῶες μόνον τοῦτο δὲ μέλος ὄν, ἀλλὰ καὶ περιττὸν βάρος προσηκτικέον. ὑπολαβούσα δὲ τις αὐτῶν εἶπεν. ὦ αὐτή, ἀλλ' εἰ οὐ σοὶ τοῦτο προσέφερον, οὐκ ἂν ἡμῖν αὐτὸ συνεβούλδυνες.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὲ κλοῖ, ὅτι οἱ πονηροὶ ἤν' ἀνθρώπων, εὐδὲ εὐνοίαν τὰς πρὸς τὴν πέλας πρῶτα συμβουλίας, διαδραῖσεν αὐτοῖς συμφέρον.

Ἀλώπεξ, καὶ βάτ.

Αλώπεξ φραγμὸν ἀναβαίνουσα, ἐπεδὴ ὀλιώθησα σα καταπίπτειν ἔμελλεν, ἐπελάβετο πρὸς βοήθειαν βάτ.

rursus feles causam afferebat, quod impius esset erga naturam, cum matre ac fororibus coeundo. Eo autem & hoc ad utilitatem dominorum facere dicente, cum multa ipsis hinc oua pariantur: feles praefatus, sed si tu multis abundas euidentibus responsionibus, ego tamen ieiunus non perstabo, ipsum deuorauit.

Affabulatio.

Fabula significat prauam naturam peccare uolentem, si non uerisimili cum praetextu facere id possit, aperte tamen malignari.

Vulpes.

Vulpes laqueo capta, cum abscissa cauda euasisset, non uiuendam praepudore existimabat uitam. Deceuit itaque & alijs uulpibus hoc idem persuadere, ut communi malo suum caelaret dedecus. Et iam omnibus collectis suadet caudas abscindere, quod non indecens solum hoc membrum sit, sed & superuacuum onus appensum. Respondens autem ex ipsis quaedam ait: heus tu, nisi tibi hoc conduceret, nobis non consuleres.

Affabulatio.

Fabula significat, prauos homines non beneuolentia in propinquos consulere, sed suo commodo.

Vulpes, & Rubus.

Vulpes sepe conscensa, cum lapsa casura foret, apprehendit in adiutorium
rubum

βάττα, καὶ δὴ τὺς πόδας ἐπὶ τοῖς ἐκείνης κέντροις ἀμάξασα, καὶ ἀλγήσασα, πρὸς αὐτὴν εἶπερ. οἴμοι, καταφυγῶσαμ με γὰρ ἐπὶ σέως ἐπὶ βοκτῶν, σὺ χεῖρομ διέθικας, ἀλλ' ἐσφάλης ὧ αὐτῆ, φησὶν ἢ βάτθ, ἐμῶ βυλκθῆσα ἐπιλαβέσθαι, ἢ τις πάντων ἐπιλαμβάνεσθαι εἶωθα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθθ δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῶν ἀνδρώπων μάταιοι ὅσοι βοκτοῖς προστρέχουσιν, οἷς τὸ ἀδικεῖν μάλλον ἐμφυτομ.

Ἀλώπκη, καὶ κροκόδελος.

Αλώπκη καὶ κροκόδελθ ἐμφισβήτουσ πρὶ εὐγενείας, πολλὰ δὲ τοὺς κροκοδείλθ ὑπερήφανα πρὶ φθι τῶν προγόνων διεξιόντος λαμπρότηθ, ὡς γε γυμνασῖαρχηκότων, ἢ ἀλώπκη ὑπολαβῶσα, ὧ τὰμ εἶπερ, ἀλλὰ καὶ μὴ σὺ λέγης, ἀλλ' ἀπ' τοῦ δέρματός γε φαίνῃ, ὡς ἐκ παλαιῶν ἐτῶν εἰ γε γυμνασμίθ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθθ δηλοῖ, ὅτι τῶν φουδομύων ἀνδρῶν ἔλεγχος τὰ πράγματα γίνεται.

Ἀλεκτρυόνες, καὶ πέρδιξ.

Αλεκτρυόνες τις ἔχωμ ἐπὶ φθι οἰκίας, πρὶ ἀμνθ καὶ πέρδικα, σαὺ ἐκείνοις ἀφῆκε νέμεσθαι. τῶν δὲ τυπήόντων αὐτῶν καὶ ἀπελαυνόντων, ἐκείνθ ἠδύμα σφόδρα, νομίζωμ ὡς ἀλλόφυλθ ταῦτα πάχθμ ὑπ' τῶν ἀλεκτρυόνων, ὡς δὲ μετὰ μικρὸν κακείνας ἐώρακε μαχομύες καὶ ἀλλήλθς κόπῃοντασ, φθι λύπης ἀπολυθεῖς, εἶπερ. ἀλλ' ἔγωγε ἀπ' τοῦ ναῦ οὐ λυπήσομαι, ὄρῶμ καὶ αὐτοὺς μαχομύες ἀλλήλοισ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθθ

rubum. Quare cū pedibus suis illius aculeis laceratis doleret, ad eā dixit, hei mihi, confugi enī ad te tanq̄ ad auxiliatorem, sed tu peius me tractasti. Sed errasti heus tu, inquit rubus, quæ me apprehendere uoluisti, quæ omnes apprehendere soleo.

Affabulatio.

Fabula significat, sic homines quoq̄ esse stultos, qui ad eos auxiliij gratia accurrunt, quibus magis iniuria afficere natura insitum est.

Vulpes, & Crocodilus.

Vulpes & Crocodilus cōtendebāt de nobilitate. Cum multa autē Crocodilus superba de progenitorū narrasset splēdore, quod exercitationū principes fuerint. Vulpes suscipiens ō amicissime, ait, sed si ipse nihil dicas, nō ex cute uideris antiq̄s t̄pibus esse exercitatus.

Affabulatio.

Fabula significat mendaces uiros res ipsas arguere.

Galli, & Perdix.

GAllos quidam habens domi, emptam & perdicem cum illis pasci dimisit, qui cum ipsam uerberarent ac expellerent, illa tristabatur ualde, existimans ut alienigenam hæc se pati à gallis. Cum uero paulo post & illos uideret pugnare, & se ipsos cædere, in ærore soluta, ait: sed ego posthac non tristabor, uidens & ipsos pugnare inter se.

Affabulatio.

h

Fabula

οἱ μῦθοι δὲ κλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι ξαδίως φέρουσιν τὰς παρὰ τῆν ἄλλοτρίων ὑβρίδας, ὅταν αὐτοὺς ἴδωσι μὴ δὲ τῶν οἰκείων ἀπεχομένους.

Ἀλώπκηξ.

Αλώπκηξ εἰς οἰκίαν ἐλθῶσα ὑπεκρίθη, καὶ ἕκαστα τῆν αὐτῶν σκδνῶν διορθομενίην, εὗρε καὶ κεφαλὴν μορμολυκίαν εὐφυῶς κατεσκδνασμένω, ἣν καὶ ἀναλαβῶσα ταῖς χερσίν, ἔφη, ὦ οἶα κεφαλὴ, καὶ ἐγκέφαλον οὐκ ἔχει.

Ἐπιμύθιον

οἱ μῦθοι πρὸς ἄνδρας μεγαλοπρεπεῖς μὲν τῷ σώματι, καὶ δὲ ψυχῇ ἀλογίστες.

Ἀνδρακεύς, καὶ κναφεύς.

Ανδρακεύς ἐπὶ τῶν οἰκῶν οἰκίας, ἤξιεν καὶ κναφεύα παραγενόμενον αὐτῷ σαυοικῆσαι. ὁ δὲ κναφεύς ὑπολαβὼν ἔφη, ἀλλ' οὐκ ἂν τῶτο δυναίμην ἔγωγε πρᾶξαι. δέδία γὰρ, μή πως ἄπορ ἐγὼ λθὼν καί πο, αὐτὸς ἀσβόλης πληροῖς.

Ἐπιμύθιον.

οἱ μῦθοι δὲ κλοῖ, ὅτι πᾶν τὸ ἀνόμοιον ἀκοινωνητομ.

Ἀλιεῖς.

Αλιεῖς εἶλον σαγνῶν. βαρείας δὲ αὐτῆς οὔσης, ἔχαιρον καὶ ἐσκήριζον, πρὸς εἶναι πλὴν ἄγραμ νομίζοντες, ὡς δ' ἐπὶ φηί ἠϊόνθ ταύτῃ ἐλκύσαντες, καὶ μὲν ἰχθύων εὗρον ὀλίγους, λίθον δ' ἐν αὐτῇ παμμεγέθη, ἀδυμψμ ἤρξαντο καὶ ἀλύψμ, οὐ τοσῶτον ἐπὶ τῇ τῆν ἰχθύων ὀλιγότην, ὅσον ὅτι καὶ τὰναντία πρὸς πειλῆ φασιν. εἰς δέ τις ἐν αὐτοῖς πρὸς βύτορθ εἶπε, μὴ ἀχθῶμεθα ὡς ἑταῖροι, τῇ γὰρ ἠδ' οὐκ ὡς εἰοικεμ, ἀδ' ελφῆ

Fabula significat prudentes facile ferre ab alienis iniurias, cum ipsos uideant neq̄ à suis abstinere.

Vulpes.

Vulpes in domum mimi profecta, & singula ipsius uasa perscrutata, inuenit & caput laruae ingeniose fabricatum, quo & accepto manibus, ait, o quale caput, & cerebrum non habet.

Affabulatio.

Fabula in uiros magnificos quidem corpore, sed animo inconsultos.

Carbonarius, & fullo.

Carbonarius in quadam habitans domo, rogabat ut & fullo accederet & secum cohabitaret. Sed fullo respondendo, ait, sed non hoc possem ego facere. Timeo enim ne quæ ego dealbo, tu fuligine repleas.

Affabulatio.

Fabula significat oẽ dissimile esse insociabile.

Piscatores.

Piscatores trahebant uerriculũ, q̄d cũ graue foret gaudebãt & exultabãt, multũ inesse praeda existimãtes. Sed cũ i littus ip̄m traxissẽt, pisces q̄ paucos quidẽ, sed lapidẽ in eo permagnũ inuenissent, tristari & mœrere cœperũt nõ tã pisciũ paucitate, q̄ q̄d & contraria antea aĩo præsũpserãt. q̄dã at̄ iter eos natu grãdior, dixit: ne tristemur o socij, nã uoluptati, ut uideĩ, soror

ὄξιν ἢ λύπην, καὶ ἡμᾶς οὐκ ἔδιδε τὸσαῦτα πρὸς ἡμᾶς, ὡς
πάντως τι καὶ λυπηθῆναι.

Ἐπιμνήσιον.

Οἱ μῦθοι δηλοῖ, ὅτι οὐδέ τις λυπεῖται ἐπὶ ταῖς ἀπει-
χίαις.

κομωσῆς.

ΑΝῆρτις ἀπεδημήσας, εἶτα δὲ πάλιν πρὸς τὴν
ἑαυτοῦ γλῶσσαν ἐπανελθὼν, ἀλλὰ τε πολλὰ ἐν διαφό-
ροις ἡνδραγαθικαῖς χώραις ἐκόμωζε, καὶ δὴ καὶ τῆ
ῥόδῳ πεπονημένον πηδήμα, οἷον οὐδεὶς τῶν ἐπ' αὐτοῦ
δυνατὸς ἀμείνῃσεν. πρὸς τὸ δὲ εἰ μάρτυρας τῆς
ἐκείνου παρόντας ἔλεγε μὴ εἶναι. τῶν δὲ παρόντων τις ὑπολα-
βὼν, ἔφη, ὡς οὐτὸς εἶ ἀληθὲς τὸ ὄξιν, οὐδέ μὴ σοὶ μαρ-
τυρῶμαι. ἰδοὺ ῥόδῳ, ἰδοὺ καὶ τὸ πηδήμα.

Ἐπιμνήσιον.

Οἱ μῦθοι δηλοῖ, ὅτι ἐὰν μὴ πρόχρησθαι ἢ τὸ πράγματος
ἀπόδειξις ἢ, πᾶς λόγος πρὸς ὄξιν.

Ἀδύνατα ἐπαγγελλόμενοι.

ΑΝῆρ πένης νοσῶν, καὶ κακῶς διακείμενος, ἔφη
δὴ πρὸς τῶν ἰατρῶν ἀπεγνωσθῆναι, τῶν δὲ θεῶν ἔδει-
πτο, ὡς εἰ τὴν ὑγίαν αὐτοῦ πάλιν ἐπανελθεῖν ποιήσῃ,
ἐκατὸν βοῶν αὐτοῖς προσοίσει ὑπὸ χιτῶν εἰς δυ-
σίαν. ἢ δὲ γυναικὸς αὐτοῦ θυρομύτης, καὶ πρὸς τοὺς ταῦ-
τα ἡμῶν ὑγιάνης, ἐκείνη ἔφη, οἶδ' γὰρ ἀνασπῶντά με ἐν τεύ-
θερ, ἴμ' οἱ θεοὶ ταῦτά με ἀπαιτήσωσιν;

Ἐπιμύθιον.

Οἱ μῦθοι δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ ῥαδίως κατεπαγγέλλονται,
ἀπορπλέσαι ἔργῳ οὐ προσδοκῶσιν.

κακοπράγμων.

ΑΝῆρ κακοπράγμων εἰς τὴν ἐν δελφοῖς ἠκερ ἀπόλ-
λωνα,

est tristitia, & nos igitur oportebat tātum ante
lātatos, omnino aliqua in re etiam tristari.

Affabulatio.

Fabula significat non oportere tristari frustra/
ta spe. Iactator.

V Ir quidam peregrinatus, deinde in suam
patriam reuersus, aliaq; multa in diuersis
uiriliter gessisse locis iactabat, atq; etiam Rho/
di saltasse saltum, quem nullus eius loci potue/
rit saltare. Ad hoc & testes, qui ibi interfuerūt,
dicebat habere. Quidā autē ex ijs qui aderant,
suscipiens ait: heus tu, si uerum hoc est, non est
tibi opus testibus. En Rhodus, en saltus.

Affabulatio.

Fabula significat, nisi prompta rei demōstratio
sit, omnē sermonē uanū esse & superuacuum.

Impossibilia promittens.

V Ir pauper ægrotās, & male affectus, cum
à medicis desperatus esset, deos rogabat,
pollicens si sanitatem sibi rursus restituisent,
centum boues ipsis oblaturum esse in sacrifici/
um. Vxore autē eius audiente, & ubi tibi hæc,
si conualueris? Ille ait, putas enim surgere me
hinc, ut dei hæc à me repetant?

Affabulatio.

Fabula significat, multos facile polliceri,
quæ re comprobare non sperent.

V Ir malignus ad eū, qui in Delphis est, iuit

h 3

Apol'

λωνα, πρῆσαι τούτομ βυλόμυθ. καὶ δὴ λαβῶμ
 εὐχθίον ἐν τῇ χειρὶ, καὶ τούτο τῇ ἐδῆν σκεπάσας,
 ἔση τε τούτῳ τρίποδῶ ἐγίσα. καὶ ἤρετο τὸμ θεὸμ, λέι
 γωμ. ἄπολλομ, ὃ μετὰ χεῖρας φέρω, πότορον ἔμ
 πνοου ὄξιμ, ἢ ἄπνομ; βυλόμυθ ὡς εἰ μὲν ἄπνοου
 εἴποι, ζῶμ ἀναδέξαι τὸμ εὐχθίον. εἰ δὲ ἔμπνοου, εὐθύς
 ἀποπνίξας, νεκρὸμ ἐκείνο προενεγκῆμ. ὃ δὲ γε θεὸς πῶ
 κακότεχνομ αὐτοῦ γνοῦς ἐπίνοιαμ, εἶπεμ. ὁπότερομ
 οὗτῶ βύλη ποιῆσαι, ποίησομ. παρὰ σοὶ κῆται γὰρ
 τούτο πρᾶξαι, ἢ τοὶ ζῶμ ὃ κατέχρη, ἢ νεκρὸμ ὑποδεί
 ξαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθῶ δηλοῖ, ὅτι ὁ θεὸμ ἀπυαλόγισομ ἁλάθητομ.

Αλιεῖς.

Αλιεὶς δὲ ληθόντες εἰς ἄγραμ, ἐπερδὴ πολὺν χρόνον
 ταλαιπωρήσαντες, οὐδέμ εἶλομ, σφόδρα τε ἠθνή
 μοι, καὶ ἀναχωρῆσαι παρεσκυάζοντο. εὐθύς δὲ θάυνοσ
 ὑπὲρ τῶν μεγίστων διωκόμενῶν ἰχθύων, εἰς τὸ πλοῖομ
 αὐτῶν εἰσήλατο. οἱ δὲ τούτομ λαβόντες, μετ' ἠδονῆσ
 ἀνεχώρησαμ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθῶ δηλοῖ, ὅτι πολλάκις ἂ μὴ τέχνη παρέχε, ταῦ
 τὰ τύχη ἐδωρήσατο.

Φένας.

Απὴρ πένης νοσῶμ, ἠύξατ τῶν θεοῖσ εἰ διασωθεῖκ,
 βῆσ ἐκάτῳ εἰς δυσίαμ προσοίσφμ. οἱ δὲ θεοὶ πει
 ρᾶσαι τῶν βυλόμυθοι, τῶ πάντεσ ἀπήλλαξαμ. ὃ δὲ
 ἀνασᾶσ, ἐπερδὴ βοῶμ ἠπόρσ, σεατίντεσ βῆσ ἐκάτῳ πλά
 σασ ἐπὶ τούτῳ βωμοῦ θεῖσ ὠλοκαύτωσαμ. οἱ δὲ θεοὶ
 βυλόμυθοι

Apollinem tentaturus ipsum. Atque ideo comprehenso passerulo manu, & eo ueste contento, stetitque proxime tripodē, ac rogauit deum, dicendo: o Apollo, quod manibus fero, utrum uiuum ne est, an mortuum? Nam si mortuum diceret, uiuum ostēsurus erat passerulum. Sin uiuum, statim suffocatum mortuum illum efferre. Sed deus, maligna ipsius cognita mente, ait: utrum uis heus tu facere facito, penes te enim est istud facere, siue uiuum quod contines, siue mortuum ostendere.

Affabulatio.

Fabula significat, numen neque decipi posse, neque quicquam latere. Piscatores.

Piscatores egressi ad uenationem, cum multo tempore defatigati, nihil cepissent, & admodum tristabantur, & discedere apparabant, Sed statim Thunnus maximo quodam insectante pisce, in nauigium ipsorum insiluit, quo capto læti abiere.

Affabulatio.

Fabula significat, sæpe quæ ars non præbuit, ea donasse fortunam.

Deceptor.

Vir pauper ægrotans, orabat deos, si euaderet, boues centum in sacrificium oblaturum. Sed dei tētaturi à morbo liberarunt. At ille surgens, quoniā bobus carebat, ex adipe boues centum à se formatos, in ara positos sacrificauit. Sed dei

βυλόμυλοι αὐτῶν ἀμύασι, ὄναρ ἐπισάντες αὐτῶν εἶπεν,
 ἀπελθε εἰς τὴν αἰγυῖα λόμεις τὸν δὲ τὸν τόπον, ἐκεί δὲ ἀπὸ
 ἑκατὸς χιλίας εὐρήσῃς. ἐκεῖν θὲ δὲ δῖον κνισθῆναι, σὺν ἡδονῇ
 καὶ ὡς δὴ πρὸς τὸν ὑπερβύχθεντα τόπον ἀφίκετο, δὲ χρυ-
 σίον διεβύνην. ἐκεῖ δὲ δὴ πρῶτα αἰς πορφυρῶν, ὑπὲρ αὐ-
 τῶν σωεληφθῆναι. ἀλοῦς δὲ ἡδὴ, ἀφελῶν αἰς πρῶτα εἰδῆ-
 το, χίλια χρυσίον τέλαντα δῶσθαι αὐτοῖς ὑπερβύχθεντος.
 ὡς δὲ οὐκ ἐπιστεύετο, ἀπαχθεὶς ὑπὲρ αὐτῶν ἀπεμῶλε
 ἑκατὸν χιλίων δραχμῶν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὲ κλοῖ, ὅτι τῆς ἑβουδέσι τῶν ἀνθρώπων ἐχθραὶ
 ὑπὲρ τὸ νότον.

Βάτραχοι.

ΒΑΤΡΑΧΟΙ ΔΥΟ ἔνι λίμνῃ ἐνέμοντο. θέρους δὲ ξηραν-
 θείσης ἐνι λίμνης, ἐκεῖν ἰὼ καταλιπόντες, ἐπεζη-
 τῶν ἐτέρων. καὶ δὴ βαθεῖ πορφυρῶν φρέατι, ὅπου ἰδῶν
 ἀπορῶν θατέρω φησί, συγκατέλθωμεν ὡς οὐτῶν εἰς τὸ
 δεξιὸν φρέαρ, ὃ δὲ ὑπολαβῶν εἶπεν, ἀμὲν καὶ τὸ ἐνθάδε
 ἴδωρ ξηρανθῆναι, πῶς ἀναβησόμεθα;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὲ κλοῖ, ὅτι οὐδὲν ἀπρὸς κέπηρας προσίεναι τῆς
 πρῶτα γμασίμ.

Γέρων, καὶ θάνατος.

ΓΕΡΩΝ ΠΟΤΕ ξύλα τεμῶν δὲ ὄρους, κατὰ τῶν ὤμων
 ἀράμην, ἐπεδὴ πολλὴν ὁδὸν ἐπεκχθισμῶν
 ἐβάδισεν, ἀπερηκὸς, ἀπέθετό τε τὰ ξύλα, καὶ εἰς θά-
 νατον ἐλθῆναι ἐπεκαλεῖτο. τοῦ δὲ θανάτου εὐθύς ἐπι-
 πάντων, καὶ πλὴν αἰτίαν πωθανομῶν δὲ ἢ αὐτὸν κα-
 λοῖν, ὃ γέρων ἔφη, ἵνα τὸν φόρον τοῦτον ἄρας ἐπι-
 θῆς

ipsum ulturi, in somnijs adfuerunt ei, dicentes, abi ad littus ad eū locū, illic enim Atticas mille drachmas inuenies. Ille autē excitatus, lætus & alacer ad demōstratum locum perrexit, aurum disquirens. Sed illic in piratas incidit, ab ipsis comprehēsus est. Captus ergo, ut dimitteretur piratas orabat, mille auri talenta daturum ipsis promittens. Sed cum nō crederetur, abactus ab ipsis, diuenditus est mille drachmis.

Affabulatio.

Fabula significat mendacijs hominum inimicum esse deum.

Ranæ.

RAnæ duæ in palude pascebātur, æstate autē siccata palude, illa derelicta, quærebant aliam. Cæterum profundū inuenerūt puteum. Quo uiso, altera alteri inquit, descēdamus heus tu in hunc puteum. Illa respōdendo ait, si igitur & hic aqua aruerit, quomodo ascendemus?

Affabulatio.

Fabula declarat non oportere inconsyderate res aggredi.

Senex, & mors.

Senex quondam incisus in monte lignis, ac in humeros eleuatis, ubi multam uiam oneratus iuit, defessus & deposuit ligna, & mortem ut ueniret inuocabat. At morte ilico adstante & causam rogante, qua se uocasset, senex ait, ut onus hoc sublatum im-

θῆς μοι.

Ἐπιμύθιον.

Οἱ μῦθοι δῆλοί, ὅτι πᾶς ἄνθρωπος φιλόζωος ὢν, καὶ μυρίοις κινδύοις περιπεσὼν δοκῆ θανάτου ἐπιθυμῆν, ὅμως τὸ ζῆν πολὺ πρὸ τοῦ θανάτου αἰρεῖται.

Γραῦς, καὶ ἰατρός.

ΠΙΝΗ γραῦς ἀλγῆσα τὸν ὀφθαλμὸν, εἰσκαλεῖται ἵνα τῶν ἰατρῶν ἐπὶ μισθῷ, συμφωνήσασα, ὡς εἰ μὴ θεραπεύσῃ αὐτὴν, τὸν ὀμολογηθέντα μισθὸν αὐτῷ δώσῃ. εἰ δὲ μὴ, μηδὲν δώσῃ. ἐνεχείρησε μὴ οὖν ὁ ἰατρὸς τῆς θεραπείας. καθ' ἡμέραν δὲ φοιτῶν ὡς πρὸς πρεσβύτιον, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς χρίων, ἐκείνης μηδὲ ἀμῶς ἀναβλέπειν ἐχόσῃς πρὸς ὥραν ἐκείνῃ ὑπὲρ τοῦ χρίσματος, αὐτὴ ἐμτι τῶν φησὶ οἰκίας σκεδῶν ὑφαίρξεν μὲν, ὅσημέραι ἀπέβη. ἢ μὴ οὖν γραῦς πρὸς ἑαυτῆς προΐσσια μὲν ἔώρα καθ' ἑκάστῃ ἐλαττωμένη ἐπὶ τοῖς σούτρῃ, ὡς καὶ τέλει παντάπασιν αὐτῆς θεραπευθείσῃ μηδὲν ὑπελφθῆναι. τοῖς δὲ ἰατρῶσι τὸν συμφωνηθέντα μισθὸν αὐτῷ ἀπαιτοῦν ὡς καθαρῶς βλέψασα ἤδη, καὶ τοὺς μάρτυρας παραγαγόντων, μάλλον μὴ οὖν εἴπερ ἐκείνη τανῶν οὐδ' οὐδὲν βλέπω. ἠνίκα μὴ γὰρ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐνόσσω, πολλὰ τῶν ἐμῶν μὴ πρὸς ἑμαυτῆς ἐβλεπω οἰκία μὲν δὲ ὅτε με σὺ βλέψῃ φῆς, οὐδ' οὐδὲν ἐκείνων ὄρω.

Ἐπιμύθιον.

Οἱ μῦθοι δῆλοί, ὅτι οἱ πονηροὶ τῶν ἀνθρώπων ἄλλοτε πρᾶττουσι, λανθάνουσι καθ' ἑαυτῶν ὅτι ἐλεγχόμενοι.

Γεωργός, καὶ παῖδες αὐτοῦ.

Γεωργός

poneres mihi.

Affabulatio.

Fabula significat omnem hominem uitæ studiosum esse, & licet infinitis periculis immerfus, uideatur mortem appetere, tamen uiuere multo magis, quàm mori eligere.

Anus, & medicus.

MVlier anus dolens oculos, conduxit medicum quendam mercede, conuentione facta si se curaret, pactã mercedem ei daturam, sin autem minime, nihil daturã. Aggressus est igitur medicus curam. Quotidie uero accedens ad uetulam, & oculos ei ungens, cum illa nequaquã uidere posset ea hora ob unctionem, ipse uas aliquod ex domo auferens, quotidie discedebat. Anus igitur suam supellectilem uidebat singulis diebus minui, adeo ut tandem omnino liberatæ nihil relinqueretur. At medico pactam mercedem ab ea efflagitante, quasi pure iam uidente, & testes adducente. Magis certe ait illa, nunc nihil uideo. Nam cum oculis laborabam, multa mea in mea uidebã domo, nunc autem cum me tu uidere inquis, nihil omnino ex illis uideo.

Affabulatio.

Fabula significat, prauos homines ex ijs quæ agant, ignaros contra seiplos argumentum afferre.

Agricola, & filij ipsius

Agricola

Γεωργός τις μέλλων καταλύει τὸν βίον, καὶ βυλὸς μυνθὸς τοὺς ἑαυτῶ παῖδας πύραμ λαβεῖν φησὶ γεωργίας, προσκαλεσάμενθ' αὐτοὺς, ἔφη. παῖδες ἔμοι, ἐγὼ μὲν ἤδη τὸν βίον ὑπέξηνμι. ὑμεῖς δ' ἄπορ ἐν τῇ ἀμωέλῳ μοι κέκρυπται ζητήσαυτες εὐρήσετε πάντα, οἱ μὲν οὖν οἰκιδέντες θησαυρὸν ἐκείνου κατορωρύχουσα, πᾶσαν πλὴν φησὶ ἀμωέλῳ γλῶσσά μετὰ πλὴν ἀποβίωσιν τῷ πατρὶος κατέσκαψαν. καὶ θησαυρῶ μὲν οὐ προέτυχον. ἡ δὲ ἀμωελθὸς καλῶς σκαφεῖσα, πλλαπλασίονα δὲμ καρπὸν τῆν ἀνέδωκεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ κάματος, θησαυρὸς ὄξει τοῖς ἀνθρώποις.

Δεωότης, καὶ κῶες.

Ανήρ τις ὑπὸ χιμῶνθ' ἐν τῷ αὐτοῦ προαείων ἀπληφθείς, πῶτα μὲν τὰ πρόβατα κατέφαγεν, εἶτα τὰς αἴγας. τῷ δὲ χιμῶνθ' ἐπικρατοῦνθ', αὐτοὺς ἐργάτας βῆς σφάξας, ἐδοιμήσατο. οἱ δὲ κῶες ταῦτα ἰδόντες, διφλέχθησαν πρὸς ἀλλήλους, φένγωμεν ἀλλή. ἡμεῖς γε ἐντεῦθεν. εἰ γὰρ τῶν ἐργατῶν βοῶν ὁ δεωότης ὑμῶν οὐκ ἐφείσατο, πῶς ἡμῶν φείσεται;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τότε μάλισα φένγωμεν αὐτὰ φυλάττειν, οἱ δὲ τῶν οἰκείων ἀπέχοντα.

Γαυή, αὐτὸς ὄρνις.

Γυνὴ χῆρά τις ὄρνιμ εἶχε, καθ' ἑκάστην ἡμέραν ὡς αὐτῇ τίκτουσα. νομίσασα δὲ ὡς εἰ πλείους τῆ ὄρνιθι κριδὰς παραβάλλοι, δῖς τέξεται τῆ ἡμέρας, τῶν πεποίηκεν. ἡ δὲ ὄρνις πιμελής γενομμένη, οὐδ' ἄπαξ φησὶ ἡμέρας τεκεῖν ἑδῶνα.

Ἐπιμύθιον

Agricola quidā uita excessurus, ac uolens suos filios periculum facere de agricultura, uocatis ipsis, ait: filij mei, ego iam è uita discedo, uos autem si quæ in uinea à me occultata sunt, quæsieritis, inuenietis omnia. Illi igitur rati thesaurum illic defossū esse, omnem uineæ terram post interitum patris defoderūt, ac thesaurum nō inuenerunt, sed uinea pulchre fossa multiplicem fructum reddidit.

Affabulatio.

Fabula significat laborem thesaurum esse hominibus.

Herus, & canes.

Vir quidam à tempestate in suo suburbio deprehēsus, primum oues comedit, hinc capras. Tempestate autē inualescēte, & operarios boues iugulatos comedit. Canes uero his uisis, dixerunt inter se, sed fugiamus nos hinc. Si enim operariorum bouum herus noster non abstinet, quo modo nostrum abstinebit?

Affabulatio.

Fabula significat, eos maxime fugere & cauere oportere, qui neq; suorum abstinent.

Mulier & gallina.

Mulier quædā uidua gallinā habebat, singulis diebus ouū sibi parientē, rata uero si plus gallinæ hordei proijceret, bis parituram die, hoc fecit. Sed gallina pinguefacta ne semel quidem die parere potuit.

Affa

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ διὰ πλεονεξίαν τῶν πλειόνων ἐπιθυμοῦντες, καὶ τὰ παρόντα ἀποβάλλουσι.

Κωμῶδηκτος.

Δηχθεῖς τις ὑπὲρ κωδός, ἔμ' ἰασόμηνον πορῆαίτη τῶν. ἐντυχῶν δέ τις αὐτῷ, καὶ γνοῦς ὁ ζήτησῶν οὗτος εἶπερ, εἰ σώζεοθα βδέλη λαβῶν ἄρτον, καὶ τῶν τὸ αἷμα φηὶ πληγῆς ἐκμάξας, τῷ δ' ἀκόντι κυνὶ φαγεῖν ἐπίδθ. κακῆν γελάσας ἔφη, ἀλλ' εἰ τὸ ποιεῖσω, δῖε με ὑπὲρ πάντων τῶν ἐν τῇ πόλει κυνῶν δηχθῶμαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ πονηροὶ εὐεργετῶνται, μᾶλλον ἀδικῶν προξάνονται.

Νεανίσκοι, καὶ μάγιστρος.

Δτο νεανίσκοι μαγείρῳ παρεκάθλωτο, καὶ δὴ τοῦ μαγείρου πρὸς τι τῶν οἰκείων ἔργων ἀχολοῦντος, ἄτροπος τούτων μέρθ τί τῶν κρεῶν ὑφελόμηνθ, εἰς τὸν στατέρῳ καθῆκε κόλπον, ἐπιστραφένθ δὲ τῷ μαγείρῳ, καὶ τὸ κρέας ἐπιζητοῦντος, ὁ μὲν εἰληφῶς ὠμνυε μὴ ἔχειν, ὁ δὲ ἔχων, μὴ εἰληφέναι. ὁ δὲ μάγιστρος αἰσθόμενθ πλὴν κακουργίαν αὐτῶν, εἶπερ. ἀλλὰ καὶ ἐμὲ λάθητε, τὸν γ' ἐπισηκῶ μωροῦ δεῶν οὐκοῦν λήσεοθε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ ἀνθρώπου ἐπισηκῶντες λάθωμεν, ἀλλὰ τὸν γε δεῶν οὐ λήσομεν.

Ἐχθροί.

Affabulatio.

Fabula significat, eos, qui ob auaritiā plurimum sunt appetentes, & quæ adsunt, amittere.

Morsus à cane.

Morsus à cane quidā medicaturū circuibat quærēs, cū autē occurrisset quidā ei, & cognosceret quod quærebat, heus tu ait: si sanari uis, accipe panē, atq; eo sanguinē uulneris sicca, & ei qui momordit cani ad edēdū præbe. Et is ridēdo, ait, sed si hoc fecero, oportebit me ab omnibus qui in urbe sunt canibus morderi.

Affabulatio.

Fabula significat prauos etiam homines beneficio affectos, magis ad inferendā iniuriā exacui.

Adolescentuli, & cocus.

Duo adolescētuli apud cocum assidebant, & coco in aliquo domestico opere occupato, alter horum partem quandam carniū subreptam in alterius demisit sinum. Conuerso autem coco, & carnem quærente, qui abstulerat, iurabat nō habere: qui autem habebat, non abstulisse. Cocus uero cognita malicia ipsorum, ait, sed etsi me latueritis, peieratum deum non latebitis.

Affabulatio.

Fabula significat, quod licet homines peierantes lateamus, deum tamen non latebimus.

Inimici.

Δτο ἑνὲς ἀλλήλοισι ἐχθραίνοντες, ἐπὶ φθὶ αὐφθὶ νεώε
 ἔπλεον. ὦρ ἄτερθ μὲν ἐπὶ φθὶ πρῦμνης, ἄτε
 ρθ δὲ ἐπὶ φθὶ πρῶρα, ἐκάθητο. χφμῶνθ ἢ ἐπιγενο
 μλύε, θὶ φθὶ νεώε μελλόσκη ἠδὲ καταποντίζεσθαι, ὃ
 ἐπὶ φθὶ πρῦμνης ἔμ κυβερνήτῳ ἤρετο, πότρου πῆ με
 ρῶν τῷ πλοίε πῶτρου μελλή καταβαπῆίζεσθαι. τῷ δὲ
 πῶ πρῶρα εἰπόντθ, ἄλλ' ἔμοι γε οὐκ ἔσι λυπρὸν,
 εἶπερ ὁ θάνατθ, εἴ γε ὄραμ μέλλω πρὸ ἔμθ τὸν ἐχθρὸν
 ἀπθνήσκοντα. Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθθ δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων οὐδὲν φθὶ εἰς
 τῶν βλάβης φροντίζουσιν, εἴ τῶν ἐχθρῶν μόνον ἴδωσι
 πρὸ αὐτῶν κακῶν μλύε.

Αἴλουθ, θὶ μῦε.

ΕΝ οἰκίᾳ ἑνὶ πλῶν μῶν ὄντων, αἴλουθ τῶτο
 γνοῦε ἤκερ ἔνταῦθα. θὶ καθέκασον αὐτῶν συλλαμ
 βάνων κατήσθιερ. οἱ δὲ, καθ' ἐκάστω ἑαυτοῦ ἀναλισκο
 μλύε ὄρωντες, ἔφασαν πρὸς ἀλλήλους, μηκέτι κάτω κα
 τέλθωμεν, ἵνα μὴ παντάπασιν ἀπολώμεθα. τῷ γὰρ
 αἴλουθ μὴ δῶα μλύε δ'εὔρο δ'ζηκνῆσθαι, ἡμῖε σωθκόμε
 θα. ὃ δὲ αἴλουθ μηκέτι τῶν μῶν καζόντων, ἔγνω δὲ
 ἔπινοίας αὐτοῦ σοσιζόμενθ ἐκκαλέσασθαι. θὶ δὲ ἄπ
 πατῆάλε ἑνὸς ἑαυτὸν ἀναβάε ἀπῆώρησε, θὶ προσεποιεῖ
 τὸ νεκρὸν εἶναι. τῶν δὲ μῶν τις παρακνῆσε, καὶ ἴδῶν
 αὐτὸν, ἔφκῶ οὔτθ, καὶ θνλαξ γῆν, οὐ προσελενσομαῖ
 σοι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθθ δηλοῖ, ὅτι ἄνδρες ὁὶ φρόνιμοι, ὅταν
 φθὶ ἑνὶ μὸχθκείας πρῶραθωσιν, οὐκέτι αὐτῶν δ'ζαπα
 τῶντα ταῖε ὑποκρίσεσιν.

Ἀλώπκη,

DVo quidã inter se inimici, in eadem nauī nauigabant, quorum alter in puppi, alter in prora sedebat. Tempestate autē superueniente, & naue iam submergēda, qui erat in puppi, gubernatorem rogabat, utra pars nauigij prius obruēda esset. Cumq; ille prora dixisset, sed mihi non erit graue, ait, mors, si uisurus sum ante me inimicum morientem.

Affabulatio.

Fabula significat, multos homines nihil suum nocumentum curare, si modo inimicos suos uideant ante se malo affectos.

Felis & mures.

IN domo quadam cum multi essent mures, felis hoc cognito iuit eo, ac eorum singulos captos deuorabat. At illi quotidie cum se absumi uiderent, dixerunt inter se, ne posthac infra descendamus, ne penitus pereamus. Nam si felis non potest huc uenire, nos salui erimus. Sed felis non amplius muribus descendentibus, decreuit per astutiam eos fallens euocare. Cæterum cōscenso pessulo quodam, de eo se suspendit, & mortuum simulabat. Ex muribus autem quidam acclinatus, uisoq; eo, inquit, heus tu, & si saccus fieres, non te adibo.

Affabulatio.

Fabula significat prudentes homines, cum aliquorum prauitatem experti fuerint, non amplius eorum falli simulationibus.

Αλώπηξ, καὶ πίδακη.

ΕΝ σιωδῶ ποτὲ τῶν ἀλόγων ζώων ὤρχησατο πίδακη. καὶ εὐδοκίμησας, βασιλεὺς ὑπὲρ αὐτῶν ἐχειροτονήθη. ἀλώπηξ δὲ αὐτῷ φθονήσασα, ὡς ἔμτιμι παγίδι κρέας ἐδεάσατο, τὸν πίδακον λαβούσα, ἐνταῦθα ἤγαγεν, ὡς εὖροι μὲν αὐτὴ λέγουσα θησαυρὸν τοῦτο, μὴ μὲν τοὶ καὶ χήσασθαι αὐτῷ, ἵνα βασιλεὺς γὰρ τοῦτο ὁ νόμος δίδωσι, καὶ προὔτρεψε αὐτὸν, ἅ τε δὴ βασιλέα, τὸν θησαυρὸν ἀνελέσθαι. ὃ δὲ ἀπερισκέπτως προσελθὼν, καὶ συλληφθεὶς ὑπὲρ φιλιπαγίδος, ὡς δὲ πατήσασα ἐμέμφετο πρὸς ἀλώπεκα. ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν, ὡς πίδακη, τοιαύτω σὺ μωρία ἐχῶν, τῶν ἀλόγων βασιλεὺς;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πρῶτες τισὶν ἀπερισκέπτως ἐπιχρῶντες, δυσυχίμασι προσιπίπτουσι.

Θάων, καὶ δελφίμ.

ΘΥΝΝΟΣ διωκόμενος ὑπὲρ δελφίνου, καὶ πολλῶν ἵνα ῥοίβῳ φερόμενος, ἐπεὶ δὴ καταλαμβάνεσθαι ἔμελλεν, ἔλαθεν ὑπὲρ σφοδρᾶς ρύμης ἐκπεσὼν εἰς ἕνα νῆσον. ὑπὲρ δὲ φιλιμοίαν ρύμης καὶ ὁ δελφίμ αὐτῷ σιωξώκελεν. ὃ δὲ θάων ἐπιστραφεὶς, καὶ ληποφυχῶντα τὸν δελφίνα ἔωρακώς, εἶπεν, οὐκέτι μοι ὁ θάνατος λυπηρὸς, ὁρῶντι τὸν αἴλιον γεγονότα μοι τούτου, σὺν ἐμοὶ ἀποθνήσκοντα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ῥαδίως τὰς συμφορὰς οἱ ἄνθρωποι φέρουσι, τοὺς τούτων αἰτίους δυσυχῶντας ὁρῶντες.

Vulpes, & Simius.

IN concilio quondam irrationalium animantium saltauit Simius, & approbatus, rex ab ipsis electus est. Vulpes autem ei inuidens, ut in casse quodam carnem uideret, Simium secum illuc duxit, quod inuenisset ipsa thesaurum illum, dicens, non tamen & uti eo, quippe quem lex regi tribueret, atque hortata est ipsum ut regem, thesaurum accipere. At ille inconsiderate profectus, & captus à casse, quod deceperet, accusabat uulpem. Illa autem ei, o Simie talem tu habens dementiam, brutis dominaberis?

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui actiones aliquas inconsulte aggrediuntur, in infortunia incidere.

Thunnus, & Delphin.

THunnus Delphino persequente, magno impetu ferebatur. Cum capiendus foret, inscius ob uehementem impetum decidit in insulam quandam. Ab eodem uero impetu & Delphin cum eo eiectus est. Thunnus autem conuersus, cum agentem animam Delphinum uidisset, ait, non amplius mihi mors molesta est, cum eum uideam, qui mihi causa fuit ipsius, unam mecum perire.

Affabulatio.

Fabula significat facile miseras ferre homines, si eos, qui illarum autores fuerunt, infeliciter agere uideant.

Ἰατροὺς, καὶ νοσῶν.

Ἰατροὺς νοσοῦντα ἐθράσθηνε, τῷ δὲ νοσοῦντος ἀποθάνοντο, ἐκείνους πρὸς τοὺς ἐκκομίζοντας ἔλεγεν. οὗτος ὁ ἄνθρωπος εἰ οἶνον ἀπείχετο, καὶ κλυσιχρησίμην ἐχρηστο, οὐκ ἄμ' ἐτεθνήκει. τῶν δὲ παρόντων ὑπελαβῶν τις ἔφη, βέλυσεν, οὐκ ἔσθ' σε τὰῦτα νῦν λέγεις, ὅτε μηδὲν ὄφελός ὄσιν, ἀλλὰ τότε παραινῆμι, ὅτε τῶτοις χρῆσθαι ἠδύατο.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δ' ἄλλοι, ὅτι δ' αἱ τῶν φίλων, ἐν καιρῷ ἀνάγκης τὰς βοθείας παρέχουσιν.

Ἰξούτης, καὶ ἔχισ.

Ἰξούτης ἰξὸν ἀναλαβῶν καὶ καλάμους, πρὸς ἄγραμ δ' ἔζησεν. ἰδὼν δὲ κίχλαμ ἔφ' ὑψηλῶν δένδρων καθεζομένην, καὶ τῶν καλάμων ἀλλήλοις ἐπιμήκος σιμῶν ἦεν ἀνω πρὸς αὐτῶν, συλλαβῆν βυλόμην ἐφείρα, ἣ δὲ λαθῶν, ἔχισ κοιμωμένη ὑπὲρ πόδας ἐπάτησε. ἣ δ' ὀργισθεῖσκει καὶ δακρύσκει αὐτὸν, ἐκείνους ἤδη λήποφονοὺς ἔλεγε. δύσλωτος ἔγω, ἔτριστον γὰρ θηρεῦσαι βυλόμην, αὐτὸς ὑφ' ἑτέρου ἠγρενθῆναι εἰς θάνατον.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δ' ἄλλοι, ὅτι οἱ τῶν πέλας ἐπιβυλεύοντες, λαίθησαν πολλάκις ὑφ' ἑτέρων τῶν αὐτὸ πάσχοντες.

Κάσως.

Κάσως ζῶον ὄσι τετραπόδου, ἐν λίμναις τὰ κλυτὰ δ' ἰαίτωρ. οὐ τὰ αἰδοῖα φασίμ' ἰατροῖς χρῆσιμα εἶναι. οὗτος οὖν ἐπείδ' ἄμ' ὑπὲρ ἀνθρώπων δ' ἰωκόμενος καταλαμβάνεται, γινώσκων οὐ χάρισ δ' ἰώκεται, ἀποτεμὼν τὰ ἑαυτῶν αἰδοῖα ρίπτει πρὸς τῶν δ' ἰωκόντων, ἣ οὕτω σωτηρίας τυγχάνει.

Ἐπιμύθιον

Medicus, & ægrotans.

Medicus ægrotū curabat, ægroto aut mor-
tuo, ille efferētibus dicebat, homo hic si
uini abstinuisset, & clysteribus usus fuisset, non
interiisset. Quidā aut ex ijs q̄ aderāt respōdēdo
ait, optime, nō oportebat te hæc nūc dicere, cū
nulla utilitas est, sed tūc admonere, cum his uti
poterat.

Affabulatio.

Fabula significat oportere amicos tempore ne-
cessitatis præbere auxiliā.

Auceps, & Vipera.

Auceps uisco accepto & arundinibus, au-
cupatū egressus est. Viso autē turdo su-
per alta arbore sedēte, & arūdinibus inter se in
longitudinē cōiunctis, sursum eū comprehēsu-
rus suspiciebat. Cæterū ignarus uiperā dormi-
entem conculcauit. Hæc uero irata momordit
ipsū. Ille iā agēs animā dicebat, me miserū, aliū
enī captatur?, ipse ab alio captus sum ad mortē.

Affabulatio.

Fabula significat eos, qui proximis insidiātur,
ignaros sæpe ab alijs id ipsum pati.

De Fibro.

Fiber animal est quadrupes, in stagnis ple-
runq; degens, cuius pudenda dicunt usui
esse medicis. Hic igitur cū ab hominibus perse-
quentibus iam capiēdus sit, cognito cuius gra-
tia petatur, abscissa sua pudenda proijcit perse-
quentibus, & sic salutem cōsequitur,

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ πᾶσι ἀνθρώπων οἱ φρόνιμοι, ὑπὲρ ἑαυτῶν σωτηρίας, οὐδένα λόγον πᾶσι χημάτων ποιοῦνται.

Κύωμ, καὶ μάγισσος.

Κτωρ εἰσακδήσας εἰς μαγισσόν, καὶ τὴν μαγίσσου ἀχολυμλίαν, καρδίαν ἄρπάζσας ἔφυγεν. ὁ δὲ μάγισσος ἐπιστραφεὶς, ὡς εἶδεν αὐτὸν φεύγοντα, εἶπε. ὦ οὗτος, ἴσθι ὡς ὅπως πρὸς ἄμην ἦς, φυλάξομαι σε. οὐ γὰρ ἀπ' ἐμοῦ καρδίαν εἴληφας, ἀλλ' ἐμοὶ καρδίαν ἔδωκας.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις τὰ παιδήματα τοῖς ἀνθρώποις μαθήματα γίνονται.

Κύωμ, καὶ λύκος.

Κτωρ πρὸ ἐπανλεώς λυθὲν ἐκὰς δούδε. λύκος δ' ἐπιδραμόντος, καὶ βρῶμα μέλλοντος δύσφραυτον, εἶπε μὴ νῦν αὐτὸν καταθῆσαι. νῦν μὲν γὰρ φησι λεπτός εἰμι καὶ ἰχνός. ἄμ δὲ μικρόν ἀναμείνῃς, μέλλωσιν οἱ ἐμοὶ δεσπότῃ ποιήσῃς γάμους, καὶ γὰρ τῶν καὶ τα πολλὰ φαγῶν, πιμελέσῃς ἔσομαι, καὶ σοὶ ἠδύτρονον βρῶμα γενήσομαι. ὁ μὲν οὖν λύκος πειθεὶς, ἀπεῆλθε. μετ' ἡμέρας δ' ἐπανελθὼν, εὗρεν ἄνω ἐπὶ τοῦ δώματος εἰς κῆρα καθέυδοντα, καὶ εἰς κάτωθεν, πρὸς ἑαυτὸν ἐκάλε, ὑπομιμνήσκων αὐτὸν πᾶσι σωθηκῶν. καὶ ὁ κύωμ, ἀλλ' ὦ λύκε εἰ ποσὸς ἔστι πρὸς ἑμὲ ἀνλεώς μεῖναισιν καθέυδοντα, μὴ κέτι γάμους ἀναμείνῃς.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος

Affabulatio.

Fabula significat homines prudentes pro sua salute nullum agere respectum pecuniarum.

Canis, & Cocus.

Canis irrumpens in culinam, & cōco occupato, corde arrepto fugit. At cocus conuersus, ut uidit ipsum fugientem, ait, heus tu scito ubi tu fueris, me te obseruaturum, non enim mihi cor abstulisti, sed dedisti potius.

Affabulatio.

Fabula significat, sæpe nocumenta hominibus documenta esse.

Canis, & Lupus.

Canis ante stabulum quoddam dormiebat, cum lupo irrupisset, & deuoraturus eum esset, rogabat, ne tūc se mactaret, nunc enim, inquit, tenuis sum & macilentus: si autem parumper expectaueris, mei domini facturi sunt nuptias, & ego tunc multa depastus, pinguior ero, & tibi suauior cibus fiam. Lupus igitur persuasus, abiuit. Post aliquot dies reuersus, inuenit superius super domicilio canē dormientem, & stans inferius ad se uocabat, admonens eum fœderis. Et canis, ô lupe, si post hac ante stabulum me uideris dormiētem, non amplius expectes nuptias.

Affabulatio.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι πᾶν ἀνθρώπων ὅταν
πρὸς τι κινδυνεύσαντες σωθῶσι, διὰ βίαν τοῦτο φυλάτ-
τουνται.

Κνώμ, καὶ ἄλεκτρυών.

Κνωμ ἄλεκτρυὼν ἑταιρεία μ ποικιῶν ἀμύνοι, ὡς δὲ
ομ, ἑσπερας δὲ καταλαβέσκει, ὁ μὲν ἄλεκτρυὼν
ἐπὶ δένδρον ἐκὰς θύδεν ἀναβάς, ὁ δὲ κνώμ πρὸς τῆς ῥίζης
τῆς δένδρον κοίλωμα ἔχοντος. τῆ δὲ ἄλεκτρυόνος καὶ
τὸ εἰωθὸς νύκτωρ φωνήσαντος, ἄλῳπης ἀκρόσασα πρὸς
αὐτὸν ἔδραμε, καὶ εἶσα κάτωθεν, πρὸς ἑαυτὴν κατελ-
θεῖν ἠξίς, ἐπιθυμῆν γὰρ ἀγαθὴν οὕτω φωνὴν ζῶον ἔχον
ἄσπασαοτα. τῆ δὲ εἰπόντος τὸν θυρωρὸν πρὸς τὸν
διυπνίσαι ὑπὲρ τῆς ῥίζης καθεύδοντα, ὡς ἐκείνους ἀνοίξαι
τὸ κατελθῆναι. καὶ κείνης ζήτησκει αὐτὸν φωνῆσαι, ὁ κνώμ
αἴφνης πηδῆσκει, αὐτὴν δὲ ἑσπεράσκει.

Ἐπιμνήσιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι πᾶν ἀνθρώπων τοὺς
ἐχθροὺς ἐπελθόντας, πρὸς ἰχυροτέρους πέμψουσι πα-
ραλογιζόμενοι.

Λέωμ, καὶ βάτραχος.

Λέωμ ἀκρόσκει ποτὲ βάτραχος μέγα βοῶντος, ἑσπε-
ράσκει πρὸς τὴν φωνὴν, οἷός μιν μέγα ζῶον
εἶναι, πρὸς μείνας δὲ μικρὸν, ὡς εἶδεν αὐτὸν προσελθόντα
ἐπὶ λίμνης, προσελθὼν αὐτὸν κατεπάτησκει.

Ἐπιμνήσιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, μὴ δὲ πρὸς τὴν ὄψιν δὲ ἀκοῆς μό-
νης ταρατῆσκει.

Λέωμ, καὶ ὄντος, καὶ ἄλῳπης.

Λέωμ, καὶ ὄντος, καὶ ἄλῳπης, κοινωνία μ ποικι-
ῶν ἀμύνοι,

Fabula significat prudentes homines, cum aliqua in re periclitati, salui facti fuerint, cauere ab ea quandiu uixerint.

Canis, & Gallus.

Canis & gallus inita societate iter faciebant, uespera autem superueniente, gallus conscensa arbore, dormiebat, at canis ad radicem arboris excauatae. Cū gallus, ut assolet, noctu cātaffet, uulpes, ut audiuit, accurrit, & stans inferius, ut ad se descēderet, rogabat, q̄ cuperet commendabile adeo cantu animal complecti. Cum autē is dixisset, ut ianitorem prius excitaret ad radicē dormientē, ut cum ille aperuisset, descenderet. Et illa quærēte, ut ipsum uocaret, canis statim profiliens eam dilacerauit.

Affabulatio.

Fabula significat, prudentes homines, inimicos insultantes ad fortiores astu mittere.

Leo, & Rana.

Leo audita aliquā rana ualde clamante, uertit se ad uocem, ratus magnū aliquod animal esse, parūper aut expectādo, ut uidit stagno egressam, accedens propius proculcauit.

Affabulatio.

Fabula significat, non oportere ante q̄ uideas, uoce sola perturbari.

Leo, & Asinus, & Vulpes.

Leo, & Asinus, & Vulpes, inita societate

σάμνυοι, δὲ ἤλθοσαν πρὸς ἄγραν. πολλῆς οὖν θήρας συλλεφθείσης, προσέταξεν ὁ λέων τῷ ὄνω διελθεῖν αὐτοῖς. ὁ δὲ, τρεῖς μορῖδας ποικισάμενος ἐκ τῶν ἴσων, ἐκλέξατο τὰς τρεῖς πρὸς τρέπετο. καὶ ὁ λέων θυμωθείς, τὸ ὄνον κατέφαγεν. εἶτα τῆ ἀλώπεκι μορῖζην ἐκέλευσε. ἢ δ' εἰς μίαν μορῖδα πάντα σωρεύσασα, ἐαυτῆ βραχυτί κατέλιπε. καὶ ὁ λέων πρὸς αὐτὸν, τίς σε ὦ βελτίστη διαιρέῃς οὕτως ἐδίδαξεν; ἢ δ' εἶπεν, τὸν ὄνου συμφορά.

Ἐπιμύθιον.

Ὅ μῦθος δηλοῖ, ὅτι σωφρονισμοὶ γίνονται τοῖς ἀνθρώποις, τὰ τῶν πέλας δυσυχήματα.

Λέων, Ἰ ἄρκτος.

Λέων, καὶ ἄρκτος ὁμοῦ βοουεῦσιν περιτυχόντες, πρὶ τούτου ἐμάχοντο. δὲνῶς οὖν ὑπ' ἀλλήλων διατεθέντες, ὡς ἐκ φθι πολλῆς μάχης καὶ σκοτοδινίας, ἀπαυδῆσαντες ἐκέντο. ἀλώπεξ δὲ κύκλῳ περιῖστα, περιπλεκτότασ αὐτοῦσ ἰδῖστα, καὶ τὸ βόνευρον ἐν τῷ μέσῳ κείμενον, τούτο διὰ μέσῳ ἀμφοῖν διαδραμῖστα καὶ ἀρπάσασα, φένγασα ὤχετο. οἱ δὲ, βλέποντες μὲν αὐτὸν, μὴ δ' ἀνάμνηοι ἢ ἀνασῖναι, δείλαοι ἡμεῖσ εἶπομ ὅτι δι' ἀλώπεκα ἐμοχθῖσ μῆν.

Ἐπιμύθιον.

Ὅ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἄλλων κοπιῶντων, ἄλλοι κερδαίνουσι.

Μάντις.

Μαντις ἐπ' ἀγορᾶσ καθήμενος, διελέγετο. ἐπισάντοσ δὲ ἄνθρωποι αἴφνης Ἰ ἀπαγγείλαντες, ὡσ αἱ φθι οἰκίας αὐτῶ θηρίδασ ἀναπεπῆμεν τε πᾶσαι εἶμεν, καὶ πάντα τὰ ἐνδόν ἀφῆρημεν, ἀνεπήδησε τε σενάξασ,

©

te egressi sunt ad uenandum. Multa igitur præda cæpta, iussit Leo Asino, ut diuideret sibi. At ille tribus partibus factis æqualiter, ut eligerent, eos hortabatur. Et Leo iratus, Asinum deuorauit. Inde Vulpi, ut diuideret, iussit, illa uero in unam partem omnibus congestis, sibi minimum quiddam reliquit. Tum Leo ipsi, quis te o optima diuidere sic docuit? Ea, inquit, Asini calamitas.

Affabulatio.

Fabula significat, castigamenta hominibus esse aliorum infortunia.

Leo, & Ursus.

Leo & Ursus simul magnū nacti hinnulū, de eo pugnabant. Grauius igitur à se ipsis affectū, ut ex multa pugna etiam uertigine corripentur, defatigati iacebant. Vulpes autem circumcirca eūdo, ubi prostratos eos uidit, & hinnulum in medio iacētem, hunc per utrosq; percurrēdo rapuit, fugiensq; abiuit. At illi uidebant quidē ipsam, sed quia nō poterant surgere, nos miseros dicebant, quia uulpi laborauimus.

Affabulatio.

Fabula significat, alijs laborantibus, alios lucrari.

Vates.

Vates in foro sedens diserebat, cū autē superuenisset quidā derepente, & nūciaisset, qd domus ipsi & fenestræ aptæ omnes essent, & quæ intus, ablata omnia, exiuit suspirando,
&

Ἐδρουμάθῃ ἤφ, τρέχοντα δέ τις αὐτὸν θεασάμενος,
 ὧ οὔτος εἶπερ, ὅτ' ἀλλότρια πράγματα προσδέναι ἔπαγ
 γελλόμενος, τὰ σαυτῶ οὐ προεμαντεύδ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς τὸν μὲν ἑαυτῶν βίον φανλως διοι
 κοῦντας, τῶν δὲ μηδὲν αὐτοῖς προσκόντων πονοεῖσθαι
 πέρωμλῦες.

Μύρμηξ, καὶ πορρισερά.

Μύρμηξ διψήσας, κατελθὼν εἰς πηγλῶν, παρασυ
 ρεῖς ὑπὲρ τοῦ ρεύματός ἀπεπνίγετο. πορρισερά δὲ
 τῷ δεασαμένῳ, κλῶνα δένδρου προελθῶσα, εἰς πλῶν πη
 γλῶν ἔρριψε. ἐφ' οὗ καὶ καθίσας ὁ μύρμηξ διεσώθη. ἰξδου
 τῆς δέ τις μετὰ τῷ καλάμῳ σωθῆς, ἐπὶ τῷ
 πλῶν πορρισεράμ συλλαβῆμ ἤφ, τὸν τ' ἄ ὁ μύρμηξ ἔωρα
 κῶς, τῶν τοῦ ἰξδουτῶ πόδα ἔδακερ, ὁ δὲ ἀλγήσας, τῶν
 τε καλάμῳ ἔρριψε, καὶ πλῶν πορρισεράμ αὐτίκα φυγῆμ
 ἔωοίησερ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δὲ τοῖς εὐεργέταις χάριμ ἀποδι
 δόναι.

Νυκτερίς, καὶ βάτῳ, αἶθγα.

Νυκτερίς, καὶ βάτῳ, καὶ αἶθγα ἑταιρείαμ ποικί
 σάμενα, ἐμπορικὸν διέγνωσαμ βίον ζῶν. ἢ
 μὲν οὖν νυκτερίς ἀργυρίον δαυδσαμένῳ, καθῆκερ εἰς τ
 μέσομ, ἢ δὲ βάτῳ ἐοδῆτα μετ' ἑαυτῆς ἔλαβερ, ἢ
 δὲ αἶθγα τρίτη χαλκὸμ. καὶ ἀπέπλωσαμ. χῆμῳ
 ἢ δὲ σφοδρῶ γενομένη, καὶ ἢ νεῶς περιτραπέισκε,
 πάντα ἀπολέσαντες αὐτὶ ἐπὶ πλῶν γλῶν διεσώθησαμ.
 ὅς ἐκείνῳ τοίνυν ἢ μὲν αἶθγα τοῖς αἰγιαλοῖς ἀεὶ πα
 ρεδρεύφ, μή πρ τὸν χαλκὸμ ἐκβάλλῃ ἢ δάλατῃ. ἢ δὲ
 νυκτερίς

& currendo ibat. At cum quidā uidisset ipsum currētem, heus tu, inquit, qui alienas res præscire profiteris, tuas ipsius non præuaticinabare.

Affabulatio.

Fabula in eos, qui cum suam uitam praue gubernant, quæ nihil ad se attinent, præscire conantur.

Formica, & Columba.

Formica sitiens descendit in fontem, ac tracta à fluxu, suffocabatur. Colūba uero hoc uiso, ramum arboris acceptum in fontem proiecit, super quo sedendo formica, euasit. Aucups autem quidam post hoc calamis compositis ad columbam comprehēdendum ibat. Hoc autem uiso, formica aucupis pedem momordit, qui dolens & calamos proiecit, & ut columba fugeret, autor fuit.

Affabulatio.

Fabula significat, oportere benefactoribus gratiam referre.

Vespertilio, & Rubus, & Mergus.

Vespertilio & rubus, & mergus inita societate mercatoriam decreuerūt uitā agere. Itaq; uespertilio argētum mutuata proiecit in mediū, rubus uestē secum accepit, mergus tertius æs, & nauigauerūt. Tempestate autē uehementi oborta, & nauis euersa, omnibus perditis, ipsi in terrā euaserūt. Ex illo igit̃ mergus littoribus semp̃ assidet, num quopiā æs eñciat mare?

Vesper

νυκτορίας τούς δ' ανήσας φοβερύνη, ἣν μὲν ἡμέρας οὐ φαίνεται, νύκτωρ δ' ἐπὶ νομῶν ἔξισιμ. ἡ δὲ βάτθ, ἣν τῶν παριόντων ἐσθῆτθ ἐπιλαμβάνεται, εἴ ποτε πλὴν οὐ κείαμ ἐπιγνοίη ζητῶσα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθθ δ' κλοῖ, ὅτι πορὶ ἅσασθ ἀζομν, τῶτοις ἐσύνσρομ πρὶ πῆομν.

Νοσῶν, καὶ ἰατροῦ.

Νοσῶν τις καὶ ὑπὲρ τοῦ ἰατροῦ ἐρωτώμενθ ὅπως διητηρήθη, πλέομ εἶπε τοῦ δέοντθ ἰδρῶ κέναι. ὁ δὲ, ἀγαθὸν ἔφη τῶτ εἶναι. ἐκ δ' οὐτέρου δὲ παρ' αὐτῶ πάντιμ ἐρωτηθεὶς ὅπως ἔχε, φρίκη συχεθεὶς εἶπε σφοδρῶς διατείνάχθαι. ὁ δὲ, καὶ τῶτ ἀγαθὸν ἔφησεμ εἶναι. ἐκ δὲ τρίτωμ αὐθις, ὅπως διεγλύετο, εἶπεμ ὑδερῶ πρὶ πῆομ κέναι. ὁ δὲ, καὶ τῶτο πάλιμ ἀγαθὸν εἶπεμ εἶναι. εἶτα τῶν οἰκείων ἑνὸς αὐτὸν ἐρωτήσαντθ, ὅπως ἔχε; ἐγὼ εἶπεμ ὡ οὐτθ, ὑπὲρ τῶν ἀγαθῶν ἀπόλλυμαι.

Ἐπιμύθιον

Ὁ μῦθθ δ' κλοῖ, ὅτι μάλισα τῶν ἀνθρώπων δυσχεραίνομν τοὺς πρὸς χάριμ ἀεὶ βυλομνύσε λέγειμ.

Ξυλόμνος, καὶ ἔρμῆς.

Ξυλόμνος τις πρὸς τῶν ποταμῶν, τὸν οἰκῶν ἀπέβαλε πέλεκυ. ἀμχανῶν τοίνυν παρὰ πλὴν ὄχθιν καθίσας ὠδύρετο. ἔρμῆς δὲ μαθὼν πλὴν αἰτίαρ, καὶ οἰκτείρας τὸν ἀνθρώπον, καταδύε εἰς τὸν ποταμὸν χυσοῦν ἀνλύεγκε πέλεκυ, καὶ εἰ οὐτόε ὄξιν ὀμ ἀπώλεσεμ ἤρετο. τοῦ δὲ, μή τούτομ εἶναι φαρμύθ, αὐτῶς καταβάε ἀργυροῦν ἀνεκόμισε. τοῦ δὲ μηδὲ τῶτομ εἶναι τὸν οἰκῶν εἰπὸντθ, ἐκ τρίτω καταβάε ἐκῆνομ τὸν

Vespertilio uero creditores timens, interdium non apparet, noctu ad pabulum exit. Rubus prætereuntium uesti inhæret, sicubi suam cognoscat quærendo.

Affabulatio.

Fabula significat, in ea, quibus incumbimus, in posterum recidere.

Aegrotus, & Medicus.

A Egrotus quidam à medico rogatus, quomodo ualuisset, plus ait quàm oporteret fuisse. Ille autem bonum ait, hoc esse. Secundo uero ab ipso iterum rogatus, quomodo habuisset, horrore correptum ait ualde concussum fuisse. Ille & hoc bonum esse ait. Tertio rogatus quomodo ualuisset, ait in intercutem incidisse. Ille & hoc rursus bonum ait esse. Inde ex domesticis quodam ipsum rogante, ut habes? Ego, ait, heus tu ex bonis occidor.

Affabulatio.

Fabula significat maxime ex hominibus odio haberi, qui in gratiam semper loqui student.

Lignator, & Mercurius.

Lignator quidam apud fluuium suam amisit securim, inops igitur consilij iuxta ripam sedendo plorabat. Mercurius autem intellecta causa & miseratus hominem, urinatus in fluuium, auream sustulit securim. Et an hæc esset quam perdiderat, rogauit. Illo non eam esse dicente, iterum urinatus, argenteam sustulit. Illo neque hanc esse suam dicente, tertio urinatus, illam ipsam

Ἐν οἴκῳ ἀνύεγκε. τῷ δὲ τούτῳ ἀλκῶς εἶναι τὸ ἀπολωλότα φαρμάκ, ἐρμῆς ἀποδεξάμεντο αὐτοῦ πλὴν δικαιοσύνη, πάσαι αὐτῷ ἐδώρησαν. ὁ δὲ παραγενόμενός, πάντα τοῖς ἑταίροις τὰ συμβάντα διεξελήλυθε, ὧν εἰς τις τὰ ἴσα διαπράξαται ἐβύλευσατο, καὶ παρὰ τὸ ποταμὸν ἐλθὼν, καὶ πλὴν οἰκεία ἀξίνῃ δίζεπίτηδες ἀφείε, εἰς τὸ ρεῦμα, κλαίον ἐκάθητο. ἐπιφανεῖς οὖν ὁ ἐρμῆς κακείνῳ, καὶ πλὴν αἰτίαν μαθὼν τούτου θύε, καταβάς ὁμοίως χρυσῶν ἀξίνῃ δίζύεγκεν. καὶ ἤρετο εἰ πάντῃ ἀπέβαλε. τῷ δὲ, σὺν ἠδονῆ, ναὶ ἀλκῶς ἢ δ' ὅσι, φήσαντο, μισήσας ὁ θεὸς πλὴν τοσάντῃ ἀναίδεον, οὐ μόνον ἐκείνῃ κατέχευε, ἀλλ' οὐδὲ πλὴν οἰκεία ἀπέδωκεν.

Ἐπιμνήθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὅσοι τοῖς δικαίοις τὸ δίκον συναίρεται, τούτοις τῶν ἀδίκων ἐναντιῶται.

Ὀνός, καὶ κηρωρός.

ΟΝΟΣ, ὑπερετέρευσε κηρωρός, ἐπερὶ ὀλίγα μῆσθ' ἠδ' ἰε, πλεῖστα δ' ἐμόχθη, ἠύξατο τῷ δ' ἰεως πεπρωτο κηρωρός ἀπαλλαγεῖς ἐτέρω ἀπεμωληθῆναι δεωότη. τῷ δὲ δ' ἰος ἐπακρόσαντο καὶ κελεύσαντο αὐτὸν κρημφί πρηνῆναι, πάλιν ἐδυσφόρει πλέον, ἢ πρὸ τῶν ἀχρησφορῶν, καὶ τὸν τε πηλὸν, καὶ τὰς κέρμας κομίζων, πάλιν οὖν ἀμφίψαι τὸν δεωότῃ ἰκέτθνε. καὶ βυρσοδέψῃ ἀπεμωλεῖται, εἰς χεῖρονα τοίνυν πρὸ πρὸτέρων δεωότῃ ἐμπεσῶν, καὶ ὄρων τὰ παρ' αὐτῷ πρηνήματα, μετὰ σαναγμῶν ἔφη, οἴμοι τῷ ταιπῶρῳ, βέλιον ἢ μοι παρὰ τοῖς πρὸτέροις δεωόταις μνήμ. οὗτος γὰρ ὡς ὄρων, καὶ τὸ δέσμα μὲ κατεργάσεται

ipsam sustulit, illo hanc uere esse deperditam dicente, Mercurius probata ipsius æquitate, omnes ei donauit. Ille profectus omnia socijs quæ acciderāt, narrauit. Quorum unus eadem facere decreuit. Et ad fluuium profectus, & suam securim consulto demisit in profluentem, & plorans sedebat. Apparuit igitur Mercurius & illi, & causa intellecta ploratus, urinatus similiter auream securim extulit, & rogauit an hanc amississet. Illo lætabundo, & uere hæc est dicente, perosus deus tantam impudentiam, non solum illam detinuit, sed ne propriam quidem reddidit.

Affabulatio.

Fabula significat, quantum iustis deus auxiliatur, tantum iniustis esse contrarium.

Asinus, & hortulanus.

Asinus seruiens olitori, quoniam parum comedebat, plurimum laborabat, precatus est Iouem, ut ab olitore liberatus, alteri uenderetur domino. Cum Iupiter exoratus, iussisset ipsum figulo uēdi, iterum iniquiore animo perferebat, quàm prius, onera, & cœnum, & tegulas ferre. Rursus igitur, ut mutaret dominum rogauit, & coriario uenundatus est. Peiorem itaq; prioribus herum nactus, uidens quæ ab eo fierent, suspirando ait: hei mihi misero, melius erat mihi apud priores heros manere, hic enim, ut uideo, & pellem meam o-

k perabitur.

τεργάζεται.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τότε μάλιστ' αὐτὸς πρῶτος δειπῶντας οἰκέται ποθέσιμ, ὅταν τῶν δούτῶν λάβωσι πᾶσαν.

Ὀρνιθοθήρας, καὶ κορυδαλός.

Ορνιθοθήρας ὄρνισιμίση παγίδα, κορυδαλός ἡ τῶν πορρωτέρων ἰδῶν, ἐπωιδάνετο τί ποτ' ἐργάζοιτο. τῷ δὲ πόλις κτίσθην φανύσθαι, εἶτα δὲ πορρωτέρω ἀπὸ χωρῆσαντ' καὶ κρυβέντ', ὁ κορυδαλός τοῖς τῷ ἀνδρὸς λόγοις πιθεύσας, προσελθὼν εἰς τὴν βρόχον ἐάλω. τῷ δὲ ὄρνιθοθήρα ἐπίδραμόντ', ἐκείν' εἶπε μὲν οὕτ', εἰ τιαύτῳ πόλις κτίσθης, οὐ πολλοὺς εὐρήσεις τοὺς ἐνοικοῦντας.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τότε μάλιστ' οἰκοὶ καὶ πόλεις ἐρημοῦνται, ὅταν οἱ προεσῶτες χαλεπαίνωσι.

Ὁδοιπόρος.

Οδοιπόρος πολλὰ ἀνύσας ὁδὸν, ἤυξασθαι, εἰ ἄρα εὐρήσει τί, δὲ ἡμισυ τῶν ἐρημῶν ἀναθήσθην. περιτυχὼν δὲ πῆρα μεσῆ φοινίκων καὶ ἀμυγδαλῶν καὶ ταύτῳ ἀνελόμνυ, ἐκείνας μὲν ἔφαγε, τὰ δὲ τῶν φοινίκων ὅσα, καὶ τὰ τῶν ἀμυγδαλῶν κελύφη ἐπί τιν' ἀνέθηκε βωμῶ, φήσας ἀπέχθης ὡς ἐρημῆ πλὴν εὐχλῶ. τοῦ γὰρ εὐρεθέντ' τὰ ἐκτὸς καὶ ἐντὸς πρὸς σὲ διανέμματα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος, πρὸς ἄνδρα φιλάργυρον, ὅτι τῶν θεῶν διαπλεονεξίαν κατασοοιζόμενον.

Πᾶς, ὁ μήτηρ.

Πᾶς

perabitur.

Affabulatio.

Fabula significat tunc maxime priores dominos à famulis expeti, cum de secundis periculum fecerint.

Auceps, & cassita.

AVceps auibus struxerat laqueos, alaunda uero hunc procul uidens rogauit, quidnam operaretur, eo urbem condere dicente. Deinde procul regresso & abscondito, galerita uiri uerbis credendo, accessit ad cassem, & capta est. At aucupe accurrēte, illa dixit, heus tu, si talem urbem condis, non multos inuenies incolentes.

Affabulatio.

Fabula significat, tūc maxime domos & urbes desolari, cum præfecti molesti fuerint.

Viator.

Viator multa confecta uia, orauit, si quid inuenerit, dimidium Mercurio dedicaturum. Nactus igitur peram cariotarum & amygdalarum plenam, atq; ea accepta, eas comedit. Sed cariotarū ossa & amygdalarum cortices super altari quodam imposuit, locutus, habes o Mercuri, uotum. Nam rei inuentæ exteriora & interiora tecum partior.

Affabulatio.

Fabula aduersus uirum auarum, qui & deos ob cupiditatem fallit.

Puer, & mater.

k z

Puer

Παῖς, ἐκ διδασκαλείς πῶ τῳ συμμαθητῷ δέλτοιο κλέψας, ἤνεγκε τῇ μητρὶ. φηὶ δὲ μὴ ἐπιπληξάσῃς, μᾶλλον μὲν οὖν ἀποδεξαμένης, προῖών τις χρονοῖς ἤρξατο καὶ τὰ μείζω κλέπῃς, ἐπαυτοφώρῳ δὲ ποιεληφθεις, ἀπήγετ' πῶ πρὸς Δάνατρον, φηὶ δὲ μητρὸς ἐπιμύνης καὶ ὀλοφυρομένης, ἐκείνῳ τῷ δῆμίῳ ἐδῆτο βραχέα ἕνα τῇ μητρὶ διαλεχθῆναι πρὸς τὸ οὔριον. φηὶ δὲ ταχέως τῷ σώματι τῶν παιδῶν προσείσῃς, ἐκείνῳ τὸ οὔριον τοῖς ὀδύσι δακῶν ἀφείλετο. τῆς δὲ μητρὸς καὶ τῷ ἄλλῳ κατηγορούντων, ὡς οὐ μόνον κλέκτοφεν, ἀλλ' ἤδη καὶ εἰς πῶ μητέρα ἠσέβηκεν, ἐκείνῳ εἶπερ, αὐτῇ γὰρ μοι φηὶ ἀπολείας γέγονεμ' αἴτιος, εἰ γὰρ ὅτε πῶ δέλτοιο ἐκεκλόφῃς ἐπέπληξέ μοι, οὐκ ἄν μέχρι τούτων χωρήσας νῦν ἠγόμην ἐπὶ τῷ Δάνατρον.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δῆλοῖ, ὅτι τῷ μὴ κατ' ἀρχὰς κολαζομένης, ἐπὶ μείζον ἀξάνει τὰ κακά.

Ποιμῶν, καὶ θάλασσα.

Ποιμῶν ἐν πρῶθι θάλασσῳ τόπῳ ποίμνιον νέμων, ἔωρακῶς γαλιωῖσσαν πῶ θάλατταν, ἐπεδύμκσε πλεῦσαι πρὸς ἐμπορίαν, ἀπεμπωλήσας οὖν τὰ πρόβατα, καὶ φοινίκων βαλάντας προῖάμεν, ἀνήχθη. χερσῶν δὲ σφοδρῶς γενομένης, καὶ φηὶ νεῶς κινδυνουόντης βαπίζεσθαι, πάντα τὸν φόρτον ἐκβαλῶν εἰς πῶ θάλατταν, μόλις κενῇ τῇ νηὶ διεσώθη. μετὰ δ' ἡμέρας οὐκ ὀλίγας παρίοντ' ἕνα, καὶ φηὶ θαλάττης, ἔτυχε γὰρ αὐτῇ γαλιωῖσσαν, πῶ ἠρεμίαν θάυμαζοντ' ὑπολαβῶν οὕτῳ εἶπε, φοινίκων αὐθις ὡς ἔοικεν

PVer ex literario ludo condiscipuli librum furatus, tulit matri. Cum ea uero nō corripuisset, sed potius amplexata fuisset, prouectus ætate cœpit & maiora furari. In ipso autem furto aliquando deprehensus, ducebatur rectâ ad mortem. At sequente & lugente matre, ille carnifices orabat, ut breuia quædam matri narra- ret in aurem. Quæ cum ilico ori filij se admouisset, ille aurem dētibus demorsam abscidit. Matre autem & alijs accusantibus, quia non solum furatus sit, sed & in matrem impius esset, ille ait, hæc enim mihi perditionis fuit causa. Si enim cum librum furatus fui, me corripuisset, non ad hæc usq; procedendo, nunc ducerer ad mortem.

Affabulatio.

Fabula significat, eorum quæ non in principio puniuntur, in maius augeri mala.

Pastor, & mare.

PAstor in maritimo loco armentū pascens, uiso tranquillo mari, desiderauit nauigare ad mercaturā. Vēditis igitur ouibus, & palmarum fructibus emptis, soluit. Tempestate uero uehementi facta, & nauī in periculo ut submergeretur, omni onere eiecto in mare, uix uacua nauī euasit incolumis. Post uero dies non paucos transeunte quodam, & maris (erat enim id forte tranquillum) quietem admirante, suscepto sermone, hic ait: cariotas iterum, ut

ἔοικε μὲν ἐπιθυμῆ, καὶ διὰ τὸ φαίνεται ἡσυχάζουσα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὰ παθήματα τοῖς ἀνθρώποις μαθήματα γίνονται.

Ῥοῖα, καὶ μηλέα.

Ροῖα καὶ μηλέα πορὶ κάλλιδος ἤριζον. πολλῶν δ' ἄμεισβητήσεων μεταξὺ γενομένων, βάτη ἐκ τούτων πλησίον ἀκρόσασα φραγμῶ, παυσώμεθα εἴπερ ὧ οὐδὲν ποτέ μαχόμεθα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐν ταῖς τ' ἀμειβόμενοις ἀσέσει, καὶ οἱ μηδενὸς ἀξιοὶ πέρωνται εἶναι τι.

Ασπάλαξ

Ο Ασπάλαξ τυφλὸν ζῶον ὄξιν. φησὶν οὖν ποτε τῆ μητρὶ, συκαμινέει μῆτορ ὄξιν. εἶτα αὐτίς φησὶ, λιβάνας ὄσμῆς πεπλήρωμαι. κακτρίτ' ἄλλοι, χαλκῆς φησὶ φησὶ κακτρίτ' ἄλλοι κτύπον ἀκρόσασα. ἡ δὲ μήτηρ ὑπολαβούσα εἴπερ. ὧ τέκνον. ὡς ἦδη καταμανδάνω, οὐ μόνον ὄξιν ἐσέρεσαι, ἀλλὰ καὶ ἀκοῆς, καὶ ὄσφρησεως.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐνίοι τῶν ἀλαζόνων, τὰ ἀδύνατα κατεπαγγέλλονται, καὶ ἐν τοῖς ἐλαχίστοις ἐλέγχονται.

Σφήκες, καὶ πέρδικες.

Σφήκες καὶ πέρδικες δίφῃ συνεχόμενοι, πρὸς γεωργὸν ἦλθον παρ' αὐτοῦ αἰτοῦντες πῖθον, ἔπαγγελλόμενοι ἀντὶ τοῦ ὕδατος ταύτῃ πῶν χάριμα ἀποδώσειν, οἱ μὲν πέρδικες, σκάρφῃ τὰς ἀμπελάς.

οἱ δὲ

uidetur, desyderat, & propterea uideſ quietũ.

Affabulatio.

Fabula ſignificat calamitates hominibus do-
cumento eſſe.

Punica, & malus.

Punica & malus de pulchritudine conten-
debant. Multis contentionibus interim fa-
ctis, rubus ex proxima ſepe audiẽs, deſinamus
ait, o amice aliquando pugnare.

Affabulatio.

Fabula ſignificat in præſtantiorũ ſeditionibus,
uiliſſimos quoq; conari eſſe aliquos.

Talpa.

TAlpa cæcum animal eſt. Dixit igitur ali-
quando matri, morum mater uideo. Dein
de ruruſ ait : thuris odore plena ſum. Et tertio
iterum, ærei, inquit, lapilli fragorem audio. Ma-
ter uero reſpondendo, ait : o filia, ut iam perci-
pio, non ſolum uifu priuata eſ, ſed & auditu,
& olfactu.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, nonnullos iactabundos, im-
poſſibilia promittere, & in minimis re-
dargui.

Vespæ, & Perdices.

Vespæ & perdices ſitibundæ ad a-
gricolam iuerunt, ab eo petentes bibere,
promittentes pro aqua hanc gratiam reddi-
turas, perdices fodere uineas.

οἱ δὲ σφῆκες κύκλω ποριῖόντες, τοῖς κέντροις ἀποσοβῆμι
 τὺς κλέπτας. ὁ δὲ γεωργὸς ἔφη· ἀλλ' ἔμοι γέ εἰσι δύο
 βόες, οἳ μηδὲν ἔπαγγελόμην, πάντα ποιῶσιν, ἀμφι-
 νομοῦν ὅτι ἐκείνοις δοῦναι, ἢ ἔπος ὑμῖν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας δ' ἐξώλες, ὠφελῆν μὲν ἔπαγγε-
 λλομένους, βλάπτοντας δὲ μεγάλα.

Ταῶς, καὶ κολιός.

Τὸ μὲν ὀρνίθων βυλομένων ποιῆσα βασιλέα, ταῶς
 ἑαυτὸν ἠξίει τὸ κάλλος χερσίν. αἰετομένων δὲ
 τὸτομ πάντων, κολιός ὑπολαβὼν ἔφη· ἀλλ' εἰ σοὺ βα-
 σιλεύοντες ἄετος ἡμᾶς καταδ' ἰώκημ ἐπιχρήσει, πῶς
 ὑμῖν ἔπαρθέσθεις;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοὺς ἄρχοντας οὐ διὰ κάλλος μόνον,
 ἀλλὰ καὶ ἰσχύωσιν ἐκλέγεσθαι δεῖ.

Μονίος, καὶ ἀλώπηξ.

Μονίος ἀγρίος ἐπί τινος ἔσως δ' ἐνδρα, τοὺς δ' ὀν-
 τας ἔδηγε. ἀλώπηξ δ' ἐρομένη πρὸς αἰτί-
 αμ, ὅτι μηδ' ἐμιάς προσκ' ἐμύνης ἀνάγκης, τί τὺς δ' ὀν-
 τας δὴ γὰρ, ἔφη, οὐκ ἀλόγως τὸτο ποιῶ, εἰ γὰρ με κίνδυνος
 πρὸς αἰή, οὐκ ἐμ με τῶν καῦτα πρὸς τοὺς δ' ὀν-
 τας ἀκονῶν ἀχολῶς δέησει, ἀλλὰ μᾶλλον ἐτοίμοις οὔσι χεῖρας.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ πρὸς τὸν κίνδυνον παρα-
 σκευάζεσθαι.

Κορυδαλός.

Κορυδαλός εἰς πάγλω ἁλοῦς, θηλώων ἔλεγεμ, οἳ
 μοι τῶν ταλαιπώρων, καὶ δυσίων πῆλυον, οὐ χυ-
 σὸν

uespæ circumcirca eundo aculeis arcere fures.
At agricola ait, sed mihi sunt duo boues, qui ni-
hil promittendo, omnia faciunt. Melius igitur
est illis dare, quàm uobis.

Affabulatio.

Fabula in uiros perniciosos, qui promittūt qui-
dem iuuare, lædunt autem admodum.

Pauo, & monedula.

A Vibus creaturis regem, pauo orabat ut
se ob pulchritudinem eligerent. Eligen-
tibus autē eū omnibus, monedula suscepto ser-
mone, ait, sed si te regnāte aquila nos persequi
aggreda fuerit, quomodo nobis opem ferēs?

Affabulatio.

Fabula significat, principes non modo propter
pulchritudinem, sed & fortitudinem & pruden-
tiam eligi oportere.

Singularis animal, & uulpes.

Singularis agrestis super quadā fidēs arbore
dētes acuebat. Vulpe rogāte causam, quare
nulla proposita necessitate dentes acueret, ait,
nō ab re hoc facio. Nā si me periculū inuaserit,
minime autē me tunc acuendis dentibus occu-
patum esse oportebit, sed potius paratis uti.

Affabulatio.

Fabula significat aduersus periculū præparatū
esse oportere.

Cassita.

Cassita laqueo capta, plorans dicebat, hei
mihi miseræ, & infelici uolucris. Non au-

σὸν ἐνοσθεὶσάμιω ἕνος, οὐκ ἄργυρον, οὐκ ἄλλοῦ ἢ ἡμίω.
κόκκος ἢ σίττι μικρὸς τὸν θάνατόν μοι προὔξενεσεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς διὰ κέρδι εὐτελές, μέγα μῦθος
σαρκύτας κίνδυνον.

Νεβρός.

Νεβρός ποτε πρὸς τὸν ἔλαφον εἶπε, πάτερ, σὺ
καὶ μείζων καὶ ταχύτερος κυῶν πέφυκας. καὶ
κέρzata πρὸς τούτοις ὑπερφυῶ φέρεις πρὸς ἄμωα, τί
δή ποτ' οὐκ οὕτω τούτους φοβῆ; καὶ ἐνθὺ γελῶν εἶπερ.
ἄληθῆ μὲν ταῦτα φῆς τέκνον ἐμὸν οἶδα, ὡς ἐπεδ' ἄμ
κωὸς ὑλακίω ἀκόςσω, αὐτίκα πρὸς φυγίω οὐκ οἶδ' ὅπως
ἐκφέρωμαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοὺς φνσφδφλουε οὐδεμίαν πα
ραίνεσις ρώμνυσιν.

Λαγωοί, καὶ βάτραχοι.

Οι λαγωοί ποτε σιωπεθόντες, τὸν ἑαυτῶν πρὸς
ἀλλήλους ἀπεκλαίοντο βίον, ὡς ἐπισφαλῆς εἶναι
καὶ δφλίαις πλέως, καὶ γὰρ καὶ ὑπ' ἀνθρώπων, ἔκυ
νῶν καὶ ἀετῶν, καὶ ἄλλων πολλῶν ἀναλίσκονται. βέλ
τιον οὐκ εἶναι θανάτῳ ἄπαξ, ἢ διὰ βίον τρέμειν. τούτο τῶν
κυνῶν κερῶσαντες, ὡρμησαν καὶ ταῦτ' εἰς πλὴν λίμνῳ
ὡς εἰς αὐτὴν ἐμπεσόμενοι καὶ ἀποπνιγσόμενοι.
τῶν δὲ καθημερίων κνκλω φησὶ λίμνης βατράχων, ὡς
τὸν τοῦ δρόμου κτύπον ἠσθοντο, εὐδύς εἰς τάντῳ εἰσ
πιδήσαντων, ἢ λαγῶν τις ἀγχινοσθῶ εἶναι δο
κῶν τῶν ἄλλων, ἔφη. σῆτε ἐταῖροι, μηδὲν δφνὸν ἡμᾶς
αὐτοὺς διαπράξασθε. ἦδη ὡς ὄρατε καὶ ἡμῶν ἕτερος

tū surripui cuiuscūq; nō argentū nō aliud quicūq;
preciosū. Granū autē tritici parū, mortis mihi
causa fuit.

Affabulatio.

Fabula in eos, qui ob uile lucrum, magnū sube-
unt periculum.

Hinnulus.

Hinnulus aliquando ceruo ait: Pater tu &
maior, & celerior canibus, & cornua præ-
terea ingentia gestas ad uindictam, cur nam igitur
sic eos times? Et ille ridēs, ait: uera quidem
hæc inquis fili, unum uero scio, quod cum ca-
nis latratum audiuerō, statim ad fugam nescio
quomodo efferor.

Affabulatio.

Fabula significat, natura timidos nulla
admonitione fortificari.

Lepores, & ranæ.

Lepores aliquando in unum profecti, suam
ipforum deplorabāt uitam, quod foret pe-
riculis obnoxia, & timoris plena, quod & ab
hominibus, & canibus, & aquilis, & alijs multis
consumantur. Melius itaq; esse mori semel, cū
toto uitæ tēpore timere. Hoc igitur firmato, im-
petum fecerūt simul in paludem, quasi in eam
insulturi & suffocādi. Sed cū ranæ, quæ circum
paludē sedebāt, cursus strepitu percepto, ilico
in hanc insiluissent, ex leporibus quidā pruden-
tior esse uisus alijs, ait: sistite o focij, nulla re gra-
ui uos ipsos afficite, iā, ut uidetis, & nobis alia
sunt

ὄξισζῶα δ' ἰλόπερα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δ' ἰκλοῖ. ὅτι οἱ δυσυχοῦντες, ὅτι ἐτέρων χείρονα παχόντων παραμυθοῦνται.

Ὀνθ, καὶ ἴωωθ.

ΟΝΘ ἴωωομ ἐμακάρισεμ, ὡς ἀφθόνως τρεφόμενορ μὴ ἐπιμελῶς, αὐτὸς μὴ δ' ἀχνυρῶν ἄλις ἔχωμ, καὶ ταῦτα, πλεῖστα τάλαιπωρῶν. ἔπει δὲ καιρὸς ἐπέση πολέμου, καὶ ὁ στρατιώτης ἐνοπλορ ἀνέβη τὸρ ἴωωομ, πανταχόσε τῶτορ ἐλαύνωμ, καὶ δὴ καὶ μέσορ τῶ πολεμίουμ εἰσῆλασε, ὅ ἴωωομ πληγείς ἐκίτο. ταῦτα ἑωρακῶς ὁ ὄνθ, τὸρ ἴωωομ μεταβαλλόμενθ ἑταλάνιζεμ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δ' ἰκλοῖ, ὅτι οὐ δὴ τοὺς ἄρχοντας καὶ πλοσίους ζηλοῦν, ἀλλὰ δὴ κατ' ἐκείνων φθόνουμ, καὶ τὸρ κίνδυνουμ ἀναλογομενῶς πλὴν πενίαν ἀγαπᾶμ.

Φιλάργυροθ.

ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ τις ἄπασαμ αὐτῶ πλὴν οὐσίαν ὄξαρ γυρισάμενθ, ὅ χρυσοῦν βῶλορ ποιήσας, ἐρτινι τόπω κατώρυξε, συγκατορύξας ἐκεῖ καὶ ψυχλὴν αὐτοῦ καὶ τὸρ νοῦν, καὶ καθ' ἡμέραμ ἐρχόμενθ, αὐτῶ ἐβλεπε, ὅτι δ' ἐργατῶν τις αὐτὸρ παρατηρήσας, καὶ τὸ γεγονόςσ σιωπήσας, ἀνορύξας τὸρ βῶλορ ἀνείλετο. μετὰ δὲ ταῦτα κακίηνθ ἐλθῶν, καὶ κενὸρ τὸρ τόπωμ ἰδῶν, θρῆνῆμ ἤρξατο, καὶ τίλλειμ τὰς τρίχας. τῶτορ δὲ τις ὀλοφυρόμενορ οὕτως ἰδῶν, ὅ πλὴν αἰτίαν πυθόμενος, μὴ οὕτως εἶπεμ ὡς οὐτῶ ἀδύμει. οὐδὲ γὰρ ἔχωμ δὴ χρυσὸμ εἶχεσ. λίθορ οἶν ἀντὶ χρυσοῦ λαβῶν δέεσ, καὶ νόμιζέσοι τὸρ χρυσὸμ εἶναι. πλὴν αὐτὴν γὰρ σοι πληρώσῃ χεῖραμ. ὡς ὄρω γῶ, οὐδ' ὅτε ὁ χρυσοῦς ἡμῶν χεῖσαι ἔσται

sunt animalia timidiora.

Affabulatio.

Fabula significat, miseros grauioribus aliorum
consolari calamitatibus.

Asinus, & equus.

A Sinus equum beatū putabat, q̄ abūdāter
nutriretur & accurate, cū ipse neq̄ palea
rum satis haberet, præsertimq̄ defatigatus. Cū
aut tempus institit belli, & miles armatū ascen-
dit equū, huc illuc ipsum impellēdo, cæterū &
in medios hostes insiluit, & equus uulneratus
iacebat. His uisis, asinus equū mutata sententia
miserū existimabat.

Affabulatio.

Fabula significat, non oportere principes & di-
uites imitari, sed in illos inuidia, & periculo cō-
sideratis, paupertatem amare.

Auarus.

A Varus quidā cum omnia sua bona uen-
didisset, & aureā glebam fecisset, in loco
quodam infodit, unā defosso illic & animo suo
& mente. Atq̄ quotidie eundo, ipsam uidebat.
Id autem ex operis quidam obseruādo cogno-
uit, & refossam glebam abstulit. Post hæc & il-
le profectus, & uacuum locum uidens, lugere
cœpit, & capillos euellere. Hunc cum quidam
uidisset sic plorantem, & causam audiuiisset, ne
sic ait ô tu tristare. Neq̄ enim habēs aurum, ha-
bebas. Lapidē igitur pro auro acceptū recōde,
& puta tibi aurum esse, eūdem enim tibi usum
præstabit. Nā, ut uideo, neq̄ cum aurū erat, ute-
bare,

ἦδ' αὖτε κτήματ'.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐδέ μὴ κτήσις, ἐὰν μὴ ἢ χεῖσις προσῆ.
 χίῳες, καὶ γέρανοι.

ΧΗνες καὶ γέρανοι ἐπὶ ταύτ' ἄλμῶν ἐνέμοντο.
 ἔδ' ἐδ' ἀκροβυτῶν ἐπιφανέντων, οἱ μὲν γέρανοι κ' ἴφοι ὄντες, ταχέως ἀπέπηκσαν. οἱ δὲ χίῳες διὰ τὸ βάρ' ἔσσωμάτων μείναντες, σωελήφθησαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ ἐν ἀλώσει πόλεως, οἱ μὲν ἀκτῆμονες εὐχερῶς φεύγουσι, οἱ δὲ πλῆστοι δ' ἔλθενσι ἀλισκόμυροι.

Χελώνη, καὶ ἀετός.

ΧΕΛΩΝΗ ἀετ' ἐδ' ἔπειτα ἰππασίαν ταντίω διδ' ἄξει. τὸ δὲ παραινῶντος πέρρω τ' ὅτι φιλίφύσεως αὐτῆς εἶναι, ἐκείνη μᾶλλον τῆ δ' ἐρήσει προσέειπε. λαβῶν οὖν ταύτῃ τοῖς ὄνυξι, καὶ εἰς ὑψ' ἀνενεγκῶν, εἴτ' ἀφῆκεν. ἢ δὲ πετρῶν πεσῶσα, σωετρίβη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ ἐν φιλονεικίαις ἔφρονιμωτέρων παρακῶσαντες, ἑαυτοὺς ἐβλάψαν.

Ἰνλλα.

ΥΙΛΛΑ ποτὲ πηδῆσασα, ἐπὶ πόδα ἀνδρῶν ἐκάθεισε. ὁ δὲ τὸν Ἡρακλῆα ἐπὶ συμμαχίαν ἐκάλεσε, ἔδ' ἐκῆθερ' αὐθις ἀφελομύνης σενάξας εἶπε. ὦ Ἡράκλεις, εἰ ἐπὶ φύλλῃ οὐ σωεμάχησας, πῶς ἐπὶ μείζοσι ἀνταγωνισαῖς σωεργήσεις;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, μὴ δ' ἔμ' ἐπὶ τῷ ἐλαχίστῳ τὸ δειῶ δ' εἶθε, ἀλλ' ἐπὶ τῷ ἀναγκαίῳ.

Ελαφος

bare. Affabulatio.

Fabula significat, nihil esse possessionem, nisi usus adfuerit.

Anseres, & grues.

Anseres, & grues in eodē prato pascebantur. Venatoribus autē uisis, grues, quæ essent leues, statim euolauerunt, anseres uero ob onus corporum cum mansissent, capti fuerunt.

Affabulatio.

Fabula significat, & in expugnatione urbis, inopes facile fugere, diuites autem seruire captos.

Testudo, & Aquila.

Testudo orabat aqlā, ut se uolare doceret, Ea autem admonēte procul hoc à natura ipsius esse, ille magis precibus instabat. Accipit igit ipsam unguibus, & in altū sustulit, inde demisit. Hæc aut in petras cecidit, & cōtrita est.

Affabulatio.

Fabula significat, multos, quia in cōtentionibus prudētiores nō audiuerint, se ipsos læsisse.

Pulex.

Pvlex aliquando saltans, uiri pedi inhæsit, hic aut Herculem in auxiliū inuocabat. At hic cū illinc rursus saltasset, suspirādo ait, o Hercules, si cōtra pulicē non auxiliatus es, quomodo contra maiores aduersarios adiuuabis?

Affabulatio.

Fabula significat non oportere in minimis deū rogare, sed in necessarijs.

Cerua

Ελαφθ.

Ελαφθ τὸν ἕτερον πεπρωμένον τῶν ὀφθαλμῶν, ἐπ' ἡϊόνθ ἐνέμετο, ἔμ μὲν ὑγιᾶ τῶν ὀφθαλμῶν πρὸς τὴν ξηρὰν δ' ἰὰ τὴν κωκηγετοῦτας ἔχουσα, ἔμ δὲ λοιπὸν πρὸς θάλατταν, ὅθεν οὐδὲμ ὑπώπηθε. παραπλέου περ δ' ἕνεες, καὶ τότε σοχασάμενοι, αὐτῆς κατετόξεν σαμ. ἢ δ' ἑαυτὴν ὠλοφνέρετο, ὡς ὑφ' ἧς μὲν ἐδεδόικη, μηδὲμ παρῆσα, ἢ μ δ' οὐκ ὤετο κακὸν ἐπάξιμ, ὑπὲρ ταύτης προσέδομλίκ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθθ δηλοῖ, ὅτι πολλάκις ἡμῖν τὰ βλαβερά δοκοῦντα ὠφέλιμα γίνεται, τὰ δ' ὠφέλιμα, βλαβερά.

Ελαφθ, Ἐλέωμ.

Ελαφθ κωκηγὸς φεύγασα, εἰς ἄντρον εἰσέδου, λέου τι δ' ἐκῆ ποριτυχῆσα, ὑπ' αὐτῷ σαωελήφθη, θνήσασα δ' ἔλεγεν, οἴμοι ὅτι ἀνθρώπων φενγασα, τῷ τῷ θηρίωμ ἀγριωτάτῳ περιέπεσον.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθθ δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων μικροῦς κινδύους φεύγοντες, μεγάλῳμ ἐπιφράσασαμ.

Ελαφθ, καὶ ἄμπελος.

Ελαφθ κωκηγὸς φενγασα, ὑπ' ἄμπελῶ ἐκρύβη. παρελθόντων δ' ὀλίγων ἐκείνων, ἢ ἔλαφος τελέως ἤδη λαθῆμ δόξασα, τῷ φθι ἄμπελῶ φύλλων ἐδίφην ἤρξατο. τῶν δὲ σφοδρῶν, οἱ κωκηγοὶ ἐπιστραφέντες, Ἐὐφρ ἢ μ' ἀληθῆς, νομίσαντες ἴζώων ὑπὲρ τοῖς φύλλοις τὴν κρύπτην, βέλεσιμ ἀνεῖλον τὴν ἔλαφθ. ἢ δὲ θνήσασα, τριαῦτ', ἔλεγε, δίκαια πέπονθα, οὐ γὰρ ἐδὲ τὴν σώσασάμ με λυμαίνεσθα.

Ἐπιμύθιον

Cerua.

Cerua altero obcæcata oculo, in littore paſcebatur, ſanum oculum ad terram propter uenatores habens, alterum uero ad mare, unde nihil ſuſpicabatur. Præternauigantes aut quidam, & hoc cõiectantes, ipſam ſagittarunt. Hæc autem ſeipſam lugebat, quòd unde timuerat, nihil paſſa foret: quod non putabat malum allaturum, ab eo proditam.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, sæpe quæ nobis noxia uidentur, utilia fieri; quæ uero utilia, noxia.

Cerua, & Leo.

Cerua uenatores fugiẽs in ſpelũcã ingreſſa eſt, in leonem autẽ ibi cũ incidiffet, ab eo comprehẽſa eſt, moriẽs autẽ dicebat, hei mihi qd homines fugiẽs, in ferarũ immitiffimũ incidi.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, multos homines dum parua fugiunt pericula, in magna incurrere.

Cerua, & uitis.

Cerua uenatores fugiens, ſub uite delituit. Cum præteriffent autẽ parumper illi, cerua prorfus iam latere arbitrata, uitis folia paſci incepit. Illis uero agitatũs, uenatores conuerſi, & quod erat uerum, arbitrati animal aliquod ſub folijs occultari, ſagittis confecerũt ceruam. Hæc autẽ moriens talia dicebat, iuſta paſſa ſum, nõ enim offendere oportebat, quæ me ſeruarat.

Ἐπιμύθιον.

Οἱ μῦθοι δὴλοῖ, ὅτι οἱ ἀδικοῦντες τοὺς εὐργέτας, ὑπὸ θεῶν κολάζονται.

Οἶον, καὶ λέων.

Οὐ ποτὲ ἀλεκτρυὼν σαυεβόσκεν. λέοντες δὲ ἔπελθόντες τῷ ὄνῳ, ὁ ἀλεκτρυὼν ἐφώνησε. καὶ ὁ μὲν λέων, φασὶ γὰρ τὸν τὸν πῦν ἀλεκτρυόντα φωνῶν φοβεῖσθαι, ἐφυγεν. ὁ δὲ ὄντα νομίσας δι' αὐτὸν περὶ φθυγένας, ἐπέδραμεν εὐθύς τῷ λέοντι. ὡς δὲ πόρρω τῆς τοῦ ἐδίωξε, ἔνθα μὴκέτι ἦτο ἀλεκτρυόντα ἐκινεῖτο φωνή, στραφεὶς ὁ λέων κατεθοινήσατο. ὃ ἤθνησκον ἐβόα. ἄθλιος ἐγὼ καὶ ἀνόητος. πολεμιστῶν γὰρ μὴ ὦν γοι νέων, τίντα χάριμεις πόλεμον δεωρηθήτω;

Ἐπιμύθιον.

Οἱ μῦθοι δὴλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ταπεινὰ μύθοις ἐπίτκδες τοῖς ἐχθροῖς ἐπιτίθενται, καὶ οὕτως ὑπὸ ἐκείνων ἀπολλύονται.

Κητωρὸς, καὶ κύων.

Κητωρὸς κύων εἰς φρέαρ κατέπεσε. ὁ δὲ κητωρὸς βυλόμυθος αὐτὸν ἐκῆθερ ἀνενεγκεῖν κατήλθε καὶ αὐτὸς εἰς τὸ φρέαρ. οἰηθεὶς δὲ ὁ κύων, ὡς κατωτέρω μάλλον αὐτὸν πρὸς ἀγέγονε καταδύσαι, τὸν κητωρὸν στραφεὶς ἔδρακεν. ὁ δὲ μετ' ὀδύνης ἐπανιών, δίκαιά φησι πέπονθα. τί δήποτε γὰρ τὸν αὐτόχρησιν σῶσαι ἐπέδρασα;

Ἐπιμύθιον.

Οἱ μῦθοι πρὸς ἀδίκους, καὶ ἀχαρίστους.

Σῦς, καὶ κύων.

Σὺς καὶ κύων ἀλλήλοισι διελοιδόρουσιν, ὅτι ἢ μὴ σῦς ὡμνε καὶ ἢ κύων ἀφροδίτης ἢ μὴ τῶν ὀδόντων ἀναρρήξαι

Affabulatio.

Fabula significat, qui iniuria benefactores afficiunt, à deo puniri.

Asinus, & leo.

CUm asino gallus aliquñ pascebatur. Leone autē aggresso asinū, gallus exclamauit, & leo (aiūt enī hūc galli uocē timere) fugit. At asinus ratus ppter se fugere, aggressus est statim leonē. Vt uero procul hunc persecutus est, quō non amplius galli perueniebat uox, conuersus leo deuorauit. Hic uero moriens clamabat, me miserū & demētem. Ex pugnacibus enim non natus parētibus, cuius gratia in aciem irruis?

Affabulatio.

Fabula significat, plerosq; homines, inimicos, qui se de industria humiliarunt, aggredi, atque ita ab illis occidi.

Olitor, & canis.

Olitoris canis in puteum decidit, olitor autē ipsum illinc extracturus, descēdit & ipse in puteum. Ratus autē canis accessisse ut se inferius magis obrueret, olitorē uersus momordit. Hic autē cū dolore reuersus, iusta, inquit, patior. Nam cur unq; sui interfectore seruare studuis?

Affabulatio.

Fabula in iniustos, & ingratos.

Sus, & canis.

Sus & canis mutuo cōuiciabātur. Et sus iurabat per Venerem, proculdubio dentil us

ἀναξήξην πῶν κῶα. ἢ δὲ κύων πρὸς ταῦτα εἰρωνικῶς εἶ-
 πε. καλῶς ἦν τ' ἀφροδίτης ἡμῖν ὀμνύεις. δῆλοίς γὰρ ὑπὲρ
 αὐτῆς ὄνι μάλισα φιλεῖσθαι. ἢ τὸν πῶν σῶν ἀκαθάρτων
 σαρκῶν γενόμενον, οὐδ' ὄλωε εἰς ἱερὸν προσίεται.
 καὶ ἡ σῦς, διὰ τῆτο μὲν οὐ μᾶλλον δὴλκ ὄξιν ἢ θεὸς
 εἰργασά με. ὅμ γὰρ κτείναντα, ἢ ἄλλως λυμαινόμε-
 νομ παντάπασιν ἀποσρέφεται. σὺ μὲν τοι κακῶς ὄξεις
 καὶ ζῶσα ἢ τεθνηκῆα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δῆλοῖ, ὄνι οἱ φρόνιμοι πῶν ρητόρων, τὰ ὑπὲρ
 τῶν ἐχθρῶν ὀνειδέη, εὐμεθόδως εἰς ἔπαινον μεταχρη-
 ματίζουσι.

χε, καὶ κύων.

ΥΣ, καὶ κύων πρὸς εὐτοκίαν ἤριζον. ἔφη δ' ἡ κύων εὐ-
 τοκῶν εἶναι μάλισα πάντων τῶν πεζῶν. ἢ ἡ σῦς
 ὑποτυχῆσα πρὸς ταῦτά φησι. ἀλλ' ὅταν τῆτο λέγῃς,
 ἴδι ὄνι καὶ τυφλοὺς τοὺς σαυτῆς σκύλακας τίκτεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δῆλοῖ, ὄνι οὐκ ἐν τῷ τάχει τὰ πιάγματα,
 ἀλλ' ἐν τῇ τελειότητι κρίνεται.

Ὁφις, καὶ καρκῖν.

Οφις καρκῖνῶ σαρδιητᾶτο, ἔταιρείαμ πρὸς αὐτὸν
 ποικσάμνυθ. ὁ μὲν οὐκ καρκῖνθ ἀπλοῦς ὦν
 τὸν πρόπομ, μεταβαλέσθ κακῆνον παρήνθ φθι πανθε-
 γίας. ὁ δὲ οὐδέλιου ἑαυτὸν παρῆχε πρὸ μῦνον, ἔπι-
 τηρίσας δ' ὁ καρκῖνθ αὐτὸν ὑπνοῦντα, ἢ ὅσομ
 οἶόν τε πῖέσας, φονεύει. τοῦ δ' ὄφεως μετὰ θάνατομ
 ἐκταθέντθ, ἐκθῖνθ εἶπεμ. οὕτως ἔδθ ἢ πρόθεμ
 εὐθιῶν ἢ ἀπλῶν εἶναι. οὐ δὲ γὰρ ἄμ ταύτῳ πῶν
 δίκλω

discissurum canem, canis uero ad hæc dissimulanter dixit, bene per Venerem nobis iuras. Significas enim ab ipsa uehemēter amari, quæ impuras tuas carnes degustātem, nullo pacto in sacellum admittit. Et sus, propter hoc igitur magis præ se fert dea amare me. Nam occidētem, aut alio quouis modo lædentem omnino auersatur. Tu tamen male oles & uiua & mortua.

Affabulatio.

Fabula significat, prudentes oratores, quæ ab inimicis obijciuntur, artificiose in laudem conuertere.

Sus, & canis.

Sus & canis de fœcūditate certabant, dixit aut canis, fœcūda esse maxime pedestrium omnium. Et sus occurrēs ad hæc, inquit, sed cū hæc dicis, scito & cæcos tuos te catulos parere.

Affabulatio.

Fabula significat, non in celeritate res, sed in perfectione iudicari.

Serpens, & cancer.

Serpens unā cum cancro uiuebat, inita cum eo societate. Itaque cancer simplex moribus, ut & ille mutaret admonebat astutiā. Hic autem minime obediebat. Cum obseruasset igitur cancer ipsum dormientem, & pro uiribus compressisset, occidit. At serpente post mortem extenso, ille ait: sic oportebat antehac rectum & simplicem esse. Neque enim hanc

δίκην ἔδωκε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς φίλοις σὺν δόλῳ προσίεντες, αὐτοὶ μᾶλλον βλάπτονται.

Ποιμῶν, καὶ λύκῳ.

Ποιμῶν νεογνὸν λύκος σκνύμνον εὐρώμ, καὶ ἀνελοῖ μῦθος, σὺν τοῖς κυσίμ ἔτρεφεμ. ἐπὶ δ' ἠυξιώδης, εἴποτε λύκῳ πρόβατον ἤρπασε, μετὰ τῶν κυῶν καὶ αὐτὸς ἐδίωκε. τῶν δὲ κυῶν ἔειπ' ὅτε μὴ δωαμνύωμ καταλαβῆμ τὸν λύκον, καὶ διὰ ταῦτα ὑποστυφόντων, ἐκείνῳ ἠκολούθη, μέχρις ἂν τῶτον καταλαβῶμ, οἷα δὲ λύκῳ συμμετάχρηθι δήρας, εἶτα ὑπέστρεφεμ, εἰ δὲ μὴ λύκῳ ἔξωθεν ἄρπασε πρόβατον, αὐτὸς λάθρα θύωμ, ἅμα τοῖς κυσίμ ἐθοινεῖτο, ἕως ὃ ποιμῶν σοχασάμεν ἔσται, καὶ σωεῖς δὲ δρώμενον, εἰς δένδρον αὐτὸν ἀναρτήσας ἀπέκτενεμ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι φύσις πονηρὰ χηρὸν ἦν οὐ πρέφει.

Λέωμ, καὶ λύκῳ.

Λέωμ γηράσας, ἐνόση κατακεκλιμῶν ἐν ἄνθρωπῳ παρῆσας δ' ἐπισκεψόμενα τὸν βασιλέα πλὴν ἀλώπεκῳ, τᾶλλα τῶν ζώων. ὁ τοίνυν λύκῳ λαβόμενῳ εὐκαιρίας, κατηγόρη παρὰ τοῦ λέοντι φιλῶν ἀλώπεκος, ἅ τε δὲ παρ' οὐδὲμ τιθεμένης τὸν πάντων αὐτῶν κρατοῦντα, καὶ διὰ ταῦτα μὴ δ' εἰς ἐπίσκεψιν ἀειγμῶν. ἐν τούτῳ δὲ παρῶν καὶ ἡ ἀλώπεξ, ὅτι τῶν τελευταίων ἠεροάσατο τὸν λύκον ῥημάτων, ὃ μὲν οὖν λέωμ κατ' αὐτῆς ἐβρυχᾶτο. ἡ δ' ἀπολογία καιρὸν αἰτήσασα, καὶ τίς ἔφη τῶν σωελθόντων τούτων ὠφέλησεμ

pœnam dedisses. Affabulatio.

Fabula significat, qui cum dolo amicos adeunt, ipsos offendi potius.

Pastor, & lupus.

Pastor nuper natum lupi catulum reperit, ac sustulit, unaque cum canibus nutriuit. At cum adoleuisset, si quando lupus ouem rapuisset, cum canibus & ipse persequeretur. Cum canes uero aliquando non possent assequi lupo, atque ideo reuenteretur, ille sequebatur, ut cum ipsum assecutus esset, ut lupus, particeps foret uenationis, inde redibat. Sin autem lupus extra non rapuisset ouem, ipse clam occidens, una cum canibus comedebat, donec pastor cum coniecisset & intellexisset rem, de arbore ipsum suspendit, & occidit.

Affabulatio.

Fabula significat, naturam prauam bonos mores non nutrire.

Leo, & lupus.

Leo cum consenuisset, ægrotabat iacens inantro, accesserunt autem uisitatura regem, præter uulpem, cætera animalia. Lupus igitur capta occasione accusabat apud leonem uulpem, quasi nihil facientem suum omnium dominum, & propterea neque ad uisitationem profectam. Interim affuit & uulpes, & ultima audiuit lupi uerba. Leo igitur contra eam infremuit, sed defensionis tempore petito, & quis, inquit, eorum, qui conuenerunt, tantum

ὠφέλησεν, ὅσομ' ἐγὼ πανταχόσε πρηνοσήσασα, καὶ θεράπειάμ ὑπὲρ σὺ παρ' ἰατρῶν ζητήσασα, καὶ μαδῶσα; τῷ δὲ λέοντι εὐδύς πλὴν θοραπείαμ εἰπέμ κελεύσασα, ἐκείνη φησίμ, εἰ λύκομ ζῶντα ἐκδείξας, πλὴν αὐτῶ δ' ὄραμ θερμὴν ἀμφιέση. κἢ ἴ λυκοσ κημλύσ, ἢ ἀλώπικη γελώσα εἶπε, οὕτως οὐ χεῖρ ἐμ δευπότῳ πρὸς δυσμύδαμ κενεῖμ, ἀλλὰ πρὸς εὐμύδαμ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ καθ' ἐκάστῳ μηχανώμενος, καθ' ἑαυτῶ πλὴν πάγῳ περιτρέψῃ.

Γωῆ

Γινῆτις ἄνδρα μέθυσομ εἶχε. τῷ δὲ πάθος αὐτῶ ἀπαλλάξαι θέλῳσα, τοῖόν δ' ἐτι σομίζεταμ. κεναρωμύσομ γὰρ αὐτὸμ ὑπὲρ φιλι μέθυσοσ παρατηρήσασα, ἔνεκεν δ' ἰκλῳ ἀναιδοκτοαῦτα, ἐπ' ὤμωμ ἄρασα, ἐπὶ δ' πολυάνδρισιομ ἀπενεγκῶσα κατέθετο κἢ ἀπῆλθεμ. ἠνίκα δ' αὐτῶμ ἦδη ἀνανήψῃμ ἐσοχάσατο, προσελθῶσα πλὴν θύραμ ἐκοπήε τῷ πολυανδρίσ. ἐκείνοσ δὲ φήσαντο, τίσ ὁ πλὴν θύραμ κόπηωμ; ἢ γωῆ ἀπεκρίνατο, ὁ τοῖσ νεκροῖσ τὰ σιτία κομίζωμ, ἐγὼ πάρῃμ. κακῆντο, μή μοι φαγῆμ, ἀλλὰ πιῆμ ὧ βέλῳσε μάλλον προσένεγκε. λυπῆσ γὰρ με βρώσεωσ, ἀλλὰ μὴ πόσεωσ μνημονένωμ. ἢ δὲ δ' εἶπῃτο πατάξασα. οἱμοι τῆ δυσλύω φησίμ. οὐ δὲ γὰρ οὐ δὲ σοφισαμλύκ ὤνησα. σὺ γὰρ ἄνδρ οὐ μόνομ οὐκ ἐπαίδεύθησ, ἀλλὰ ἔχειρωμ σαυτῶ γέγονασ, εἰσ ἔξιμ σοι κατασάντο τῷ πάθος.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ. ὅτι οὐ δ' εἶ ταῦσ κακαῖσ πράξιμ ἐγχομίζῃμ. ἐσι γὰρ ὅτε ἔμ μὴ θέλοντι τῷ ἀνδρῶπῳ τὸ

profuit, quātū ego, quę in omnē partē circuiui,
& medicamentū pro te à medico quæsiui, & di-
dici: Cū autē leo statim, ut medicamentū dice-
ret, imperasset, illa inquit, si lupo uiuente exco-
riato, ipsius calidā pellē indueris. Et lupo iacen-
te, uulpes ridēs, ait, sic nō oportet dominum ad
maleuolentiā mouere, sed ad beneuolentiam.

Affabulatio.

Fabula significat, eū qui quotidie machinatur,
in seipsum laqueum uertere.

Mulier.

Mulier quædā uirū ebriū habebat, ipsum
aūt à morbo liberatura, tale qd cōmenta
est. Aggrauatū enim ipsum ab ebrietate cū ob-
seruasset, & mortui instar insensatum, in hume-
ros eleuatū, in sepulchretū allatum deposuit, &
abiuit. Cū uero ipsū iā sobriū esse cōiectata est,
profecta ianuā pulsauit sepulchreti, ille autē cū
diceret, quis est, qui pulsauit ianuam? Vxor re-
spōdit, mortuis cibaria ferēs ego adsum. Et ille:
non mihi comesse, sed bibere o optime potius
affer, tristificas enim me, cum cibi, nō potus me
ministrasti. Hæc aūt pectus plāgēdo, hei mihi mise-
ræ, inquit, nā neq; astu profui: tu enī uir nō solū
non emendatus es, sed peior quoq; te ipso eua-
sisti, in habitum tibi deductus est morbus.

Affabulatio.

Fabula significat nō oportere malis actibus im-
morari: nam & nolētem quandoq; hominem,

τὸ ἔθῳ ἐπιτίθεται.

ΚΥΚΝῸΣ.

ΑΝῆρ εὐπορῶν χλῶά τε ἅμα καὶ κύκνον ἔτρεφε.
οὐκ ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς μύθοι, τὸν μὲν γὰρ, ὡδῆς.
τὸν δὲ, τραπέζης ἔνεκεν. ἐπεὶ δὲ ἔδῃ τὸν χλῶα παθεῖν
ἐφ' οἷς ἐξέφετο, νύξ μὲν ἦν, καὶ διαγινώσκῃ ὁ καιρὸς
οὐκ ἀφῆκεν ἑκάτερον. ὁ δὲ κύκνῳ ἀντὶ τοῦ χλῶος ἀπα-
χθεῖς, ἄδῃ τι μέλῳ θανάτῳ προοίμιον. καὶ τῆ μὲν
ὡδῆ μινύψ πλὴν φύσιν, πλὴν δὲ τελευτῶν διαφενγεί-
ναι μέλῃ

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθῳ δῆλοῖ, ὅτι πολλάκις ἢ μουσικῆ, τελευτῆς ἀνα-
βολῶν ἀποργάζεται.

Αἰθίοψ.

ΑΙθίοψά τις ὠνήσατο, τοῖσδε αὐτῷ τὸ χθῶμα εἶναι
δοκῶν ἀμελείᾳ τῇ πρότερον ἔχοντῳ, καὶ πα-
ραλαβῶν οἴκαδ' ε, πάντα μὲν αὐτῷ προσῆγε τὰ ρύμα-
τα, πᾶσι δὲ λυτροῖς ἐπέφρατο καθαίρειν. καὶ δὲ μὲν
χθῶμα μεταβαλεῖν οὐκ εἶχε, νοσῆν δὲ τὸ πονεῖν πα-
ρεσκεύασεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθῳ δῆλοῖ, ὅτι μλύσιν αἱ φύσεις, ὡς προῦλθον
πλὴν ἀρχῶν.

Χελιδῶν, καὶ κορώνη.

ΧΕΛΙΔῶν, καὶ κορώνη πορὶ κάλλος ἐφιλονείκου.
ὑποτυχῶσα δὲ ἢ κορώνη, πρὸς αὐτὴν εἶπερ, ἀλ-
λὰ τὸ μὲν σὸν κάλλῳ πλὴν ἐαρινῶν ὥρα μ' ἀνδρῶν,
δὲ δ' ἐμὸν σῶμα καὶ χθμῶνι παρατείνεται.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθῳ

consuetudo inuadit.

Cycnus.

Vir diues anseremq; simul & cycnum nutri-
 ebat, nō ad eadem tamen, sed alterum
 cantus, alterū mēse gratia. Cum autē oporteret
 anserē pati ea, quorū causa nutrebat, nox erat,
 ac discernere tēpus nō permisit utrūq;. Cycnus
 autē pro anserē abductus, cātat cantū quēdam,
 mortis exordium, & cantu significat naturam,
 mortem uero effugit suauitate canendi.

Affabulatio.

Fabula significat, sæpe Musicen dif-
 ferre mortem.

Aethiops.

AEthiopem quidā emit, talem ei colorem
 inesse ratus negligētia eius, qui prius ha-
 buit. Ac assumpto in domū, omnes ei adhibuit
 abstersiones. Omnibus lauacris tētauit munda-
 re, & colorem quidem transmutare nō potuit,
 sed morbum dolor parauit.

Affabulatio.

Fabula significat, manere naturas, ut à prin-
 cipio prouenerunt.

Hirundo, & cornix.

Hirundo & cornix de pulchritudine cōten-
 debant. Respōdens autē cornix ei, dixit:
 sed tua pulchritudo uerno tēpore floret, meum
 uero corpus etiam hyeme durat.

Affabulatio.

Fabula

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἡ παράτασις τοῦ σώματος, εὐπρεπείας κρείττων ἐστί.

Βόταλις.

Βούταλις ἀπὸ Ἰνθουρίδος ἐκρέματο. νυκτερίς δὲ προσελθῶσα, ἐπαυθάνει πρὸς αἰτίαν, δι' ἣν ἡμέρας μὴ ἡσυχάζει, νύκτωρ δὲ ἀδία. φησὶ δὲ, μὴ μάτῳ τῆς ποιῆς λεγέσθης, ἡμέρας γάρ ποτε ἀδία σωελήφθη, διὰ τὸ ἀπ' ἐκείνου ἐσωφρονίσθη, ἡ νυκτερίς εἶπερ. ἀλλ' οὐκ ἔστι σε φυλάττειν αἰδῶν, ὅτε μηδὲν ὄφελος, ἀλλὰ πῆμα, ἢ συλληφθῆναι.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐπὶ τοῖς ἀτυχήμασι μὴ ἀνόνκεται ἡ μετάνοια.

Χοχλία.

Γεωργὸς πᾶσι ὄπῃα χοχλίας. ἀκῶσας δὲ αὐτῶν ζῴων ζόντων, ἔφη. ὦ κάκισα ζῶα, τῶν οἰκῶν ὑμῶν ἐμπεπραμνύω, αὐτοὶ ἀδέτε;

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶν τὸ παρά καιρὸν δρώμενον ἐπονείδισον.

Γαυή, Ἐθροάπαινα.

Γαυὴ χήρα φιλοργὸς θροαπαινίδας ἔχουσα, ταῦτας εἰώθη νυκτὸς ἐγείρειν ἐπὶ τὰ ἔργα πρὸς τὰς πρὸς ἀλεκτρυόνων ὥδας. αἱ δὲ, συνεχῶς τῶν πόνων ταιπωροδύμναι, ἔγνωσαν δέμῳ ἐπὶ φησὶ οἰκίας ἀπικτῆναι ἀλεκτρυόνα, ὡς ἐκείνου νύκτωρ δὲ ξανισάντος πρὸς δέσποινα, σωέβη δ' αὐταῖς τὸ διαπραξαμνύαι, χαλεπωτέροις περιπεσῆναι τοῖς δέμοις. ἡ γὰρ δεσπότης ἀγνοῶσα πρὸς τῶν ἀλεκτρυόνων ὥσιν ἐννυχώτορον ταῦτας

Fabula significat durationem corporis, decore meliorem esse.

Butalis.

BUtalís à fenestra quadã pendeat, uesper-tilio autẽ profecta rogauit causam, quare die silet, nocte canit. Cum autẽ id ea non incassum hoc facere dixisset, nam die canendo olim capta fuerat, & propterea ex illo prudẽs euasit, uespertilio ait, sed non nunc te cauere oportet, cum nulla utilitas, sed ante q̃ capereris.

Affabulatio.

Fabula significat, in infortunijs inutilem esse poenitentiam.

Cochleæ.

RUSTICI filius assabat cochleas. Cũ autẽ au-
diret eas stridentes, ait: o pessimæ animantes domibus uestris incensis uos canitis.

Affabulatio.

Fabula significat omne intempestiue factum, uituperabile.

Mulier, & ancillæ.

MULIER uidua operosa ancillas habens, has solebat noctu excitare ad opera ad gal-
lorum cantus. His uero assidue defatigatis labore uisum est oportere domesticum occidere gallum, tanquam illum qui noctu excitaret heram. Euenit autem ipsis, hoc facto, ut in gra-
uiora inciderent mala. Nam hera ignorans gal-
lorum horam, temporius

ταύτας ἀνίσκη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὲ κλοῖ, ὅτι πολλοῖς ἀνθρώποις τὰ βυλεύματα, κακῶν αἰτία γίνεται.

Γυνὴ μάγῳ.

ΓΥΝὴ μάγῳ δειῶν μλιμάτων ἀπρησώσιασμοῦς ἐπαγγελιομνῆ, πολλὰ δ' ἰετέλη ποιῆσα, καὶ κέρδιον ἐντεῦθεν ἔχουσα. γραφάμνοι δέ ἕνεα αὐτῷ ἀσεβείας, εἴλομ'. καὶ καταδικασθεῖσα ἀπῆγον εἰς θάνατον. ἰδὼν δέ τις ἀπαγομνῆ αὐτῷ ἔφη. ἢ τὰς τῶν θεῶν ὀργὰς ἀποξέψῃ ἐπαγγελιομνῆ, πῶς οὐδὲ ἀνθρώπων βυλῶν μεταψῆσαι ἠδυσήθης;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὲ κλοῖ, ὅτι πολλοὶ μεγάλα ἐπαγγέλλοντες μὴ δὲ μικά ρποιῆσαι δυνάμνοι.

Γαλῆ.

ΓΑΛῆ εἰς ἐργασήριον εἰσελθῶσα χαλκῆως, πλὴν ἐκῆ κημνῆ πωριέλχε ρίνω. ξυομνῆς ἡ φησι γλώττης, αἷμα πολὺ ἐφέρειτο. ἢ δὲ ἠδέτο, νομίζουσα τι τοῦ σιδῆρος ἀφαιρῆ, ἄχθεις οὐ παντελῶς πᾶσαρ πλὴν γλῶσσαν ἀνήλωσεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς ἐν φιλονεικίαις ἑαυτοὺς βλάπτοντας.

Γεωργός.

ΓΕΩΡΓΟΣ τις σκάπῳ, χρυσίῳ πρῆιέτυχε. καθ' ἑκάστην οὖν πλὴν γλῶσσαν ὡς ὑπ' αὐτῆς εὐεργετικεῖς ἔσειφε. ἔπειτα δὲ ἡ τύχη ἐπισᾶσα, φησίμ. ὦ σὺτῳ, τί τῆ γῆ τὰ ἐμὰ δῶρα προσανατίθης, ἄπορ ἐγώ σοι δέδωκα, πλυστίσαι σε βυλομνῆ; εἰ γὰρ ὁ καιρὸς μεταβάλοι,

καὶ

eas excitabat.

Affabulatio.

Fabula significat plerisque hominibus consilia esse malorum causas.

Mulier uenefica.

Mulier uenefica diuinarū irarū propulsiones promittēs, multa facere p̄seuerabat, & lucrū inde facere, quidā igitur accusauerunt eam impietatis, & cōuicerūt, & damnatā ducebant ad mortē. Vidēs autē quidā eam duci, ait: tu, quæ deorū iras auertere p̄mittebas, quomō neq; hominum consilium mutare potuisti?

Affabulatio.

Fabula significat, multos magna promittētes, ne parua quidem facere posse.

Mustela.

Mustela in officinam ingressa ferrarij, ibi iacentem circumlambebat limam. Rasa igit̄ lingua, sanguis multus ferebatur. Hæc aut̄ lætabatur, rata ex ferro aliquid auferre, donec penitus totam linguam absumpsit.

Affabulatio.

Fabula in eos, qui in contētionibus se ipsos offendunt.

Agricola.

Agricola quidā fodiēdo aurū reperit, quotidie igitur terrā, ut ab ea beneficio affectus, coronabat. Huic aut̄ Fortuna adstās, inq̄t, heus tu, cur terræ mea munera attribuis, quæ ego tibi dedi ditatura te; nā si tēpus immutē,

&

καὶ πρὸς ἑτέρας χήρας τὸ τό σοι τὸ χρυσίον ἔλθοι, οἷδ' ὄρε
 τλιωκαῦτά με πῶ τνχλω μέμψη.

Ἐπιμύθιον.

Ο' μῦθος δηλοῖ, ὅτι χρὴ τὸν εὐργέτην ἐπιγινώσκην, καὶ
 τότε χάριτας ἀποδιδόναι.

Ωδοιπόροι.

Διοῦνές κ' ἴταυτὸν ὄδοιπόρου. καὶ θατέρω πέ-
 λεκῶν εὐρόντος, ἄτερος δὲ μὴ εὐρὸν πρὸν αὐτὸν μὴ
 λέγειν εὐρηκα, ἀλλ' εὐρήκα μὲν. μετὰ μικρὸν δ' ἐπελθόν-
 των αὐτοῖς πῶ δ' ἄν πέλεκῶν ἀποβεβληκότων, ὃ ἔχωμ
 αὐτὸν διωκόμεν, πρὸς τὸν μὴ εὐρόντα σωδοιπόρου
 ἔλεγεμ, ἀπολώλα μὲν. ὃ δ' εἶπεμ, ἀπόλωλα λέγε, οὐκ
 ἀπολώλα μὲν, καὶ γὰρ ἢ ὅτε τὸν πέλεκῶν εὐρεσ, εὐρηκα
 ἔλεγεσ, οὐχ εὐρήκα μὲν.

Ἐπιμύθιον.

Ο' μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ μὴ μεταλαμβάνοντες τὴν εὐτυχη-
 μάτων, οὐδ' ἐν ταῖς συμφοραῖς βεβαιοί εἰσι φίλοι.

Βάτραχοι.

Διο βάτραχοι ἀλλήλοισ ἐγφτυίωμ. ἐνέμοντο δὲ, ὃ
 μὲν εἰς ἐν βαθεῖα καὶ πόρρω ἐν ὁδῷ λίμνη. ὃ δὲ,
 ἐν ὁδῷ, μικρὸν ὕδωρ ἔχωμ. Ἐδὴ τ' ἐν τῇ λίμνῃ θατέρω
 παραινουῦντ' πρὸς αὐτὸν μεταβῆναι, ὡς ἂν ἀσφαλε-
 σέρας διαίτης μεταλάβη, ἐκφνίθ' οὐκ ἐπείθετο, λέγων
 δύτα ποσάσως ἔχην ἐν τῷ τόπῳ σωκθείας. ἕως οὗ συ-
 νέβη ἄμαζαμ παρελθῆσαμ αὐτὸν σωθλάσαι.

Ἐπιμύθιον.

Ο' μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τοῖς φαν-
 τοῖς ἐπιχρῆζοντες, φθάνουσιν ἀπολλύμενοι πρὶν ἐπὶ τὸ
 βέλιον ἄσπασαι.

Μελιπλεγός.

& in alias manus hoc tuum aurum eat, scio te tunc me Fortunam accusaturum.

Affabulatio.

Fabula significat, oportere benefactorem cognoscere, atq; huic gratiam referre.

Viatores.

DVo quidā unā itinerabantur, & cum alter securim reperisset, alter, qui nō inuenit, ad monebat ipsum, ne diceret inueni, sed inuenimus. Sed paulo post cū aggredērētur ipsos, qui securim perdiderāt, habēs ipsam, psequētibus illis, ad eū, qui unā itinerabat, dicebat, perijm? Hic aut ait, perij dic, nō perijmus. Etenī & tūc, cū securi inuenisti, inueni dixisti, nō inuenim?

Affabulatio.

Fabula significat, q nō fuerūt participes felicitatū, neq; in calamitatibus firmos esse amicos.

Ranæ.

DVæ ranæ uicinæ sibi erāt. Pascebātur aut altera in profundo, & pcul à uia stagno, altera in uia parū aquæ habēs. Verū, cū quæ in stagno, alterā admoneret, ut ad se migraret, ut tutiore cibo fruerēt, illa nō paruit, dicens firmissima teneri huiusce loci consuetudine, quousq; obtigit currū prætereuntē ipsam cōfringere.

Affabulatio.

Fabula significat, homines quoque praua aggredientes citius mori, quam mutantur in melius.

Μελιπυργός.

ΕΙς μελιπυργεῖόν τις εἰσελθὼν, τῶν κεκτημῶν ἀ-
 πόντησεν, ὃ κηρίον ἀφείλετο. ὁ δὲ, ἐπανελθὼν, ἐπέ-
 δὴ τὰς κυφέλας εἶδεν ἐρήμους, εἰσηκὴ δὲ κατ' αὐτὰς διδρῶν
 νόμῳ. αἱ δὲ μέλισσαι ἀπ' ἐπινομῆς ἐπανήκυσσαι, ὡς
 κατέλαβον αὐτὸν, τοῖς κέντροις ἔπαιον, καὶ τὰ χεῖρῖνα
 διετίθειον. ὁ δὲ πρὸς αὐτὰς, κάκισα ζῶα, τὸν μὲν κλέψαν-
 τὰ ὑμῶν τὰ κηρία ἀδῶν ἀφήκατε, ἐμὲ δὲ τὸν ἐπιμελῶ-
 μνον ὑμῶν πλήθητε;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω τῶν ἀνθρώπων ἄνευ, δι' ἀγνοί-
 ας τοὺς ἐχθροὺς μὴ φυλαττόμενοι, τοὺς φίλους ὡς ἐπι-
 βόλους ἀπωθοῦνται.

Ἀλκυών.

Αλκυὼν ὄρνις ὅτι φιλέρημῳ, αἰὲτ' ἡ θαλάτῃ δια-
 τωμένη, ταύτῃ λέγεται τὰς τῶν ἀνθρώπων θή-
 ρας φυλαττόμενη, ἐν σκοπέλοις παραθαλάτῃσι νεοτι-
 τοποιεῖσθαι. καὶ δὴ ποτε τικτὴν μέλλουσα, ἐνεοτοποιή-
 σατο. δὲ ἐλθούσης δέωπε αὐτῆς εἰς νομὸν, σωέβη πλὴν
 θάλασσαν ὑπὲρ λάβρα κυματῶσα πνεύματῳ, ὑπὲρ
 θύων ἐπι καλίᾳ, καὶ ταντῷ ἐπικλύσασαν, τοὺς νεοτι-
 τοὺς διαφθεῖραι. ἡ δὲ ἐπανελθούσα ἐγνώσατο πρᾶχθῆναι,
 εἶπε. δὲ γλαῖα ἔγωγε, ἦτις πλὴν γλῶσσο ὡς ἐπίβουλον φυ-
 λαττόμενη, ἐπὶ ταύτῃ κατέφυγον, ἢ μοι πολλῶν γέ-
 γονεμ' ἀπιστοτέρη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων ἔνιοι τοὺς ἐχ-
 θροὺς φυλαττόμενοι, λανθάνουσι πολλῶν χαλεποτέρους
 τῶν ἐχθρῶν φίλοις ἐμπίπτοντες.

Apiarius.

IN mellarium ingressus quidā domino absente, fauū abstulit. Hic autē reuersus, ut alueolos uidit inanes, stādo quod in his erat, perscrutabatur. Apes autē è pastu redeuntēs, ut deprehenderunt ipsum, aculeis percutiebant, pessimeq; tractabant. Hic autē ad eas, o pessimæ animantes furatum uestros fauos illæsum dimisit, me uero satagentem uestri percutitis?

Affabulatio.

Fabula significat, sic hominum quosdam ob ignorantiam inimicos non cauere, amicos autem ut insidiatores repellere.

Alcedo.

ALcedo auis est solitaria, semper in mari uitam degens. Hanc dicitur, hominum uenationes cauentem, in scopulis maritimis nidificare, cæterum aliquando paritura, pullos fecit. Egressa autem ea ad pabulum, euenit mare à uehementi concitatum uento, eleuari supra nidum. Atque hoc submerso, pullos perdere. Hæc uero reuersa, re cognita, ait, me miseram quæ terram ut insidiatricem cauēs, ad hoc confugi, quod mihi longe est infidius.

Affabulatio.

Fabula significat, homines etiam quosdam ab inimicis cauendo, ignaros in multo grauiores inimicis amicos incidere.

Αλιεύς.

Αλιεύς ἔμυεν ἐν ποταμῷ ἠλίθνευ. διατείνας δὲ τὰ δίκτυα, καὶ τὸ ρεῦμα περιλαβὼν ἑκατέρωθεν, καλωδίῳ προσδήσας λίθον, τὸ ὕδωρ ἔτυπεν, ὥπως οἱ ἰχθύες φεύγοντες, ἀπαρφυλάκτως τῆς βρόχου ἐμπίσωσι. ἦ δὲ πρὶ τὸν τόπον οἰκοῦντων τις δεασάμενος τὴν προοῦντα, ἐμέμφετο ὡς τὸν ποταμὸν θολοῦντα καὶ διψῶν ὕδωρ μὴ συγχωροῦντα πίνειν. καὶ ὅς ἀπεκρίνατο, ἀλλ' μὴ οὕτως ὁ ποταμὸς ταράττεται, ἐμὲ δὲ ἴσχυρι μώπροντα ἀποθανεῖν.

Ἐπιμύθιον.

Οἱ μῦθοι δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν πάλεων οἱ δημάγωγοι, τότε μάλιστα ἐργάζονται, ὅταν τὰς πατρίδας εἰς εἰρήνην πρὶάγωσι.

Πίδηκος, καὶ Δελφίς.

Εθὺς οὐκ ἔστι τοῖς πλέεσι μελιτῶνα κωίδια καὶ πιδήκους ἐπάγειν πρὸς παραμυθίαν τοῦ πλῆθους, πλέων τις εἶχε σὺν ἑαυτῷ καὶ πίδηκον. γενομένου δὲ αὐτῶν ἡτῆρ' ἄσπαστον τὸ ἐπὶ ἀπικῆς ἀκρωτήριον, χερσὶ βασιλεῦσιν σφωδρὸν σωέβη γενέσθαι. ἐπὶ δὲ νεῶς πορευθεὶς πείσθη, καὶ πάντων διακολυμβώντων, ἐνήχετο καὶ ὁ πίδηκος. Δελφίς δὲ τις αὐτὸν δεασάμενος, καὶ ἀνδρωπορὸν εἶναι ὑπολαβὼν, ἀπελθὼν ἀνήχε διακομίτην ἐπὶ τὴν χέρσον. ὡς δὲ ἡτῆρ' αὐτὸν πρὸς αἰῶν ἐγγύετο τὸ πρὸς ἀθλωαίω ἐπίνοον, ἐπυθάνετο τοῦ πιδήκου, εἰ τὸ γὰρ ὄξει ἀθλωαῖον. τὸ δὲ εἰπὸντος, καὶ λαμπρῶν ἐνταῦθα πετυχηκέναι γονέων, ἐπανήρετο εἰς τὸν πειραιᾶ ἐπίστατα. ὑπολαβὼν δὲ ὁ πίδηκος πρὶ ἀνθρώπων αὐτὸν λέγειν, ἔφη, καὶ μάλα φίλον εἶναι αὐτῷ καὶ σωθῆναι.

Piscator.

Piscator in fluuio quodā piscabatur, Extēsis autē retibus, & fluxu comprehēso utrinq̃ funi alligato lapide, aquam uerberabat, ut pisces fugientes incaute in retia inciderent. Cum quidam uero ex ijs, qui circa locum habitabāt, id facere uideret, increpabat, quod fluuium turbaret, & claram aquam non sineret bibere. Et is respondit, sed nisi sic fluuius perturbetur, me oportebit esurientem mori.

Affabulatio.

Fabula significat, ciuitatum etiam rector̃ res tunc maxime operari, cum patrias in seditionem induxerint.

Simius, & delphis.

Moris cum esset nauigantibus Melitenses catulos & simios adducere in solamen nauigationis. Quidam habebat secum & simium. Cum autem peruenissent ad Sunium Atticæ promontorium, tempestatem uehementem fieri contigit. Naui autem euerfa, & omnibus natantibus, natabat & simius. Delphis quis ipsum conspicatus, & hominem esse ratus, digressus leuabat, ad terram perferens. Vt uero in Piræo fuit Atheniensium nauali, rogauit simium, an genere esset Atheniēsis. Cum autē hic diceret & claris hic esse parentibus, rogauit, an & Piræum sciret. Ratus autem simius de homine eum dicere, ait, & ualde amicum esse ei, &

σωθήη. καὶ ὁ δελφίς ἐπὶ τοσούτῳ φεύδει ἀγανακτήσας,
βαπίζωρ αὐτὸν ἀπέκτενεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας, οἱ τὴν ἀλήθειαν οὐκ εἶδότες, ἀπα-
τᾶν νομίζουσιν.

Μῦθαί.

ΕΝ Ἰνιταμείῳ μέλιτος ἐκχυθέντος, μῦθα πρὸς
πᾶσαι κατήθιον. ἐμπαγύτων ἢ ἢ πρῶν αὐτῶν
ἀναπύσαι οὐκ εἶχον. ἀποσηγόμενοι δ' ἔλεγον, ἀδλια
ἡμεῖς, ὅτι διὰ βραχίον βρώσιν ἀπολλύμεθα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοῖς ἢ λιχνεία, πολλῶν κα-
κῶν αἰτία γίνεται.

Ἐρμῆς, καὶ ἀγαματοποιός.

ΕΡΜῆς γνῶναι βυλόμενος ἐν τίνι τιμῇ παρ' ἀνθρώ-
πων ὅτιν, ἤκερ εἰς ἀγαματοποιόν, ἑαυτὸν εἰκάσας
ἀνθρώπων. καὶ θεασάμενος ἀγαλμα τοῦ Διός, κρώτα,
πόσους αὐτὸ πρῖσθαι δάματα; τοῖ δὲ εἰπόντος δρα-
χμῆς, γελάσας, πόσους δ' ἔτι ἤρας ἔφη, εἰπόντος δὲ
πλείοντος, ἰδὼν καὶ τὸ ἑαυτῶν ἀγαλμα, καὶ νομίσας
ὡς ἐπερδὴ ἀγγελός ὅτι θεῶν καὶ κρυφῶος, πολὺν αὐτοῦ
παρὰ τοῖς ἀνθρώποις εἶναι τὸν λόγον, ἤρετο πορὶ αὐτοῦ.
ὁ δ' ἀγαματοποιός ἔφη, ἔὰν τότ' ὦν ἦσῃ. καὶ τῦτον
πρὸσθήκην σοι δίδωμι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρα κενόδοξον, οὐδεμίαν παρὰ ἄλ-
λων ὄντα ἡμῆ.

Ἐρμῆς, καὶ τερεσίας.

ΕΡΜῆς βυλόμενος τῶν τερεσίων μανικῶν εἰ ἀληθῆς

familiarem. Et Delphis tanto mēdacio indignatus, submergens ipsum occidit.

Affabulatio.

Fabula in uiros, qui ueritatem ignorantes, existimant se decipere.

Muscæ.

IN cella quadā melle effuso, muscæ aduolantes comedebāt. Implicitis autē earū pedibus euolare nō poterāt. Cū uero suffocarētur, dicebant: Miserae nos, quia ob modicū cibum perimus.

Affabulatio.

Fabula significat, multis gulam multorum malorū esse causam.

Mercurius, & Statuarius

Mercurius scire uolens, quāti apud homines esset, iuit in statuarij, transformatus in hominem, & uisa statua Iouis, rogabat, quanti quis ipsam emere posset. Hic autem cum dixisset, drachma, risit: & quanti Iunonis, ait, cum dixisset, pluris. Visa & sua ipsius statua, ac opinatus cum nuncius sit deorum, & lucrosus, maximam de se apud homines haberi rationem; rogauit de se. Statuarius uero ait, si hasce emeris, & hanc additamentum do.

Affabulatio.

Fabula in uirum gloriosum, qui nullius apud alios est precij.

Mercurius, & Tiresias.

Mercurius uolēs Tiresiæ uaticiniū an uerū esset,

ὄβρι γνῶνα, κλέψας τὰς αὐτοῦ βῆε δὲ ἀγροικίας, ἢ
 κερῶε αὐτὸ μείε ἀσυ ὁμοιωθείε ἀνδρῶπω, καὶ παρῶ αὐ
 τῶ κατήχθη. ἦν δὲ τῶν βοῶν ἀπωλείας ἀγγελθεί
 σης τῶ τερσεσία, ἐκείνῳ παραλαβῶν τὸν ἐρμῶν
 δὲ ἤλθεμ, οἶωνόμ τινα πορὶ τῶ κλέπῆε σκεψόμενῳ. Ἐ
 τῶτῶ παρήνει φράζην αὐτῶ, ὅμ ἕνα ἄμ τῶν ὀρνίθων
 δεάσκηται. ὁ δὲ ἐρμῆε τὸ μῆνι πρῶτομ θεασάμενῳ ἄε
 τῶν δὲ ἀριστορῶν ἐπὶ τὰ δεξιὰ διῖπῆ ἀμῶν, ἐφρασε.
 τῶ δὲ φήσαντῶ μὴ πρὸε αὐτοῦε εἶναι τοῦτῶ, ἐκ δὲ
 τέρεε κορώνηω εἶδεμ ἐπὶ ἕνῳ δένδρεε καθκμῶν, καὶ πο
 τέ μῆν ἄνω βλέπεεσαμ, ποτέ δὲ πρὸε πῶ γῶν κα
 τακῦπῆεσαμ, Ἐ τῶ μάντῆ φράζῆ. καὶ ὅε ὑποτυχῶν
 εἶπεμ. ἀλλῶ αὐτῆ γε ἢ κορώνηε διόμνυται τὸμ τε οὐ
 ρανόμ καὶ πῶ γῶν, ὡε ἕαμ σὺ θέληε, τὰε ἐμὰε ἀπῶ
 λήφομα βῆε.

Ἐπιμύθιον.

τῶτῶ τῶ λόγῶ χήσαιε ἄμ τιε πρὸε ἀνδρα κλέπῆω.
 ὡεε.

Εχωμ τιε δύο κῶαε, δῶ μῆν ἕτερομ θηρεύην ἐδίε
 δῶξε, δῶ δὲ λοιπῶν οἰκοφυλακῆμ. Ἐ Δὴ εἶ ποτε ὁ
 θηρυτικὸε ἢ γρῶνέ τι. καὶ ὁ οἰκῶρὸε συμμετῆχεμ αὐ
 τῶ ἦν θοίνηε. ἀγανκτοῦτῶ δὲ τῶ θηρυτικῶ κῶκῆ
 νομ ὄνειδίζουτῶ, εἶγε αὐτῶ μῆν καθῶ ἐκάεω μοχθῆ,
 ἐκῆνῶ δὲ μηδὲμ πονῶν τῶ αὐτοῦ τρέφεται πόνοιε,
 ὑπολαβῶν αὐτῶ εἶπε. μὴ ἐμὲ, ἀλλῶ δῶ δεσπότηω
 μέμφε, ὅε οὐ πονεῖμ με ἐδίδαξεμ, ἀλλῶ πόνεε ἄλλο
 τῶε ἐδίεμ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθῶ δηλοῖ, ὅε καὶ τῶν νέων οἰ μηδὲμ ἐπισά
 μνοι.

esset cognoscere, furatus ipsius boues ex rure, uenit ad ipsum in urbem, similis factus homini, & ad ipsum diuertit, Bouem autē amissione renunciata Tiresiæ, ille assumpto Mercurio exiit augurium aliquod de fure consideraturus, & huic iubet dicere sibi, quam nam auim uiderit. Mercurius autem primum uidisse aquilam à sinistris ad dexterā uolantem, dixit: Hic non ad se id esse cum dixisset, secundo cornicem super arbore quadam sedentem uidit, & modo superius aspicientem, modo ad terram declinatam, & uati refert. Et is re cognita, ait, sed hæc cornix iurat & cœlum & terrā, si tu uelis, meas me recepturum boues.

Affabulatio.

Hoc sermone uti quispiam poterit aduersus uirum furacem.

Canes.

HAbens quidam duos canes, alterum uenari docuit, alterum domum seruare. Cæterum si quando uenaticus caperet aliquid, & domituus particeps unā cum eo erat cœnæ, ægre ferente autem uenatico, & illi obijciente, quod ipse quotidie laboraret, ille nihil faciens suis nutriretur laboribus, respondens ipse, ait, non me, sed herū reprehende, qui non laborare me docuit, sed labores alienos comesse.

Affabulatio.

Fabula significat adolescentes, qui nihil sciunt,

μυνοί, οὐ μεμπτοί εἰσιν, ὅταν αὐτοὺς οἱ γονεῖς οὕτως ἀγάγωσιν.

Ανῆρ, καὶ γυνή.

Εχωρτίς γυναικα, πρὸς τοὺς κατ' οἶκον ἄπαντας ἀπεχθῶς ἔχουσα, ἠβελήθη γυνῶναι εἰ καὶ πρὸς τοὺς πατρώους οἰκέτας οὕτω διάκηται. διὸ δὴ καὶ μετ' εὐλόγῃ προφάσει πρὸς τὸν αὐτῆς αὐτῶν ἀποσέλλει πατέρα. μετὰ δ' ὀλίγας ἡμέρας ἐπανελθούσης αὐτῆς, ἐπιπυθάνετο πῶς πρὸς τοὺς ἐκείνῃ διεγγύετο. φησὶ δὲ φαρμῆκος ὡς οἱ βυκόλοι καὶ οἱ ποιμένες με ὑπεβλέποντο, πρὸς αὐτῶν ἔφη, ἀλλ' ὦ γύναι, εἰ τότοις ἀπεχθάνη, οἱ ὄρθρος μὲν τὰς ποιμένας δὲ ζελαύνουσιν, ὁ δὲ εἰσίσιασι, τί δὲ προσδοκᾷ περὶ τούτων, οἷς πᾶσαν σιωδῆέτριβες πῶν ἡμέρας;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω πολλάκις ἐκ τῶν μικρῶν τὰ μεγάλα, κακῶν προδήλων τὰ ἀδελὰ γνωρίζεται.

Ἐριφος, ἢ λύκος.

Εριφος ὑπερήσασα φησὶ ποιμένης, ὑπὲρ λύκος κατεδίωκετο. ἐπιστραφύσα δὲ πρὸς αὐτὸν εἶπεν, ὦ λύκε, ἐπεὶ πέψισμαι ὅτι σὸν βρῶμα γενήσομαι, ἵνα μὴ ἀκιδῶς ἀποθάνω, αὐλησομ πῶτερ ὅπως ὀρχήσωμαι. τοὺς δὲ λύκος αὐλοῦντος, καὶ φησὶ ἐρίφου ὀρχημῆκος, οἱ κύβες ἀκίδσαντες τὸν λύκον ἐδίωκον. ὁ δὲ ἀποστραφεὶς τῆς ἐρίφου φησὶ, δικαίως ταῦτά μοι γίνεται. ἔδῃ γὰρ με μάγιστρον ὄντα, αὐληκτῶν μὴ μιμῆσθαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τῶν μὲν πρὸς ἅπεφύκασιν ἀμελοῦντες,

unt, haud esse reprehendendos, cum eos parentes sic educauerint.

Maritus, & uxor.

HAbens quidam uxorem, quæ domesticis omnibus inimica erat, uoluit scire an etiã erga paternos domesticos ita afficeretur, quæ propter cū rationabili prætextu ad suū ipsã misit patrem. Paucis uero post diebus ea reuersa, rogauit quomodo aduersus illos habuisset. Hæc uero cum dixisset, bubulci & pastores me suspectabant, ad eam ait: sed ô uxor, si eos odisti, qui mane greges agunt, sero autem redeunt, quid sperare oportet in ijs, quibus cum tota conuersaris die?

Affabulatio.

Fabula significat, sic sæpe ex paruis magna, & ex manifestis incerta cognosci.

Hœdus, & lupo.

Hœdus derelictus à grege, persequente lupo, conuersus ad eum, dixit: ô lupo, quoniam credo me tuum cibum futurum, ne iniurcunde moriar, cane tibia primum, ut saltem. Lupo autē canente tibia, atq; hœdo saltate, canes cū audiuisent, lupū persecuti sunt. Hic cōuersus hœdo inquit, merito hæc mihi fiūt, oportebat enim me cocus cū sim, tibicinem non agere.

Affabulatio.

Fabula significat, qui ea, quibus natura apti sunt, negli-

ἀμελοῦντες, τὰ δὲ ἑτέρωμ ἐπιτηδένειμ πρῶμωοι, δύ
 συχίαιε προσιπίησιμ.

Καρκίνθ, καὶ ἀλώπηξ.

Καρκίνθ ἀπὸ φη δαλάσκη ἀναβάε, ἐπί λινθ ἐνέ
 μετο τόπυ. ἀλώπηξ δὲ λιμώπησσα ὡς ἐδεάσατο,
 πρῶσελθῶσα ἀνέλαβεμ αὐτόμ. ὁ δὲ μέλλωμ καταβιβρώσ
 κεδῶαι, ἔφη. ἀλλ' ἔγωγε δίκαια πέπονθα, ὅς δαλάπηθ
 ῶμ, χερσαῖος ἠβυλῆθῶ γενέσθαι.

Ἐπιμύθιομ.

Ὁ μῦθθ δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τὰ οἰκῆα κα
 ταλιπόντες ἐπιτηδένεματα, καὶ τοῖς μηδὲμ πρῶσῆκ
 σιμ ἐπιχρῶντες, εἰκότως δύσυχῶσιμ.

Κιθαρωδός.

Κιθαρωδός ἀφυῆς ἐν οἴκῳ κεκονιαμῶσ σωθήτωε
 ἄδωμ, καὶ ἀντηχῶσκη αὐτῶ φη φωνῆε, ὡθήθ σφό
 δρα εὔφωνθ εἶναι. καὶ δὴ ἐπαρθεῖε ἐπὶ τῶτω, ἔγνω
 δῆμ καὶ δεάτρω ἐαυτόμ ἐπιδουῶαι. ἀφικόμωθ ἢ ἐπ
 δείξαθαι, καὶ κακῶε ἄδωμ πάνυ, λίθοιε αὐτόμ δῆζώσαν
 τεε ἀπήλασαμ.

Ἐπιμύθιομ.

Ὁ μῦθθ δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῶν ῥητόρων ἐνίοι ἐν ταῖε
 σχολαῖε δοκοῦντεε εἶναι ἴνεε, ὅταν ἐπὶ τὰε πολιτείαε
 ἀφίκωντα, οὐδένος ἀξιοῖ εἶσιμ.

κλέπῆαι.

Κλέπῆαι εἰε ἴνα εἰσελθόντεε οἰκίαμ, οὐδέμ εὔρομ,
 ὅτι μὴ ἀλεκτρυόνα. καὶ τούτωμ λαβόντεε ἀπῆε
 σαμ. ὁ δὲ μέλλωμ ὑπὸ αὐτῶμ θύεσθαι, ἐδῆτο ὡε ἄμ αὐ
 τόμ ἀπολύσωσι, λέγωμ, χῆσιμθ εἶναι τοῖε ἀνθρώ
 ποιε, νυκτόε αὐτούε ἐπὶ τὰ ἔργα ἐγείρωμ. οἱ δὲ ἔφα
 σαμ,

negligunt, quæ uero aliorum sunt, exercere conantur, in infortunia incidere.

Cancer, & uulpes.

Cancer è mari cū ascendisset, in loco quodam pascebatur. Vulpes esuriens ut uidit, accessit, ac eum rapuit. Ille deuorandus ait, sed ego condigna patior, qui marinus cum sim, terrestris esse uolui.

Affabulatio.

Fabula significat homines, etiam qui proprijs derelictis exercitijs, ea quæ nihil cōueniunt aggrediuntur, merito infortunatos esse.

Citharædus.

Citharædus rudis in domo calce icrustata familiariter, ut solebat, canens, & cōtra resonante in se uoce, existimabat ualde canor⁹ esse. Verū elat⁹ sup hoc, cogitauit & in theatro sese committere oportere. Profect⁹ uero ad se ostēdēdū, cū male admodū caneret, lapidib⁹ ipm explorum abegerūt.

Affabulatio.

Fabula significat, sic ex rhetoribus quosdā, qui in scholis putāt esse aliqui, cum ad res publicas se conferunt, nullius precij esse.

Fures.

Fures in domum quandam ingressi, nihil inuenerunt nisi gallum, atque hoc capto, abierunt. Hic ab eis occidendus rogabat, ut se dimitterent, dicens, utilem esse hominibus noctu eos ad opera excitando. Hi uero dixerunt,

σαμ, ἀλλὰ διὰ τὸ το σε μάλλον θύομαι, ἐκείνους γὰρ ἐγείρω, κλέπτειν ἡμᾶς οὐκ ἔα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ταῦτα μάλιστὰ τοῖς πονηροῖς ἐναντιῶνται, ἅ τοῖς χρηστοῖς ὄντιν εὐεργετήματα.

Κορώνη, καὶ κόραξ.

Κορώνη φθονήσασα κόρακι, ἔπει δὲ οἰωνῶν τοῖς ἀνθρώποις μαυτεύουσα, καὶ διὰ τὸ μαρτυρημένον ὡς προλέγουσα τὸ μέλλον, θεασαμένη ἑνάς οὐρανόθεν παριόντα, ἤκειν ἐπὶ τὴν δένδρον, καὶ εἶσα, μεγάλως ἔκραξεν. τῷ δὲ πρὸς τὴν φωνὴν ἐπιστραφέντων, καὶ καταπλαγέντων, ὑποτυχῶν τις ἔφη. ἀπίωμαι ὡς οὔτοι. κορώνη γάρ ὄβρι, ἥτις κέκραγε, καὶ οἰωνισμὸν οὐκ ἔχει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω ὁ τῷ ἀνθρώπων οἱ τοῖς κρείττοσιρ ἀμιλλώμενοι, πρὸς τὸ τῷ ἴσῳ μὴ ἐπικέσθαι ὁ γέλῳτα ὀφλισκάνουσι.

Κορώνη, καὶ κύων.

Κορώνη ἀθίωσθ θύσασα, κύων ἐπὶ εἰσίασιμ ἐκάλεσεν. ὃ ἢ πρὸς αὐτὴν ἔφη, τί μάτιω τὰς θυσίας ἀναλίσκησ; ἢ γὰρ θεὸς οὕτω σε μισεῖ, ὡς κακῶν σωτηρόφωρ σοι οἰωνῶν τὴν πίσιν περιελθῆναι. καὶ ἡ κορώνη πρὸς αὐτὸν, διὰ τὸ τὸν μάλλον αὐτῆ θύω, ἵνα διαλλαγῆ μοι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ διὰ κέρδιον τοὺς ἐχθροὺς εὐεργετῆν οὐκ ὀκνεῖσιν.

Κόραξ, καὶ ὄφις.

Κόραξ τροφῆς ἀπρῶν, ὡς κατὰ δέμαρ ἑνὶ εὐκλίω τόπω ὄφις

runt, sed propter hoc te tãto magis occidimus.
Illos enim excitando, furari nos non sinis.

Affabulatio.

Fabula significat, ea maxime prauis esse aduersa, quæ bonis sunt beneficio.

Cornix, & coruus.

Cornix coruo inuidens, quod is per auguria hominibus uaticinaretur, ob idq̄ crederetur uti futura prædicens, conspicata uiatores quosdã prætereũtes, iuit super arborẽ quãdam, stansq̄ ualde crocitauit. Illis uero ad uocẽ cõuersis, & admiratis, re cognita, quidã inquit: abeamus heus uos, cornix enim est, quæ crocitat, & augurium non habet.

Affabulatio.

Fabula significat, eodẽ modo & homines præstantioribus certantes, præter q̄, quòd non ad æqua perueniunt, risum quoq̄ debere.

Cornix, & canis.

Cornix Mineruæ sacrificã, canẽ inuitauit ad epulas, ille uero ad eã dixit, qd frustra sacrificia absumis: dea enĩ adeo te odit, ut ex peculiaribus quoq̄ tibi augurijs fidẽ subtulerit. Cui cornix, ob id magis ei sacrifico, ut reconcilietur mihi.

Affabulatio.

Fabula significat, plerosq̄ ob lucrum nõ uereri inimicos beneficijs prosequi.

Coruus, & serpens.

Coru? cibi idigēs, ut serpẽtẽ i aprico qdã lo

ὄφιρ κοιμώμενον, τῶτον καταπίεσεν ἤρπασε. τῷ δὲ, ἔπει-
 ραφέντων καὶ δακόντων αὐτὸν, ἀποθνήσκῃ μέλλων
 εἶρηκε. δείλαιον ἔγωγε, ὅς τῶτον εὔρομ ἔρμαιον, δὲ οὐ
 καὶ ἀπόλλυμαι.

Ἐπιμύθιον

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρα, διὰ θησαυρῶν εὐρεσίῃ ἐπὶ σωτη-
 ρία κινδυνεύσαντα.

Κολοῖος καὶ πριεραί.

Κολοῖος ἐμ βίῃ πριεραῖν πριεραῖς ἰδῶν καλῶς ἔξε-
 φομῆας, λευκάνας ἑαυτὸν ἠλθεμ, ὡς καὶ αὐτὸς ἐπὶ
 αὐτῆς διαίτης μεταληφόμενος. αἱ δὲ μέχρι μὲν ἡσύχα
 ζεμ, οἰόμενοι πριεραῖν αὐτὸν εἶναι, προσίεντο. ἔπει δ' ἐπο-
 τε ἐκλαθόμενος ἐφδέξατο, τῶν καὶ τῶν αὐτῶ γνῶ-
 σαι φύσιν, δὲ ἡλασαρ παίσσει. καὶ ὅς, ἀποτυχῶν ἐπὶ
 ἐνταῦθα τροφῆς, ἔπει ἤκε πρὸς τοὺς κολοῖους πάλιν, καὶ
 κῆνοι διὰ τὸ χῶμα αὐτῶ οὐκ ἐπιγνόντες, ἐπὶ μετ' αὐ-
 τῶν διαίτης ἀπερξαμ, ὡς τε δυοῖν ἐπιθυμήσαντα μη-
 δετέρως τυχεῖν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δὲ καὶ ἡμᾶς τῶν ἑαυτῶν ἀρκείων,
 λογιζομένους, ὅτι ἡ πλεονεξία πρὸς τῶν μηδὲν ὠφελίμων
 ἀφαιρῆται καὶ τὰ προσόντα πολλάκις.

Κολοῖος.

Κολοῖος τις συλλαβῶν καὶ δῆσας αὐτῶ τὸν πό-
 δαλίνω, τῶν ἑαυτῶ παρέδωκε παιδί. ὁ δὲ, μὴ ὑπε-
 μείνας τῶν μετ' ἀνθρώπων δίαιταμ, ὡς πρὸς ὀλίγον
 εὐδείας ἔτυχε, φυγῶν ἤκεμ εἰς τῶν ἑαυτῶ καλιάμ, πε-
 ριφληθέντων δὲ τῶν δεσμῶν τοῖς κλάδοις, ἀποπή-
 θαι μὴ δυνάμενος, ἔπει δὲ ἀποθνήσκῃ ἐμελλε, πρὸς
 ἑαυτὸν

dormientem uidit, hunc deuolando rapuit. Hic cum se uertisset, atq; momordisset ipsum, coruus moriturus dixit, me miserum, qui tale reperi lucrum, quo etiam pereo.

Affabulatio.

Fabula in uirum, qui ob thesaurorum inuentio-
nem de salute periclitatur.

Monedula, & columbæ.

Monedula in colūbario quodā columbis uisis bene nutritis, dealbauit sese, iuitq;, ut & ipsa eodē cibo impertiretur. Hæ uero, donec tacebat, ratæ eam esse columbam, admiserunt. Sed cum aliquando oblita uocem emisisset, tunc eius cognita natura, expulerunt percutiendo, eaq; priuata eo cibo rediit ad monedulas rursus. Et illæ ob colorem, cum ipsam non nossent, à suo cibo abegerunt, ut duorum appetens, neutro potiretur.

Affabulatio.

Fabula significat, oportere & nos nostris cōtētos esse, consyderantes auariciā, præterq; quod nihil iuuat, auferre sæpe & quæ adsunt bona.

Monedula.

Monedulam cum quis cepisset, & pedem alligasset filo, suo tradidit filio. Hæc non ferendo uictum inter homines, ubi parumper libertatem naçta est, fugit, in suumq; nidum se contulit. Circumuoluto uero ramis uinculo, euolare haud ualens, cum moritura esset, se-

n cum

ἑαυτὸν ἔφη, δειλῆσιος ἔγωγε, ὅς τ' ἂν παρ' ἀνθρώποις μὴ ὑπὲρ
μείνας δ' ὀλβίαν, ἔλαθον ἑμαυτὸν φθί ζώῃς σερήσας.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἀνὴρ ἔσθ' ὅτε μεξίωμ κινδύων ἑαυ-
τοῦς βυλόμῳοι ρύσασθ, εἰς μείζους πρὶ κωίπῃσιν.

Ἐρμῆς.

Ζεὺς, ἔρμῳ πρὸσέταξε πᾶσι τοῖς τεχνίταις φεύ-
δου φάρμακον ἔγχεῖν. ὁ δὲ τὸτο τρίψας, καὶ
μέξωμ πρὶσας, ἴσωμ ἑκάσῳ ἐνέχεεμ. ἐπὶ δὲ μόνου τῳ
σκυτέως ὑπολφθέντῳ, πλὴ κατελέλφπῳ φάρμακον,
ὄλλω λαβὼμ πλὴ θυείαμ ἐνέχεεμ αὐτῳ. κακτότῳ σωέβη
τοῦς τεχνίτας ἅπαντας φενδέουα, μάλισα δὲ πάντων
τοῦς σκυτέας.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς φενδολόγους τεχνίτας.

Ζεὺς.

Ζεὺς πλάσας τοῦς ἀνθρώπους, τὰς μὲν ἄλλας δια-
δέσφῃ αὐτοῖς ἐνέθηκε, μόνω δ' ἐνδέῖναι πλὴ αἰ-
χάωλω ἔπελάθετο. διὸ καὶ μὴ ἔχωμ πόθεμ ἄμ αὐτῳ
εἰσαγάγη, διὰ τῳ ὄχλῳ αὐτῳ εἰσελθῆμ ἐκέλευσεμ. ἡ
δὲ τὸ μὲν πρῶτομ ἀντέλεγεμ ἀναξιοπαδῶσα. ἐπει δὲ
σφόδρα αὐτῆ ἐνέκφτο, ἔφη. ἀλλ' ἔγωγε ἐπὶ τανταῖς
εἰσέρχομ.α τᾶς ὁμολογίαις, ὡς ἄμ ἔρωμ μὴ εἰσέλ-
θῃ. ἄμ δ' εἰσέλθῃ, αὐτῆ θζελενσομ.α παρ' αὐτίκα.
ἀπ' δὴ τότε σωέβη πάντας τοῦς πόρνους ἀναιχάω-
τῳ εἶναι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοῦς ὑπ' ἔρωτῳ πατεχομδύους,
ἀναιχάωτῳ εἶναι συμβαίνφ.

Ζεὺς

cū loquebat̃, me miserā, quæ apud homines nō
ferēdo seruitutē, incautē mea me uita priuauī.

Affabulatio.

Fabula significat, nōnunq̃ q̃sdā, dū se à medio
crib⁹ studēt piculis liberare, in maiora incidere.

Mercurius.

Iupiter Mercurio iussit, ut artificibus omni-
bus mēdaciū medicamentū misceret. Hic eo
trito, & ad mensurā factō, æquabiliter singulis
miscet. Cū uero solo relicto sutore, multū super
esset medicamēti, totū acceptū mortariū ei mi-
scuit. Atq̃ hinc cōtigit artifices omneis mētiri,
maxime uero omnium sutores.

Affabulatio.

Fabula in mendaces artifices.

Iupiter.

Iupiter formatis hominibus, omneis illis affe-
ctus indidit, solum indere pudorem oblitus
est. Quapropter non habens, unde nam ipsum
introduceret, per turbam ingredi eum iussit.
Hic uero primum contradicebat, quod indi-
gna ferret. Vehementius uero eo instante, ait:
Sed ego sanē his ingredior pactis, si amor non
ingrediatur. Sin ingrediatur, ipse exhibo quam-
primum. Ex hoc sanē euenit, omnia scorta in-
uerecunda esse.

Affabulatio.

Fabula significat, captos amore
inuerecundos esse.

Ζεύς.

Ζεύς γάμος τελών, πάντα τὰ ζῶα εἰσία. μόνης δὲ
 ἦν χελώνης ὑδροκράτης, διαπορῶν πῶν αἰτία μ
 ἦν ὑδροήσεως, ἐπωδάνετο αὐτῆς, τίνος χάριμ αὐτῆ ἐπι
 τὸ δῖπνον οὐ παρεγγύετο. τῆς δὲ εἰσόδου, οἶκθ' οἶλθ',
 οἶκος ἄρισθ', ἀγανακτήσας κατ' αὐτῆς, κατεδίκασε ἐν
 οἶκον βασάζουσαμ περιφέρου.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθ' ἀκλοῖ. ὅτι οἱ πολλοὶ πῶν ἀνδρώπων αἰροῦν
 ται μᾶλλον λιπῶς παρ' ἑαυτοῖς ζῶν, ἢ παρ' ἄλλοις πο
 λυτελῶς.

Λύκη, καὶ πτόβατον.

Λύκη ὑπὲρ κωῶν ἀκχθεῖς, καὶ κακῶς πάχων,
 ἐβέβλητο. τροφῆς δὲ ἀπορῶν, θεασάμενθ' πτό
 βατόν, ἐδῆτο ποτόν ἐκ τῶ παραρρέοντ' αὐτῶ ποτα
 μῶ κομίσει. εἰ γὰρ σύ μοι φησι δῶσθες ποτόν, ἐγὼ τρο
 φῶν ἐμαυτῶ εὐρήσω. τὸ δὲ ὑποτυχόν, ἐφη, ἀλλ' ἐὰμ ἐγὼ
 ποτόν ἐπιδῶ σοι, σύ καὶ τροφῆ μοι χήση.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθ' πρὸς ἄνδρα κακῶργον, δὲ ὑποκρίσεως ἐνε
 δρουντα.

Λαγωοί.

Λαγωοί ποτε πολεμοῦντες ἀετῆς, παρεκάλουσι εἰς
 συμμαχίαν ἀλώπεκας. αἱ δὲ ἔφασαν. ἐβοηθήσα
 μιν ἂν ὑμῖν, εἰ μὴ ἤδη μιν τίνες ἐσέκη τίσι πολεμήτε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθ' ἀκλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς κρείττοσι φίλον φησὶν τε, ἦν
 ἑαυτῶν σωτηρίας καταφρονῶσι.

Μύρμηξ.

Μύρμηξ.

Iupiter.

IVpiter nuptias celebrās, omnia animalia accipiebat. Sola uero testudine tarde profecta, admiratus causam tarditatis, rogauit eā, quāobrem ipsa ad coenā non accesserit. Cū hæc dixisset, domus chara, dom⁹ optima, iratus ipsi, damnavit ut domum baiulans circumferret.

Affabulatio.

Fabula significat, plerosque homines eligere, parce potius apud se uiuere, quā apud alios laute.

Lupus, & ouis.

LVpus à canibus morsus, & male affectus, labiectus iacebat. Cibi uero indigens, uisa oue, rogabat ut potū ex præterfluente flumine sibi afferret. Si enī tu mihi, inquit, dederis potū, ego cibū mihi ipsi inueniā. Illa, re cognita, ait: sed si ego potū do tibi, tu & cibo me uteris.

Affabulatio.

Fabula in uirum maleficum, per simulationem insidiantem.

Lepores.

Lepores olim belligerātes cū aquilis, inuocarūt in auxiliū uulpes. Hæ autē dixerūt, uobis auxiliaremur, nisi sciremus qui uos estis, & cū quibus bellamini.

Affabulatio.

Fabula significat, eos, qui cū præstātoribus certant, suam salutem cōtemnere.

Formica.

Μυρμηξ ὁ ναῦ, ὃ παλαιὸν ἄνδρωπῶς ἦν. καὶ τῆ γεωργία διωκεῖως προσέχωρ, οὐ τοῖς ἰδίοις ἤρ κείῳ πόνοις, ἀλλὰ καὶ τοὺς τῶν γητόνων καρποὺς ὑφηρετο. ὁ δὲ Ζεὺς ἀγανακτήσας ἐπὶ τῆ τῶν πλεονεξία, μετεμόρφωσεν αὐτὸν εἰς τούτῳ τὸ ζῶον, ὃ μύρμηξ καλεῖται. ὁ δὲ πῶν μορφῶν ἀλλάξας, πῶν δ' ἰάδεσιμ οὐ μετέβαλε. μέγχι γὰρ τῶ ναῦ τὰς ἀρούρας πορῶν, τοὺς τῶν ἑτέρων πόνους συλλέγει, καὶ ἑαυτῷ ἀποδίδουσι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φύσει πνηροὶ καὶ ταμάλισα τὸ εἶδος μεταβληθῶσι, τὸν τρόπον οὐ μεταβάλλονται.

Νυκτερίς, καὶ γαλή.

Νυκτερίς ἐπὶ γῆς πεσῶσα, ὑπὲρ γαλῆς σωελήφθη. καὶ μέλλουσα ἀναιρεῖσθαι, πρὶ σωτηρίας ἐδίδετο. φησὶ ἡ φαμύκη, μὴ δάνασθαι αὐτὴν ἀπολύσαι, φησὶ γὰρ πᾶσι τῆς πῆλωϊς πολεμεῖν, αὐτὴ ἔλεγεν οὐκ ὄρνις, ἀλλὰ μῦς εἶναι, καὶ οὕτως ἀφείθη. ὕσθρον δὲ πάλιν πεσῶσα, καὶ ὑφ' ἑτέρας συλληφθεῖσα γαλῆς, μὴ βρωθῶσαι ἐδείτο. φησὶ δὲ εἰπῶσης ἀπασίμ ἐχθραίνεμ μυσίμ, αὐτὴ μὴ μῦς, ἀλλὰ νυκτερίς ἔλεγεν εἶναι, καὶ πάλιν ἀπελεύθη. καὶ οὕτω σωέβη δις αὐτὴν ἀλλαξαμύκω τὸ ὄνομα, σωτηρίας τυχεῖν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δὴ καὶ ἡμᾶς μὴ τοῖς αὐτοῖς ἀεὶ ἐπιμύκω, λογιζομένους, ὡς οἱ τοῖς καιροῖς συμμεταχρηματιζόμενοι, πολλάκις τοὺς κινδύνους ἐκφενύγουσι.

Ὁδοιπόροι.

Ὁδοιπόροι.

Q Væ nunc formica, homo olim fuit. Hic agriculturæ assidue incumbens, non erat proprijs laboribus contentus, sed & uiciorum fructus surripiebat. Iupiter autem indignatus huius auaritia, transmouit eum in hoc animal, quæ formica appellatur. Verû cû mutasset formam, non & affectum mutauit. Nam usq; nunc arua circumeundo, aliorum labores surripit, & sibi recondit.

Affabulatio.

Fabula significat, natura prauos, etsi maxime speciem transmutarint, mores non mutare.

Vespertilio, & mustela.

V Espertilio in terram cum cecidisset, à mustela capta est. Et cû occidenda foret, pro salute rogabat. Hac uero dicente, nō posse ipsam dimittere, quod natura uolucris omnibus inimica foret, ait: non auem, sed murem esse, & sic dimissa est. Postremo autem cum iterum cecidisset, & ab alia capta mustela, ne uoraretur orabat. Hac autem dicente, cunctis inimicam esse muribus, hæc nō mus, sed uespertilio esse dicebat, & rursus dimissa est. Atq; ita euenit bis mutato nomine, salutem consecutam fuisse.

Affabulatio.

Fabula significat, neq; nos in iisdem semper esse oportere, considerantes eos, qui ad tempus mutantur, plerunq; pericula effugere.

Viatores.

Οδοιπόροι κατάλυνα αἰγυαλὸν ὁδεύοντες, ἦλθον ἐπὶ τινὰ σκοπιάν, καὶ κῆθεμ δεασάμενοι φρύγαννα πόρρωθεν ἐπιπέοντα, ναῦν εἶναι μεγάλῃ ὡκίδησαν. διὸ δὴ προσέμηνον ὡς μελλούσης αὐτῆς προσορμίζεσθαι. ἐπεὶ δὲ ὑπὲρ ἀνέμου φερόμενα τὰ φρύγαννα, ἐγγυτέρω ἐγγύετο, οὐκ ἔβλαψεν, ἀλλὰ πλοῖον ἐδόκουν βλέπειν. ὅτε χερσίνεντα δ' αὐτὰ φρύγαννα ὄντα ἰδόντες, πρὸς ἀλλήλους ἔφασαν, ὡς ἄρα μάτῳ ἡμεῖς δ' μηδὲν ὄμνοι σεδεχόμεθα;

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶσι ἀνθρώπων ἐνίοις ὅτε ἀπροόπτως δοκοῦντες φοβερὸί εἶναι, ὅταν εἰς πῆρσιν ἔλθωσιν, οὐδὲν ἄλλο εὐρίσκονται ἄξιον.

Ὀνὸν ἄγριον.

Ονος ἄγριος ὄνομα ἰδὼν ἡμῶν ἐν Ἰνί εὐκλίῳ τόπῳ, προσελθὼν αὐτὸν ἐμακάριζεν, ἐπὶ τε τῆ εὐεξία τοῦ σώματος, καὶ τῆ ἐπιτροφῆς ἀπολαύσει. ὕδρον δὲ ἰδὼν αὐτὸν ἀχθοφοροῦντα, καὶ δὲ ὀνηλάτῳ ὄπισθεν ἐπέμηνον, καὶ ῥοπάλοις αὐτὸν παίοντα, ἔφη, ἀλλ' ἐγωγε οὐκ ἔβλαψεν εὐδαιμονίῳ. ὅρῳ γὰρ, ὡς οὐκ ἄνδρα κακῶν μεγάλων πλὴν εὐδαιμονίαν ἔχει.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐκ ἔστι ζηλωτὰ τὰ μετὰ κινδύων καὶ ταλαιπωριῶν κέρδη.

Ονοί.

Ονοί ποτὲ ἐπὶ τῷ συνεχῶς ἀχθοφορῆσιν καὶ ταλαιπωρίῳ, πρὸς βίβιν ἐπέμψαν πρὸς τὸν δία, λίσσιν πόνων αἰτῶμενοι. ὃ δ' αὐτοῖς ἐπιστάξαι βυλόμηνος, ὅτι τὸ ἀδύνατόν ἐστιν, ἔφη, τότε αὐτοὺς ἀπαλλάξαι

Vlatores secundū littus quoddā iter facientes, iuerūt in speluncā quandā, & illic cōspicati farmēta procul natantia, nauim esse magnam existimarūt, quamobrē expectarūt, tanq̄ appulsura ea esset. Cū uero à uento lata farmēta propius forēt, nō nauim amplius, sed scaphā uidere uidebātur. Aduectis autē illis, cū farmēta esse uidissent, inter se dixerunt, ut nos igitur frustra, quod nihil est, expectabamus?

Affabulatio.

Fabula significat, nonnullos homines, qui ex improviso terribiles esse uidentur, cū periculum feceris, nullius esse precij inueniri.

Asinus syluestris.

Asinus syluestris asino uiso domestico in loco quodā aprico, p̄fecti⁹ ad ip̄m, beatū dicebat & corporis habitudine, & cibi perceptione. Deinde uero cū uidisset eū ferētem onera, & agasonē retro sequentē, & baculis ipsum percutientē, ait, ast ego nō amplius beatū te existimabo. Video enī nō sine magnis malis habere te felicitatē.

Affabulatio.

Fabula significat, non esse æmulanda lucra, in quibus insunt pericula, & miserix.

Asini.

Asini olim propterea quod assidue onera ferrent, & fatigarentur, legatos miserunt ad Iouē, solutionē laborū petētes. Hic autē ostendere ipsis uolens, id nō posse fieri, ait. Tunc eos

ἀπαλλαγίσεως ἐνι κακοπαθείας, ὅτα μ οὐροῦντες ποιῆ
σωσι ποταμόμ. καὶ κίνοι αὐτὸμ ἀληθείην ὑπολαβόντες,
ἀπ' ἐκείνυ καὶ μέγχι τῆ νῦν ἔνθα οὐρον ἑτέρωμ ἴδωσιμ
ὄνωμ, ἐνταῦθα καὶ αὐτοὶ πρῶϊσάμλυοι οὐροῦσιμ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐκάσω τὸ πεπρωμένον ἀθερά
πέντομ ὄξιμ.

Ὀνθ καὶ ἀλώπηξ.

ΟΝΘ ἐνδυσάμλυθ λεοντῶν, προῖη, τὰλλα
πῶν ζώωμ ἐκφοβῶμ. καὶ δὴ θεασάμλυθ ἀλώ
πηκα, ἐπὶ ἄτο καὶ ταύτῳ δεδείχεσθαι. ἢ δὲ, ἐτὶ γ
χανε γὰρ αὐτοῦ φθεγξαμένυ προαηκοῦα, πρὸς αὐτὸμ
ἔφη, ἀλλ' εἴ ἴσθι, ὡς καὶ ἐγὼ ἄμ σε ἐφοβήθῃω, εἰ μὴ ὄγ
κωμένυ ἤκασα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐνίοι πῶν ἀπαιδεύτων, οἷς ἔξω δὲ
κοῦντές ἕνεσ εἶναι, ὑπὲρ ἐνι ἰδίας γλωσσαλγίας ἐλέγ
χοντα.

Ὀνθ, καὶ βάτραχοι.

ΟΝΟΣ ξύλα βασάζωμ, διέβαινέ ἕνα λίμνῳ. ὀλιθί
σας δὲ, ὡς κατέπεσεμ, ἔξανασιῶαι μὴ δύναμει
νθ, ὡδ' ἔρετό τε καὶ ἔσενεμ. οἱ δὲ ἐν τῇ λίμνῃ βάτραχοι
πῶν σεναγμῶμ τὸτ' ἀκῆσαντες, ὡ οὐτθ, ἔφασαμ, καὶ
τί ἄμ ἐποίησας, εἰ τοσῶτομ ἐνταῦθα χόνομ δ' ἰέτριβες,
ὅσομ ἡμεῖς, ὅτε πρὸς ὀλίγομ πεσῶμ, οὕτως ὀδ' ἔρε;

Ἐπιμύθιον.

Τὸτ' ὡς λόγῳ χήσαιτ' ἄμ τις πρὸς ἄνδρα ῥάθυμομ,
ἐπ' ἐλαχίσοις πόνοις δυσφοροῦντα, αὐτὸς τοῦς πλείους
ῥαδίως ὑπιδάμλυθ.

Ὀνθ

liberatum iri laboribus, cum mingēdo fluuium fecerint. Ac illi eum uerū dicere existimātes, ex illo & nunc usq̄, ubi aliorum urinam uiderint asinorum, illic & ipsi circumstando mingunt.

Affabulatio.

Fabula significat, unicuiq̄ quod fatale est, incurabile esse.

Asinus, & uulpes.

Asinus indutus pelle leonis, uagabatur reliqua bruta perterrendo. Cæterum uisa uulpe, tentauit & hanc perterrefacerere. Hæc autem (casu enim ipsius uocem audiuerat) ad ipsum ait: sed bene scias, quod & ego te timuissem, nisi rudentem audiuissem.

Affabulatio.

Fabula significat, nonnullos indoctos, qui ijs, qui extra sunt, aliqui esse uidentur, ex sua linguacitate redargui.

Asinus & ranæ.

Asinus ligna ferens pertransibat paludem quandā. Lapsus aut̄, ut decidit, nec surgere posset, lamētabatur, ac suspirabat. Ranæ aut̄ quæ erant in palude auditis suspirijs, heus tu, dixerūt, & quid faceres, si tanto hic tēpore, quāto nos, fuisses, cū quia ad breue tēpus cecidisti, sic lamēteris?

Affabulatio.

Hoc sermone uti quispiā poterit in uirū segnē, qui ob minimos quosq̄ labores tristatur, cum ipse maioribus facile resistat.

Asinus

ΟΝΘ, καὶ κόραξ.

ΟΚΟΣ ἠλκωμύθου δὲ ἐπικαθίσαντες αὐτῶ, καὶ δ' ἔλκθου ξαίνοντθου, ὁ ὄνθου ὄγκαστο καὶ ἠλατο, τοι δὲ ὄνκλάτθου πόρρωδε μίσα μύσθου καὶ γελῶντθου, λύνθου παριῶν αὐτῶ εἶδε, καὶ ἔφη ἄθλιοι ἡμεῖς, οἱ καὶ μόνον ὄφθῶμῶν αὐτῶ διωκόμεθα, τὸτῶ δὲ καὶ προσεγγελῶσιμ.

Ἐπιμύθιον.

Ο' μῦθου δηλοῖ, ὅτι οἱ κακῆργοι τῶν ἀνθρώπων, καὶ μόνον φανέντες δ' ἄλλοι εἰσιμ.

ΟΝΘ, καὶ ἀλώπηνξ.

ΟΝΘ, καὶ ἀλώπηνξ κοινωνίαμ σωθέμενοι πρὸς ἀλλήλους, δὲ ἠλδομ εἰς ἄγραμ. λέοντθου δ' αὐτοῖς περιτυχόντθου, ἡ ἀλώπηνξ τὸν ἐπερητημύομ ὄρῶσα κίνδυσον, προσελθῶσα τῶν λέοντι, παραδῶσθιμ αὐτῶ τὸν ὄνομ ὑπέχετο, εἰ μὴ αὐτῆ δ' ἀκίνδυσον ἐπαγγέλληται. τῆ ἀπολύσθιμ αὐτῶν φήσαντος, ἐκείνη παραγαγῶσα τὸν ὄνομ, εἶς ἕνα πάγιμ ἐμπεσθιμ παρεσκεύασε, καὶ ὁ λέων ὄρῶν ἐκφνον φενγερ μὴ δυνάμενον, πρῶτῶ τῶν ἀλώπηνξ σαωέχεμ, εἶθ' οὕτως ἐπὶ τὸν ὄνομ ἐτράπε.

Ἐπιμύθιον.

Ο' μῦθου δηλοῖ, ὅτι τοῖς κοινωνοῖς ἐπιβυλεύοντες, λαοὶ θάνασι πολλάκις καὶ αὐτοὺς προσάπολοῦντες.

Ορνις, καὶ χελιδῶν.

ΟΡΝΙΣ ὄφρα ὡς εὐρῶσα, ἐπιμελῶς ἐκδιερμάνασα δὲ ἐκόλασε. χελιδῶν δὲ θεασαμύνη αὐτῶν, ἔφη ὡς ματαία, τί ταῦτα τρέφεις; ἄπερ αὐξήσεντα, ἀπὸ σὺ πρῶτῶ τῶν ἀδικῶν ἀρξεται.

Ἐπιμύθιον.

Ο' μῦθου

Asinus, & coruus.

Asinus ulcerato dorso in prato quodā pascebatur. Coruo autem insidendo sibi, & ulcus percutiendo, asinus rudebat ac saltabat. Sed agasone procul stāte, ac ridēte, lupus præteriēs, ipsum uidit, & dixit, miserī nos, quos si tantum uiderit, persequitur, huic autē & arrident.

Affabulatio.

Fabula significat, maleficos homines, si tantum appareant, dignosci.

Asinus, & uulpes.

Asinus & uulpes inita inter se societate, exiuerunt ad uenationē. Leo uero cū occurrisset ipsis, uulpes imminēs periculū uidēs, profecta ad leonē, tradituram ei asinū pollicita est, si sibi impunitatē promiserit. Qui cū dimisurum eam dixisset, illa adducto asino in casses quosdā ut incideret, fecit. Sed leo uidens illum fugere minime posse, primam uulpem comprehendit, deinde sic ad asinum uersus est.

Affabulatio.

Fabula significat, eos, qui socijs insidiantur, sæpe & seipso nescios perdere.

Gallina, & hirundo.

Gallina serpētis ouis inuētis diligēter calefacta excudit. Hirundo autē cū eā uidisset, ait, o demens, quid hæc nutris? quæ cum excreuerint à te prima iniuriam auspicabuntur.

Affabulatio.

Fabula

Οἱ μῦθοι δηλοῖ, ὅτι ἀθάσδντόε ὄζιμ ἢ πρηκρία, καὶ τὰ μέγισα εὐεργετήται.

Κάμηλο.

Οτε πῶτόμ κάμηλο ὠφθη, οἱ ἄνθρωποι φοβκθέντες, καὶ τὸ μέγεθος καταπλαγέντες, ἔφθυγον. ὡς δὲ χρόνος ποιοῖόντο, σωεῖδον αὐτῆε τὸ πρᾶον, ἐδάξθησαν μέχρι τούτου προσελθεῖν. αἰσθόμενοι δὲ καὶ μικρόν, τὸ ζῶον ὡς χολιὸν οὐκ ἔχθη, εἰς τοσοῦτον καταφρονήσεως ἤλθοσαν, ὡς τε καὶ χαλινούε αὐτῆ προθέντες, πανσίμ ἐλαύνθη δεδώκασιν.

Ἐπιμύθιον.

Οἱ μῦθοι δηλοῖ, ὅτι τὰ φοβερά τῶν πραγμάτων, ἢ συνυθήθη εὐκαταφρόνητα ποιεῖ.

Οφει.

Οφει ὑπὸ πολλῶν ἀνθρώπων πατήσθη, τῶν δ' οὐκ ἐνετὶ γχανεμ, ὁ δὲ ζεὺε πρὸε αὐτῶν εἶπεμ, ἀλλ' εἰ τὸν πρότερον πατήσαντα ἔωληξας, οὐκ ἄμ ὁ δέντεροε ἔπεχεῖρησε τῶτο ποιῆσαι.

Ἐπιμύθιον.

Οἱ μῦθοε δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖε πρότερον ἐπιβαίνουσι ἀνθισάμμοι, τοῖε ἄλλοιε φοβεροὶ γίνοντα.

Πρισερά.

Πρισερά δὲ πη σωεχομλύη, ὡε ἐθεάσατο ἐμ ζυι τόπω κρατήρα ὑδατο γεγραμμύον, ἐνόμισεμ ἀλκθινὸμ εἶναι. διὸ καὶ πολλῶν τῶν ροῖζω ἐνεχθεῖσα, ἔλαθεμ ἐαυτῶν τῶν πίνακι ἐμπεσθεσα, ὡε καὶ τῶν πηρωμ αὐτῆε προκλασθέντων καταπεσθη ἐπὶ γλῶ, καὶ ὑπότι, ὡε τῶν παρατυχόντων ἀλῶναι.

Ἐπιμύθιον.

Οἱ μῦθοι

Fabula significat, implacabilē esse prauitatem,
licet afficiatur maximis beneficijs.

Camelus.

Cum primū uisa est camelus, homines per
territi, & magnitudinē admirati fugiebāt.
Vbi uero procedēte tēpore cognouerūt ipsius
mansuetudinē, cōfisi sunt eo usq̃, ut ad eā acce-
derēt. At intellecto paulo post beluæ nō inesse
bilem, eò contemptus iere, ut & frena ei impo-
nerent, & pueris agendam traderent.

Affabulatio.

Fabula significat terribiles res,
consuetudine contemptibiles fieri.

Serpens.

Serpens à multis hominibus pessundatus Io-
uem postulauit. Iupiter autē ad eū dixit, sed
si qui prior conculcauit, pupugisses, nequaq̃ id
facere secundus aggressus fuisset.

Affabulatio.

Fabula significat, eos, qui prius inuadentibus
resistunt, alijs formidolosos fieri.

Columba.

Columba siti correpta, ut uidit quodā in lo-
co poculum aquæ depictum, uerum rata,
atq̃ multo elata impetu, inscīa in tabulā offen-
dit, ut & pennis ipsius perfractis in terrā decide-
ret, atq̃ à quodam occurrentium caperetur.

Affabulatio.

Fabula

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐνίοι τῶν ἀνθρώπων διὰ σφοδρὰς προθυμίας, ἀπεισκέπῃως πράγμασιμ ἐγχεροῦντες, ἐμβάλλουσιν ἑαυτοὺς εἰς ὄλεθρον.

Πορισερὰ, καὶ κορώνη.

Πορισερὰ ἐμ βινι πορισερεῶνι τρεφαιμύνη, ἐπὶ πολυτεκνία ἐφρυάπτετο. κορώνη δ' αὐτῆς ἀκρόσασα ἔφη, ἀλλ' ὦ αὐτή, πέπαυσο ἐπὶ τῷ τῶ σεμνωμομύνη, ὅσω γὰρ ἄμ πλείονα τίκτης, τοσῶτω κὴ πλείους λύπας σανάγης.

Ἐπιμύθιον

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶ οἰκετῶν δυσυχέσατοί εἰσιμ, ὅσοι ἐν τῇ δ' ὄλεια πολλά τέκνα ποιῶσιμ.

Πλάσιος.

Πλάσιος δύο θυγατέρας ἔχωμ, φημι μῖ ἄς ἀποθανόντης, θρῶσας ἐμιοθώσατο. φημι δὲ ἑτέρας παιδ' ὅς λεγέσκη, ὡς ἄθλια ἡμεῖς, αἴγε αὐταὶ ὦμ ὄσι τὸ πένθος θρῶεῖμ οὐκ ἴσμεν, αἱ δὲ μὴ προσήκασα οὕτω σφοδρῶς κόπῃοντα. ἡ μήτηρ ἔφη, μὴ θαύμαζε τέκνον, εἰ αὐταὶ οὕτω θρῶσσιμ, ἐπὶ γὰρ ἀργυρίῳ τῶτο ποιῶσιμ.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐνίοι τῶ ἀνθρώπων διὰ φιλαργυρίαμ οὐκ ὀκνεῶσιμ ἀλλοτρίας συμφορὰς ἐργολαβεῖμ.

Ποιμῶν.

Ποιμῶν ἐλάσας εἰς βινὰ δρυμῶνα τὰ πρόβατα, ὑπὲρ θρῶσας ὑπὲρ δρυῶν τὸ ἱμάλιον, καὶ ἀναβάς τὸν καρπὸν κατέσφε. τὰ δὲ πρόβατα ἐοθίοντα τοὺς βαλάνους ἔλαθον καὶ τὰ ἱμάλια συγκαταφαγόντα. ὁ δὲ ποιμῶν καταβάς, ὡς εἶδε τὸ γεγονός, ὦ κἀκίσα ἔφη ζῶα. ὑμεῖς τοῖς λοιποῖς ἔρια εἰς ἐοθῆτας παρέχετε, ἐμῶ ἢ ζέφοντες ἡμᾶς, καὶ τὸ ἱμάλιον ἀφείλεσθε.

Ἐπιμύθιον

Fabula significat, nonnullos homines ob uehementes alacritates inconfulto res aggrediēteis, iniicere sese in perniciem.

Columba, & cornix.

Columba in colūbario quodā nutrita, fœcūditate supbſebat. Cornix uero ea audita, ait: sed heus tu desine hac re gloriari, nā quo plures paris, eo plus mœroris accumulās.

Affabulatio.

Fabula significat, ex famulis quoq; eos esse infelicissimos, q̄ in seruitute multos filios faciūt.

Diues.

Diues duas habēs filias, altera mortua, præficas cōduxit. Cū uero altera filia dixisset, ut nos miseræ, ipsæ, ad quas pertinet luctus, lamentari nescimus, hæ uero nō necessariae sic uehemēter plāgūt. Mater ait, ne mirare filia, si hæ ita lamentātur, nā nummorum gratia id agunt.

Affabulatio.

Fabula significat nōnullos homīes ob auaritiā non uereri alienis calamitatibus quæstū facere.

Pastor.

Pastor actis in quercetum quoddā ouibus, strata sub quercu ueste, ascendit, & fructū decutiebat. Oues uero inter edēdum glandes, nesciæ & uestes unā deuorarūt. At cum pastor descēdisset, ut q̄d erat actū, uidit, o pessima, ait, animalia, uos ceteris uellera ac uestes præbetis, à me uero, qui uos nutrio, & uestē surripitis.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων δι' ἀνοίαν, ἦν μηδὲν προσήκοντα εὐεργετοῦντες, ἢ τῶν οἰκείων φαῦλα ἐργάζονται.

Ἀλιεύς, καὶ σμαρίς.

Αλιεύς τὸ δίκτυον χαλάσας ἐν τῇ θαλάττῃ, ἀνήνεγκε σμαρίδα. σμικρὰ δὲ οὔσα, ἰκέτευε αὐτὸν νῦν μὴ λαβῆν αὐτὴν, ἀλλ' ἔἴσασαι διὰ τὸ σμικρὰν τυγχάνειν. ἀλλ' ὅταν αὐξιωθῶ καὶ μεγάλη φησὶ γγύωμαι, συλλαβῆν μεδωθήσῃ, ἔπειθ' ἡγῆ εἰς μείζονά σοι ὠφέλησ' ἄρ' ἔσομαι. Ἐὖ δ' ἄλιεύς εἶπερ. ἀλλ' ἔγωγε ἄνδρες ἄρ' εἶλω, εἴ τ' ἐν χερσὶ παρῆς κέρδιον κἄρ' σμικρὸν ἢ, δὲ προσδοκώμενον κἄρ' μέγα ὑπάρχη ἐλπίζειν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἀλόγιστος ἄρ' εἶναι, ὃ δι' ἐλπίδα μείζονος, τὰ ἐν χερσὶν ἀφείδ' σμικρὰ ὄντα.

Ἰώπων, καὶ ὄνος.

Ανθρωπός τις εἶχε ἰώπων καὶ ὄνον. ὁ δὲ θούτων δὲ ἐν τῇ οὐδῶ, εἶπερ ὁ ὄνος τῷ ἰώπων. ἄρομ' ἐκ τ' ἐμὲ βάρες, εἴ θέλεις εἶναι με σῶν, ὃ δὲ οὐκ ἔπεισθη. ὁ δὲ ὄνος πεσὼν ἐκ τοῦ κόπου ἐτελεύτησε. τῷ δὲ δεωότου πάντα ἐπιθέντες αὐτῷ ἡγῆ αὐτὴν πῦν ὄντα δορὰν, θρηκνῶν ὁ ἰώπων ἐβόα. οἶμοι τῷ παναθλίῳ, τί μοι σωέβη τῷ ταλαιπώρῳ; μὴ θελήσας γὰρ μικρὸν βάρος λαβῆν, ἰδοὺ ἅπαντα βασιάζω, καὶ δὲ δέρμα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοῖς μικροῖς οἱ μεγάλοι συγκοινωνοῦντες, ἀμφοτέρω σωθήσονται ἐν βίῳ.

Ἀνθρωπος, καὶ σάτυρος.

ἄνθρωπος

Affabulatio.

Fabula significat, plerosq; homines ob demen-
tiam eos, qui nihil ad se attinent, beneficio affi-
cere, in domesticos mala operari.

Piscator, & cerrus.

Piscator demisso reti in mare retulit cerrū,
qui paruus cū esset, supplicabat ipsum ne
tunc se caperet, sed dimitteret, quod paruus fo-
ret. At cū creuero, & magnus, inquit, euasero,
me capere poteris, quoniam & maiori tibi ero
utilitati. Tum piscator ait, sed ego demens fue-
rim, si quod in manibus est, dimisso lucro, licet
sit paruum, expectando magnum sperem.

Affabulatio.

Fabula significat, incōsideratū esse, q; spe maio-
ris rei, quæ iter man⁹ est, amittat, q; pua fuerit.

Equus, & asinus.

Homo quidā habebat equū, & asinū, cum
aūt iter facerēt ī uia, ait asinus equo: tolle
ā me oneris partē, si uis me esse saluum. Illo nō
persuaso, asinus cecidit, atq; è labore mortuus
est. Ab hero autē omnibus impositis ei, & ipsa
asini pelle, cōquerēs equus, clamabat: heu mihi
miserrimo, quid mihi obtigit afflicto? quia enī
parū oneris nolui accipere, ecce omnia gesto,
& pellem.

Affabulatio.

Fabula significat, si magni cum paruis iungan-
tur, utrosq; seruari in uita.

Homo, & satyrus.

Ανθρώπος τις πρὸς σάτυρον Θιλίαν πρὸς ἄμωτος, σιωπῶν ἦν αὐτῷ. χιμῶνος δὲ καὶ φύχου γενόμενος, ὁ ἄνθρωπος τὰς χεῖρας αὐτῷ προσφέρειν θέλει σῶμα ἀπέκνη. τῷ δὲ σατύρῳ ἐρωτήσαντες, οἱ ἦν αἰτίαν τῆτο πρὸς αὐτῷ, ἔφη. τὰς χεῖρας μεθ' ἑμαυτῷ ἐκ τοῦ κρύου, μετὰ μικρὸν δὲ ἰδέσμενος δόρμον προσεβλήθη, ὁ ἄνθρωπος προσφέρειν θέλει σῶμα ἔφην αὐτό. πωθανόμενος δὲ πάλιν οἱ ἦν αἰτίαν τῆτο πρὸς αὐτῷ, ἔφη, τὸ ἰδέσμενος καταφύγω. ὑπολαβὼν δὲ ὁ σάτυρος, ἀλλ' ἔγωγε, ἔφη, ἀπὸ τοῦ νῦν ἀποτάσσομαι σὺν Θιλίᾳ, οὐκ ἐκ τοῦ αὐτοῦ σῶματος τὸ θερμὸν καὶ τὸ ψυχρὸν ἀγάγεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὲ κλοῖ, οὐκ εἴφει γὰρ ὑμᾶς τὰς Θιλίας, ὡς ἀμειβολοῦς ὄντων ἢ διάδεσις.

Ἀλώπκη, καὶ δρυοτόμος.

Αλώπκη κυνηγούσα φεύγουσα, καὶ ἐν ἐρημίᾳ παλαιῶν δρόμων ἀνύσσει, ἄνδρα δρυοτόμον εὕρισκεν ἐν ταύτῃ, ὃν καθιέτνε τοῦ κρύου αὐτῷ. τῷ δὲ ὑπὸ δείξαντος αὐτῷ τὸ ἑαυτῷ καλύβην, εἰσελθὼντα ἐκρύπτετο εἰς τὰς γωνίας. τῷ δὲ κυνηγετῶν ἐλθόντων ἐρωτῶντων δὲ ἄνδρα, οὗτος τῷ μὲν φωνῆ ἤρνετο μηδὲν εἰδέναι. τῷ δὲ χερσὶ αὐτῷ τὸν τόπον ὑπεδείκνυ. οἱ δὲ μὴ προσχόντες, ἀπῆλθον παραχρῆμα. ὡς οὖν εἶδεν αὐτοὺς ἡ ἀλώπκη παρελθόντας, ἀπῆλθεν οὐ προσφωνῶσα. μεμφομένη δὲ αὐτῷ ἐκείνου, ὡς σωθεῖσάμην δὲ αὐτοῦ, χάριτας δὲ αὐτῷ οὐχ ὁμολογούσα, ἡ ἀλώπκη ἐπιστραφίσσα, ἔφη. ὡς οὗτος, ἀλλ' ἔγωγε ἤδ' ἐμ' ἄρ σοι χάριτας, εἰ τοῖς λόγοις ὅμοια καὶ τὰ ἔργα εἴχης, καὶ τοὺς τρόπους εἶχες

Homo quidam cum satyro inita societate, unà cum eo comedebat. Hyems uero, & frigus cum foret, homo manus suas admotas ori afflabat. Rogante autē satyro, quam ob causam hoc faceret, ait, manus meas calfacio propter frigus. Sed paulo post edulio calido allato, homo admotum ori insufflabat ipsum. Consultante rursus, quare id faceret, ait, ferculum frige facio. Suscepto sermone satyrus, sed ego, ait, ex nunc renuncio tuam amicitiam, quia ex eodem ore & calidum emittis & frigidum.

Affabulatio.

Fabula significat, fugere nos amicitias oportere, quarum anceps est affectio.

Vulpes, & lignator.

Vulpes uenatores fugiens, & in deserto multa decursa uia, uirum lignatorem in eo inuenit, cui supplicabat, ut se absconderet, à quo ei ostenso suo tugurio, ingressa delituit in angulis. At uenatoribus profectis, & uirum rogantibus, hic uoce quidē negabat scire quicquam, sed manu ibi locum ostendebat. Hi uero cum id non egissent, statim abiere. Ut igitur uidit eos uulpes præterisse, exiuit nihil allocuta, eo ipsam accusante, quod seruata à se, gratias sibi non ageret, uulpes conuersa ait, heus tu, ego uero egissem tibi gratias, si uerbis similes & manuum gestus, & mores

εἶχες.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς χηρὰ μὲν ἐπαγελλομένους τοῖς λόγοις, ἐναντία δὲ ποιοῦντας τοῖς ἔργοις.

Ἀνδρῶν, καταθραύσας ἄγαλμα.

Ανθρωπὸς τις ξύλινον ἔχων θεὸν, καθικέτθαι τὸ ἀγαθοποιῆσαι αὐτόν. ὡς οὖν ταῦτα ἐπατήρη, καὶ οὐδὲν ἤτορ ἐν πενίᾳ διήγε θυμωθεὶς, ἄρας αὐτὸν πῶς ἔλασεν, ἐξήριψεν εἰς τὸ ἔδαφος. προσκρυσάσκει οὖν φιλί κεφαλῆς, καὶ αὐτίκα κλαοθείσκει, χυσοὺς ἐξήρυσεν ὅτι πλεῖστον. ὅμπερ δὲ σωάγων ὁ ἀνδρῶν ἐβόα. σρεβλὸς ὑπάρχεις ὡς γεοῖμαι καὶ ἀγνώμων. ἱμῶντά σε γὰρ ἤκιστα με ὠφέλησας, τυπήσαντα δὲ σε πολλοῖς καλοῖς ἀμείβη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐκ ὠφελήσῃ τιμῶν πονηρὸν ἀνθρώπων, τύπῃων δὲ αὐτὸν μάλλον ὠφελήσῃ.

Ἀνθρώπος, καὶ κύων.

Ανθρωπὸς τις ἠτοίμαζε δῆκνον, ἐσιάσων τινὰ πῶς φίλων αὐτῶ καὶ οἰκείων. ὁ δὲ κύων αὐτῶ ἄλλοι κῶα ἐκάλε λέγων, ὦ φίλε, δεῦρο σωδείων κισομοι. ὁ δὲ προσελθὼν χαίρων ἴσαρ, βλέπων τὸν μέγαρ δῆκνον, βοῶν ἐν τῇ καρδίᾳ. βαβαί. πόση μοι χαρὰ ἄρα ἔλαπιναίως ἐφάνη. τραφήσομαί τε γὰρ καὶ εἰς κόρον δῆκνήσω, ὡς τέ με αὐριον μηδ' ἀμῆγε πεινᾶσαι. ταῦτα καθ' ἑαυτὸν λέγοντ' ὅτι κωὸς, καὶ ἅμα σείοντος πῶν κέρκοι, ὡς δὲ εἰς τὸν φίλον θαρξοῦντος, ὁ μάγερὸς ὡς εἶδε τοῦτον ὡς ἐκῆσε πῶν κέρκοι πρὸς ἐφροντα, καταχῶν τὰ σκέλη αὐτοῦ, ἐξήριψε παραχρῆμα ἔξωθεν πῶν θυρίδων. ὁ δὲ κατιῶν, ἀπῆε
μεγάλως

habuiffes. Affabulatio.

Fabula in eos, qui uerbis quidem utilia promittunt, sed contraria rebus faciunt.

Homo perfractor statuae.

HOmo quidā ligneū cū haberet deum, supplicabat, ut sibi beneficeret. Cū igitur hæc faceret, & nihilo minus in paupertate degeret, iratus eleuatū ipsum cruribus, piecit in pauimentum. Illiso igitur capite, ac statim diffractio, auri quamplurimū effluxit, quod iam ille dū colligeret, exclamabat, peruersus es ut puto, & ingratus. Colēti enim mihi nequaquam profuisti, uerberanti autem te multa donasti bona.

Affabulatio.

Fabula significat, nō profuturū te tibi, honorādo prauū hominē, sed uerberando ipsū, profuturū magis.

Homo, & canis.

HOmo quidā parabat coenā, accepturus amicum cum quendā suū & familiarē, canis item ipsius aliū inuitādo canē, dicebat: o amice ueni coena unā mecū. Is cū accessisset, lætus astabat, magnam spectans coenā, secum loquēs: papæ, quanta mihi læticia nuper derepente oblata est. Nā & nutriar, & ad satietatē coenabo, ita ut nullo modo cras esuriā. Hæc secū dum diceret canis, simulque moueret caudam, ut qui iam amico fideret, cocus ut uidit ipsum huc, & illuc caudam circumagentē, arreptis ipsius cruribus eiecit statim de fenestris. At is cum decidisset, ibat

μεγάλως κρᾶζωμ. τῶν τις δὲ κυῶμ, τῶν κατ' ὁδὸν αὐτῶ
 τῶ σωνωντῶντων, ἐπικρῶτα, πῶς εἰδείωνκσας θίλθ;
 ὁ δὲ πρὸς αὐτὸν ὑπολαβὼμ ἔφκ. ἐκ οἷ πολλῆς πόσερ
 ως μεθυθεῖς ὑπὲρ κόρον, οὐ δὲ πῶ ὁδὸν αὐτῶ ὅθεμ
 θζῆλθον οἶδα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθθ δηλοῖ, ὅτι οὐδὲ θαρξῆμ τοῖς θζ ἀλλοτριῶμ
 εὔποιεμ ἐπαγελλομῶοις.

Αλιεύς.

Αλιεύς ἀλιθυκῆς ἄψφθ λαβὼμ αὐλοῦς καὶ
 δίκτυα, παρεγγύερ εἰς πῶ θάλασσαν. καὶ εἰς
 ἐπί λυθ πέτρας, τὸ μὲν πῶτομ ἕυλη, νομίζωμ πρὸς
 πῶ ἡδυφωνίαμ τὺς ἰχθύας ἐφάλλεσθαι. ὡς δ' ἐπὶ ποί
 λυ διατφνόμθ ἡνυερ οὐδὲμ, ἀποθέμθ τὺς αὐ
 λοῦς, ἀναλαμβάνει τὸ ἀμείβλησθον. καὶ βαλὼμ κτ
 τῶ ὕδατθ, πολλοῦς ἰχθύας ἡγρθνσεμ. ἐκβαλὼμ δὲ
 αὐτοῦς ἀπὸ τῶ δικτύου, ὡς εἶδε πκθῶντας, ἔφκ. ὦ κά
 κισα ζῶα, ὅτε ἡυλοω, οὐκ ὠρχεῖσθε, ὅτε δὲ πέψαυμαι,
 τῶτο ποιεῖτε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθθ πρὸς τὺς παρὰ λόγον καὶ παρὰ καιρόμ τι
 πρᾶτθοντας.

Βουκόλθ.

Βουκόλθ ἀγέλιω ταύρωμ βόσκωμ, ἀπώλεσε
 μόχον. πριελθὼμ δὲ πᾶσαν πῶ ἔρημον διέτρι
 βερ ἐρθνῶμ. ὡς δὲ οὐδὲμ εὔρθμ ἐδωθήθκ, ἡνυξάτο τῶθ δ' ἰ
 ἄμ τὸμ λαβόντα μόχον κλέπθω ὑποδείξθκ, ἔριφομ εἰς
 θυσίαμ προσάξθμ. καὶ δὴ ἐρχόμενθ εἰς τινα θρυ
 μῶνα, εὔρθσθκ λέοντα κατεδίοντα τὸμ μόχον. ἔμφο
 βορ

uehemēter exclamādo. Sed canum quidā cum illi in uia occurrissent, percontabatur, ut belle coenatus es amice? Is suscipiens ei, dixit: Multo potu inebriatus supra satietatem, ne ipsam quidem uiam, qua egressus sum noui.

Affabulatio.

Fabula significat, non oportere confidere ijs, qui ex alienis bene facere pollicentur.

Piscator.

Piscator piscandi rudis, acceptis tibijs, ac re tibus perrexit ad mare, & stans super petra quadam, primum quidem sonabat tibijs, existimans ad uocis suauitatem pisces affilire. Vt uero multum cōtendens, nihil profecit, depositis tibijs, assumit rete, ac iacto in aquam, multum piscium cepit, quibus euacuato reti, ut salientes uidit, ait: o pessimi animantes, cum sonarem tibia, non saltabatis, cum uero cessauit, id agitatis.

Affabulatio.

Fabula in eos, qui præter rationem, & inopportune aliquid agunt.

Bubulcus.

Bubulcus armētū taurorū pascēs, amisit uitulū, lustrādo omnē solitudinē, indagādo morā traxit. Vbi inuenire nihil potuit, precatur est Iouē, si furē, q̄ uitulū cepit, ostenderit, hōrdū in sacrificiū oblaturū. Cæterū pficiscēs in quer cetū q̄ddā, inuenit à leōe deuorari uitulū.

βῆ οὐκ ἐγένετο, καὶ μέγα δὴ λιάσασα, ἔπαράσας τὰς
 χεῖρας αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανόν, εἶπερ. ὦ δέσποτα Ζεῦ,
 ἔπηγαλάμω σοι ἔριφορ δῶσφι, ἔὰμ τὸν κλέπτην εὐ-
 ρω, νῦν ταῦτό σοι δύσφι ὑπὸ χυθῶμα, ἔὰμ τότῃ τὰς
 χεῖρας ἐκφύγω.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας δυσυχεῖς, οἳ ἕνεκεν ἀποροῦν
 περὶ μὲν, εὐχονται εὐρίην, εὐρόντες δὲ ζητοῦσιν ἀπο-
 φυγίην.

Κόραξ.

Κόραξ νοσῶν ἔφη τῇ μητρὶ, μήτερ εὐχῶ τοῦ θεῶ κἢ
 μὴ θρῦν. ἡ δὲ ὑπελαβῶσα ἔφη, τίς σε ὦ τέκνον τῶν
 θεῶν ἐλεήσῃ; τίνοσ γὰρ κρέας ὑπὲρ σὺ γε οὐκ ἐκλάσῃ;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πολλοὺς ἐχθροὺς ἐν βίῳ ἔχοντες,
 οὐδένα φίλον ἐν ἀνάγκῃ εὐρήσασιν.

Αετός.

ὑπορῶνθεμ πέτρας ἀετὸς ἐκαθέζετο, λαγῶν δὲ
 ρεῦσαι ζητῶν. τοῦτο δὲ τις ἔβαλε τοξεύσας, ἔ-
 τὸ μὲν βέλη ἐντὸς αὐτοῦ εἰσῆλθεν. ἡ δὲ γλυφῆσάν
 τοῖς πτεροῖς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν εἰσήκει. ὁ δὲ ἰδὼν ἔφη,
 καὶ τοῦτο μοι ἑτέρω λύπη, δὲ τοῖς ἰδίοις πτεροῖς ἐνα-
 πθηήσκειν.

Ἐπιμύθιον

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεινὸν ὄζειν, ὅταν τις ἐκ τῶν ἰδίων
 κινδύων ἐνέσῃ.

Τέπιξ, καὶ μύρμηκες.

Χειμῶν ὥρα τῶν σίτων βραχέντων, οἱ μύρμη-
 κες ἔφυγον. τέπιξ δὲ λιμώτην, ἦται αὐτοῦς
 τροφῶν

duſ igitur, & perterrefactus, eleuatis manibus ſuis in cœlum, ait: ô domine Iupiter, promiſeram tibi hœdum me daturum eſſe, ſi furẽ inuenirem, nũc taurum tibi recipio ſacrificaturum, ſi huius manus effugero.

Affabulatio.

Fabula in homines infortunatos, qui dum carent, ut inueniant, precantur. Cum inuenerint, quærunt effugere.

Coruus.

COruus ægrotans, ait matri, mater precare deũ, nec lamẽtare. Ea uero ſuſcipiẽs, ait, q̄s deus ô fili miſerebit̃ tui? cuius enĩ tu carnes nõ es furatus?

Affabulatio.

Fabula ſignificat, qui in uita multos inimicos habẽt, amicũ in neceſſitate inuẽtuos neminẽ.

Aquila.

SVper petra aquila ſedebat, leporem captu-
ra, hanc autẽ quidam percuffit ſagitta, quæ γλυφιẽ
intra ipſam ingreſſa eſt. Sed crena cum penniſ kerblin
ante oculos ſtabat, quam cum uidiffet, & hoc oder
mihi altera mœſtitia, quòd proprijs penniſ in- krinlin.
teream.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, durum eſſe, cum quis à ſuis periculum patiatur.

Cicada, & formicæ.

Hyemis t̄pe cũ triticũ efferueret, formicę refrigerabãt, cicada at̄ eſuriẽs petebat ab eis
cibum

τροφίω. οἱ δὲ μύρμηκες εἶπον αὐτῷ, διατί τὸ δέρον
οὐ σωήγεις τροφίω; ὁ δὲ εἶπερ, οὐκ ἐχόλαζον, ἀλλ'
ἦδον μαστικῶς, οἱ δὲ γελάσαντες εἶπον. ἀλλ' εἰ δέρον
ἔωραιο ἦυλεις, χψμῶνθ' ὄρχε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθ' ἀκλοῖ, ὅτι οὐδ' ἂν ἀμελεῖς ἐν παντὶ πρᾶ-
γματι, ἵνα μὴ λυπηθῇ καὶ κινδυνεύσῃ.

Σκώληξ, καὶ ἀλώπηξ.

Ο τῷ πηλῷ κρυπτόμενθ' σκώληξ, εἰς γλῶττιον
θῶν, ἔλεγε πᾶσι τοῖς ζώοις. ἰατροὺς εἰμι φαρμά-
κων ἐπισημῶν, οἷός ἐστιν ὁ πῦρ δέρον ἰατροὺς παίων
καὶ πῶς, εἶπερ ἀλώπηξ, ἄλλως ἰώμενθ', σαυτὸν χω-
λὸν ὄντα οὐκ ἰάσω;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθ' ἀκλοῖ, ὅτι ἐὰν μὴ πρόχρηθῇ ἡ πρῆξις, πᾶς λό-
γ' ἀργὸς ὑπάρχει.

Ὀρνίς χρυσοτόκη.

Ο ρνιθά τις εἶχε μὲν χρυσᾶ τίκτεσσαν, καὶ νομί-
σας ἐνδον αὐτῆς ὄγκον χρυσίον εἶναι, κτείνας εὐ-
ρηκεν ὁμοίαν τῷ λοιπῷ ὀρνίθῳ. ὁ δὲ ἀδρόον πλῆστον
ἔλπίσας εὐρήσασθαι, καὶ τὸ μικρὸν ἐσέρεκται ἐκείνῳ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθ' ἀκλοῖ, ὅτι δ' εἴ τις παρῆσιμ ἀρεθεῖται, καὶ τῷ
ἀπλησίᾳ φεύγει.

Λέων, καὶ ἀλώπηξ.

Λ εων γηράσας, καὶ μὴ δυνάμενθ' διαρκέσαι
αὐτῷ εἰς τροφίω, ἔγνω δι' ἐπινοίας τί πρᾶξαι.
καὶ δὴ παραγενόμενθ' ἐν σπηλαίῳ τινὶ καὶ κατα-
κλιθεῖς, προσεποίητο νοσήν. παραγενόμενα οὖν τὰ
ζῶα

cibum, formicæ uero dixerūt ei, cur æstate non colligebas alimentū? Hæc ait, nō erā ociosa, sed canebā musice. Tum hæc ridēdo dixerūt, si æstiuo tempore modulabaris, nunc salta.

Affabulatio.

Fabula significat, nō oportere quenq̄ aliqua in re esse negligentē, ne mœreat, ac periclitetur.

Vermis, & uulpes.

Qui sub cœno cælabaſ uermis sup̄ terrā egressus dicebat oībus animalibus, medicus sum medicaminū doctus, qualis est Pæon deorū medicus. Et quomodo, ait uulpes, alios curans, teipsum claudum non curas?

Affabulatio.

Fabula significat, nisi præsto experiētia fuerit, omne uerbum inane esse.

Gallina auripera.

Gallinam quis habens oua aurea parientē, ratus intra ipsā auri massā inesse, occisam alijs gallinis similem reperit. Hic multū sperans inuenire diuitiarū, & exiguis illis priuatus est.

Affabulatio.

Fabula significat, oportere cōtentum esse præsentibus, & fugere inexplebilitatem.

Leo, & uulpes.

Leo senio confectus, cum suppeditare sibi cibum non posset, decreuit astu id facere. Itaque profectus in antrum quoddam, & deiectus simulabat ægrotare. Aduenientes igitur animan

ζῶα ἐπίσημῆς χάρις, συλλαμβάνων κατήδιερ αὐτὰ
 πολλῶν οὐκ ζῶων ἀναλωθέντων, ἀλώπηξ τὸ τέχνασμα
 τὸ γνῶσα, παρεγγύετο πρὸς αὐτόν. καὶ εἶσα ἐξωθεν τῆ
 σπηλαίῳ, ἐπαυθάνετο πῶς ἐχθρῶν δὲ εἰπόντος κακῶς,
 καὶ πῶς αἰτία μὴ πωθανομένη δὲ ἢ οὐκ εἰσέρχεται,
 ἢ ἀλώπηξ ἔφη, ὅτι ὄρω ἴχνη πολλῶν εἰσιόντων, ὀλίγων
 δὲ ἐξιόντων.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων ἐκ τεκμη
 ρίων προσώμων τοὺς κινδύνους ἐκφενύσσουσιν.

λύκος, καὶ γράυς.

Λύκος λιμώτῳ προσηύχθη ζῴων τροφῶν γενόμενος
 καὶ γράυς λέγούσης αὐτῷ, παῦσαι τὴν κλαίην, εἰ δὲ μὴ,
 τῆ ὥρα ταύτῃ ἐπιδώσω σε τῷ λύκῳ. οἰόμενος δὲ ὁ λύ
 κος ὅτι ἀληθεύει ἡ γράυς, ἴσατο πολλὴν ἐκδεχόμενος
 ὥρα μὴ ὡς ἄεσπερα κατέλαβεν, ἀκρότερον φησὶ γράυς
 κολακίζουσης τὸ παιδίον καὶ λέγούσης αὐτῷ, εἰ μὴ ἔλθῃ ὁ λύ
 κος δεῦρο, φονεύσομαι ὡς τέκνον αὐτόν. ταῦτα ἀκούσας
 ὁ λύκος, ἐπορεύετο λέγων, ἐν ταύτῃ τῆ ἐπαύλει ἄλλα
 μὴ λέγουσιν, ἀλλὰ ἢ πράττουσιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἀνθρώπους, οἳ τινες τὰ ἔργα τοῖς λόγοις
 οὐκ ἔχουσιν ὅμοια.

Εριφός, καὶ λύκος.

Εριφος ἐπὶ τινος δώματι ἐσῶς, ἐπεδὴ ὁ λύκος
 παριόντα εἶδεν, ἐλοιδορεῖ καὶ ἐσκώπησεν αὐτόν. ὁ
 δὲ λύκος ἔφη, ὡς οὐτὸ οὐ σὺ με λοιδορεῖς, ἀλλ' ὁ τόπος.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος

animātes uisitacionis gratia, cōprehensas deuo-
rabat. Multis igit̃ absumptis animantibus, uul-
pes ea arte cognita, accessit ad ipsum, & stans
extra spelūcā rogitabat quomō se haberet. Cū
autē is dixisset, male, causamq̃ rogaret, quā ob
rem nō ingrederet̃, uulpes ait, quia me uestigia
terrēt, oīa ad introrsū spectātia, nulla retrorsum.

Affabulatio.

Fabula significat, prudentes homines coniectu-
ris præuisa pericula euitare.

Lupus, & uetula.

Lupus esuriens circuibat quærēdo cibum,
profectus autē ad locum quendā, audiuit
lugētem puerulū, ei q̃ dicentē anum, desine plo-
rare, sin minus, hac hora tradā te lupo: ratus igit̃
tur lupus serio loqui aniculam, expectabat ad
multā horam, sed cū aduenisset uespera, audit
rursus anum blandientem puerulo ac dicētem,
si uenerit lupus huc, interficiemus eum fili. His
auditis, lupus eundo dicebat, in hoc tugurio ali-
ud dicunt, aliud faciunt.

Affabulatio.

Fabula in homines, quorum facta uerbis
non respondent.

Hædus, & lupus.

Hædus super domo quadā cū staret, uiso
lupo prætereūte, cōuiciabat̃, & mordebat
ipsum: sed lupus ait, heus tu, nō tu mihi, sed lo-
cus cōuiciatur.

Affabulatio.

Fabula

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις καὶ ὁ τόπος καὶ ὁ καιρὸς
δίδωσι τὸ θράσος καὶ τῶν ἀμφιδόνων.

Ἡμίονος.

Ἡμίονος ἐκ κριθῆς παχυδαίς, ἀνεσκήρτησε βοῶν
καὶ λέγων, πατήρ μου ὄξιν ἴσως ὁ ταχυδρό-
μος, καὶ γὰρ αὐτῶ ὄλθος ἀφωμοιώθην. καὶ ποτε ἀνάγκης
ἐπελθούσης τρέχων, ἐπεφθῆ τῆ δρόμου ἐπαύσατο, τῆ
πατρὸς ὄντος εὐδύς ὑπεμνήθην.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ ὁ χρόνος εἰς δόξαν φέρη τινὰ,
φιλῆαυτὸν γεμῶν τύχης μὴ ἐπιλανθανέσθω. ἀβέβαιος
γὰρ ὄξιν ὄβιθος οὗτος.

Οἰε, καὶ γεωργός.

Οφίε ἐν γεωργίᾳ προδύροισ φωλεύων, ἀνῆλεμ αὐτὸν
τὸ νήπιον παιδίον. πένθος δὲ τοῖς γονεῦσιν ἐγένε-
νετο μέγα. ὁ δὲ πατήρ ὑπὲρ φιλῆ λύπης πέλεκυν λα-
βὼν, ἐμελλεν τὸν ὄφιον ἐξελεθόντα φονεύσῃν, ὡς δὲ ἔκυσ-
τε μικρόν, απεύσας ὁ γεωργὸς τῆ πατάξει αὐτὸν ἠσώ-
χησε, μόνον κρούσας πλὴν φιλῆ τρώγλης ὀπλῶν. ἀπελθόν-
τος δὲ τῆ ὄφιος, ὁ γεωργὸς νομίσας τὸν ὄφιον μνηεῖν μνη-
σικακίην, λαβὼν ἄρτον καὶ ἄλας ἔθηκεν ἐν τῇ τρώγλῃ.
ὁ δὲ ὄφις λεπτόν συρίξας, εἶπερ. οὐκ ἔσαι ἡμῖν ἀπάρτε-
πίσις ἢ φιλία, ἕως ἄν ἐγὼ πλὴν πέτρας ὄρω, σὺ δὲ τὸν
τύμβον τῆ τέκνης.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐδεὶς μίσσας, ἢ ἀμῶν ἐπιλανθάνε-
ται, ἐφ' ὅσον βλέψῃ μνημόσων, δὲ οὐ ἐλυπήθη.

Σαλπικτήης.

Σαλπικτήης στρατὸν ἐπισυνάγων, καὶ κρατηθεὶς
ὑπὲρ

Fabula significat, plerunq; & locū & tempus præbere audaciam aduersus præstantiores.

Mulus.

Mulus ordeo piguefactus, lasciuiabat clamans, ac dicēs, pater meus est equus cursor, & ego ei totus sum similis: atq; aliquādo cū necesse foret ei currere, ut à cursu cessauit, patris asini statim recordatus est.

Affabulatio.

Fabula significat, & si tempus ad gloriā promoteat aliquē, non suæ tamen ipsius fortunæ obliuiscatur, instabilis enim est uita hæc.

Serpens, & agricola.

Serpēs in agricolæ uestibulis delitescens, sustulit eius infantē puerulū. Luctus autē parentibus fuit magnus. At pater præ mœrore accepta securi, egressum serpentē occisurus erat. Ut uero declinauit parūper, festinādo agricola, ut ipsū percuteret, errauit tantū percusso foraminis orificio. Digresso autē serpēte, agricola ratus serpētē nō amplius iniuriæ meminisse, accepit panē & salē, apposuitq; in foramine. Sed serpēs tenui sibilo, ait, nō erit nobis amodo fides, amicitia ue, q̄ diu ego lapidem uideo, tu tui filij tumulum.

Affabulatio.

Fabula significat, nullū odij, aut uindictæ obliuisci, quādiu uidet monimētū, quo tristatus est.

Tubicen.

Tubicen exercitū congregās, ac superatus

p ab

ὑπὲρ τῶν ἡλεμίων, ἐβόα, μὴ κτείνετε με ὡς ἄνδρες εἴκη καὶ μάτιω. οὐδένα γὰρ ὑμῶν ἀπέκτενα, πλὴν γὰρ τοῦ χαλκῆς τῶτος οὐδὲν ἄλλο κτῶμα. οἱ δὲ πρὸς αὐτὸν ἔφασαν, διὰ τὸτο γὰρ μάλλον τεθνήξῃ, ὅτι σὺ μὴ δυνάμην πελεμῆς, τοὺς πάντας πρὸς μάχην ἐγείρεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῆθρ δηλοῖ, ὅτι πλέον πῆαισις, οἱ τοὺς κακοὺς καὶ βαρῆς δυνάσας ἐπεγείροντες εἰς τὸ κακοποιῆν.

κάλαμος, καὶ ἐλαία.

Διὰ καρτερίαν καὶ ἰχλὺν καὶ ἡσυχίαν κάλαμος καὶ ἐλαία ἡρίζοι. τῷ δὲ καλάμῳ οὐφδίζομεν ὑπὲρ τῆς ἐλαίας, ὡς ἀδυνάτῃ καὶ ῥαδίως ὑποκλινομένης πᾶσι τοῖς ἀνέμοις, ὁ καλάμος σίωπῶν οὐκ ἐφθέγγετο. καὶ μικρὸν ὑπομείνας, ἐπφθῆ ἄνεμος ἐπνύσερ ἰχυρός, ὁ μὲν καλάμος ὑπρσηθεῖς καὶ ὑπκλιθεῖς τῶν ἀνέμοις, ῥαδίως διεσώθη. ἡ δὲ ἐλαία ἐπφθῆ ἀντέτρενε τοῖς ἀνέμοις, κατεκλάσθη τῆ βία.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῆθρ δηλοῖ, ὅτι οἱ τῶν καιρῶν τοῖς κρείττοσις αὐτῶ μὴ ἀνθισάμφοι, κρείττοες εἰσὶ τῶν πρὸς μείζονας φιλονηκοῦτων.

Λύκη, καὶ γέραν.

Λύκη λαιμῶν ὀσέον ἐπεπῆγφ. ὁ δὲ γέρανω μισθὸν παρῆξφμ εἶπερ, εἰ πλὴν κεφαλῶν αὐτῶν ἐπιβαλονῖσα, τὸ ὄσοῦν ἐκ τῆ λαιμῶ αὐτῶ ἐκβάλοι. ἡ δὲ τούτ' ἐκβαλῶσα, δολιχόδφρ οὔσα, τὸν μισθὸν ἐπεζήτει. ὅς τις γελάσας, καὶ τοὺς ὀδόντας θήξας, ἀρκῖ σοι μισθός, ἔφη, τὸτο μόνον, ὅτι ἐκ λύκῃ σώματ' καὶ ὀδόντων δξῆρες κάραν σώαν μηδὲν παθῶσα.

Ἐπιμύθιον.

ab hostibus clamabat, ne me temere, & frustra uiri occidite. Nō enim uestrū quenq̄ occidi: nā prāter æs hoc possideo aliud nihil: & hī ad ip̄m dixere, ob id magis morieris. qui cum nequeas ipse pugnare, omneis ad pugnam excitas.

Affabulatio.

Fabula significat, plus peccare, qui malos, ac graueis principes cōcitant ad male agendū.

Arundo, & Oliua.

DE tolerantia, & uiribus, & quiete, arundo & oliua contendebant, cū arundini oliua conuicium faceret utpote imbecillæ, ac facile cedenti uentis omnibus, arundo tacendo nihil locuta est. Ac parumper præstolata, ubi acer afflauit uentus, arundo succussa, & declinata uentis facile euasit, oliua autem cum uentis restitisset, ui diffracta est.

Affabulatio.

Fabula significat eos, qui temporī, ac præstantioribus nō resistunt, meliores esse ijs, qui cum potentioribus contendunt.

Lupus, & grus.

LVpus gutturi osse infixio mercedem grui præbiturū dixit, si capite iniecto, os ex gutture sibi extraxerit. Hæc autē eo extracto, qui ppe quæ procero esset collo, mercedem efflagitabat, qui subridendo, dentesq̄ exacuyendo, sufficiat tibi, ait, illa sola merces, quod ex ore lupi & dētibus saluū caput & illæsum exemeris.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας, οἵ τινες ἀπὸ κινδύου διασωθέντες, τοῖς εὐεργέταις τοιαύτας ἀπνέμυσι χάριτας.

Αλέκτορες.

Αλεκτόρων δύο μαχομύων πρὶ θελήων ὀρνίθων, ὁ εἷς δ' ἄλλοιον κατεξοχώσατο. καὶ ὁ μὲν ἠπῆκε δειξείας τόπον κατάσκιον ἀπὸ τῶν ἐκρύβη. ὁ δὲ νικήσας, εἰς ὑψὺ ἀρθείς, καὶ ἐφ' ὑψηλῶν τοίχων εἶς, μεγαλοφώνως ἐβόησε, ἵνα παρ' εὐδύς αἰτῶν καταπῆας, ἤρπασεν αὐτὸν. ὁ δ' ἐν σκοτῶν κενυμμένῳ ἀδέως ἐκτυπταῖς θηλείαις ἐπέβαινε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι κνέρι ὑψηλοφάνοις ἀνιτάσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριμα.

Γέρωμ, καὶ θάνατος.

Γέρωμ ποτέ ἐξ ἑλλακόφας, ἵνα ταῦτα φέρωμ, πρὸς ἄλλων ὁ δὲ ἐβάδιζε. καὶ διὰ τὸν πολὺν κόπον ἀπθήμενος ἐν τόπῳ ἑνὶ τὸν φόρτον, τὸν θάνατον ἐπεκαλεῖτο. τῷ δὲ θανάτῳ πρὸς ἴοντο, καὶ πωθάνομυς πλὴν αἰτίαν δὲ ἤμ αὐτὸν ἐκάλεσεν, δὲ γλιῖσας ὁ γέρωμ, ἔφη, ἵνα μὴ δὲ φόρτον ἄρης.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶς ἄνθρωπος φιλόζωος, εἰ καὶ δυσυχῆ, καὶ πτωχὸς ἐνι.

Βάτραχοι.

Βάτραχοι δύο ξηρανθείσης ἐνί λίμνης ἐν ἡ κατὰ κούμ, πορῖήεσαμ ζητῶντες πρὸς καταμῆναι. ἵνα ἐλθόντες εἰς φρέαθ βαθῦν, καὶ κύναντες κάτω, καὶ ἰδόντες δὲ ὑδῶρ, ὁ μὲν εἰς σωεβόλθον ἵνα πηδῆσωσι πρὸς ἄλλων κάτω. ὁ δὲ ἄλλοιον εἶπεν, εἰ δὲ καὶ τῷτο ξηρανθῆ, πῶς δύνασόμεθα ἀναβῆναι.

Ἐπιμύθιον.

Affabulatio.

Fabula in uiros, qui à periculo seruati, bene de se meritis eam gratiam referunt.

Galli.

DVobus gallis pugnātib⁹ de gallinis foemīnis, alter alterū in fugā uertit. Ac uictus in locū obscurū profectus, delituit. Sed qui uicit, in altū eleuatus, stansq; sup alto pariete, magna uoce clamauit, & statī aduolās aquila eū rapuit. At qui in tenebris delitescibat, ex illo intrepide gallinas cōscendit,

Affabulatio.

Fabula significat, dominum superbis opponi, dare autem humilibus gratiam.

Senex, & mors.

Senex olim incisa à se ligna cū ferret, multā sibat uiā, ac ob multū laborē deposito in loco quodā onere, mortem inuocabat, sed mors cum adesset, causamq; peteret, propter quam se uocaret, perterrefactus senex, ait, ut meū onus attollas.

Affabulatio.

Fabula significat, omnē hominem esse uitæ studiosum, licet infortunatus sit & mendicus.

Ranae.

DVæ ranae siccata palude, ubi habitabant, circuibāt quæredō ubi manerēt, ac profectæ in profundū puteū, & acclinatae deorsum, uisa aqua, altera cōsulebat, ut saltarent cōtinuo deorsum, altera uero, ait, si & hic aruerit, quomodo poterimus ascendere?

Ἐπιμύθιον.

Οἱ μῦθοι δηλοῖ, ἄνθι συμβαλῆς μὴ ποιῆμι,
 Ἄρνός, καὶ λύκοι.

Αρνός ἐφ' ὑψηλῶ τόπῳ ἰσάμενος, λύκοι κάτωθεν
 πρῶτα πῶ οὐδ' ὄρ' ἔσκηπτε. Ἐδρηῖον κακὸν ἄσπε
 κάλῃ καὶ ὠμοβόρον. ὁ δὲ λύκοι σφαφεῖς εἶπε πρὸς αὐ
 τόν, οὐ σὺ μελοιδόσεις, ἀλλ' ὁ πύργος ἐν ᾧ ἴσασαι.

Ἐπιμύθιον.

Οἱ μῦθοι πρὸς τοὺς ὑπομνύοντα ὑβρίμ ἀπ' ἀναξίωμ
 ἀνθρώπων, διὰ φόβον ὑψηλοτέρων.

Κώνωψ, καὶ λέων.

Κώνωψ πρὸς λέοντα ἔλθων εἶπε. οὐ δὲ φοβῶμαι
 σε, οὐ δὲ δωατώτερός με εἶ. εἰ δὲ μὴ, τί σοί ὄβρι
 ἢ δάμαμις, ὅτι ξυφῆ τοῖς ὄνυξι καὶ δάκνυς τοῖς ὀδῶσι; τῶ
 το Ἐγὼ ἡ γυνὴ τοῦ ἀνδρὶ μαχομένη ποιεῖ. ἐγὼ ἡ λία μὴ ὑπάρ
 χω σὺ ἰχυρότερος. εἰ δὲ θέλεις, ἔλθω μὲν καὶ εἰς πόλει
 μου. καὶ σαλπίσας ὁ κώνωψ, ἐνεπήγετο δάκνωμα τὰ πρῶ
 τὰς ρίνας αὐτῶ ἀτριχα πρόσωπα. ὁ δὲ λέων τοῖς ἰδίοις
 ὄνυξι κατέλυεμ ἑαυτὸν, ἕως οὗ ἠγανάκτησε. ὁ δὲ κώνωψ
 νικήσας τὸν λέοντα, καὶ σαλπίσας, καὶ ἐπινίκιον ἄσας,
 ἐπῆατο. ἀρχῆς ἡ δεσμῶ ἐμωλακείας, ἐδοῖό μιν ἄσας
 δύρετο, ὅτι μεγίστοις πολεμῶν, ὑπὲρ εὐτελῶς ζῶσ φιλῶ ἀρχῆ
 χνης ἀπώλετο.

Ἐπιμύθιον.

Οἱ μῦθοι, πρὸς τοὺς καταβάλλοντα μέγα, καὶ ὑπὲρ μιν
 κρῶν καταβαλλομένων.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΑΙΣΩΠ/
 ΠΟΙ ΜΥΘΩΝ.

Affabulatio.

Fabula significat, ne quid inconsulto fiat.

Agnus, & Lupus.

Agnus in alto cū staret loco, lupū inferius prætereūtem uia, mordebat, & ferā malā & crudiuorā appellabat. Sed lup⁹ cōuersus, ait, ad ipsum, nō tu cōtumeliaris mihi, sed ubi stas, turris.

Affabulatio.

Fabula ad eos, qui ferunt iniurias ab indignis hominibus metu sublimiorum.

De culice, & Leone.

Cvlex ad leonem accedens, ait, neq; timeo te, neq; fortior me es. Sin minus, qd tibi est robur? q; laceras unguibus & mordes dentibus: hoc & foemina cū uiro pugnās facit. Ego uero longe sum te fortior: si uero uis, ueniamus ad pugnā, & cum tuba cecinisset culex, inhæsit mordēs circa nares ipsius leueis genas, leo aut proprijs unguibus dilaniauit seipsum, donec indignatus est. Culex aut uicto leone cū sonuisset tuba, & epiniciū cecinisset, euolauit. Aranea uero uinculo implicitus cū deuoraret, lamētabat, q; cū maximis pugnās, à uili animali aranea occideretur.

Affabulatio.

Fabula in eos, qui prosternunt magnos, & à paruis prosternuntur.

FINIS AESOPI

FABVLARVM.

ΓΑΒΡΙΟΥ ΕΛΛΗΝΟΣ
ΤΕΡΑΣΤΙΚΑ.

Πορὶ ἀνθρώπων, καὶ λιθίνου λέοντος.

Ανδρὸς ποσὶν πατέτο πέτρινον λέων.
καὶ τις λέων, τί φησι πλὴν ἰχθῶν βλέψας;
ἀλλ' εἰ λέοντες, εἶπεν, ἤδησαμ γλύφην,
πολλοὺς ἄμ εἶδες ὄντας ἀνθρώπων λίθους.

Επιμύθιον, ὅτι ἐπ' ἀρετῆ οὐ δ' εἶ σεμνῶεσθαι.

Πορὶ λέοντος κοιμωμῶν, καὶ μυός.

Δέοντος ὑπνώπουντος, αὐχέντος μέσον
διέδραμνυ μῦς, ὅς δ' ἀνέσκη σωτόμως.
γελᾷ δ' ἀλώπηξ, καὶ λέων ἀπεκρίθη.
οὐ μὲν πηροῦμαι, πλὴν ἑσθ' οὐ δ' ἀνατρέπω.

Επιμύθιον, ὅτι οὐ δ' εἶ καὶ μικρὰν πρὶ φρόνησιν ἀπο-
σφύρεσθαι.

Πορὶ λέοντος, καὶ κάπριου, καὶ γυνωῶν.

Δέων μάχην ἔσκησε πρὸς ποτὲ κάπριον.
γυνῶες δ' ἀνωθεμ ἔσκόπεθον πλὴν ἔριμ,
βρωσὶν τὸν ἠτήκιδέντα ποιῆσαι τάχα.
Θίλας δ' ὄρωντες ἠσόχοον πῶν ἔλπίδων.

Επιμύθιον, ὅτι οὐ δ' εἶ ἀλλοτρίοις κακοῖς ἐπιχαίρειν.

Πρὶ δ' ορκαῶν καὶ λέοντος θυμωδέοντος.

Δέοντα δ' ορκαῶν ὡς ἴδεν μεμνηνότες,
ὣ μοῖρα θηρῶν εἶπεν ἀδλιωτάτη,
εἰ σωφρονῶν γε, δυσκάρηκτος εἶ λέων,
πῶς νῦν μανίς οὐ μετὰ δ' ακρυῶν δ' ἰσχύς;

Επιμύθιον, ὅτι ἄλλοτρίοις ἐχόντα οὐ δ' εἶ θυμῶεσθαι.

Πρὶ λέοντος, ὄντος, ἀλώπεκτος.

GABRIAE GRAECI
TETRASTICHA.

De homine, & leone lapideo.

Viri pedibus calcabatur lapideus Leo.

Et quis Leo, quid robur, inquit, intueris?

At si leones, ait, sciuisent scalpere,

Multos uidisses esse homines lapides.

Affabulatio. Quod non oporteat inflari uirtute.

De Leone dormiente, & mure.

Leone dormiente, per mediam ceruicem

Percurrit mus. Is autem surrexit ilico.

Ridet uulpes, ac Leo respondit:

Non timeo, sed interrumpo iter.

Affabulatio. Quod non oporteat ne paruum
quidem contemptum negligere.

De Leone, & Apro, & Vulturibus.

Leo pugnam parauit aduersus aprum.

Vultures uero deinsuper speculabantur litem,

Vt deuorarent statim, qui uinceretur.

Sed amicis iisdem uisis, frustrati sunt spe.

Affabulatio. Quod non oporteat alienis malis letari.

De Caprea, & Leone furente.

Leonem caprea ut uidit furentem,

O fatum ferarum, ait, miserrimum.

Si compos mentis intolerabilis es Leo,

Quomodo nunc furens non plena facies lachrymarum?

Affa. Quod nõ oporteat cū, q̄ potestatē habet, excādescere.

De Leone, Asino, Vulpe.

- Δ έωμ, ὄνθ, κερδῶ τε πρὸς θήραμ ἴομ.
 ὄνθ δὲ ταύτῳ εἰς τρίτην δεδασμύς,
 λέωμ κατεπάρραξε, κερδῶ δὲ πλέομ
 ἐνφύμῳ αὐτῷ, σωφρονισθεῖσ' ἴξ ὄνθ.
- Ε πιμύθιομ, ὄνθ δ' εἶ ἴξ ὄνθ πάχισιμ ἔπεροι, παιδ' εὐεῶξ.
 Περὶ ὄνθ βασάζοντθ εἰδῶλομ.
- Ω μοις ὄνθ παρηγεμ ἀργυροῦν βρέτας,
 ὄπθρ σωναντῶμ, πᾶς τις αὐ ἐπσοσκῶφ.
 τνφῶ δ' ἐπαρθεῖς, μὴ θέλωμ μλύφμ ὄνθ,
 ἦκασεμ, οὐ θεός σὺ, τὸμ θεὸμ δ' ἄγεις.
- Ε πιμύθιομ, ὄνθ τὸνθ ἐν ἀξιῶμασι ζυμωμύς δ' εἶ γι
 νώσκημ, ὄνθ ἄνθρωποι εἰσιμ,
 Περὶ παιδ' ὄνθ ἐοθίοντθ σπλάγχνα.
- Β οὐς φαγῶμ παῖς εἰς ἐορτῶν ἔγκατα,
 οἴμοι κέκληγ' ὡς σπλάγχνα μήτερ ἐκχέω.
 ἦ δ' αὐ γελῶσα, μὴ φοβῶ τέκνομ, ἔφκ.
 τῶμ σῶμ γὰρ οὐδέμ, ἀλλ' ἐμφς ἀλλοτρίωμ.
- Ε πιμύθιομ, ὄνθ δ' εἶ τ' ἀλλότρια ἀνίστρέφκμ, καὶ μὴ
 γογγίζκμ.
 Περὶ ἀλώπεκθ βᾶτα.
- Φ ραγμοῦς ἀλώπεκθ ὡς ὑπερβαίνκμ θέλεμ,
 ὄλιθανῶσα, καὶ βᾶτα δεδραγμύκ,
 ἔξεσο πέλμα, λοιδορεφ δὲ πῶν βᾶτομ.
 μέμφθ σεαυτῶν, μὴ μέ πρ κείνθ φάτο.
- Ε πιμύθιομ πρὸς τῶνθ τὰ ἑαυτῶμ κακὰ σιωπῶντας, τὰ
 δὲ τῶν ἑτέρωμ κατηγοροῦντας,
 Περὶ κώνωπθ, καὶ ταύρα.
- Κ ὄνωφ καθήσο πρὸς κέραι ταύρα πάλα,
 ὄμ πρ κέλδνεμ εἴπθρ ἐκπῆλῶα θέλφ.

Leo, asinus, uulpes, ad prædam iere.

In treis parteis eam cum asinus diuisisset,
A leone dilaceratus est. at uulpes plus
Ei tribuit edocta ab asino.

Affabulatio, qd' ex ijs, quæ alij patiuntur, doceri oporteat.

De asino gestante simulacrum.

Humeris asinus gestabat simulacrum argenteum,

Quod unusquisq; occurrens adorabat.

Superbia uero elatus, nolens manere asinus,

Audiuit, non es tu deus, sed fers deum.

Affabulatio, quod oporteat eos, qui in dignita-
tibus constituti sunt, cognoscere se esse homines.

De puero comedente intestina.

Bouis puer festo die cum comedisset uiscera,

Hei mihi clamabat, q; intestina effundo mater,

Hæc ridendo ait, ne timeas fili,

Non enim ex tuis quicquam, sed uomis ex alienis.

Affabulatio, quod oporteat aliena restituere,

et non murmurare.

De uulpe, et rubo.

Sepem uulpes transilire ut uoluit,

Lapsa, ac rubo innixa

Percussa planta, conuicia dicebat rubo.

Increpa te ipsam, non me ille ait.

Affabulatio aduersus eos, qui sua tacent uitia, et
aliena reprehendunt.

De culice, et tauro.

Culex olim in cornu tauri sedebat,

Quem dicere iussit, an se uolare uelit,

Audiuit,

ἤκαστε δ' ὡς πορ οὐκ ἔγνω καθημελιόν,
οὕτω δὲ μὴ πῆσαντες αἰδοῦσιν λάβη.

Επιμύθιον πρὸς τοὺς λογιζομένους ἑαυτοὺς εἶναι
ἢ σοφοὺς, ἢ δυνάτοὺς, ἢ φρονίμους, μὴ ὄντας δέ.
Πορὶ ἐλάφου, καὶ ἀμπελίου.

Ελαφομὸς ζήλωνοι κωκγέται,
ἤλιε δασείαις ἀμπελοῖς ἀπεκρύβη.
τὰ φύλλα βιβρώσκησα δὴ τῶν ἀμπελῶν,
κωκγετῶσιν ἐνδίκως ἐδικράθη.

Επιμύθιον πρὸς τοὺς κακοποιούτους τοὺς αὐτῶν
εὐργέτας.

Πορὶ ὄφρα, καὶ γεωργῶ.

Ολίμθελωμ τίς ἀντ' ὀλέθρου παιδίον
πλήθην, πέτραν τ' ἔχιζε, καὶ οὐλίμθελωμ.
ὄφρα δὲ φησι, πῶς γήοιεν συμβάσει,
ἕως σὺ τύμβον, τόμ δ' ἐγὼ πέτραν βλέπω;

Βπιμύθιον, ὅτι αἱ μεγάλα ἔχουσαι ἀδιάλλακτὶ εἰσίν.
Πορὶ παιδῶν, καὶ σκορπίου.

Ως ἀκρίδας θήρδνε παῖς τις, σκορπίῳ
προὔτφνε χεῖρας. ὅς δὲ, μὴ φαύσης, ἔφη.
ὡς εἶγέ με φαύσης, ἐκ κόλπων σένων,
καὶ τὰς ἀλκήδεις ἐκκενώσεις ἀκρίδας.

Επιμύθιον, ὅτι δὴ κακοῖς ἀνθρώποις, μὴ συμμίγνυσθαι.
Πορὶ σὺν, ὁ μῦθος.

Σὺς εἶλκέ τις μῦθον ἔργον ὄντ' ἀσιτίας.
οὐς χαλκέες βλέποντες, ἔσκησα, γέλωμ.
ὁ μῦθος δ' ἔτι ζῶν, εἶπε μεσὸς δακρύων,
ὡς οὐ δὲ σαῦ δάαοτε καὶ τρέφην ἕνα;

Επιμύθιον πρὸς τοὺς τὰ ἑαυτῶν παραπήματα

πρὸς ἀβλέπην

Audiuit quemadmodum non nouerat sedentem,
Itaq; neq; euolantem sentiret.

Affabulatio. Aduersus eos, qui uolunt esse docti,
potentes ue, aut prudentes, nec sunt.

De Cerua, & uite.

Ceruam persequabantur uenatores,
Quæ densis in uitibus delituit.
Sed folia uitium cum comederet,
Venatoribus iure præda fuit.

Affabulatio. Aduersus eos, qui malefaciunt benefa-
ctoribus suis.

De Serpente, & agricola.

Serpentem quis pro filij interitu
Percussurus petramq; scidit, & amare uolebat.
Sed ait serpens, quomodo fient conuentiones?
Quamdiu tu tumbam, hunc ego lapidem uideo?

Affabulatio. Magnas inimicitias esse irreconciliabiles.

De Pueris, & Scorpio.

Cum locustas cepisset puer quidam, scorpioni
Porrigebat manus: is autem, ne attigeris, ait,
Nam si me tetigeris, suspirando ex sinu
Veras quoq; locustas abijcies.

Affabulatio. Cū malis hominibus cōuersari nō oportere.

De Sue, & Mure.

Sus quidam murem trahebat ad sedandam esuriam,
Quos uidentes fabri ferrarij, riserunt.
Mus uero adhuc uiuens, ait, lachrymarum plenus,
Ne unum quidem potestis pascere suem?

Affabulatio. Aduersus eos, qui suos casus
negli-

πρᾶ βλέπωντας, τὰ δὲ τῶν ἑτέρων γελῶντας.

Πρὶ ὄνυχ, ἢ λεοντήης.

Φ ἔρων λεοντῶ δέρμα τῆς ὠμοῖς ὄνυχ,
ἢ ἡυχὴ λέων εἶναι τις, αἰσώλως βλέπων.

ἔπι δὲ γυμνός φηι λεοντήης εὐρέθη,

τῶτορ μύλων ἔμνησε φηι ἀταξίας.

Ε πω μύθιορ, ὅτι μύθῳ δηλοῖ, ὅτι αἱ παρ' ἀξίαν ἡμαίτῶν
χίσα λνόνται.

Πορὶ τράγῳ, ἢ ἀμπελῶ.

Τ ράγῳ προσῆπερ ἀμπελῶ, βλάπτῃς σὺ με
κείρων τὰ φύλλα, μὴ γὰρ οὐκ ἔσι χλόη;

ὅσορ γὰρ ἄμ βλάπτῃς, εὐρήσω τάχα

πρὸς δυσίαν σὺν εἰς θεοῦς οἶνορ βλῦσαι.

Ε πω μύθιορ, ὅτι πολλάκις θέλωρ τις ἀδικῆρ ἕνα, ὡφει
λεῖ αὐτόρ.

Πορὶ ἀνδρὸς, καὶ γαλῆς γυναικός.

Α νῆρ γαλιῶ γυναικᾶ πρὸς δόμους ἄγε.

παρῶν δὲ κύπρις εἰς ἐορτῶν τῶ γάμῳ.

νύμφη δὲ μῶν βλέψασα, σωτόνω τάχῃ

δίωκε τῶτορ, μὴ τραψῆσα τῶ φύσιρ.

Ε πω μύθιορ, ὅτι ἔκ φύσεωσ ὄρ, οὐ μετατρέπεται.

Πρὶ δορκάδος τῆς τῶ πρῶν λεπρότητα μεμφομένης.

Π ηγαῖς ὀρῶσα δορκὰς αὐτῆς τοι θέαμ,

λεπτοῦς πόδας μωμῆτο, χαῖρε δ' εἰς κέρα.

λέων δ' ἐπειδίωκε, τῶτῳς ἠγάπα,

κέρα καθυβρίζουσα, θήρας ὡς πάγῳ.

Ε πω μύθιορ, ὅτι πολλάκις τις ὡφελῆται, ὅτι ὡμ δοκῆ
βλάπτῃσθαι,

Πρὶ ἀλώπεκῶ, ἢ σαφυλῆς.

negligunt, alienos uero derident.

De asino & pelle leonis.

Leonis pellem humeris ferens asinus,

Iactabat esse leo quispiam, uidendo caprarios.

Sed ubi sine leonis inuentus est pelle,

Pistrinum eum memorem turbationis reddidit.

Affabulatio. Fabula significat, immeritos honores quamprimum solui.

De hirco, & uite.

Hircum uitis allocuta est, offendis tu me

Tondendo folia. num nam non est herba?

Quamuis enim nocueris, inueniam statim

Ad mactationem tui erga deos, uinum ut scaturiat.

Affabulatio, quod plerunq; uolens quis aliquem iniuria afficere, iuuat eum.

De uiro, & fele uxore.

Vir felem uxorem in domum duxit,

Adfuit Venus in nuptiarum solennitate,

Sponsa uero uiso mure, contenta celeritate

Eum persecuta est, non mutata natura.

Affabulatio, quod id, quod à natura est, non transmutetur.

De capra reprehendente pedum tenuitatem.

In fontibus suam imaginem uidens caprea,

Tenucis carpebat pedes, sed gaudebat cornibus.

Cum uero leo persecutus est ipsam, eos amabat.

Cornua reprehendens, ut prædæ laqueum.

Affabulatio, quod plerunq; quis iuuatur ex quibus uidetur lædi.

De uulpe, & uis.

Vulpes

Κ ερδῶ βότρω βλέψασα μακρᾶς ἀμπελῶς
 πρὸς ὕψος ἤστ. **Θ** καμῶσα πλάκις
 ἔλεῖμ ἀπέπε, πρὸς δ' ἑαυτῶν ταῦτ' ἔφκ,
 μὴ κάμνει: ῥά γες ὀμφακίζουσι μάλᾳ.

Ε πιμύθιον πρὸς τοὺς προῦτας τῶ ἀνάγκῃ φιλοζυμίας.
 Πρὶ κόρακ^Θ, καὶ ἀλώπεκ^Θ.

Τ υρὸν κόραξ ἔδ' ἀκνε. κερδῶ δ' ἠπάτα.
 εἰ γλῶσσαρ εἶχε, ζῶος εἰς ὄρνις μέγας.
 εὐθύς δ' ὁ τῶν ρίψεν, ἢ δ' αὐτὸν φάγεμ.
 ἔχθρς κόραξ ἀπαντα, νοῦν κτῆσαι μόνου.

Β πιμύθιον πρὸς τοὺς ἐπὶ κολακείαις χαίροντας.
 Πρὶ βατράχων, καὶ ἡλίας.

Γ ἀμοις ἔχαιρον βάτραχοι τῶ ἡλίας,
 καί τις πρὸς αὐτοὺς εἶπεμ, ὦ δ' φλὸν γῆ^Θ.
 εἰ γὰρ μόνᾳς τρέμοιμεν αὐγὰς ἡλίας,
 τίς εἶγε τεκνώσσει τῶτον βασιάσσει;

Ε πιμύθιον πρὸς τοὺς ἐπὶ ἰδία βλάβῃ ἀγνωσίας χαί-
 ροντας.

Πρὶ ὄρνιθος ὠὸν χρυσουῦν ζικτόσκει, καὶ φιλαργύρου.

Ε ζικτε χρυσουῦν ὠὸν ὄρνις εἰσάπαξ.
 καί τις πλανηθεὶς χρυσερασιῆς τῶ φρένα,
 ἔκτενε ταύτῃ, χρυσὸν ὡς λαβεῖμ θέλωμ.
 ἔλωις δὲ μῆζον δῶρον ὠλέκη τύχης.

Β πιμύθιον, πρὸς τοὺς ἐλπίδι κέρδους εἰς ζημίαν
 ἐκ μικροφυχίας ἐμπίπτοντας.

Πρὶ ἀσεροσκόπου, καὶ ὀδοιπόρου.

Α σροισ πρὶσκοπῶν τις ἀσεροσκόπ^Θ,
 πίπτε λελκθῶς πρὸς φρέας, τυχῶν δ' εἰ τις
 ὀδοιπόρ^Θ, σένοντι ταῦτ' ἔφκ λέγωμ,

Vulpes racemum proceræ uidens uitis,
 In altum eleuabatur, cumq; diu laborasset,
 Ut caperet, defatigata est, sed secum hæc locuta est,
 Ne labora, acini uuæ exacerbescunt admodum.
 Affabulatio ad eos qui de necessitate uoluntatem faciunt.

De Coruo & Vulpe.

Caseum coruus mordebat, sed uulpes decipiebat
 Si linguam haberes, esses magna Iouis auis.
 Continuo uero is eum abiecit, ea autem comedit.
 Habes corue omnia, mentem solam compara.
 Affabulatio aduersus eos, qui adulationibus delectantur.

De Ranis, & Sole.

Ob nuptias Solis letabantur ranæ.
 Quædamq; ad eas ait, o miserum genus.
 Nam si solos radios solis timemus,
 Si genuerit filios, quis eum feret?

Affabulatio aduersus eos, qui suo damno præ
 ignorantia gaudent.

De Gallina aureum ouum pariente, & avaro.

Ouum aureum Gallina semel peperit.
 Quidamq; auarus deceptus animo,
 Eam occidit, aurum accepturus.
 Sed spes perdidit maius fortunæ donum.

Affabulatio in eos, qui spe lucri, in damnum ex
 pusillanimitate incidunt.

De stellarum speculatore, & uiatore.

Stellis intentus quidam stellarum speculator
 Cadit imprudenter in puteum, sed quidam superueniens
 Viator suspiranti hæc, inquit, dicendo.

νοῦν θείῳ ἄνω, βέλυσε πλὴν γλῶσσοῦ βλέψας.

Επιμύθιον, ὅτι πολλοὶ τὰ ἐνεσῶτα μὴ γινώσκοντες,
τὰ μέλλοντα καυχῶνται γινώσκοντες.

Περὶ ἴσως, καὶ κάπρω.

Ηριζερ ἴσως ἄγριωτάτῳ κάπρῳ.

ὄρμλιν δὲ θηρὸς ἴσως οὐ θένων ὄλωσεν,
ἑαυτὸν ἐκδέδωκεν, εὐρώμ σύμμαχον
εὐψρομ, ἄνδρα πρὸς σφαγλῶ τῷ θηρῷ.

Επιμύθιον, ὅτι δι' ἕχθρα ἕνεσθε εἰς δαλείαν ἑαυτοῦ
ἐμβάλλουσιν.

Περὶ ἄνδρος μιξότριχου, καὶ δυοῖν ἐταίρων.

Ερωμλίας δ' ἔειχεν ἄνθρωπος μιξότριξ.

ἄνθρωπος δ' ἐνλωχῆσαι πάντῃσι τῷ ὄρω,
ἢ μὴ μελαίνας, ἢ δὲ λευκὰς ἐκφερομ.
ὄρω μὴ φιλωθείς, πᾶσι μὴ ὠράθη γέλωσ.

Επιμύθιον πρὸς τοὺς εἰς δύο ἐναντία πράγματα ἑαυ-
τοῦ ἐμβάλλοντας.

Περὶ ἄετος τε, καὶ κολοῖτος.

Αρνὸν καταπῆας ἄετος καθαρῶσας,

ἰδῶν κολοῖτος, ἐν κριῶν πλάτῃ τῶσδε.
ὄρω εἶλε ποιμλιν, πᾶσι δ' ἐφώνη τῷ ὄρω,
ἔμοι κολοῖτος, ἄετος δ' αὐτῶ πέλη.

Επιμύθιον, ὅτι οὐ δὲ μιμῆσθαι τοὺς κρείττονας.

Περὶ κολοῖτος τε, καὶ ἄλλων ὀρνέων.

Αλλοτρίοις πῆροῖσιν ἠμωισμλιν

ἠύχθ κολοῖτος ὀρνέων ὑποφύροσιν,
πῶστω δὲ ὄρω ἢ χελιδῶν ἢ ῥῶσας,
μεθ' ἠμ ἄπαντες. εἶτα γυμνὸς εὐρέθη.

Επιμύθιον, ὅτι τὸ ὄρω ἐράνησιν ἄλλῃ διαλύεται.

Animum applicando sursum o optime, terram non uides,
Affabulatio, quod pleriq; cum præsentia nesci-
ant, futura cognoscere gloriantur.

De equo, & Apro.

Pugnabat equus cum ferocissimo apro.

Impetum uero feræ equus cum penitus non sustineret,

Sese dedit, inuento socio

Viro iugulandæ feræ perito.

Affabulatio, quod nonnulli ob inimicitias in
seruitutem sese dedunt.

De uiro misticapillo, & duabus amicis.

Amicas duas habebat uir misticapillus,

Aetate autem & moribus omnino dissimilicis,

Altera nigros capillos, albos altera euellebant.

Quapropter depilatus, omnibus ridiculo fuit.

Affabulatio, aduersus eos, qui in duas res con-
trarias sese iniiciunt.

De aquila & Cornicula.

Agnum deuolans Aquila cum rapuisset,

Idq; uidisset monedula, in ariete facit eadem.

Quam pastor cepit. filius autem clamabat tale quid,

Mihi monedula, aquila autem sibi est.

Affabulatio, quod non oporteat imitari præstantiores.

De Cornicula & cæteris auibus.

Alienis pennis induta,

Gloriabatur cornicula præstare auibus.

Primum donum hirundo rapuit,

Post eam omnes. hinc nuda inuenta est.

Affab. quod ex collatione pulchritudo dissoluatur.

Πορὶ ἀετῶν, καὶ οἰσῶν.

Β ἔλθ' τὸ σῆθ' ἀετῶν ἔρωθ' πάλα,
 ἀλγῶν δὲ λοιπῶν ἤσο πολλά δακρυῶν,
 βλέπων δ' οἰσῶν εἶπεν ἐπὶ φρωμύων.
 Βαβαί, πῆρόν με τὸν πῆρωτὸν ὄλλυθ'.

Ε πιμύθιον πρὸς τοὺς ἐκ τῶν ἰδίων κακῶς πάχοντας.

Πορὶ θηρῶν, καὶ ὄρνέων μάχης, καὶ στυγῶν.

Π ἄσι πεφνκὴ θηρῶν, καὶ πῆλωσις μάχης.
 ἦλω λίβυσα στυγῶν, ἢ τοὺς Δ' ἐπλάνα,
 εἶναι μὲν ὄρνεις, ἐκ μέρους δὲ θηρῶν.
 πῆλωσις κάρην δ' ἐκνῦσα, τοῖς θηρῶν πόδας.

Ε πιμύθιον πρὸς τοὺς δυσὶ κυρίοις δ' ἀλεύοντας, καὶ
 πλανῶντας ἀμφοτέρους.

Πορὶ χελιδόνων, καὶ κριτηρῶν.

Π ἦξε χελιδόνων νεοσιῶν κριτηρῶν
 ὑπὸ θεῶν, ἢ ὡς τὴν γονίαν βλάβη δ' ἀκωμ.
 ἢ Δ' αὐτ' ἔφησεν, ὡς πολυσύντα τύχης,
 ὅπως γὰρ ἐκδίκησις ἐβλάβη μόνη.

Ε πιμύθ. πρὸς τοὺς παθόντας κακῶν ἀπὸ καλῶν ἀνθρώπων.

Π ρὶ τῶν εὐῶν ὁμοφώνων, εἶτα ἀσυμφώνων, καὶ λέοντος.

Ο μόφρονες νέμοντο τρεῖς ὁμοῦ βοῦς,
 οὐς οὐδὲ θῆρ' ἐβλάπηε πολλάκις λέων.
 ἔχθρας δὲ μίσος, καὶ μάχης διασχίσας,
 ἕκασον ἐκβέβρωκε γυμνὸν ὡς ἕνα.

Β πιμύθιον πρὸς τοὺς χιζομύθους ἐκ τῶν ἰδίων,
 καὶ διὰ τῶν κακῶς πάχοντας.

Πορὶ γεωργῶν, καὶ γεράνων.

Ε θῆρ' γεράνων πῆξέ τις ὡρεὺς πάγλω.
 μεθ' ὧν πελαργὸν εἶλεν, ὅς θηρῶν μέγα,

De aquila, & sagitta.

Sagitta pectus aquila uulnerata est olim.

Dolens autem postea sedebat admodum plorans.

Videns autem sagittam pennatam, ait,

Papæ, penna me pennatam occidit.

Affabulatio in eos, qui à suis malis patiuntur.

De pugna ferarum ac uolucrum, & struthione.

Omnes inter se feræ & uolucres concertabant.

Capta est struthio Libyca, quæ hæc decipiebat.

Esse quidem auis, ex parte uero fera,

Volucris caput, feris pedes ostendens.

Affabulatio aduersus eos, qui duobus seruiendo dominis, utrosq; decipiunt.

De Hirundine & prætorio.

Hirundo fixit nidulum in prætorio,

Cuius prolem lædit serpens.

Hæc autem dixit o ingemiscendam fortunam.

Vbi enim ultio est, sola offensa sum

Affabulatio ad eos, qui malum à bonis patiuntur.

De tribus bobus cōcordibus, inde discordibus, & leone.

Concordes pascebantur tres simul boues,

Quos ne fera quidem lædebat leo.

Cum uero inimicitiarum odio, & pugna dissensissent,

Singulos deuorauit nudos ut unum.

Affabulatio aduersus eos, qui à suis dissident, & propterea mala patiuntur.

De agricola, & Ciconia

Gruibus tetendit agricola quidam laqueum.

Cum quibus Ciconiam cepit, quæ uehementer lugebat.

ἔφη δ' ἄροτρούς, ὡς εἶλον μὲν εἶ σύ μοι,
ἀλλ' ἢ πάγκη λαβῆσα, σὺ κακοῖς ἔχα.

Επιμύθιον πρὸς εἶλον Ἰνός, ἐνδύμνον τοῖς ἐχθροῖς
τῷ εἶλῳ αὐτῷ.

Πορὶ κωός **Ε**ἰδῶλα αὐτῷ ἐν τῷ ὕδατι.

Φέρων ποταμῷ πλησίον κύων κρέας,
κύψας ἑαυτὸν, ἄλλον εἰς ὕδωρ βλέψας.
χανῶν δὲ λοιπὸν τῷ κάτω λαβῆν κρέας,
ἄπεσερεῖτο καὶ τῷ, οὐτῶς ἐκράτῃ.

Επιμύθιον, ὅτι ὁ πλεονεκτῶν μᾶλλον ζημιῶται.
Πορὶ ὄνυ **Ε**ἰάλος, **Ε**πόγγων.

Πέρων ποταμῶν, φόρτον ἢ γ' ἄλός ὄνυ,
ἐν ᾧ τε καὶ πέπρωκε κροταφοὶς βάρυ.
πόγγων δ' ἔπειτα πλῆθ' οὕτως ὡς φέρων,
πεσῶν ἐκοντί, δυσυχῶς ἄπεπνίγη.

Επιμύθιον, ὅτι πολλάκις πρὸς δοκίαν κέρδιος εἰς ζημίαν
καταντᾷ.

Πορὶ καμήλας, καὶ δίοος.

Κυρτὴ δεὸν κάμηλα δζητή κέρτα,
ἢ δζημυκτῆρισε φιλ' ἀβυλίας.
Ζημοῖ γὰρ αὐτῷ λοιπὸν, ὦτα, καὶ κάρτα.
ὡς ἄνγε παντάσασιν αἰχίσκῃ πέλη.

Επιμύθιον, ὅτι δ' εἴ πορὶ τῷ δεῖ αἰτῆν τὰ προσήκοντα.
Πορὶ λύκῳ, καὶ ἀρνός.

Λύκῳ πρὸς ἄρνα φησὶν, οὐ πρόθεμ σὺ μοι
ὕδωρ τάραπες; ἄρτι γαστροὺς δζέφω,
καὶ πῶς ὕδωρ τάραπτον ἀγνοῶ ποτε.
θοῖνη γλῆ μοι, καὶ δέμις, καὶ μὴ θέμις.

Επιμύθιον πρὸς τοὺς ἀδελφούς, φανερώς ἀδικῶντας.

πορὶ

Dixit autem agricola, ut amica quidem tu mihi es,
Sed laqueus, qui cepit, te cum malis tenet.

Affabulatio, in amicum cuiusdam, coniunctum
cum inimicis amici ipsius.

De Cane, & imagine ipsius in aqua.

Canis secundum flumen carnes ferens,

Cum se acclinaſſet, alium in aqua uidet.

Hiſcens autem ut inferiores alias carnes caperet,

Priuatus & ijs est, quarum dominus erat.

Affabulatio, quod cupidus magis damno afficitur.

De Asino & sale, & spongijs.

Transeundo fluuium onus salis portabat asinus,

In quo etiam cecidit leuatus onere.

De hinc cum itidem multum spongiarum ferret.

Cecidit sponte, & infeliciter suffocatus est.

Affabulatio, quod plerunq; expectatio lucri in
damnum incurrit.

De Camelo, & Ioue.

Curua Camelus à deo petebat cornua,

Quam derisit malo consilio.

Minuit enim ei de cætero aures, & caput,

Vt ab omni parte foret turpiſſima

Affabul. quod oporteat à deo conuenientia petere.

De Lupo, & agno.

Lupus agno inquit, nōne dudum tu mihi

Aquam perturbasti? nuper ex uentre natus sum,

Et quomodo aquam perturbarim nescio quando.

Cœna fies mihi & iure, & iniuria.

Affablu. aduersus eos, qui intrepide palam iniurij sunt.

Πρὶ δὲ φλῶ κακηγῶ, καὶ ποιμνύθ.

Δ φλῶς κακηγῶς πρὸς τιμ' εἶπε ποιμνύα,
εἶπε λέοντθ ἴχνθ εἶδες, μοὶ φράσομ.
σὺ τῶτομ, εἶπεμ, ἐδέλφς, δείξω, πέλας
ἴχνθ, κακηγῶς εἶπεμ, οὐ ζητῶ πλέον.

Ε ωμιμύθιον πρὸς ἀνθρώπους θρασῆς πρὸς λόγους, καὶ
πρὸς ἔργα δὲ φλῶς.

Πρὶ ἰωπότς, καὶ ἀγροικῶ.

Η, τῆ λαβῆμ ἀγροϊκομ λαγῶμ ἰωπότς.
λαβῶμ δὲ χερσὶ τῶτομ ἠρώτα, πόσς;
καὶ πῶλομ δὲ ἠλαυνεμ, ἀγροϊκθ δ' ἔφη.
μὴ πεῦδε, σοὶ δῶρημα τῶτο προσφέρω.

Ε ωμιμύθιον πρὸς τοὺς δὲ ἀνάγκης πρῶτα μλύς τὰ ἴδια.

Πρὶ λύκς, καὶ ὄνς.

Ο δὲ σὶμ ἤλομ εἶλεμ δὲ ὄνς λύκθ,
αἰτῶμ δὲ μισθὸμ πλήττεται λάξ πλὴ γύλω.
λύκθ δὲ φησι, πῶς μάγθθ ὦμ πάλα
ἰατρικῆς μετῆλθομ ἔργ' ἀναξίως;

Ε ωμιμύθιον πρὸς τοὺς πλὴ ἴδιαν τέχνῳ καταλιμῶν
νοντας, καὶ ἑτέραν μετερχομλύς ἐπὶ βλαβῆ.

Πρὶ λύκς, καὶ γεράνς.

Ε ἰς λαιμὸμ ὅσοῦν ἐμπεπήγη τῶ λύκς.
μισθῶ δ' ἐλῶμ γέρανθ, ἤτῆ πλὴ χάριμ,
σῶομ τράχηλομ ἐκ λύκς λαιμῶ φέρωμ,
μὴ δ' ἄλλο μηδὲμ μισθὸμ, ἢ τῶτο σκόψ.

Ε ωμιμύθιον πρὸς τοὺς ἐπικίνδυνομ πρῶξιμ ἐγχερησάμε
τας, καὶ μετὰ τὸ σῶθημα ζητοῦντας μισθὸμ.

Πρὶ ταύρς, καὶ τράγς.

Η λαυνε ταῦρομ δὲ ἔες κοίτς τράγθ!

De uenatore timido, & pastore.

Timidus uenator pastori cuidam, ait,
 Sicubi Leonis uestigium nosti, dic mihi:
 Tu hoc, ait, uis, ostendam, prope
 Vestigium. Venator ait, non quæro amplius.
 Affabulatio aduersus homines audaces uerbis,
 & factis timidos.

De Equite, & Agricola.

Petebat leporem ab agricola, ut acciperet milcs,
 Accepto eo manibus, rogabat, quanti?
 Et equum admisit, Agricola autem ait,
 Ne festina: tibi donum hoc offero.
 Affabulatio aduersus eos, qui necessario recusant res suas.

De Lupo, & Asino.

Ex Asino clauum dentibus extraxit Lupus,
 Petens mercedem, percutitur calcibus genam.
 Lupus autem inquit, quomodo cocus cum essem olim
 Medicinæ opera indigne exercui?
 Affabulatio in eos, qui propriam artem derelin-
 quunt, & aliam ingrediuntur incommode.

De Lupo, & Grue.

In lupi gutture os infixum erat,
 Mercede autem cum extraxisset grus, petebat precium.
 Saluum collum ex lupi gutture ferens,
 Nullam aliam mercedem, quàm hoc consydera.
 Affabulatio in eos, qui periculosum negocium aggre-
 diuntur, & post conuentionem quærunt mercedem.

De Tauro, & Hirco.

Expellebat taurum ex suo cubili hircus.

Quem fera leo insectabatur, ait autem suspirans,
 Nisi me leonis timor perterreret,
 Scires quanta tauri & hirci uis sit.
 Affabulatio ad eos, qui affici iniuria ferunt à pari
 uis metu maiorum.

De formica & Cicada.

Petebat à formica cicada cibum.

Sed formica ait. quid æstate faciebas?
 Quod acute æstate caneret dixit,
 Hyeme salta, inquit, ne ama cibum.
 Affabulatio aduersus eos, qui in iuuentute nolunt
 laborare, & propterea in senectute mendicant.

De serpente, & Agricola.

Agricola quidam in sinu fouit serpentem
 Frigoribus, ubi autem calorem sensit,
 Percussit eum qui fouit, atq; occidit statim.
 Sic mali tractant benefactores.

De Hirundine, & Philomena.

Procul ab agro hirundo euolauit,
 Reperit autem in desertis sidentem syluis
 Acute canentem Lusciniam, ea uero lugebat
 Itym immaturam excessisse è uita.
 Et Hirundo, inquit, charissima salua sis,
 Primum hodie te post Thraciam uideo.
 Sed ueni rus & in domum hominum.
 Contubernalis nobis, & chara habitabis,
 Vbi agricolis, & non feris cantabis.
 Cui Luscinia canora respondit,
 Sine me in petris manere desertis.

οἶκῳ δέ μοι πάς, ἥ τε μίξις ἀνθρώπων
μνήμῳ παλαιῶν συμφροῶν ἀναφλέξει.

Ἐπιμύθιον, ὁ μῦθος δὲ κλοῖ, ὅτι κρείττον ἐν ἐρήμοις
ζῆν ἀλύτῳ, ἢ σωοικεῖν ἐν πόλεσι τοῖς κακοῖς.

Τ Ω Ν Γ Α Β Ρ Ι /

Ο Υ

Μ Υ Θ Ω Ν

Υ

Β

Λ

Ο

Σ.

Nam domus omnis, & consuetudo hominum

Memoriam antiquarum calamitatum reaccendet.

Affabulatio. Fabula significat, præstare sine dolore

uiuere in desertis, quàm cū malis habitare in ciuitatibus.

G A B R I A E

F A B V L A R V M .

F I N I S .

ἐκ τῶν ἀφθονίῃ σοφιστῶν ποί
 γυμνασμάτων.

Ο μῦθος ποικῶν μὲν προήλθε, γεγνήσθαι δὲ καὶ
 ρητόρων κοινὸς ἐκ παλαιέσεως. ἐστὶ ἢ μῦθος λόγ
 γος ἑβουδῆς εἰκονίζων ἀλήθειαν, καλεῖται δὲ συβαριζα
 κός, καὶ κίλιξ, καὶ κνῆσιος πρὸς τοὺς εὐρόντας μεταθεῖς
 τὰ ὀνόματα, νικᾷ δὲ μάλλον αἰσώπιος λέγεσθαι,
 ὅτι τὸν αἰσώπῳ ἀριστα πάντων συγγράφει τοὺς μύ
 θους. τοῖς δὲ μύθοις τὸ μὲν ὄχι λογικόν, ἔστι δὲ ἠθικόν, ἔστι δὲ
 μικτόν, καὶ λογικόν μὲν, ἐν ᾧ τί ποιῶν ἄνθρωπος πέ
 πλάσσει. ἠθικόν δὲ τὸ τῶν ἀλόγων ἢ δὲ ἀπομιμᾶ
 μνον. μικτόν δὲ ἔστι ἀμφοτέρων ἀλόγος, καὶ λογι
 κός. πῶς δὲ παλαιέσι μὲν δὲ ἢ ὁ μῦθος τέτακται, προ
 τάτῳ μὲν, ὀνομάσεις προμύθιον, ἐπιμύθιον δὲ τελου
 τῶν ἐπενεγκῶν.

μῦθος ὁ τῶν μυρμηκῶν, καὶ τῶν τέτιγων, προ
 ἔξω τῶν τοὺς νέους εἰς πόδας.

Περὶ ἢ ἀκμῆ, καὶ οἱ μὲν τέτιγες μυσικῶν ἀνε
 βάλλοντο σώτονον, τοῖς μύρμηξι ἢ πονεῖν ἐπέη,
 καὶ συλλέγειν καρπούς, ἔστι ὅμως ἐμελλοντο χειμῶν
 τραφῆσθαι. χειμῶν δὲ ἐπιγεγονότος, μύρμηκες
 μὲν οἷς ἐπόνου ἐτρέφοντο, τοῖς δὲ ἢ τέρψις ἐτελεύτα
 πρὸς ἐνδία. οὕτω νεότης πονεῖν οὐκ ἐθέλῃσα, παρὰ τὴν
 γῆρας κακοπραγῆ.

Ex Aphthonij Sophistæ
exercitamentis.

Fabula profecta quidem est à poëtis, sed & rhetoribus communis facta est admonendi gratia. Est autem fabula sermo fictus, imagine quadam representans ueritatem. Atque alia Sybaritica, alia Cirlis, alia Cypria dicitur, accepto ab inuentoribus nomine. Verum quoniam Aesopus egregie præter ceteros cōscripsit fabulas, euicit ut potius Aesopia diceretur. Ea uero est triplex, Rationalis, Moralis, Mista. Rationalis, in qua aliquid ab homine geri confingitur. Moralis, quæ eorum imitatur mores, quæ sunt rationis expertia. Mista uero, quæ rationale irrationaleq; cōplectitur. Eã autẽ admonitionem cuius causa fabulam constitueris, Antefabulationem præpositam, postpositam uero Affabulationem dices.

Fabula, qua formicarum & cicadarum exemplo hortantur iuuenes ad laborem.

Cicadæ olim æstate assiduis cantibus indulgebant, formicæ uero hyemis memores, laboribus fructibusq; colligendis operam dabant. Verum cum hyems aduenisset, formicæ ijs quæ collegerant, pascebantur. Cicadas autem delectatio illa, & canendi uoluptas, eò indigentia, miseriaq; perduxit, ut esurirent omnes, & fame conficerentur. Sic inuentus laborum fugitans, male habet in senectute.

Ex Philostrati

ΜΥΘΟΙ.

Φοιτῶσιμ οἱ μῦθοι παρὰ τὸν αἴσωπον, ἀγαθῶν τε αὐτῶν, ὅτι αὐτῶν ἐπιμελεῖται. ἐμέλησε μὲν γὰρ καὶ Ὀμήρῳ μῦθος, καὶ Ἡσιόδῳ. ἔτι δὲ καὶ Ἀρχιλόχῳ πρὸς Λυκάμβλῳ. ἀλλ' Αἰσώπῳ πάντα τὰ τῶν ἀνθρώπων ἐημεμύθηται, καὶ λόγῳ τοῖς θηρίοις μεταδίδωκε, λόγῳ ἕνεκα. πλεονεξία μὲν γὰρ ἐπικόπη, καὶ ὑβρις ἐλαύνει, καὶ ἀπάτλη, καὶ ταῦτα λέων τις αὐτῶν ὑπεκρίνεται, καὶ ἀλώπικη καὶ ἰσώπῳ ἢ Δία, καὶ οὐδὲ ἢ χελώνη ἀφώνῳ. ὑφ' ὧν τὰ παιδία μαθηταὶ γίνονται τῶν τούτων βίῃ πραγμάτων. εὐδοκίμοι οὖν οἱ μῦθοι διὰ τὸν Αἴσωπον, φοιτῶσιμ ἐπὶ τὰς δυνάεις τῆς σοφῆς, ταινίαις αὐτῶν ἀναδήσοντες, καὶ σεφανώσοντες αὐτὸν θαλασσῶν σεφάνῳ. ὁ δὲ, οἷμά τινα ὑφαίνει μῦθον. ὁ γὰρ μῦθος ματῶν προσώπων, καὶ οἱ ὀφθαλμοί, καὶ ἡ γῆ ἐσῶτες, τὸ δὲ δηλοῦσι, οἷδε μὲν ὁ ζωγράφῳ, ὅτι αἱ τῶν μύθων φροντίδες, ἀνιμύθη ἢ ψυχῆς δέονται. φιλοσοφῆ δὲ ἢ γραφῆ καὶ τὰ τῶν μύθων σώματα, θηρία συμβάλλουσα ἀνθρώποις, πρὸς ἵσκησι χορὸν τῶν Αἰσώπῳ, ἀπὸ ἢ ἐκείνους σκλήης συμπλάσασα. κορυφαία δὲ τῆς χοροῦ ἢ ἀλώπικη γέγραπται. κῆται γὰρ αὐτῆς ὁ Αἴσωπῳ διακόνῳ τῶν πλείων ὑποθέσεων, ὥσπερ ἢ κωμῶδία τῶν Δάων.

Ex Philostrati imaginibus.

F A B U L A E .

Fabulæ se ad Æsopum, sua in eum beneuolentia conferunt, quod satagat sui, fabula quippe & Homero, & Hesiodo, nec non & Archilochō in Lycamben curæ fuit, sed ab Æsopo humana omnia ad fabellas redacta sunt, sermone brutis non temere impertito, nam & cupiditatem tollit & libidinem insectatur, & fraudem. Atque hæc ei leo quispiam agit, & uulpes, & per Iouem equus, nec testudo muta, ex quibus pueri discunt, quæ in uita gerantur, habentur igitur in precio fabulæ propter Æsopum. Accedunt ad ianuam docti huius, uittis eum deuincturæ, coronaque oleagina coronaturæ, hic ut puto fabulam aliquam texit, risus enim faciei, & oculi in terram defixi id præ se ferunt, pictorem, fabularum curas remissiore animo indigere, non latuit. Philosophatur autem pictura & fabularum corpora, Bruta enim cum hominibus conferens, cœtum circa Æsopum statuit ex illius scena confectum. Chori dux uulpes depicta est. Utitur enim ea Æsopus ministra argumentorum plurium, ceu Dauo Comœdia.

r

Ex

Ex Hermogenis exercitamentis,
Prisciano interprete.

Fabula est oratio ficta, uerisimili dispositione imaginē exhibēs ueritatis. Ideo autē hanc primam tradere pueris solēt oratores, quia animos eorū adhuc molles ad meliores facile uias rite instituunt. Vsi sunt ea tamen uetustissimi quoque autores, ut Hesiodus, Archilochus, Horatius: Hesiodus quidē Iusciniæ, Archilochus autē uulpis: Horatius muris. Nominātur autē ab inuētoribus fabularū, aliæ Aesopiæ, alię Cypriæ, aliæ Libycæ, aliæ Sybariticæ, omnes autē communiter Aesopiæ dicuntur, quoniā in cōuētibus frequēter solebat Aesopus fabulis uti. Mendacem quidē esse uolūt fabulā, sed ad uitā utilem, nec nō & uerisimilē. Est autē uerisimilis, si res, quæ subiectis accidūt personis, apte reddantur: ut puta de pulchritudine aliquis certat, pauo supponatur hic: oportet alicui astutiā tribuere, uulpecula est subiiciēda: imitatores aliquos hominum uolumus ostēdere, hic simiis est locus. Oportet igitur modo breuiter, modo latius eas differere: quomodo autē hoc fiet? si nunc narratione simplici proferātur, nunc etiā sermo inductis fingatur personis: exēpli causa: Simiæ conuenerūt, & consiliū habuerūt de urbe cōdenda, & quia placuit illis, paratæ erant incipere ædificationē, sed uetus simia prohibuit ab incepto,
eas

eas docens, quod facile capiatur, si intra muros concludatur, sic breuiter dices: si uelis producere, sic: Simiæ cōuenerunt, & cōsiliabantur de urbe condenda, quarū una in mediū ueniens concionata est, quia oportet ipsas quoq; ciuitatem habere. Videtis enim aiebat, q̄ ciuitatē habēdo felices homines sint: domos etiā habent singuli & in concionē uniuersi, & in theatrū ascendentē delectāt animos spectationibus & auditio- nibus uarijs. Et sic proferes orationē in orādo, dicēs, q̄ & plebiscitū scriptū est, & finges etiam orationē ueteris simiæ. Expositio aut fabularū uult circuitationibus carere, & iucūdior esse. Sed oratio, qua utilitas fabulæ retegitur, quā ἔπιμύ- θιον uocāt, quod nos affabulationem possumus dicere, à quibusdā prima, à plerisq; rationabili- us postrema ponitur. Sciēdum uero, quod etiā oratores inter exempla solent fabulis uti.

*Quas fabulas philosophia recipiat, quas itē reijciat,
ex commētario Macrobij in somniū Scipionis.*

FAbulæ, quarum nomen indicat falsi pro- fessionem, aut tātum conciliandæ auribus uoluptatis, aut adhortationis quoq; in bonam frugem gratia repertæ sunt. Auditum mulcēt, uelut comœdiæ, quales Menander, eiusuē imi- tatores agendas dederunt, uel argumenta fictis casibus amatorum referta, quibus uel multum se arbiter exercuit, uel Apuleium nōnunquam

lusisse miramur. Hoc totum fabularum genus, quod solas auriū delicias profitetur, è sacrario suo in nutricū cunas sapientiæ tractatus eliminat. Ex his aut quæ ad quandā uirtutū speciē intellectū legentis hortantur, fit secūda discretio. In quibusdam enim & argumentū ex ficto locatur, & per mendacia ipse relationis ordo contexit, ut sunt illæ Aesopiæ fabulæ elegantia fictionis illustres. At in alijs argumentū quidē fundatur ueri soliditate, sed hæc ipsa ueritas per quædam cōposita & ficta profertur: & hæc iam uocatur narratio fabulosa, non fabula, ut ceremoniarum sacra Hesiodi & Orphei, quæ de deorū progenie actū ue narrantur, ut mystica Pythagoreorum sensa referunt. Ergo ex hac secunda diuisione, quam diximus, à Philosophiæ libris prior species, quæ concepta de falso per falsum narratur, aliena est. Sequēs in aliā rursus discretionem scissa diuidit. Nam quum ueritas argumento subest, solacj fit narratio fabulosa, non unus reperitur modus per figmentū uera referendi. Aut enim contextio narrationis per turpia & indigna numinibus, ac monstro similia cōponitur, ut Dei adulteri, Saturnus patris Cœlij pudenda abscindens, & ipse rursus à filio regno potito in uincula coniectus. Quod genus totum philosophi nescire malunt, aut sacrarum rerum notio sub pio figmentorū uelamine, honestis & tecta rebus & uestita nominibus enūciatur

ciatur. Et hoc est solū figmenti genus, quod cautio de diuinis rebus philosophātis admittit.

Ex Auli Gellij libro secundo,
capite undetrigesimo.

Apologus Aesopi Phrygis memo-
ratu non inutilis.

AEsopus ille è Phrygia fabulator haud im-
merito sapiens existimatus est, cum quæ
utilia monitu, suasuq; erant, non seuerè, non im-
periose præcepit & celsuit, ut philosophis mos
est, sed festiuos, delectabilesq; apologos com-
mentus, res salubriter ac prospicienter animad-
uersas, in mētes animosq; hominū cum audiēdi
quadam illecebra induit: uelut hæc eius fabula
de auiculæ nidulo lepide atq; iucunde præmo-
net, spem fiduciamq; rerum, quas efficere quis
possit, haud unq; in alio, sed in semetipso haben-
dam. Auicula, inquit, est parua, nomen est
Cassita, habitat, nidulaturq; in segetibus, id fer-
mè temporis, ut appetat messis, pullis iam iam
plumantibus. Ea Cassita in semētes forte con-
cesserat tempestiuiores: propterea frumentis
flauescētibus, pulli etiā tunc inuolucres erant.
Cum igitur ipsa iret cibū pullis quæsitū, monet
eos, ut si quid ibi nouæ rei fieret, diceretur ue,
animaduertēt, idq; sibi, ubi redisset, renūcia-
rent,

rent. Dominus postea segetum illarum filium adulescentem uocat. Et uides ne, inquit, hæc ematuruisse? & manus iam postulare? Idcirco die crastino, ubi primum diluculabit, fac amicos adeas, & roges, ueniāt, operamq; mutuam dent, & messem hanc nobis adiuuent: hæc ille ubi dixit, discessit: atq; ubi redit Cassita, pulli trepiduli circunstreperere, orareq; matrem, ut statim iam properet, atq; alium in locū sese asportet: nam dominus, inquiūt, misit qui amicos rogaret, uti luce oriente ueniant, & metant. Mater iubet eos à metu ociosos esse. Si enim dominus, inquit, messem ad amicos reijcit, crastino seges non metetur, neq; necesse est, hodie uti uos auferā. Die igitur postero mater in pabulū uolat, dominus quos rogauerat, operitur: sol feruit, & fit nihil, & amici nulli erant. Tum ille rursus ad filium, amici isti, inquit, magnam in partē cessatores sunt. Quin potius imus, & cognatos, affinesq; nostros oramus, ut adsint cras temporī ad metēdum? Itidem hoc pulli pauefacti matri nunciant. Mater hortatur, ut tū quoq; sine metu, ac sine cura sint: cognatos, affinesq; nullos ferme tam obsequibilibus esse, ait, ut ad laborem capeffendū nihil cunctētur, & statim dicto obediant: uos modo, inquit, aduertite, si modo quid denuo dicetur. Alia luce orta, auis in pastum profecta est: cognati, & affines operā, quam dare rogati sunt, supersederunt. Ad postremum

stremum igitur dominus filio, ualeant, inquit, amici cū propinquis. Afferes prima luce falces duas, unā egomet mihi, & tu tibi capies alterā, & frumētum nōsmetipsi manibus nostris cras metemus. Id ubi ex pullis dixisse dominum mater audiuit, tempus, inquit, est cedēdi & abeūdi: fiet nunc dubio procul, quod futurum dixit. In ipso enim iam uertitur, cuius est res, non in alio, unde petitur. Atq; ita Cassita nidū migravit, & seges à domino demessa est. Hæc quidem est Aesopi fabula de amicorū & propinquorū leui plerunq; & inani fiducia. Sed quid aliud sanctiores libri philosophorū monent, q̄ ut in nobis tantum ipsis nitamur? alia autē omnia quæ extra nos, extraq; nostrū animū sunt, neq; pro nostris, neq; pro nobis ducamus? Hūc Aesopi apologum Q. Ennius in satyris scite admodū, & uenuste uersibus quadratis composuit, quorum duo postremi isti sunt, quos habere cordi, & memoriæ, operæ precium esse hercle puto. Hoc erit tibi argumētum semp̄ in prōptu sitū, Ne qd expectes amicos, qd tu possis p̄ te agere.

A P O L O G I A E S O P I C I D E

C A S S I T A F I N I S .

r 4

ΟΜΗΡΟΥ

ΒΑΤΡΑΧΟΜΙΟΥ

ΜΑΧΙΑ.

Ῥχόμενθ πῶτόμ μασῶμ χοροῦμ δῆ
 ἔλικῶνθ

ἔλθεῖμ εἰς ἐμόμ ἦτρῃ εὔχομα εἶνεκ'
 ἀοιδῆς,

ἦμ νέομ ἐν δ' ἔλτοισιμ ἐμοῖς ἐπὶ γούωσι θῆκα,
 δῆριμ ἀψφρεσίω πολεμόκλονομ ἔργομ ἄρκος,
 εὐχόμενθ μερόπεσιμ ἐς οὔατα πᾶσι βαλέσθαι,
 πῶς μύες ἐν βατράχοισιμ ἀρισεύσαντες ἔβησαμ,
 γηγενέωμ ἀνδρῶμ μιμῶμενοι ἔργα γιγάντων,
 ὡς λόγθ ἐν θνητοῖσιμ ἔλω, τοίω δ' ἔχεμ ἀρχῶ,

μῦς ποτέ διφάλέθ γαλένης κίνδωομ ἀλνξας,
 πλησίομ ἐν λίμνη ἀπαλόμ προσέθηκε γγύφομ
 ὕδατι τρωόμενθ μελικδέϊ, τόμ δὲ κατῆδε
 λιμνόχαρις πολύφκμθ, ἔπος δ' ἐφθέγγετο τοῖομ.

Ξφνε, τίς εἶ; πόθεμ ἦλθες ἐπ' ἠόνα; τίς δ' ἐσ' ὁ φύσαρ;
 πάντα δ' ἀλήθευσομ, μὴ φθνδόμενθ σε νοήσω.
 εἰ γάρ σε γνοίω φίλομ ἄξιομ, ἐς δόμομ ἄξω.
 δῶρα δ' ἐποι δώσω ξφνήϊα πολλὰ καὶ ἑσθλά.
 εἰμὶ δ' ἐγὼ βασιλεύς φυσίγναθθ, ὅς κ' ἵλιμνίω
 ζιμῶμαι, βατράχομ ἠγόμενθ ἦματα πάντα.
 καί με πατῆρ πληεύς πτε γείνατ ὕδρομεδ' ὄση
 μιχθεῖς ἐν φιλότῆτι παρ' ὄχθας ἠριδ' ἀνοῖο.
 καί σε ὄρῶ καλόμ τε καὶ ἄλκιμομ ἔξοχομ ἄλλωμ
 σκηπτήρχομ

HOMERI RA

NARVM ET MVRIVM

PVGNA.

*N*ncipiens primum Musarum coetum ex
Helicone

*Venire in meum cor supplico, gratia
cantus,*

Quem nuper in libellis meis super genua posui,

Litem immensam, tumultuosum opus Martis,

Supplicans hominibus in aures omnibus mittere,

Quomodo mures in ranas principantes iuerunt,

Terrigenum uirorum imitati opera gigantum.

Sic sermo inter mortales erat, tale autem habuit principium

Mus aliquando sitibundus felis periculum euitans,

Propinquum in lacum teneram adposuit barbam,

Aqua delectatus dulci. hunc autem uidit

Limnocharis obstrepera, uerbum aut loquuta est tale.

O hospes quae es? unde uenisti ad littus? quae autem quae te produxit?

Omnia aut uere dic, ne mendacem te intellexero.

Si enim te nouerim amicum dignum, ad domum ducam.

Dona autem tibi dabo hospitalitia multa et bona.

Sum autem ego rex Physignathus, qui per lacum

Color, ranarum dux dies omnes,

Et me pater Peleus olim genuit, Hydromedusae

Mixtus in amicitia apud ripam Eridani,

Et te quidem uideo pulchrumque et forte egregium aliorum

et Sceptri ferum

Λιμνοχάρ

ρις τῷ τ' ἔσει

ὁ τῆς λίμνης

χαίρων,

hoc est,

palude

gaudens,

φυσίγναθος

ἀπὲρ τῷ φυ

σᾶμ τοῖς

γνάθοις,

hoc est,

ab eo quod

inflet se

maxillis.

Ἴδρω μεδ' ὄ

ση τ' ὄτ' ἔσει

τῆς βασιλίσ

σης, τῷ ἕδα

τῷ, hoc

est regi

nae aqua

rum.

σκηπῆ ἔχον βασιλῆα Ἐν πολέμοισι μαχητῶν
 ἔμελλαι. ἀλλ' ἄγε θάσσορ ἐλὼ γενελὼ ἀγόρθνε.
 Τόμ δ' αὖ φυχάρωαξ ἠμείβετο φώνκσέρ τε.
 τίπτε γγύθ τούμὸρ ζητῆς εἴλε δῆλορ ἄωασιρ,
 ἀνθρώποισ τε, θεοῖς τε, καὶ οὐρανίοισ πετεκνοῖς;
 φυχάρωαξ μὲν ἐγὼ κικλήσκομαι. εἰμὶ δὲ κῆρθ
 τρωξάρταο πατρὸς μεγαλήτορθ. ἠ δέ νυ μήτηρ
 λφχομνλη θυγάτηρ πῆρνοξώκτθ βασιλῆθ.
 γείνατο δ' ἐν καλύβῃ με καὶ δζεθρέφατο βρωτοῖς,
 σύκοισ, καὶ καρνοῖς, καὶ ἐδέσμασι παντοδαποῖσι.
 πῶς δὲ εἴλορ ποιῆ με, τὸρ εἰς φύσιρ οὐδὲρ ὁμοῖορ;
 σοὶ μὲν γὰρ βίθ ὄξιρ ἐν ὕδασιρ. αὐτὰρ ἔμοι γε
 ὅσα παρ' ἀνθρώποισ ζώγθμ' ἐθθ, οὐ δέ με λήθα
 ἄρτθ θρισκοπάνισθ ἀπ' εὐκύνκλθ κανέοιο,
 οὐ ἢ πλακῆς τανύπεπλος ἔχωρ πολλὴν σισαμῖδα,
 οὐ τόμος ἐκ πῆέρνης, οὐχ' ἠπάτα λδνοκίτωνα,
 οὐ δὲ τυρὸς νεόωκκθ ἀπ' γλυκεροῖο γάλακθ.
 οὐ χησορ μελίτωμα, τὸ καὶ μάκαρες ποθέσσιρ,
 οὐ δ' ὅσα πρὸς θοίνκρ μρότωρ τέλχθσι μάγθροι,
 κοσμοῦτες χύτρας ἀρτύμασι παντοδαποῖσιρ.
 οὐδέ ποτ' ἐκ πολέμοιο κακῆρ ἀπέφυγορ αὐτῶν,
 ἀλλ' εὐθύς μετὰ μῶλορ ἰὼρ, προμάχοισιρ ἐμίχθκρ.
 οὐ δέδ' ἄνθρωπορ καὶ πρὸς μέγα σῶμα φοροῦντα.
 ἀλλ' ἐπὶ λέκτρορ ἰὼρ, ἄκρορ δ' ἄκτυλορ καταδάκνω,
 καὶ πῆέρνης λαβόμερ, καὶ οὐ πόνθ ἴκανεμ' ἄνδρα.
 νήδυμθ οὐκ ἀπέφυγεμ ὕπνθ, δ' ἀκνοντθ ἐμῆο.
 ἀλλὰ δ' νῶ μάλα πάντα τὰ δείδια πᾶσαρ ἐπ' αἶαρ,
 κίρκορ Ἐ γαλέκρ, οἱ μοι μέγα πένθθ ἄγθσιρ,
 καὶ παγίδα σονόεωσαρ, ὅσσ' δ' ολόφθ πέλε πότμθ.
πλέσορ

Sceptraferum regem, & in bellis pugnacem
Esse, sed age citius tuam generationem concionare.

Huic autem rursus Psicharpax, dixitq;

Quid nã genus meũ perquiris o amice manifestũ omnibus.
Hominibusq; deisq; & cœlestibus uolatilibus?

Psicharpax quidem ego uocor, sum autem filius
Troxartæ patris magnanimi. at mater

Lichomye filia Pternotroctæ regis.

Genuit autem in lignario me, & enutriuit cibarijs,
Ficibus & nucibus, & edulijs omnigenis.

Quomodo autẽ amicum facies me in naturã nihil similem?
Tibi quidem enim uita est in aquis, sed mihi certe

Quæcũq; apud homines comedere cõsuetudo, neq; me latet
Panis ter pistus à bene rotunda cista,

Neq; placenta extensa habens multam sisamida,

Non sectio ex perna, non iecora albam uestem habentia,

Neque caseus nuper pressus à suauis lacte,

Non bonum dulcarium, quod & diui desyderant,

Neque quæcunque ad conuiuia hominum faciunt coci,

Ornantes ollas condimentis uarijs.

Nunquam ex bello malum effugi clamorem,

Sed statim ad pugnam iens propugnantibus mixtus sum.

Non timui hominẽ, & quamuis magnum corpus ferentem.

Sed ad lectum iens, summum digitum mordeo,

Et à pede accepi, & non labor occupauit uirum,

Suauis non aufugit somnus, mordente me,

Sed duo ualde omnia timeo omnem per terram,

Accipitrem & felem, qui mihi magnum luctum adferunt,

Et decipulam gemituosam, ubi dolosum existit fatum.

χιχάρπαξ,
hoc est, mi-
carũ raptor

τρωξάρταο
τὸ τ' ἐσι τῷ
γοντος τὸ μ
άρτομ, hoc
est, uorãtis
panem.

Λιχομύλη,
ἅπτε τοῦ λεί-
χου τοῦ μύ-
λης, hoc est
à lambendis
molis.

Πτεροτρώ-
κτος, τοῦ τ'
ἐσι τῷ γον-
τος τὰ ἐκ
πτεροῦ,
hoc est peri-
nas seu per-
dẽ uorãtis.

πλείστον δὴ γαλέω πριδείδ'ια ἥ τις ἄριση,
 ἢ καὶ τρωγλοδ'άοντα ἢ τρώγλιω ἐρεείνῃ.
 οὐ τρώγω ῥαφάνας, οὐ κράμβας, οὐ κολοκώτας,
 οὐ πύτλοις χλωροῖς ἐπιβόσκομαι οὐδὲ σελίνοις.
 ταῦτα γὰρ ὑμῶν ἐσιμ' ἐδέσματα τῶν ἢ λίμνῳ.
 πρὸς τὰδε μὴ δ'ήσας φυσιγνάθῃ ἀντίοι ἠΰδα.

Ξῖνε, λίαμ' αὐχρῆς ἐπὶ γασέρι. ἐσι καὶ ἡμῖν
 πολλὰ μάλ' ἐν λίμνῃ καὶ ἐπὶ χθονί, θαύματ' ἰδέσθαι.
 ἀμφίβιοι γὰρ ἔδωκε νομῶν βατράχοισι κρονίωμ,
 σκιρτήσαι ἢ γλῶ καὶ ἐφ' ὕδασι σῶμα καλύψαι.
 εἰ δ' ἐθέλῃς καὶ ταῦτα δαήμεναι, εὐχερῆς ὄσι.
 αἶρω σ' ἐν νώτοισι. κράτει δέ με μή ποτ' ὄληαι,
 ὅπως γηδόσῳος δ' ἐμὸν δόμοι εἰσαθείηαι.

ὦς ἄρ' ἔφη, καὶ νῶτ' ἐδίδ'ε, ὃ δ' ἐβαινε τάχιστα
 χρῆρας ἔχωμ' ἀπαλοῖο κατ' αὐχένῃ ἄλματι κέφῳ.
 ὦ πρῶτον μὲν ἔχαιρεν, ὅτ' ἐβλεπε γείτονας ὄρμυς,
 νήξει τρωτόμηνῃ φυσιγνάθῃ. ἀλλ' ὅτε δὴ ῥα
 κύμασι πορφυρέοις ἐπεκλύζετο, πολλὰ δ' ἀκρύωμ,
 ἄχρησον μετάνοια μ' ἐμέμφερ. τίλλε δὲ χαίτας,
 ὦ πόδας ἔσθι γε μ' ἢ γασέρος. ἐν δέ οἱ ἦτορ
 πάλλετ' ἀκθείη, ὦ ἐπὶ χθόνα βόλετ' ἰδέσθαι.
 δ' ἴνα δ' ἐπισονάχιζε, φόβῳ κρυόεντῃ ἀνάγκῃ.
 οὐρῶν μ' πρῶτ' ἔπρασ' ἐφ' ὕδασι μ' ἠΰτε κώπῳ
 σύρωμ, εὐχόμενος τε θεοῖς ἐπὶ γαῖαμ' ἰκέσθαι,
 ὕδασι πορφυρέοισι μ' ἐκλύζερ. πολλὰ δ' ἐβόα,
 ὦ τοῖον φάτο μῦθον, ἀπ' σώματῃ δ' ἀγόρευεμ.

οὐχ οὕτω νῶρισι μ' ἐβάσασε φόρτον ἔρωτῃ
 ταῦρῃ, ὅτ' εὐρώπῳ δ' ἰὰ κύματῃ ἢ γ' ἐπὶ κρήτῳ,
 ὡς ἐμ' ἐπιπλώσας ἐπινώμιον ἢ γεμ' ἐς οἶκον

Plurimum iam felem supertimeo, qui optimus,
 Qui & foramen ingredientem per foramen perquirit.
 Non comedo raphanos, non caules, non cucurbitas,
 Non porris uiridibus pascor, neq; apijs.
 Hæc enim uestra sunt edulia per lacum.

Ad hæc autē subridens Physignathus contrà locutus est.

O hospes ualde gloriaris ob uentrem, adsunt & nobis
 Multa ualde in lacu & in terra mirabilia uisu,
 Vtriuitam enim dedit pascuam ranis Saturnius Iupiter,
 Exultare per terram, & in aquis corpus cooperire.
 Si autem uis & hæc scire, facile est
 Portem te in humeris: tene autem me, ne aliquando pereas,

Sic gauisus in meam domum uenias.

Sic certe, inquit, & terga da: ille autē ascendebat uelociter
 Manus habens tenerum per collum, saltu facili.

Et i primis qdē gaudebat, quādo intuebatur uicinos portus
 Natatione gaudens Physignathi sed quando iam utiq;
 Vndis purpureis submergebatur, multum laehrymabatur
 Inutilem pœnitentiam accusabat: euellebat autem comas,
 Et pedes stringebat per uentrem: in illo autem cor
 Concutiebatur insolentia, & in terram uolebat uidere.

Vehementer autē ingemiscebat timoris frigidi necessitate.
 Caudam quidē in primis extēdit in aquis, tanquam remum
 Trahens, supplicansq; deis in terram uenire,
 Aquis purpureis submergebatur: multū autem clamabat,
 Et talem dixit sermonem, ab ore autem concionabatur.

Non sic humeris portauit onus amoris

Taurus quando Europam per undam duxit in Cretam,
 Ut me nauigans superhumeralem duxit ad domum

βάτραχ' ὑψώσας ὠχθὸν δέμας ὑδάτι λθνκῶν,
 ὑδρ' δ' ὄξυαίνης ἀνεφαίνετο δφνὸν ὄραμα
 ἀμφοτέρους. ὄρθον δ' ὑπὲρ ὑδάτ' εἶχε τράχηλον.
 τῶτον ἰδὼν κατέδ' υφυσίγναθ', οὐκ νοήσας
 οἶομ' ἐταῦρον ἔμελλεν ἀπολλύμεναι ἢ λίμνῳ.
 δὲ δὲ βάρ' ἰλίμνης, καὶ ἀλένατ' κῆρα μέλαινα μ.
 κῆν' δ' ὡς ἀφέθη, πέσερ' ὑπ' ἰ. εὐθύς ἐς ὑδωρ.
 χίρας δ' ἔσθιγεν κού' ἀπολλύμενος κατέτριζε.
 πολλάκι μὲν κατέδ' ὡεμ' ἐφ' ὑδάτι, πολλάκι δ' αὖτε
 λακτίζων ἀνέδ' ὡε. μόρον δ' οὐκ ἦν ὑπαλύξαι.
 δούμεναι δὲ τρίχες πλείστον βάρ' εἶλκον ἐπ' αὐτῶ.
 ὑδάσι δ' ὀλλύμεν' ἔφθέγξατο μύθους.

Οὐ λήσφες γε θεοὺς φυσίγναθε ταῦτα ποιήσας,
 ναυηγὸν ῥίψας ἀπ' σώματ' ὡς ἀπ' πέτρης.
 οὐκ ἄρ' μὲν ἢ γαῖαν ἀμείνων ἦσθα κάκισε,
 παγκρατίῳ τε, πάλῃ τε, καὶ εἰς δρόμον, ἀλλὰ πλανήσας
 εἰς ὑδωρ μ' ἔρριψας. ἔχθ' θεὸς ἐκδίκον ὄμμα.
 ποιητὴν σὺ τίσφες μῶν στρατῶ, οὐδ' ὑπαλύξφες.

Ταῦτ' εἰπὼν, ἀπέωνδυσεν ἐν ὑδάσι, τόνδε κατ' ἴδε
 λήχοπῖναξ, ὄχθησιν ἐφεζόμεν' ἢ μαλακῆσι.
 δφνὸν δ' ὄξυαίνε, δραμῶν δ' ἠγγελε μύεσιν.
 ὡς δ' ἔμαθον τὴν μοῖραν, ἔδ' υφ' ὄξυαίνε ἀπαντας.
 καὶ τότε κηρύκεσιν ἐοῖς ἐκέλευσαν ὑπ' ὄρθρον
 κηρύσειν ἀγορῶν δ' ἐς δώματα βρωξάρταο
 πατρὸς δυσλῶς φυχάρπαγ', ὅς ἢ λίμνῳ
 ὑπ' ἰ. ὄξυαίνε νεκρὸν δέμας, οὐ δὲ παρ' ὄχθας
 ἦν ἠδὲ τλήμων, μέσῳ δ' ἐπεινήχερ' πόντω.
 ὡς δ' ἦλθον ἀπενδοντες ἀμ' ἠοῖ, πρῶτον ἀνέσκη
 βρωξάρτης ἐπὶ παιδὶ χολόμην', εἰπέτε μῦθον.
 ὦ φίλοι.

Rana, eleuans pallidum corpus aqua alba.
 Hydrus autē ex improviso apparebat, horrendū spectaculū
 Vtrisque, erectum super aquam habebat collum.
 Hunc uidēs ingressus est Physignathus, nō quicquid intelligēs
 Qualem socium futurus erat perdere per lacum.
 Ingressus est autē profunditatē lacus, & euitauit parca nigrā.
 Ille autem ut relictus est, cecidit supinus statim in aquam.
 Manus autem stringebat, & moriens stridebat.
 Sape quidem ingrediebatur in aquam, saepe autem rursus
 Calcitrans egrediebatur, mortem autem non erat euitare.
 Madentes autem pili plurimum pondus trahebant in ipso.
 Aquis autem periens, tales loquutus est sermones.

Non latebis utiq; deos Physignathe hæc faciens,
 Naufragum iaciens à corpore ut à petra.
 Non certe me per terram melior eras o pessime,
 Pancratioq; luetaq; & ad cursum, sed decipiens
 In aquam me proiecisti, habet deus iustum oculum.
 Pœnam tu solues murium exercitui, neq; euitabis.

Hæc locutus, expirauit in aquis: hunc autem uidit
 Lichopinax, ripis insidens mollibus,
 Vehemēter autē ululauit, currēs autē annunciauit muribus.
 Ut autē didicerūt mortē, ingressa est ira pniciosa uniuersos,
 Et tunc præconibus suis iusserunt, sub diluculum
 Proclamare ad concionem in domos Troxartæ
 Patris infelicis Psicharpagis, qui per lacum
 Supinus natabat, mortuum corpus, neq; iuxta ripas
 Erat iam miser, medio autem natabat ponto.
 Ut autem uenerunt festinātes cum aurora, primū surrexit
 Troxartes ob filium iratus, dixitq; sermonem.

Ἀρχοπινὰξ
 ἀπὸ τοῦ λείπ
 χειρ, τὰ πι
 νάκια.
 qd' lambat
 paropsides
 & quadras.

ὦ φίλοι, εἰ καὶ μοῦνος ἐγὼ κακὰ πολλὰ πέπονθα
 ἐκ βαρῶν, ἢ μοῖρα κακὴ πάντεσσι τέτυκται.
 εἰμὶ δ' ἐγὼ δύσλωος, ἔπει τρεῖς παῖδας ὄλεσα.
 καὶ τὸν μὲν πρῶτον γε κατέκτανεμ ἄρπάζασα
 ἐχθίστη γαλέη τρώγλης ἔκτοθεν ἔλθσα.
 τὸν δ' ἄλλον πάλιν ἄνδρες ἀπώλεες ἐς μόρον ἤξαμ,
 καινοτέραις τέχναις ξύλιον δόλον ἔζηυρόντες,
 ἢμ παγίδα καλέσσι μυῶν ὀλέτφραμ ἔδσαμ.
 ὁ τρίτος ἢμ ἀγαπητὸς ἐμοὶ καὶ μητέρι κεδνῆ,
 τὸτον ἀπέωνιξεμ φυσίγναθ' ἐς βυθὸν ἄξα.
 ἀλλ' ἄγεθ' ὀπλισόμεσθα, καὶ δ' ἐέλθωμεν ἐπ' αὐτοὺς,
 σώματα κοσμήσαντες ἐν ἔντεσι δαίδαλέοισι.

Ταῦτ' εἰπὼν, ἀνέψεσε καθοπλίζεσθαι ἅπαντας.
 καὶ τοὺς μὲν ἔκόρυσεμ ἄρης πολέμοιο μεμηλῶς,
 κνημίδας μὲν πρῶτα πρὶ κνήμησιμ ἔθηκαμ,
 ρίξαντες κυάμας χλωρούς, εὖ τ' ἀσκήσαντες,
 οὓς αὐτοὶ διὰ νυκτὸς ἐπισάντες κατέτρωξαμ.
 δώρηκας δ' εἶχομ καλαμοσεφέωμ ἀπ' βυρσῶν,
 οὓς γαλέω δείξαντες, ἐπισαμύως ἐποίκαμ.
 ἀσπίς δ' ἢμ λύχνος τὸ μεσόμφαλον. ἢ δ' ἐνυλόγην,
 εὐμήκεις βελόνας, παγχάλκεον ἔργον ἄρηθ'.
 ἢ δ' ἐκόρυς, τὸ λέπυρον ἐπὶ κροτάφοισι καρύσ.
 οὕτω μὲν μύες ἦσαμ ἔνοπλοι. ὡς δ' ἐνόκαμ
 βάτραχοι, δ' ἐζανέδυσαν ἀφ' ὕδατ' ἄρ', εἰς δ' ἓνα χῶρον
 ἐλθόντες, βελὴν ξάναγον πολέμοιο κακοῖο.
 σκεπήομλῶν δ' αὐτῶν πόδεμ ἢ σάσις, ἢ τίς ὁ θρυλλῶ,
 κήρυξ ἐγύθεμ ἦλθε φέρωμ σκῆπτρον μετὰ χερσὶ,
 τυρογλῆφ' ἵος μεγαλήτορ' ἐμβασίχυτ' ἄρ'
 ἀγγέλλωμ πολέμοιο κακῶν φάτιμ, εἰπέτε μῦθον.

O amici, tametsi solus ego mala multa passus
 Ex ranis, sors mala omnibus facta est.
 Sum autem ego infelix, postquam treis filios perdidit.
 Et quidem primum utiq; occidit rapiens
 Inimicissimus felis, foramen extra capiens.
 Alium autem rursus uiri crudeles ad mortem duxerunt
 Vanioribus artibus ligneum dolum inuenientes,
 Quam decipulam uocant murium perditricem existentem.
 Qui tertius erat dilectus mihi & matri inclytæ,
 Hunc suffocauit Physignathus in profundum ducens.
 Sed agedum armemur, & exeamus in ipsas,
 Corpora ornantes in armis uarijs.

Hæc locutus persuasit armari uniuersos.
 Hos quidem utiq; armauit Mars belli curam habens.
 Tibiaria arma quidem primum circa tibias posuerunt,
 Frangentes fabas uirides, beneq; aptantes,
 Quas ipsi per noctem stantes comederunt.
 Thoraces autem habebant calamis circumdatis à corijs,
 Quos selem excoriantes scienter fecerunt.
 Clypeus autē erat lucernæ medius umbilicus: at certe læced
 Longæ acus, omnino æreum opus Martis.
 At cassis testa in temporibus nucis.
 Sic quidem mures erant armati: ut autem intellexerunt
 Ranæ, egressæ sunt ab aqua, in unum locum
 Venientes, consilium congregauerunt belli mali.
 Consyderantibus autē ipsis unde seditio, uel quis tumultus,
 Præco propè uenit, ferens sceptrum in manibus,
 Tyroglyphi filius magnanimi Embasichytros.
 Nuncians belli famam, dixitq; sermonem.

τυρογλυ /
 φς, hoc est
 excuato /
 ris caseorū
 Εμβασίχ /
 ζος, quod
 soleat in o
 las irrepe
 re

Ω βάτραχοι, μύες ὑμῶν ἀποφλήσαντες ἐπέμψατο
εἶπ' ἄνδρες ὀπίσθεσσι ἐπὶ πολέμοι τε μάχῳ τε.
εἶδον γὰρ καθ' ὑδῶν ψυχάρπαγα, ὅμ κατέπεφνε
ὑμέτερον βασιλεὺς φυσίγναθ'· ἀλλὰ μάχεσθε
οἴζυνες ἐν βάτραχοισιν ἀριστῆες γεγάατε.

Ὡς εἰπὼν ἀπέφηνε. λόγῳ δ' εἰς οὐατα μυῶν
εἰσελθὼν ἐτάραξε φρένας βατράχων ἀγερώχων.
μεμφομῶν δ' αὐτῶν φυσίγναθ' εἶπερ ἀνασάε.

Ω φίλοι, οὐκ ἔκτενον ἐγὼ μῶν, οὐ δὲ κατέϊδον
ὄλλν' ἄλλοι. πάντως ἐπνίγη παίζωμ πρὸ λίμνῳ,
νῆξες τὰς βατράχων μιμόμενοι· οἱ δὲ κήκισοι
ναῦ ἐμὲ μέμφονται τὸν ἀναίτιον· ἀλλ' ἄγε βυλῶν
ζητήσωμεν, ὅπως δ' ολίγες μύες δ' ἐξολέσωμεν.
τοὶ γὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὡς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
σώματα κοσμήσαντες, ἔνοπλοι σῶμεν ἅπαντες,
ἀκροὶς παρ' χείλεσιν ὅπως κατὰ κρημνῶν ὁ χῶρος.
ἡνίκα δ' ὀρμηθέντες ἐφ' ἡμέας δ' ἐέλθωσι,
δραξάμενοι κορυθῶν, ὅς τις χερδὸν ἀντίον ἔλθοι,
εἰς λίμνῳ αὐτοῦσιν σὺν ἔντεσιν εὐθὺ βάλωμεν.
οὕτω γὰρ πνίξαντες ἐν ὑδάσιν τοὺς ἀκολνμβους,
σῆσομεν εὐθὺ μὴ τὸ μυοκτόνον ὧδε βρόπαιον.

Ὡς ἄρα φωνήσας, ὄπλοισιν ἐδέυσεν ἅπαντας.
φύλλοις μὲν μαλαχῶν κνήμας εἰς ἀμφεκάλυψαν,
δούρηκας δ' εἶχον χλοερῶν πλατέων ἀπὸ τεύτλων.
φύλλα δὲ πῶν κρημβῶν εἰς ἀσπίδας εὐῖσκησαν.
ἔγχ' δ' ὀξύχοινοι ἐκάστω μακροὺς ἀρήρη.
καὶ κόρυθες κοχλιῶν λεπῶν κάρατ' ἀμφεκάλυπτον.
φραξάμενοι δ' ἔσκησαν ἐπ' ὄχθαισιν ὑψηλῆσι,
σεῖοντες λόγχα, θυμῶ δ' ἔπληρ' ἔκασθ'.

O ranæ, mures uobis minitantes miserunt
 Dicere armari ad bellumq; pugnamq;
 Viderunt enim per aquam Psicharpaga, quem occidit
 Vester rex Physignathus. sed pugnate
 Quæcunq; inter ranas egregiæ genitæ estis.

Sic locutus disparuit, sermo autem in aures murium
 Ingressus, conturbauit mentes ranarum superbarum.
 Accusantibus autem ipsis Physignathus dixit surgens,

O amici, non occidi ego murem, neq; uidi
 Pereuntem. omnino suffocatus est ludens iuxta lacum,
 Natatus ranarum imitatus. at pessimi
 Nunc me accusant inculpabilem, sed age consilium
 Inquiramus, ut dolosos mures deperdamus.
 Etenim ego dico, ut mihi apparent esse optima,
 Corpora ornantes armati stemus uniuersi
 Summas iuxta ripas, ubi præceps locus.
 Quando autem impetum facientes in nos, uenerint
 Accipiētes à galeis quicūq; prope obuius uenerit.
 In lacum ipsos cum armis statim deiciamus.
 Sic enim suffocantes in aquis experteis natandi
 Constituemus statim murium occisorum hic trophæum,

Sic certe loquutus, armis induit uniuersos.
 Folij quidem maluarum tibias suas circūcooperierunt.
 Thoraces autem habuerunt uiridibus latis à corijs.
 Folia autem caulium in clypeos bene aptauerunt.
 Lancea autē acutus iuncus unicuique longus aptatus erat.
 Et galeæ cochleis subtilibus capita circūcooperiebant.
 Circundantes autem steterunt in ripis altis
 Conquassantes lanceas, animo autē plenus erat unusquisq;

Ζεὺς δὲ θεοὺς καλέσας εἰς οὐρανὸν ἄσερόεντα,
 καὶ πολέμῳ πληθῶν δείξας κρατερῶς τε μαχητᾶς
 πολλοὺς καὶ μεγάλους, ἦ δ' ἔγχεα μακρὰ φέροντας,
 οἷος κενταύρων στρατὸς ἔρχεται ἠδὲ γιγάντων,
 ἦ δ' ὕγελῶν ἐρέφνε. τίνες βατράχοισι μ' ἄρωγοί,
 ἢ μυσίμ' ἀθανάτων; καὶ ἀθλιναίῳ προσέφηε.

ὦ δύγατερ, μυσίμ' ἢ ἔπαλεξήσασα πορεύσῃ;
 καὶ γὰρ σὺ καὶ Πηνελόπεια ἀεισκητῶσι μ' ἄπαντες,
 κνίσκῃ τε πτόμενοι, καὶ ἐδέσμασι μ' ἐκ δυσϊάωμ.

ὧς ἄρ' ἔφη κρονίδης, τόμ δ' ἐπ' προσέφηε μ' ἀθλιώκ.
 ὦ πάτερ, οὐκ ἄρ' πῶποτ' ἐγὼ μυσί τ' ἐρομύλοισι μ'
 ἐλθοίμην ἐπ' ἄρωγός, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ μ' ἔοργαμ.
 σέματα βλάπτοντες, καὶ λύχνους εἶνεκ' ἐλαίῳ.
 τὸτο δ' ἐμὲ λίω ἔδακε φρένας, οἷομ' ἔρεξαμ.
 πέπλομ μ' κατέτρωξαμ ὅμ δ' ἐζύφηνα καμῶσα
 ἐκ ροδάνης λεπῆης, καὶ σήμονα λεπῆ ὅμ ἐνῆσα.
 ἔρωγλας τ' ἐμποιόισαμ, ὃ Διὸς κτήης μοι ἐπέειπεν,
 καὶ πράσσει με τόκους, τὸτ' ἔχον χάριμ δ' ἐζώργισμα.
 ἄρ' ἔσασα μὲν γὰρ ὕφηνα, καὶ οὐκ ἔχω ἀνταπδοῦναι.
 ἀλλ' οὐδ' ὡς βατράχοισι ἄρηγέμεν οὐκ ἐδελήσω.
 εἰσὶ γὰρ οὐδ' αὐτοὶ φρένας ἐμπεδοί. ἀλλὰ με πρῶτομ
 ἐκ πολέμῳ ἀνιῶσαμ, ἐπεὶ λίω ἐκοπώθην
 ὕπνου δ' οὐνομύλω οὐκ εἶασαμ βορυβοῦντες
 οὐδ' ὀλίγομ καταμῦσαι. ἐγὼ δ' ἄϋπνῳ κατεκείμην
 πλὴν κεφαλῶν ἀλγῶσα, ἕως ἐβόκησαμ ἀλέκτωρ.
 ἀλλ' ἄγε παυσώμεθα θεοὶ τὸτοισι μ' ἄρηγῆμ,
 μή κέ τις ὑμμεῖωμ τρωθῆ βέλει ὀζυόεντι.
 εἰσὶ γὰρ ἄρχεμαχοί, καὶ εἰ θεός, ἀντίθ' ἔλθοι.
 πάντες δ' οὐρανόθεν τερωώμεθα Διὸς ὀργῶντες.

Iupiter autem deos uocans in cœlum astriferum,
 Et belli multitudinem ostendens, potentesq; pugnatōres
 Multos & magnos, & lanceas longas ferentes,
 Qualis Centaurorum exercitus procedit & Gigantum.
 Suauiter ridens interrogabat, qui ranis auxiliatores
 Vel muribus, immortalium? & Palladem allocutus est.

O filia, muribus nunquid auxiliatura ibis?
 Etenim tuum per templum semper exultāt uniuersi mures,
 Odore delectati & cibarijs ex sacrificijs.

Sic certe dixit Saturnius: hunc autem allocuta est Pallas.
 O pater, non certe unquam ego muribus consumptis
 Venirem auxiliatrix, quoniam mala multa mihi fecerunt,
 Coronas destruentes, & lucernas causa olei.

Hoc autem meas ualde momordit mentes quale fecerunt.

Peplum meum corroserunt, quod texui laborans

Ex trama subtili, & stamen subtile neui,

Foraminaq; fecerunt: at sutor mihi institit,

Exigit à me usuras; huius gratia irata sum.

Mutuata enim subtextum, & non habeo restituere.

Sed neq; sic ranis auxiliari non uelim.

Sunt enim neq; ipsæ mentibus firmæ, sed me primum

Ex bello redeuntem, postquam ualde defatigata fui,

Somno indigentem non permiserunt tumultuantes

Neq; parum oculos deflectere: ego autē insomnis iacebam

Caput dolens, donec clamauit gallus gallinaceus.

Sed age cessemus dei ijs auxiliari,

Ne utiq; aliquis uestrum uulneretur telo acuto.

Sunt enim cominus pugnātes, etiam si deus contrā ueniret.

Omnes autem de cœlo delectemur litem uidentes.

Exemplar
 antiquum
 πῶ κρ βα
 bet, nō πῶ
 τῶ, id est,
 paulò ante.

ὧς ἄρ' ἔφη. τῆ δ' αὖτε πεπειθοντο θεοὶ ἄλλοι
 πάντες, ὁμῶς δὲ ἀολλέες ἠλυθον εἰς ἓνα χῶρον.
 κάδ δ' ἠλθον κήρυκε τέρας πολέμοιο φέροντε,
 καὶ τότε κώνωπες μεγάλας σάλπιγγας ἔχοντες,
 δεινὸν ἔσάλπιζον πολέμου κτύπον, οὐρανόθεν δὲ
 Ζεὺς κρονίδης βρόντησε τέρας πολέμοιο κακοῖο.

πρῶτον δ' ὑψιβόας ληχλώωρα οὔτασε δ' ἄρ' ἔ
 ἔσαότ' ἐν πρῶτομάχοισι καὶ γαστέρα εἰς μέσον ἦπασε,
 κάδ δ' ἔπεσε πρηνῆς, ἀπαλάς δ' ἐκόνισεν ἐθείρας,
 ἔρωγλοδύτης ἣ μετ' αὐτὸν ἀκόντισε πηλείωνα,
 πῆξεν δ' ἐν σέρνω σιβαρὸν δόρυ, τὸν δὲ πεσόντα
 εἶλε μέλας θάνατον, ψυχὴ δ' ἐκ σώματος ἔπην.
 στυγλαῖον δ' ἄρ' ἔπεφνε βαλὼν κέαρ ἐμβασίχυτρον,
 ἄρτοφάγον δὲ πολύφωνον καὶ γαστέρα τύψεν,
 ἦριπε δὲ πρηνῆς, ψυχὴ δὲ μελέων ἄρ' ἔπην.
 λιμνόχαρις δ' ὧς εἶδεν ἀπολλύμενον πολύφωνον,
 ἔρωγλοδύτην πέτρῳ μυλοειδέϊ τρῶσεν ἐπιφθαῖς,
 αὐχένα παρ μέσον. τὸν δ' ἐσκότην ὅσ' ἐκάλυψεν,
 ληχλώωρ δ' αὐτῷ ἰτύσκετο δ' ἄρ' ἔφαθ' ἰδὼν,
 καὶ βάλεν, οὐ δ' ἀφάμαρτε, καθ' ἦπασε. ὧς δ' ἐνόησε
 κρᾶμβοφάγον ὄχθαισι βαθείαις ἔμπεσε φεύγων,
 ἄλλ' οὐ δ' ὧς ἀπέληγε ἐν ὑδάσιν, ἦλασε δ' αὐτὸν,
 κάππεσε δ' οὐκ ἀνένδυσεν, ἐβάπτετο δ' αἵματι λίμνης
 πορφυρέῳ. αὐτὸς δὲ παρ' ἠϊοῦ ἄρ' ἔτανανόθη.
 χορδῆσι λιπαρῆσι τε πορνύμενον λαγόνεσσιν.
 λιμνήσι δ' ὄχθαισι τυρόγλυφον ἄρ' ἐνάρηξε.
 πῆρνογλύφον δὲ ἰδὼν καλαμίνδιον, εἰς φόβον ἠλθεν
 ἦλατο δ' ἐς λίμνιν φεύγων, πλὴν ἀπὸ ἰδῶν ῥίψας.
 ὑδρόχαρις δ' ἔτε πέφνε πῆρνοφάγον βασιλῆα,

Ut certe dixit, huic autem post paruerunt dei alij.
 Omnes simul autem collecti uenerunt in unum locum.
 At uenerunt præcones duo, signum belli ferentes.
 Et tunc culices magnas tubas habentes,
 Vehementer tuba clangebāt belli strepitum. cœlitus autem
 Iupiter Saturnius intonuit signum belli mali.
 Primus autem alte clamans Lichenorem uulnerauit lancea
 Stantē inter propugnatores per uentrem in medium epar.
 Cōcidit autē pronus, teneras autē puluerulentas ferit comas
 Troglodytes autem post ipsum iaculatus est Peliona
 Infixit autē in pectore solidā lanceam, hunc autē cadentem
 Cepit nigra mors. anima autem ex corpore euolauit.
 Seutlæus autē utiq; occidit percutiens cor Embasichytrum
 Artophagus autem Polyphonum per uentrem percussit.
 Cecidit autem supinus, anima autem membris euolauit.
 Lymnocharis autem ut uidit pereuntem Polyphonum,
 Troglodyten petra molari uulnerauit anticipans
 Collum iuxta medium, huic autem caligo oculos cooperuit.
 Lichenor autem ipsius concutiebatur lancea lucida.
 Et percussit, neq; aberrauit, per epar. ut autem intellexit
 Crambophagus, ripis profundis incitit fugiens.
 Sed neque sic cessauit in aquis, impulit autem ipsum.
 Concidit autē, nō respirauit. tangebatur autē sanguine lacus
 Purpureo, ipse autem iuxta littus extensus est,
 Venis pinguibus incitatus intestinis.
 Limnesius autem in ripis Tyroglyphum spoliauit.
 Pternoglyphum autē uidens Calaminthius in timorē uenit,
 Saltauit autem in lacum fugiens clypeum iaciens.
 Hydrocharis autem occidit Pternophagum regem,

Δελφώως,
 à lambenda
 cauda.
 Τρωγλοδύτης,
 q̄ in
 grediatur
 rimas ε-
 foramina.
 Σευτλάϊος,
 à beta uel
 porro.
 Αρτοφάγος
 à uorando
 pane.
 πολύφωνος,
 quasi
 tu dicas
 multiuocã.
 Κραμβοφάγος,
 à uorando
 cauis
 libus.
 τυρογλύφος
 à cauã
 dis cascis.

χορμαδίῳ πλήξας ἠΐ βρέγματ' ἔγκεφαλ' δὲ
 ἔκριν' ἔσαζε. παλάσπετο δ' αἵματι γαῖα.
 λφχοπίναξ δ' ἔκτενε μ' ἀμνμονα βορβοροκοίτῳ
 ἔγχε ἔπαίξας, τὸ μ δὲ σκότ' ὅσ' ἔκάλυψε.
 πρᾶσοφάγ' δ' ἔσιδ' ὄμ, ποδ' ὅς εἴλκυσε κνισοδιώκτῳ
 ἐν λίμνῃ δ' ἀπέωνιξε κρατήσας χερσὶ τένοντα.
 ψιχάρωαξ δ' ἤμυν' ἑτάρωμ πορὶ τεθυφώτῳ,
 καὶ βάλε πηλόσσιον ἠΐ κεν' εἰς μέτρον ἤπασα.
 πίπτε δ' εἰ οἱ πρῶσθεμ, ψυχὴ δ' αἰδ' ὅς δε βεβήκη.
 πηλοβάτης δ' ἔσιδ' ὄμ, πηλ' ὄσ' ἄρα κ' ἔριψεν ἐπ' αὐτόμ.
 ἐπὶ τὸ μέτωπον ἔχρισε, καὶ δ' ἔζητύφλε πρᾶ μικρόμ.
 θυμώθη δ' ἄρα κεν' ἔλωμ δ' ἔγε χερσὶ παχείῃ
 κείμενομ ἐν πεδίῳ λίθον ὄβριμον ἄχθ' ἄρδρης,
 τῷ δ' βάλε πηλοβάτῳ ὑπὲρ γόνατα. πᾶσα δ' ἔκλάσθη
 κνήμη δεξιτερή. πέσε δ' ὑπὲρ ἐν κοινίῃσι.
 κραυγασίδης δ' ἤμωε, καὶ αὐθις βάϊνεμ ἐπ' αὐτόμ,
 τύψε μέσῳ δ' αὐτόμ κατὰ γαστέρα. πᾶς δ' εἰ οἱ εἴσω
 ὄξυχοῖν' δ' ἄνε. χαμαὶ δ' ἔκχωτο ἄπαντα
 ἔγκατ' ἐφελκομδίῳ ὑπὲρ δ' ὄρατι χερσὶ παχείῃ,
 σιτοφάγ' δ' ὡς εἶδεμ ἐπ' ὄχθησιν ποταμοῖο
 σκιάζωμ ἐκ πολέμου ἀνεχάζετο, τείρετο δ' αἰνῶς.
 ἤλατο δ' ἔς τάφρον, ὅπως φύγη αἰσῶν ὄλεθρον.
 τρωξάρτης δ' ἔβαλεμ φυσίγναθον ἐς πόδα ἄκρον,
 ὦκα δὲ τέρσομ' ἐς λίμνῳ ἤλατο φένγωμ.
 τρωξάρτης δ' ὡς εἶδεμ ἔθ' ἡμίπνοισιν προπεσόντα,
 καὶ οἱ ἐπέδραμ' αὐθις ἀποκτάμναι μινεαίνωμ.
 πρᾶσαῖ' δ' ὡς εἶδεμ ἔθ' ἡμίπνοισιν προπεσόντα,
 ἤλθε διὰ πρῶμάχων, καὶ ἀκόντισεν ὄξείχοῖνῳ.
 οὐ δ' ἔρρηξε σάκ' ἔχτο. δ' αὐτῷ δ' ὄσ' ἀκωκή.

Saxo percutiens per guttur: cerebrum autem	Βορβοροκοί
Ex naribus stillabat, polluebatur autem sanguine terra.	την, quod
Lichopinax autem occidit irreprehensibilem Borborocætē	in cæno iac-
Lancea impetum faciēs: obscuritas autem oculos cooperuit.	ceat.
Prasiphagus autem uidens pede traxit Cnissodioctem	Πρασοφά-
In lacu autem suffocauit tenens manu neruum.	γος, à cor-
Psicharpax autem ultus est socijs mortuis,	medendo
Et percussit Pelusium per uentrem in medium epar.	porro.
Cecidit autem illi ante: anima autem ad infernum iuit.	Κυλοσδί-
Pelopates autem uidens, luti manipulum iecit in ipsum.	ώκτω, qđ
Et frontem inunxit, & excæcabatur propemodum.	nidorem in-
Iratus est autem certe ille capiens utiq; manu forti	sequatur.
Iacentem in campo lapidem ponderosum pondus terræ,	Πηλοβάτης,
Hoc percussit Pelopatē sub genua: tota autem fracta est	q̄ per lutū
Tibia dextra: cecidit autem supinus in pulueribus.	incedat.
Craugasides autem ultus est, & rursus ibat in ipsum,	Κραυγασί-
Percussit medium autē ipsum per uentrē, totus autē ei intro	δης, quod
Acutus iūcus ingrediebatur: humi at̄ effundebātur uniuersa	caulium spe-
Intestina, extracta à lancea manu graui.	ciē referat,
Sitophagus autem ut uidit in ripis fluminis,	nēpe colore
Claudicans ex bello recedebat, consumebatur autem ualde,	Σιτοφάσος,
Saltauit autem in fossam, ut aufugeret diram perniciem.	quod cibos
Troxartes aut̄ percussit Physignathū in pedis summitatem.	absumat.
Celeriter autem consumptus in lacum saltauit fugiens,	
Troxartes autē ut uidit adhuc semiuiuū, qui ante ceciderat	
Et illi incurrit rursus occidere desyderans.	
Prasæus autem ut uidit adhuc semiuiuū, qui ante ceciderat	
Venit per propugnatores, & iaculatus est acuto iunco,	
Neq; fregit scutum, tenebatur autem ipsius lanceæ acies.	

ἦν δ' ἔτις ἐν μύεσσι νέεσθαι παῖς ἔξοχθ' ἄλλων,
 ἀγχιέμαχθ' οἴλθαι ἕως ἀμύμονος ἀρτεπιβόλῃ
 ὄρχαμθ' αὐτὸν ἄρη φαίνωμ κρατερός μοριδ' ἄρτωξ,
 ὅς μόνος ἐν μύεσσι μ' ἀρισεύεσκε μάχεσθαι.
 εἴη δὲ πρὸς λίμνῳ γαυρὸν μῦθ' οἶος ἄπ' ἄλλων,
 σεῦρ δὲ πορθήσῃμ βατράχων γῆνθ' αἰχμητάων.
 καὶ νῦν κερδίζετέλεσθερ, ἔπει μέγα οἱ δένθ' ἦεν,
 εἰ μὴ ἄρ' ὄξυ νόκτε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
 καὶ τότε ἀπολλυμύεσθαι βατράχους ὠκτίζε κρονίωμ.
 κινήσας δὲ κάρη, τοίημ δ' ἐφδέγξατο φωνῶν.

ὦ πόποι, ἦ μέγα ἔργον ἐν ὀφθαλμοῖσιμ δρῶμα.
 οὐ μικρὸν μ' ἔωληξε μοριδ' ἄρτωξ ἢ λίμνῳ
 ἐνναίρῃμ βατράχους βλεμεαίνωμ. ἀλλὰ τάχιστα
 παλλάδα πέμψωμ πολεμόκλονομ ἠδ' ἐκαὶ ἄρῳ,
 οἱ μὲν ἀποσχίσσσι μάχης κρατερόμ περ ἑόντα.

ὦς ἄρ' ἔφη κρονίδης. ἄρης δ' ἀπεμείβετο μύθῳ
 οὔτ' ἄρ' ἀθλωαίης κρονίδης δένθ', οὔτε ἄρηθ'
 ἰχύσῃμ βατράχοισιμ ἄρηγέμῃ αἰτωὺν ὄλεθρον.
 ἀλλ' ἄγε πάντες ἰώμῃ ἀρηγόνες, ἢ τὸ σὸμ ὄπλομ
 κινείσθω μέγα ἕτανοκτόνομ ὀβριμοεργόν,
 ὦ ἕτανας πέφνες ἀρίστους ἔξοχα πάντων,
 ἐγκέλαδ' ὄμ' τ' ἐπέδκσας, ἰδ' ἀγρία φύλα γιγάντων.

ὦς ἄρ' ἔφη κρονίδης δ' ἔβαλε πολόεντα κεραυθόν,
 πρῶτα μὲν ἐβρόντησε, μέγαμ δ' ἐλέλιξεμ ὄλυμπον.
 αὐτὰρ ἔπειτα κεραυθόν δ' ἡμαλίομ δίοσ ὄπλομ
 ἦκ' ἐπιδίνήσας. ὁ δ' ἄρ' ἔπ' ἀρ' χερσὺν ἀνακτθ',
 πάντας μὲν ἔ' ἐφόβησε βαλὼν βατράχους τε μύας τε.
 ἀλλ' οὐ δ' ὡς ἀπέληγε μυῶν στρατός, ἀλλ' ἔτι μάλλομ
 ἔειπε πορθήσῃμ βατράχων γῆνθ' αἰχμητάων,

Erat autē qdā inter mures iuuenis filius egregius inter alios
 Cominus pugnās, charus filius irreprehēnsibilis Artepibuli
 Princeps ipsum Martem ostendens robustus Meridarpax.
 Qui solus inter mures dominabatur pugnando,
 Stetit autem iuxta lacum elatus solus ab alijs.

Ἡρακλῆος, quod huius
 caulis color
 rē imitetur.
 Ἀρτεπιβύλι
 λδ, muris
 cognomen,
 quod pani
 insidietur.

Iactabat autē depopulatum ire ranarū genus iaculatricum.
 Et certe perfecisset, quoniam magnum ipsi robur erat,
 Nisi statim intellexisset pater hominumq; deorumq;
 Et tunc pereuntes ranas miseratus fuisset Saturnius.
 Mouens autem caput, talem locutus est uocem,

Μεγιδ' ἄρα
 παξ ἀρα
 πιενδῖς παρ
 τικυλῖς

O dij, certe magnum opus in oculis uideo.
 Non parum me stupefecit Meridarpax per lacum,
 Trucidare ranas desyderans, sed celerrime.

Palladem mittamus tumultuosam etiam & Martem,
 Qui ipsum arcebunt à pugna robustum quamuis existētem.

Sic certe locutus Iupiter, Mars autē respondebat sermōe.
 Neq; certe Palladis o Iupiter potentia, neque Martis
 Poterit ranis auxiliari diram perniciem.

Sed age omnes eamus auxiliores, uel tuum iaculum
 Moueatur magnum, quod Titanas sustulit, potens opus,
 Quo Titanas occidisti egregios ultra omnes,
 Enceladūq; tumultuoseq; ligasti, & agrestia genera gigātū.

Sic certe dixit: Saturnius autē iaculatus est ardēs fulmen.
 Primum quidem intonuit, magnum autē commouit cœlum,
 Sed postea fulmen terribile, Iouis telum,
 Misit inuoluens. illud autem certe euolauit à manu regis
 Omnes quidem utiq; terruit iaculatus, ranasq; muresq;
 Sed neq; sic cessauit murium exercitus, sed adhuc amplius,
 Cupiebat depopulatum ire ranarum genus iaculatricum,

Nisi

εἰ μὴ ἅπ' οὐλύμῳσ βαζάχῳσ ἐλέκσε κρονίῳσ,
 ὅσ' ῥά τότε βαζάχοισιμ ἄρωγούς εὐθύς ἔπεμψεμ.
 ἦλθον δ' ῥ' ἰξίφνης νωτάκμονες, ἀγκυλοχῆλαι,
 λοξοβάται, σρεβλοί, φαλιδόσομοι, ὄσρακόδερμοι,
 ὄσοφυῆς, πλατύωτοι, ἀποσίλβοντες ἐν ὤμοις,
 βλαιασοί, χήροτένοντες, ἀπ' σέρνωμ ἔσορῶντες.
 ὀκτάποδες, δικάρλωι, ἀχαρῆες, οἱ δὲ καλεῶνται
 καρκίνοι. οἱ ῥά μυῶμ οὐζᾶς σομάτεσιμ ἔκοπθον,
 ἦ δὲ πόδας ἔχῃσ. ἀνεγνάμπθοντο δὲ λόγχοι.
 οὐς καὶ ὑπέδισαμ Δήλοι μύες, οὐδ' ὑπέμψαμ.
 ἔς δὲ φυγὴν ἔξάπωντο. ἐδύετ' ἄλλοι ἦδη.
 καὶ πολέμῳ τελετὴ μόνιμοι ῥ' ἰξετελέσθη,

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΒΑ/
 ΤΡΑΧΟΜΥΟΜΑΧΙΑΣ.

Nisi ab olympto ranas miseratus fuisset Saturnius, curuis
 Qui utiq; tunc ranis auxiliatores ilico misit.
 Venerūt at ex improuiso habētes incudes in tergo, unguis
 Obliqua ingrediētes, tortuosi, habētes cortices, in ore ostris
 Ossei natura, lati humeros, rutilātes in humeris (pelles
 Blēsi, neruosis manibus, à pectoribus intuentes,
 Octopedes, bicipites, manibus incapabiles: illi aut uocātur
 Cancrī, qui utiq; murium caudas oribus incidebant
 Etiam pedes & manus, flectebantur autem lanceæ.
 Quos & timuerunt miseri mures, neq; sustinuerunt,
 In fugam autem uertebantur, occidebat autem sol iam,
 Et belli finis unius diei perfectus est.

FINIS HOMERI
 BATRACHOMYOMACHIAE.

Ἐπιτάφιοι εἰς Ὀμηροῦ Ἀντί-
πάτρως Σιδωνίου.

Τὰ μὲν μερόπων πύθων, δὲ μέγα σόμα, τὰ μῖσα μύσαιοι
φθεγγαμλίαν κεφαλὰν ὤξενε μαιονίδεω,
ἃ δ' ἔλαχον νασίτις ἴσ' ὀπιλάς. οὐ γὰρ ἐν ἄλλῃ
ἱερόν, ἀλλ' ἐν ἐμοὶ πνεῦμα θανάων ἔλιπε.
ὦ νεῦμα κρονίδαο δὲ παγκρατῆς, ὦ κῆρ ὄλυμπος,
καὶ τὰν αἴαντος ναύμαχοι εἴπε βίαν,
καὶ τὸν ἀχιλλείοις φαρσαλίσι μῆκτορα πύλοισι
δοεῖα δαρδανικῶν δρυπῆ ὄμβρον πεδίω.
εἰ δ' ὀλίγα κεν πῆω τὸν ταλίκον, ἴσθ' ὅτι κενθεὶ
καὶ θεῶδ' ὄγαμέταρ ἄβραχύνωλ' ἴκος.

Εἰς δὲ αὐτόν.

Ἐνθάδε τὴν ἱεράν κεφαλὴν ἡ γαῖα καλύπτει
ἀνδρῶν ἠρώων κοσμήτορα θεῶν Ὀμηροῦ.

ΜΑΚΡΟΙ ΜΟΥΣΟΪΡΟΙ
ΤΟΥ ΚΡΗΤΟΣ.

Νηὸς ἔλω ἀνά σκῶμ· ἀγίνεομ ἦχι θυκλάε,
 κυπρογενεῖ, πεύδοντες ἐτήσιον· αὐτὰρ ὀτόξομ,
 οὐλοῦ ἔρωε βάσαζε, διοισεῦσαι δὲ μεμκνώε,
 ὀξέα δὲνδὶ ἴλλεσκε· πικρὸμ Δἴδαυεμ ὀϊσόμ·
 μητρὸε ἐπ' ἀρήτφραμ ἐπιωέρχωμ δ' ἐπελάσθη,
 ἦπαυ Λφάνδροιο κόρης φρένα αἶψα πορήσαε.
 ἀμφοτέρωι δὲ πόθη, αὐτῶ πεφορημῶιο οἴσρω,
 ἀλλήλωμ ἀπὸναντο· γάμωμ δὲ σωίσορα λύχνομ
 λαθριδίωμ θήκωντ· σιδήρειομ δὲ λελογχῶε,
 αἶμα, πολυπλάγκτης προῦδωκε ποδεῦῶταε ἀέλλαε,
 καί σφε φάεε μὲν ἄμωρσεμ, ἄμωρσε δὲ καὶ φιλοτήτωμ·

τῶ αὐτῶ, εἰε μωσαῖομ·

καὶ φρέναε ἀδρήσφα θεῶμ ἔλε, δὴ γὰρ ἄοιδ' αἶε,
 σεῦτ' λαχῆμ ἄρης, μὲντο ἄποϊνα πόνωμ·
 τῶτο κλύωμ νεμέσκησ'· ὅ τ' ἐοῖε ἐπενλώθεμ ἔργοιε
 ἀχλὺε ἀδλω· ἄρδνε τ' οὐχάδεμ ὕβριμ ἔρωε
 μωσαίω δ' ἐπέτελλεμ, ὅ δ' ἐκλήϊζε ποθεῶτωμ
 οἴσρωμ, ἀποδρέψαι παρθενίκε κάλυκαε·
 αἰνεῖσθω δὲ μικρῆσιμ ἐπισίξαιε σελίδ' εωσιμ,
 ὅε ελίγαιε παίζωμ χορσίμ ἔοργεμ ἔρωε·

μωσαίε

ΜΟΥΣΑΙΟΥ ΤΑ ΚΑΤ' ΗΡΩ
ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΝ.

Εἰπέ θεὰ κρυφίωμ' ἐπιμάρτυρα λύχνομ' ἐρώτωμ,
καὶ νύχιομ' πλωτῆρα θαλασσοπόρωμ ὑμεναίωμ,
καὶ γάμομ' ἀχλυόεντα, τὸμ οὐκ ἴδ' ἐμ' ἀφθιτῶ ἠώς.
καὶ σκῆδ' ὦρ' ἄβυδ' ὄση γάμῶ ἐννυχῶ ἠρῶ.
νηχόμυι' οὐτε Λεάνδρομ' ὄμ' ἔμ', καὶ λύχνομ' ἀκῶ,
λύχνομ' ἀπαγγέλλοντα διακτορίω ἀφροδίτης,
ἠρῶ νυκτιγάμοιο γαμοσόλομ' ἀγγελιώτλω,
λύχνομ' ἐρωτῶ ἀγαλμα, τὸμ ὠφελ' ἐμ' αἰθέρι' ὦ Ζεῦ,
ἐννύχι' οὐ μετ' ἀέθλομ' ἀγῆμ' ἐφ' ὀμήγουριμ ἄστρομ,
καὶ μίμ' ἐπικλῆσαι νυμφοσόλομ' ἄστρομ ἐρώτωμ.
ὄπ' ἰπέλεμ' σωέριθ' ἔρωμανέωμ ὀδυάωμ,
ἀγγελίω δ' ἐφύλαξεμ' ἀκοιμήτωμ ὑμηναίωμ,
πῆμ' χαλεπ' ἠμ' πνοιῆσιμ' ἀήμωσαι ἐχθρὸμ ἀήτλω,
ἀλλ' ἄγε μοι μέλποντι μίμ' ξυωάφ' ετελόντων
λύχνομ' σβεννύμυιοι' καὶ ὀλλύμυιοι' Λεάνδρω.

σκῆδ' ἔλω καὶ ἄβυδ' ὦρ' ἐναντίομ' ἐγνῶδι πόντομ,
γείτονέμ' εἰσι πόλκεμ', ἔρωμ δ' ἀνὰ τόξα τιταίνωμ,
ἀμφοτέρημ πῆολίεσιμ' ἕνα ξωέηκεμ' οἴσομ,
ἠἰθεομ φλέξασ καὶ παρθένομ. οὐνομα δ' αὐτῶμ
ἠμερόμ τε Λεάνδρωμ ἔλω καὶ παρθένῶ ἠρῶ,
ἠ μὲν σκῆδ' ἕναίεμ, ὁ δέ, πῆολίεθρομ ἄβυδ' ὦρ',
ἀμφοτέρωμ πῆολίωμ πῆοκαλλέεμ ἄσέρεμ ἀμφο
ἠκελοὶ ἀλλήλοισι. σὺ δ' εἶποτε κῆδ' ἠρῶσῶμ,
δίξεο μοι ἕνα πύργομ, ὄπ' ἠ ποτέ σκῆδι' ἠρῶ
ἠσατο λύχνομ' ἐχθρῶμ, καὶ ἠγεμόν' οὐτε Λεάνδρω.
δίξεο δ' ἀρχαίημ ἀλῆηχέα πορθῶμομ ἄβυδ' ὦρ',

M V S A E V S D E E R O
E T L E A N D R O .

Dic Dea occultorum testem lucernam amorum,
Et nocturnū natatorē per mare transeūtiū nuptiarū
Et coitū tenebrosū, quem nō uidit incorruptibilis aurora,
Et Sestum & Abydum, ubi nuptiæ nocturnæ Erūs
Natantemq; Leandrum simul & lucernam audio,
Lucernam annunciantem nuncium Veneris,
Erus nocte nubentis nuptias ornantem nuncium,
Lucernā amoris simulacrum, quam debuit æthereus Iupiter
Nocturnum post officium ducere ad consortium astrorum
Ac ipsam appellasse sponsas ornantem stellam amorum
Quoniam fuit ministra amatoriarum curarum,
Nunciumq; seruauit insomnium nuptiarum, *irrequietas. n*
Antequam molestum flatibus flaret inimicus uentus.
Sed eia mihi canenti unum concine finem
Lucernæ extinctæ, & pereuntis Leandri.

Sestus erat & Abydus è regione, prope mare
Vicinae sunt urbes. Cupido autem arcum tendens,
Ambabus urbibus unam commisit sagittam,
Iuuenem urens & uirginem, nomen uero eorum
Suauisq; Leander erat, & uirgo Ero.
Hæc quidem Sestum habitabat, ille uero oppidum Abydi,
Ambarum urbium perpulchræ stellæ ambo,
Similes inter se. tu uero si quando illac transibis,
Quære mihi quandam turrim, ubi quondam Sestias Ero
Stabat, lucernam habens, & dux erat Leandro.
Quære & antiquæ marisonum fretum Abydi,

εἰσέτι πρὸ κλαίοντα μόρον, καὶ ἔρωτα Λεάνδρου.
 ἀλλὰ πόθεν Λείανδρον ἄβυθόθι δώματα ναίων
 ἤρξες ἐς πόθον ἦλθε, πόθῳ δ' ἐνέδησε καὶ αὐτῷ;
 ἤρω μὲν χαρίεσσα δῖοτρεφές αἶμα λαχῶσα
 κύπριδ' ἠμῖ ἔρεα, γάμων δ' ἀδίδακτ' ἔσσα,
 πύργου ἀπὸ πτογόνων παρὰ γείτονι ναῖε θαλάσῃ,
 ἄλλη κύπρις ἄνασσα, σαοφροσύνη δὲ καὶ αἰδοῖ
 οὐδέ ποτ' ἀγρομυῖσιν ἐνωμίλησε γυναιξίμ.
 οὐδέ χορὸν χαρίεντα μετήλυθεμ ἠλικ' ἤβης
 μῶμον ἀλδομυῖν ζηλήμονα δηλυτεράωμ.
 καὶ γὰρ ἐπ' ἀγλαίῃ ζηλήμονες εἰσὶ γυναικες.
 ἀλλ' αἰεὶ κυθέριον ἰλασκομυῖν ἀφροδίτῳ,
 πολλάκι καὶ δ' ἔρωτα πρὸν γορέεσκε θυλαῖς,
 μητρὶ σὺν οὐρανίῃ φλογερῶν ἔρομέσσα φαρέτρῳ.
 ἀλλ' οὐδέ ὡς ἀλέφνε πυριπνεύοντα οἴσους,
 δὴ γὰρ κυπριδὶν πανδήμιος ἦλθεμ ἑορτῆ,
 πῶ ἀνὰ σκῶν ἀγασίμ ἀδώνιδι καὶ κυθερίῃ
 πασυδὶν δ' ἔσθουδ' ἐς ἱερὸν ἠμῶν ῥικέσθαι
 ὅσοι ναιετ' ἄεσκομ ἀλιστρεφέωμ σφυρὰ νήσωμ,
 οἱ μὲν ἀφ' ἀιμονίης, οἱ δ' εἰναλίης ἀπὸ κνίπρ.
 οὐδέ γυνή τις ἐμιμνεμ ἐνὶ πόλει σι κνθῆρωμ,
 οὐ λιβάνθ θυόεντ' ἐνὶ πύργῳ γεσι χορένωμ,
 οὐ φρυγίης ναέτης, οὐ γείτον' ἄσος ἀβύδ' ἔσ,
 οὐδέ τις ἠϊθέωμ φιλοπάρθεν' ἢ γρ' ἐκῆνοι
 αἰεὶ μὲν ὀμαρτήσαντες ὅση φάτις ὄξιμ ἑορτῆς,
 οὐ τόσομ ἀθανάτων ἀγέμεν ἀπείδ' ἔσσι θυλαῖς,
 ὅσομ ἀγρομυῖωμ διὰ κάλλεα παρθενικάωμ.
 ἢ δὲ θεῆς ἀνὰ νκὸν ἐπώχετο παρθένη' ἤρω,

Adhuc deflens mortem & amorem Leandri,
 Verum unde Leander in Abydo domos habitans
 Erūs ad amorem uenit, amore uero deuinxit & ipsam?
 Ero elegans generosum sanguinem sortita,
 Veneris erat sacerdos, nuptiarum uero imperita cum esse
 Turrim à parentibus apud uicinum habitabat mare
 Altera Venus regina, castitate uero & pudore
 Nunquam collectarum commercio usa est mulierum,
 Neq; tripudium elegans adiuit iuuenilis ætatis,
 Liuorem euitans inuidum mulierum.
 Nam ob pulchritudinem inuidæ sunt foeminae.
 Sed semper Citheream placans Venerem,
 Sæpe & Cupidinem conciliabat libamentis,
 Matre cum cœlesti flammeam tremens pharetram,
 Sed neq; sic euitauit ignitas sagittas.
 Iamq; Venerem populare uenit festum.
 Quod Sesti celebrant Adonidi & Veneri.
 Cateruatimq; festinabant ad sacrum diem ire.
 Quotquot habitabāt mari circundatarū extrema insulariū
 Aliqui quidē ab Hæmonia, aliqui uero maritima à Cypro
 Neq; mulier ulla remansit in oppidis Cytherorum,
 Non Libani odoriferi in summitatibus saltans,
 Non Phrygiæ incola, non uicina ciuis Abydi,
 Neq; ullus iuuenis amator uirginum, certe enim illi
 Semper secuti, ubi fama est festi,
 Non tantum immortalium afferre festinant sacrificia,
 Quantum aggregatarum ob pulchritudines uirginum.
 Verum deæ per ædem incessit uirgo Ero,

μαρμαρυγῶν χαρίεσσα μᾶτα σφάπτισσα προσώπων
 οἷά τε λυκοπάρηθ' ἔσαν τέλλισσα σελῶν.
 ἄκρα δὲ χιονέων φοινίσετο κύκλα παρῶν
 ὡς ῥόδον ἐκ καλύκων διδυμόχορον. ἢ τάχα φαίης
 ἤρῃς ἐν μελέεσσι ῥόδων λειμῶνα φανίῳαι,
 ῥοιῶν γὰρ μελέων ἐρυθραίνετο. νιασομνύης δὲ
 καὶ ῥόδα λυκοχίτωνθ' ὑπὸ σφυρὰ λάμπετο κῶρης,
 πολλαί. Δ' ἐκ μελέων χάριτες ῥέουσι. οἱ δὲ παλαιοὶ
 τῆς χάριτος φεύσαντο πεφυκέναι, εἷς δὲ τις ἤρῃς
 ὀφθαλμὸς γελᾶωμ ἑκάτῳ χαρίτεσσι τεδήληφ.
 ἄξεκέως ἰέρφαρ ἔπαξις μ' εὔρετο κύπρις.
 ὡς ἢ μὲν πορὶ πολλὸν ἀριεύσσασα γυναικῶν,
 κύπριδ' ἄρητῆρα νέκ διεφαίνετο κύπρις.
 δύσατο δ' ἠιδέων ἄπαλας φρένας, οὐδέ τις ἀνδρῶν
 ἤεν ὅς οὐ μὲν εἴνεμ' ἔχειμ ὁμοδέμνιον ἤρῳ.
 ἢ δ' ἄρα καλλιδέμεθλον ὅσην ἤτιν ἄλλῳ,
 ἔσπομνον νόον εἶχε καὶ ὄμματα καὶ φρένας ἀνδρῶν.
 καὶ τις ἐν ἠιθέοισιν ἐθαύμασε, καὶ φάτο μῦθον.
 καὶ πάρτης ἔπ' ἐβλῶ, λακεδαίμονος ἔδρακομ' ἄστυ,
 ἢ χι μῶθον καὶ ἄεθλον ἀκρόμυ ἀγλαϊάωμ.
 τοίλω δ' οὕτω ὅπως αὖτις κενύω δ' ἄπαλῶ τε.
 καὶ τάχα κύπρις ἔχῃ χαρίτων μίαν ὅσλοπεράωμ.
 παπῆαίνωμ ἐμὸ γῆσα, κόρομ δ' οὐχ εὔρομ ὅπως ἔσ.
 αὐτίκα τεθναίλω λεχέων ἐπιβήμωθ' ἤρῃς.
 οὐκ ἄρ' ἐγὼ κατ' ὄλυμπον ἐφίμειρω θεὸς εἶναι,
 ἢ μετέρλω πῶάκοιτιμ' ἔχωμ ἐνὶ δώμασιμ' ἤρῳ.
 εἰ δ' ἐμοὶ οὐκ ἔπέοικε τελὴ ἰέρφαρ ἀφάσφμ,
 τοίλω μοι κηδέρφα νέλω πῶάκοιτιμ' ὅπως ἔσασαις.
 τοῖα μὲν ἠιδέων τίς ἐφώνεεμ, ἄλλοθεν ἄλλ' ἔλκεθ'

Splendorem gratum emittens facie,
 Qualis alba genas oriens luna.
 Summi uero niuearum rubebant circuli genarum,
 Ut rosa ex thecis bicolor, certe diceres.
 Erûs in membris rosarum pratum apparere.
 Colore enim membrorum rubebat. euntis uero Erûs
 Etiã rosæ candidã indutæ tunicã sub talis splēdebāt puellæ
 Multæ uero ex membris gratiæ fluebant. sed antiqui
 Treis Gratias mentiti sunt esse. alteruter uero Erûs
 Oculus ridens centum gratijs pullulabat.
 Profecto sacerdotem dignam nacta est Venus.
 Sic ea quidem plurimum antecellens fœminas
 Veneris sacerdos noua apparebat Venus.
 Subijt autem iuuenum teneras mentes, neq; ullus uir
 Erat, qui non affectaret habere coniugem Ero.
 Illa autem benefundatam quacunq; per ædem uagabatur,
 Sequentē mentē habebat & oculos & præcordia uirorum.
 Atq; aliquis inter iuuenes admiratus est, & dixit uerbum.
 Et Sparten peragraui, Lacedæmonis uidi urbem
 Vbi laborem & certamen audimus pulchritudinum,
 Talem autem non uidi puellam, prudentemq; teneramq;
 Et forte Venus habet gratiarum unam iuuenum.
 Intuens defessus sum, satietatem autem non inueni aspectus.
 Statim moriar cubilia ubi conscenderim Erûs.
 Non ego in cœlo cuperem deus esse,
 Nostram uxorem habens domi Ero.
 Si autem mihi non licet tuam sacerdotem tractare,
 Talem mihi Cytherea puellam uxorem præbeas.
 Talia iuuenum quisq; locutus est, undiq; alius

ἔλκετο ὑποκλέπτωμ ἔπεμῆνατο κάλλιει κέρηε.
 Αἰνοπαθεὺς Λεῖανδρε, σὺ δ' ὡς ἴδες εὐκλέα κέρηω
 οὐκ ἔθελες κρυφίοισι καταξύχην φρένα κέντροις
 ἀλλὰ πυριπνεύσοισι δαμείε ἀδόκητμ οἴσοις,
 οὐκ ἔθελες ζώην πύικαλλέτο ἄμμοροτο ἠρῶε.
 σαὺ βλεφάρωμ δ' ἀκτῖσιμ ἀέξετο πυρσὸς ἐρώτωμ
 καὶ κραδίη πάφλαζερ ἀνικῆττ πυρὸς ὀρμη.
 κάλλιτο γὰρ πύιπυσομ ἀμωμήτιο γυναικὸς
 ὀξύτρομ μερόπεσι πέλη πῆροέντος οἴσθ.
 ὀφθαλμὸς δ' ὀδὸς ὄξιμ. ἀπ' ὀφθαλμοῖτο βολάωμ
 ἔλκος ὀλιθαίνη καὶ ἐπὶ φρένας ἀνδρὸς ὀδεύη.
 εἶλε δ' ἐμὶ τὸτε θάμβετο, ἀναιδείη τρώμετο, αἰδῶε,
 ἔτρεμε μὲν κραδίη, αἰδῶε δ' ἐμὶ εἶχεμ ἀλῶνα.
 θάμβεε δ' εἶδ' ἄρισομ, ἔρωε δ' ἀπενόσφισερ αἰδῶ,
 θαρσαλέωε δ' ὑπ' ἔρωτος ἀναιδείω ἀγαπάζωμ,
 ἠρέμα πρὸσῖμ ἔβαινε, καὶ ἀντιομῖσατ κέρηε.
 λοξὰ δ' ὅτωι πῆεύωμ δ' ὀλορὰε ἐλέλιζερ ὀπωπαε,
 νεύμασιμ ἀφθόγγοισι πῶαπλάζωμ φρένα κέρηε.
 αὐτὴ δ' ὡε ξωέκκε πόθομ δ' ὀλόεντα Λεάνδρε
 χαῖρε ἐπ' ἀγλαίησιμ, ἐν ἠσυχίη δ' ἐκαὶ αὐτὴ
 πολλάκιε ἰμερόεσαμ ἐλὼ ἀπέκρυφεμ ὀπωπαῶ,
 νεύμασι λαθριδίοισιμ ὑπαγγελέεσα Λεάνδρε.
 καὶ πάλιμ ἀντέκλινερ. ὁ δ' ἐνδοδι θυμὸμ ἰάνθη,
 ὅτ' ἰπόθομ ξωέκκε καὶ οὐκ ἀπεσεῖσατο κέρηε.
 ὄφρα μὲν οὖν Λεῖανδρετο ἐδίξετο λάθροιομ ὄρλω,
 φέγγοε ἀνασεῖλασα κατήϊερ ἐε δύσιμ ἠῶε,
 ἐκ ποράτης δ' ἀνέφαινε βαδύσκιτο ἔωροτο ἀσηε,
 αὐτὰρ ὁ θαρσαλέωε μετεκίαθεμ ἐγνῶδι κέρηε
 ὡε ἴδε κυανόπεπλομ ἐπιθρῶσκησαμ ὀμίχλιω,

Vulnus cælans insaniuit pulchritudine puellæ.

Graviapasse Leander, tu autē ut uidisti inclytam puellam

Nolebas occultis consumere mentem stimulis,

Sed ardentibus domitus inopinato sagittis,

Nolebas uiuere perpulchræ expers Erūs.

Simul in oculorum radijs crescebat fax amorum,

Et cor feruebat inuicti ignis impetu.

Pulchritudo enim celebris immaculatæ sceminae,

Acutior hominibus est ueloce sagitta.

Oculus uero uia est. ab oculi ictibus

Vulnus delabitur, & in præcordia uiri uiat.

Cepit autem ipsum tunc stupor, impudētia, tremor, pudor.

Tremuit quidem corde, pudor non ipsum tenebat captum

Obstupuit uero pulchritudinē optimā. amor uero ademit pu

Audacter autē ob amorē impudētiam affectans (dorem.

Tacite pedibus incedebat, & contra stetit puellam

Oblique uero intuens dolosos torquebat oculos,

Nutibus mutis deuians mentem puellæ.

Ipsa uero ut sensit amorem dolosum Leandri,

Gauisa est ob gratias suas. tacite uero & ipsa

Sæpe gratam suam deiecit faciem,

Nutibus occultis innuens Leandro,

Et rursus extulit. ille uero intus animo gaudebat,

Quod amorem sensit, & non renuit puella.

Dum igitur Leander quærebat occultam horam,

Lucem contrahens descendit ad occasum aurora.

E regione autem apparuit umbrosa uesperæ stella.

Sed ipse audacter adibat propè puellam,

Vt uidit atratas insurgere tenebras,

ἦρέμα μὲν θλίβωμ ῥοδ'οφδ'έα δ'άκτυλα κῶρη
 βυασόθεμ ἔσονάχιζεμ ἀθέσφατομ. ἦ δὲ σιωπῆ
 οἷά τε χωομλύκ ῥοδ'έλυ δ'ζέωαζε χεῖρα.
 ὣς δ' ἔρατῆς ἐνόησε χαλίφρονα νεύματα κῶρη,
 θαρσαλέως παλάμη πολυδαίδαλομ ἔλκε χιτῶνα.
 ἔχατα ἱμήεντ' ἄγωμ ἐπὶ κενθεα νηῶ.
 ὀκναλέως δὲ πόδεσσιμ ἔφέωπετο παρθένομ ἦρῶ
 οἷά πρ' οὐκ ἐθέλυσσα. τοίλω δ' ἀνενείκατο φωνῶν,
 δηλυτέροις ἐπέεσσιμ ἀπφλείσσα λεάνδρω.

Ξεῖνε, τί μαργαίνεις; τί με δ'νσμορε παρθένομ ἔλκεις;
 ἄλλω δ'εὔρο κέλδουδομ. ἐμὸμ δ' ἀπόλφπε χιτῶνα,
 μῶνιμ ἐμῶμ ἀπόλφπε πολυκτεάνωμ γενετήρωμ.
 κύπιδ' οὐ σοι ἔοικε θεῆς ἰέρφαμ ἀφάσφμ.
 πρῶθενικῆς ἐπὶ λέκτρομ ἀμήχανόμ ὄβριμ ἰκέσθαι.
 τῖα μὲν ἠπείλκσεμ ἔοικότα πρῶθενικῆσιν.

Θηλείης δὲ λεάνδρ' ἔπει κλνεμ οἷσρομ ἀπφλῆς.
 ἔγνω πρῶτομλύωμ σκημῖα πρῶθενικῶωμ.
 καὶ γὰρ ὅτ' ἠθέοισιμ ἀπφλείωσι γυναικες,
 κυπιδίωμ ὄάρωμ αὐτάγγελοί εἰσιμ ἀπφλαί,
 πρῶθενικῆς δ' ἔνοδ'μομ εὐχροομ αὐχένα κύσας,
 τοῖομ μῦθομ ἔφπε πόθθ βεβολημλύτ' οἷσρω.

Κύπιδι θίλη μετὰ κύπριμ, ἀθλωαίη μετ' ἀθλώωμ,
 οὐ γὰρ ἐπιχθονίησιν ἴσλω καλέω σε γυναιξίμ,
 ἀλλά σε θυγατέρεωσι δίοε κρονίωντ' εἷσκω.
 ὄλειτ' ὅσ' ἐφύτθυσε, καὶ ὄλβικῆ ἠτέκε μήτηρ,
 γαστήρ ἦσ' ἐλόχθυσε μακρτάτη. ἀλλὰ λιτάωμ
 ἡμετέρωμ ἐπάκθε. πόθθ δ' οἷκτφρομ ἀνάγκη.
 κύπιδ' ὣς ἰέρεια μετέρχεο κύπιδ' ἔργα,
 πρῶθένομ οὐκ ἐπέοικεμ ὑπρδρῆσεμ ἀφροδίτη.

Tacite quidem stringens roseos digitos puellæ,
 Ex imo suspirabat uehementer, illa uero silentio
 Tanquam irascens roseam retraxit manum.
 Ut uero amatæ sensit instabileis nutus puellæ,
 Audacter manu uariam traxit uestem,
 Vltima uenerandi ducens ad penetralia templi.
 Pigre autem pedibus sequebatur uirgo Ero
 Tanquam nolens, talemq; emisit uocem,
 Fœmineis uerbis minans Leandro.

Hospes quid insanis? quid me infelix uirginem trahis?
 Alia ito uia, meamq; dimitte uestem.
 Iram meorum euita locupletum parentum.
 Veneris non te decet deæ sacerdotem sollicitare.
 Virginis ad lectum difficile est ire.
 Talia minata est conuenientia uirginibus.

Fœminearũ autẽ Leãder ubi audiuit furorem minarum,
 Sensit persuasarum signa uirginum.
 Etenim cum iuuenibus minantur fœminæ,
 Venerearum consuetudinum per se nunciæ sunt minæ.
 Virginis autem beneolens bonicoloris collum osculatus,
 Tale uerbum locutus est amoris ictus stimulo.

Venus chara post Venerem, Minerua post Mineruam,
 Non enim terrestribus æqualem uoco te mulieribus,
 Sed te filiabus Iouis Saturnij aßimilo.
 Beatus qui te plantauit, & beata quæ peperit mater,
 Venter qui te portauit felicissimus, sed preces
 Nostras exaudi, amorisq; miserere necessitatis.
 Veneris ut sacerdos exerce Veneris opera.
 Virginem non decet administrare Veneri.

Πρωθηνικαῖς οὐκ κνύπρις ἰαίνεταιαι. ἦμ δ' ἐθελήσῃς
 θεσμὰ θεῆς ἐρόεντα καὶ ὄργια πια δαλῶαι,
 ἔσι γὰμθ καὶ λέκτρα. σὺ δ' εἰ φιλέεις κυθέριον,
 θελξινόωμ ἀγάπαζε μελίφρονα δεσμὸν ἐρώτων,
 σὸν δ' ἰκέτιω με κόμιζε, καὶ ἦμ ἐθέλης πρῶτακοίτιω
 τόμ σοι ἔρωσ ἠγρυσεν ἐοῖς βελέεσι κιχῆσας,
 ὡς δρασαὺν ἠρακλήα θεοῦ χρυσόρρατος ἐρμῆς
 θητεύειν ἐκόμιζεν ἰαροδανίω ποτι νύμφη.
 σοὶ δ' ἐ με κύπρις ἔπεμπε καὶ οὐ σοφὸς ἠγαγεν ἐρμῆς.
 Πρωθένθ οὐ σε λέλθην ἀπ' ἀρκαδίνης Αταλάντη,
 ἦποτε μφλανίωνθ ἐρασάμλιθ φύγεν εὐνῶ
 Πρωθενίης ἀλέγασα. χολωσαμλίνης δ' ἀφροδίτης
 τὸν πάριθ οὐκ ἐπόθησεν, ἐνὶ κραδίη θέτο πάση.
 πείθεο καὶ σὺ φίλη, μὴ κύπριδι μῶνιμ ἐγείρης.
 ὡς εἰπὼν πρῶταφσεν ἀναινομλίνης φρένα κέρης
 θυμὸν ἐρωτὸτόκοισι πρῶταπλάγξας ἐνὶ μύθοις.
 πρῶθενική δ' ἀφθογθ ἐπὶ χθόνα πῆξεν ὀπωπῶν,
 αἰδοῖ ἐρυθιόωσα μύπηκλέπησας παρῶν,
 καὶ χρονονὸς ἔξεεν ἀκρομ ἐπ' ἰχνησιμ, αἰδομλίνη δὲ
 πολλάκις ἀμφ' ὤμοισιμ, ἐὸν ξάωεργε χιτῶνα.
 πρῶθεν γὰρ τάδε πάντα πρῶτάγγελα. Πρωθενική δὲ
 πρῶθομλίνης ποτι λέκτρον, ὑπόχεσις ὄσι σιωπῆ.
 ἦδη καὶ γλυκύπικρον ἐδέξατο κέντρον ἐρώτων.
 δέρμετο δὲ κραδίω γλυκορῶ πυρὶ Πρωθένθ ἠρώ,
 κάλλιπ' Ἄϊμορόεντος ἀνεπήοικτο Λεάνδρου
 ὄφρα μὲν οὖν ποτι γαῖαν ἔχεμ νεύσασαμ ὀμίχλην
 τόφρα δὲ καὶ Λεῖανδρθ ἐρωμανέεσι πρῶσώποισι
 οὐ κάμην εἰσορόωμ ἀπαλόχοον αὐχένα κέρης.
 ὄφ' ἐ δὲ Λεάνδρου γλυκερῶν ἀνενείκατο φωνῶν.

Virginitibus Venus non gaudet, si uero uolueris
 Instituta deæ desyderanda, & ceremonias fidas discere,
 Sunt nuptiæ & lecti, tu autem si amas Venerem
 Mulcentium mentem ama suauem legem amorum,
 Tuumq; supplicem me accipe, & si uolueris coniugem
 Quem tibi Cupido uenatus est, suis sagittis assecutus
 Sicut audacem Herculem uelox auri uirga Mercurius
 Seruitum duxit Iardanem ad puellam, (id est Omphalen.
 Tibi uero me Venus misit. & nõ sapiēs adtulit Mercurius.
 Virgo non te latet ex Arcadia Atalanta,
 Quæ olim Milanionis amantis fugit lectum,
 Virginitatem curans. irata autem Venere,
 Quem prius non amauit, in corde posuit toto.
 Persuadere & tu chara, ne Veneri iram excites.
 Sic fatus, persuasit recusantis mentem puellæ,
 Animum amoriperis errare faciens uerbis.

Virgo autem muta, in terram fixit aspectum,
 Pudore rubefactam abscondens genam.
 Et terræ rasit summitatem in uestigijs, cum puderet autem
 Sæpe circa humeros suam contraxit uestem.
 Persuasionis enim hæc omnia prænuncia, uirginis autem
 Persuasæ ad lectum, promissio est silentium.
 Iam suauamarum suscepit stimulum amorum.
 Vrebatur autem cor dulci igne uirgo Ero,
 Pulchritudineq; suauis stupecebat Leandri.
 Dũ igitur ad terrã habebat, s. nox deus, inclinatã caliginẽ,
 Tunc & Leander amore furente uultu
 Non laborabat uidens tenerum collum uirginis.
 Sero uero Leandro suauem emisit uocem

αἰδῶς ὑγρὸν ἔρδνθη ἄποσάσσα πρὸσώπῃ.

Ξφνε, τοῖς ἑπέεσι τάχ' ἄμ κρη πέτρον ὄριναιε.
 τίς σε πολυπλανέωμ ἑπέωμ ἐδίδαξε κελενθῆς;
 οἱ μοι, τίς σ' ἐκόμισε μὲν ἔς πατρίδα γαῖαν;
 ταῦτα δὲ πάντα μάτιω ἐφθέγξαο. πῶς γὰρ ἀλήτης
 ξῆνθη ἑὼν καὶ ἄπεισθη, ἐμῆ φιλότκῃ μιγείης;
 ἄμφαδ' οὐ δ' ἰωάμεθα γάμοις ὀσίοισι πελάσσει
 οὐ γὰρ ἑμοῖς τοκέεσι ἑπενάδερ. ἢ μ δ' ἐθελήσης
 ὡς ξῆνος πολύφοιτος ἑμὺν ἔς πατρίδα μίμνημ,
 οὐ δ' ἴωασαι σκοτόεσα μ' ὑποκλέπῃμ ἀφροδίτῃ.
 γλῶσσα γὰρ ἀνθρώπων φιλοκέρτομθη. ἐν δὲ σιωπῇ
 ἔργον ὄψορ τελέει τις, ἐνὶ ξιόδοισι μ' ἀκθεῖ.
 εἰπέ δὲ μὴ κρηψῆς τεὸν οὔνομα καὶ σέο πάτρη.
 οὐ γὰρ ἑμὸν σε λέληθε. ἑμοὶ δ' ὄνομα κλυτὸν ἦρώ.
 πύργῳ δ' ἀμμιβόκτῳ ἑμὸς δόμῳ οὐρανομήκης,
 ὦ ἐνὶ ναιετάσσει σὺν ἀμμιπόλῳ ἑνὶ μῶνῃ
 σκισιάδῳ πρὸ πόλῃ ὑπὲρ βαθυκνύμονας ὄχθας
 γείτρνα πόντον ἔχω συγεραῖς βυλῆσι τοκήωμ.
 οὐ δ' ἔμοι ἑγγύς ἑασι μ' ὀμήλικες, οὐ δὲ χορθαί
 ἢ ἰθέωμ πρῆασι μ'. αἰεὶ δ' ἀνὰ νύκτα κρη ἦώ
 θη ἀλὸς ἠνεμόεντῳ ἐπιβρέμει οὐασι μ' ἠχη.
 ὡς φαρμύνη ξοδέλω ὑπὲρ φάρει κρύπῃε πρῆλῶ,
 ἑμπαλιμ αἰδομύνη, σφετέροις δ' ἑπεμέμφετο μύθοις.
 Λεῖανδρῳ δὲ πόθῃ βεβολημύθῳ ὀξεί κέντρω,
 φράζετο πῶς κερῆρωτῳ ἀεθλεν σφερ ἀγῶνα.
 ἄνδρα γὰρ αἰολόμητες ἔρωε βελέεσι δαμάζει,
 καὶ πάλι μ' ἀνέρῳ ἔληθ' ἀκέασετῃ. οἷσι δ' ἀνάσει
 αὐτὸς ὁ πανδαμάτωρ βυληφόρῳ ὄξῃ βροτοῖσι μ'.
 αὐτὸς κρη ποθέοντι τότε χραίσμκσε Λεάνδρω.

Verecundiæ madidum ruborem stillans à facie.

Hospes tuis uerbis forsan & petram moueres.

Quis te uariorum uerborum docuit uias?

Hei mihi, quis te duxit meam ad patriam terram?

Hæc autem omnia frustra locutus es. quomodo enim uagus

Hospes cum sis, & infidus, meo amori miscearis?

Manifeste non possumus nuptijs legitimis coniungi.

Non enim meis parentibus placet. si autem uoles

Vt hospes profugus mea in patria manere,

Non potes tenebrosam abscondere Venerem.

Lingua enim hominum amica conuicij. in silentio autem

Opus quod perficit aliquis, in triuijs audit.

Dic uero ne cæles tuum nomen, & tuam patriam.

Non enim meum te lateat, mihi nomen inclytum Ero.

Turris autem circumsona, mea domus altissima,

Qua inhabitans cum ancilla quadam sola

Sestiensem ante urbem, supra profundas undas.

Vicinum mare habeo inuisis consilijs parentum.

Neq; me prope sunt coëtaneæ, neq; choreæ

Iuuenum adsunt. semper autem nocte & die

Ex mari uentoso insonat auribus sonitus.

Sic fata, roseam sub ueste cælabat genam

Rursus pudore affecta, suis autem accusabat uerbis.

Leander autem amoris percussus acuto stimulo,

Cogitabat quomodo amoris exerceret certamen,

Virum enim uariis consilijs amor sagittis domat,

Et rursus uiri uulnus medicatur. quibus autem dominatur

Ipse omnidomitor consultor est mortalibus.

Ipse etiam amanti auxiliatus est Leandro.

Tandem

ὄψε δ' ἀλασθήσας πολυμήχανον ἔννεπε μῦθον·
 πρῶθενε σὸν δ' ἔρωτα καὶ ἄγχιον οἶδμα πρῆσσω
 εἰ πυρὶ παφλάζοιτο καὶ ἄπλοον ἔσεται ὕδωρ.
 οὐ τρομέω βαρὺ χεῦμα τελὺ μετανεύμενθ' εὐνίω,
 οὐ βρόμον ἠχῆεντα βαρυδ' ὄποιο θαλάσσης,
 ἀλλ' αἰεὶ ἠΐννηκτα φορὲν μῆνθ' ὕγρὸς ἀκοίτης.
 νήξομαι ἑλπίων τ' ἄγάρροον· οὐχ ἕκαθεμ γὰρ
 ἀντία σοῖο πόλκος ἔχω πῆολιέθρον ἄβύδ'·
 μῦθον ἔμοι ἕνα λύχνον ἀπ' ἠλιβάτ' σέο πύργ'·
 ἔκ πρῶτης ἀνάφαινε ἠΐ κνέφας, ὄφρα νοήσας
 ἔσομαι ὀλκὰς ἔρωτθ', ἔχωμ σέθεμ ἄσέρα λύχνον,
 καὶ μιν ὀπιπῆνωρ οὐκ ὄφομαι δ' αὐτὰ βοώτῳ
 οὐδ' ἄσ' αὐτὸ ὠρίωνα καὶ ἄβροχον ὀλκὸν ἀμάξης,
 παξίδθ' ἀντιπῶροιο ποτὶ γλυκαὺ ὄρμον ἰκοίμην·
 ἀλλὰ θίλη πεφύλαξο βαρυπνεύοντα ἀήτα,
 μή μιν ἀπρσβέσωσι, αὐτίκα θυμὸν ὀλέσω
 λύχνον ἔμῳ βιότοιο φασφόρον ἠγεμονῆα.
 εἰ ἔτεόν δ' ἐθέλεις ἔμῳ οὐνομα καὶ σὺ δαίμων,
 οὐνομά μοι λείωνδρος εὐσεφάν' ἔπος ἠρῶ.

Ως οἱ μὲν κρυφίοισι γάμοις σ' ἀπέθεντο μιγνῶναι,
 καὶ νυχίῳ θιλότῃ καὶ ἀγγελίῳ ὑμναίω,
 λύχν' ἔμῳ τυρῆσιμ' ἐπισώσαντο φυλάσσει,
 ἢ μὲν φάος ταννῆμ, ὃ δὲ κνέματα μακρὰ πορῆσαι·
 παννυχίδας δ' ἀνύσαντες ἀκοιμήτων ὑμεναίων,
 ἀλλήλων ἀέκοντες ἔνοσθίσασαν ἀνάγκη,
 ἢ μὲν ἔόν ποτὶ πύργον, ὃ δ' ὄρφναίῳ ἀνὰ νύκτα
 μή τι πρῶτα λάζοιτ' βαλὼν σημήϊα πύργ'·
 πλῶε βαθυκρήτιδος ἐπ' εὐρέα δῆμον ἄβύδ'·
 παννυχίῳ δ' ὄδρων κρυφίως ποθέοντες ἀέθλας,

Tandem autem ingemens, percalidum dixit uerbum.

*Virgo tuum propter amorem, & asperā undam trāsibo,
Si igni ferueat, & innauigabilis erit aqua.*

Non timeo grauem undam tuum adiens cubile,

Non fremitum resonantem grauis murmuris maris.

Sed semper per noctem portatus madidus maritus

Nauigabo Hellepontum ualde fluentem. non longe enim

Contra tuam urbem habeo oppidum Abydi.

Tantum mihi unam lucernam ab excelsa tua turri

E regione ostende in tenebris, ut intuens

Sim nauis amoris, habens tuum stellam lychnum,

Atq; ipsum aspiciens ne uideam occidentem Booten

Nec asperum Orionem, ac immadidam tractionem currus,

Patriæ obuiæ ad dulcem portum uenirem.

Sed chara caue grauiter flanteis uentos,

Ne ipsum extinguant, & statim animam perdam

Lychnum meæ uitæ luciferum ducem.

Si uere autem uis meum nomen & tu scire,

Nomen mihi Leander benecomptæ coniunx Erūs.

Sic ij quidem clandestinis nuptijs componebant misceri,

Et nocturnam amicitiam, & nuncium nuptiarum

Lucernæ testimonijs pacti sunt seruare,

Illa quidem lucē extendere, hic autē undas longas transire:

Pernoctationes autem experti uigilum nuptiarum

A se inuiti separati sunt necessitate,

Hæc quidē suam ad turrim, hic autē obscuram per noctem,

Ne quid erraret iaciens signa turris,

Nauigabat profundi fundamenti ad latum populum Abydā

Totāq; noctē coniugū clandestina desyderātes certamina.

πολλάκις ἤρῃσαν τὸ μολῆν θαλαμηπόλον ὄρφνῳ,
 ἦδη κυανόπεπλοῦ ἀνέδραμε νυκτὸς ὀμίχλη,
 ἀνδράσιμ ὕπνον ἀγασσά καὶ οὐ ποθέοντα Λεάνδρῳ.
 ἀλλὰ πολυφλοίσβοιο παρ' ἠϊόνεσσι θαλάσσης
 ἀγγελίῳ ἀνέμιμνε φάφνομλύωμ ὑμνωαίωμ,
 μαρτυρίῳ λύχνοιο πολυκλάντοιο δοκεύωμ,
 εὐνῆς τε κρυφίης τηλεσηκόπομ ἀγγελιώτῳ.
 ὣς δ' ἴδε κυανέης λιποφεγγέα νυκτὸς ὀμίχλῳ,
 ἦρῳ λύχνομ ἔφαινεμ, ἀναπνομύσιο δὲ λύχνοσ
 θυμὸμ ἔρωσ ἔφλεξεμ ἔπιγομύσιο Λεάνδρῳ.
 λύχνοσ καιομλύωσ σωεκαίετο, παρ' ἧ θαλάσσης
 μαινομλύωμ ῥοθίωμ πολυκηχέα βόμβομ ἀκδῳμ,
 ἔτρεμε μὲν τοπῶτομ, ἔπειτα δὲ δάσσοσ ἀείρασ
 τοίοισι προσέλεκτο πῆκγορέωμ φρένα μύθοισ.

Δεινὸσ ἔρωσ, καὶ πόντοσ ἀμείλιχοσ, ἀλλὰ θαλάσσης
 ἔσιμ ὕδωρ, τὸ δ' ἔρωτοσ ἐμέ φλέγη εὐδόμοχομ πῦρ,
 λάζεο πῦρ κραδίη, μὴ δείδιθι νήχυτομ ὕδωρ.
 δεῦρό μοι εἰσ φιλότητα, τί δὴ ῥοθίωμ ἀλεγίζησ;
 ἀγνώσασ ὅτι κύπριε ἀπόσωοροσ ἔσι θαλάσσης,
 καὶ κρατέφ πόντοιο καὶ ἡμετέρωμ ὀδυυάωμ;

Ὡσ εἰπῶμ μελέωμ ἔρατῶμ ἀπεδύσατο πέπλομ
 ἀμφοτέραισ παλάμησιμ, ἔω δ' ἔσφιγγε καρλίωμ.
 ἠϊόντοσ δ' ἔζωτο, δέμασ δ' ἔρριφε θαλάσση.
 λαμπομλύσ δ' ἔσθιδεμ αἰὲ κατεναντία λύχνοσ
 αὐτοσ ἐὼμ ἔρέτης, αὐτόσολοσ, αὐτόματοσ νῆυσ.

ἦρῳ δ' ἠλιβάτοιο φασφόροσ ὑφόθι πύργῳ
 λθυγαλέης αὐραισιμ ὄθεμ πνεύσφεμ ἀήτης
 φάρει πολλάκι λύχνομ ἔπέσκεπεμ. εἰσόκε σησῶ
 πρὸ καμῶμ Λεάνδρῳ ἔβη ποτιμ ἀύλοχομ ἀκτιῶ

Sæpe optarunt uenire cubiculum ornantem noctem,
 Iam atrata cucurrit noctis caligo,
 Viris somnum afferens, & non amanti Leandro.
 Sed multifremi apud littora maris
 Nuncium expectabat lucentium nuptiarum.
 Testimonium lucernæ lugubris expectans,
 Lectiq; clandestini procul speculantem nuncium.
 Vt uero uidit nigræ obscuram noctis caliginem,
 Ero Lucernam ostendit, accensa uero lucerna
 Animum Cupido exussit festinantis Leandri,
 Lucerna ardente coardebat. apud uero mare
 Insanarum undarum multisonum fremitum audiens,
 Tremebat quidē primum, postea autem audaciam excitans
 Talibus alloquebatur, consolans mentem, uerbis.

Grauis amor, & mare implacabile. sed maris
 Est aqua, uerum amoris me urit intestinus ignis.
 Assume ignem cor, ne time effusam aquam.
 Ades mihi in amorem, cur fluctus curas?
 Ignoras quod Venus nata est è mari,
 Et dominatur ponto, & nostris doloribus?

Sic fatus, membra amabilia exuit uestem
 Ambabus manibus, suoq; astrinxit capiti,
 Littoreq; exiuit, corpusq; deiecit in mare,
 Splendentemq; festinabat semper aduersus lucernam
 Ipse remex, ipse classis, ipse sibi nauis.
 Ero autem alta lucifera super turri,
 Perniciosus auris undecunq; spiraret uentus,
 Veste sæpe lucernam tegebat, donec Sesti
 Multum fatigatus Leander iuit ad portuosum littus,

καὶ μὲν ἔορ ποτὶ πύργου ἀνήγαγε, ἐκ δὲ θυρῶν
 νυμφίον ἀσπυρῶντα πρὶ πύξασα σιωπῆ,
 ἀφροκόμους ξαθάμιγας ἔλυσάοντα θαλάσσης
 ἦγαγε νυμφοκόμοιο μυχούς ἐπὶ πρὸ δειῶν,
 καὶ χόα πάντα κάθηρε, δέμας δ' ἔχειν ἐλαίω
 εὐόδμω ῥοδέω, καὶ ἀλίπνοον ἔσβεσε μὲν ὀδμῶ.
 εἰσέτι δ' ἀσπυρῶντα βαδυσσώτοις ἐνὶ λέκτροις
 νυμφίον ἀμφιχυθεῖσα φιλιώσας ἔνεπε μνῆσους.

Νυμφίε πρὸς μὲν γαστρά, ἀ μὴ πάθε νυμφίος ἄλλο.
 νυμφίε πρὸς μὲν γαστρά, ἀλίς νύτοι ἀλμυρὸν ὕδωρ
 ὀδμήτ' ἰχθυόεσσι βαρυγδύοιο θαλάσσης,
 δεῦρο τεύς ἰδρῶτας ἐμοῖς ἐνὶ κάτθεο κόλποισι.

Ὡς ἢ μὲν ταῦτ' εἶπερ, ὁ δ' αὐτίκα λύσατο μίτην.
 καὶ θεσμῶν ἐπέβησεν ἀριστονόσ κυδρῆεις.
 ἦν γὰρ ἄλλο, ἀλλ' ἀχόρβυτος, ἔκρ λέχος, ἀλλ' ἄτρ ὕμνων
 οὐ ζυγίμ' ἰερῶν τις ἐπὸν φήμησεν ἀοιδός,
 οὐ δ' ἄδωμ ἦσρα πῆε σέλας θαλαμηπόλον εὐνῶν,
 οὐ ἢ πολυσκάρθμω τις ἐπεσκήρτησε χορείη,
 οὐχ ὕμνῳ αἰομ' ἄφσε πατῆρ ἑπότνια μήτηρ,
 ἀλλὰ λέχος σορέσασα τελεσιγάμοισιν ἐν ὥραις
 σιγῆ πασὸν ἔπρηξεν, ἐν νυμφοκόμησε δ' ὀμίχλη,
 ἑ γὰρ ἄλλο ἦν ἀπ' ἀνδρῶν ἀφ' ὀμνῶν ὕμνῳ αἰομ.
 νύξ μ' ἔκρ κείνοισι γαμοσόλῳ, οὐδέ ποτ' ἦως
 νυμφίον εἶδε λέανδρον ἀριγνώτοις ἐνὶ λέκτροις,
 νήχερ δ' ἀνδρῶν ὀμοιο πάλιν ποτὶ δῆμον ἀβύδ' ἔ
 ἐν νυχίω ἀκόρητ' ἔλ' πνεύωμ ὕμνῳ αἰομ.
 ἦρ' ὁ δ' ἔλκεσὶ πεπλῶ ἔους λήθεσσι τῆρας
 πρὸ θέν' ἡματίν, νυχίη γυνή. ἀμφοτέρω δὲ
 πρὸς ἀκίς ἠρήσαντο κατελθέμεν ἐς δ' ὕσιν ἦω.

Et ipsum suam ad turrin adduxit. ex ianuis uero
 Sponsum anhelantem complexa silentio,
 Spumeas ex capillis guttas adhuc stillantem maris
 Duxit sponsam ornantis ad penetralia uirginalis cubiculi,
 Et corpus totum absterfit, corpusq; unxit oleo
 Beneolenti roseo, & mareolentem extinxit odorem
 Adhuc autem anhelantem altestratis in lectis
 Sponsum circumfusa, blanda emisit uerba.

Sponse multum laborasti, quæ non passus est sponsus alius,
 Sponse multum laborasti, satis tibi est salsa aqua
 Fœtorq; piscosus frementis maris.

Huc tuos sudores in meos pone sinus

Sic illa hæc locuta est. ille uero statim soluit Zonam,
 Et leges inierunt beneuolæ Veneris.

Erant nuptiæ, sed sine choreis. erat lectus, sed sine hymnis.
 Non coniugium sacrum quisquam laudauit poëta,
 Non tædarum illuminabat lux cubicularium lectum,
 Neq; peragili quisquam insiluit chorea.

Non hymenæum cantauit pater, & ueneranda mater.

Sed lectum sternens perficientibus nuptias in horis
 Silentium thalamum fixit. sponsam uero ornauit caligo,
 Et nuptiæ erant longe à canendis hymenæis.

Nox quidē erat illis nuptiarum ornatrix. nunquam aurora
 Sponsum uidit Leandrum manifestis in lectis.

Nauigabat autem è regione positi rursus ad populū Abydi
 Nocturnos insatiabilis adhuc spirans hymenæos.

Ast Ero longa induta ueste suos latens parentes
 Virgo diurna, nocturna mulier. utriq; autem
 Sæpe optarunt descendere ad occasum auroram.

Ως οἱ μὲν φιλόκτοες ὑπεκλήπτοντες ἀνάγκη,
 κρύπταδ' ἢ τέρποντο μετ' ἀλλήλων κυδορεῖν,
 ἀλλ' ὀλίγοι ζώεσκον ἐπὶ χρόνον, οὐδέ τι δ' ἔχον
 ἀλλήλων ἀπόναντο πολυπλάγκτων ὑμναίων
 ἀλλ' ὅτε παχύνεντο ἔσθ' ἡλυθε χεῖματ' ὄρη
 φρικαλέας δονέσσαι πολυστροφάλιγγας ἀέλλας
 βένθεα δ' ἀσκήρικτα καὶ ὑγρὰ θέμεσθ' ἀλάσκει
 χιμῆριοι πνεύοντες ἔπεσ' ἐφέλιζον ἀήται
 λαίλαπι μαρίζοντες ὄλιω ἄλα, τυπφομύνης δέ,
 ἦδη νῆα μέλαινα ἀπέκλασε διχθάδι χέρσῳ,
 χιμδίῳ καὶ ἄπυτον ἀλυσκάζων ἄλα ναύτης,
 ἀλλ' οὐ χιμδρῖνης σε φόβ' ἔκατέρυκε θαλάσκει,
 καρτορόθυμε Λεάνδρε, διακτορῖν δ' ἐσε πύργῳ,
 ἦθάδ' ἀσημαίνουσα φασφορίῳ ὑμναίων,
 μαινομύνης σ' ὄξωεμ ἀφ' ἑδ' ἴσαντα θαλάσκει,
 νηληθῆς καὶ ἄπυτος, ὄφελ' ἔδ' ἴσμορ' ἦρω,
 χεῖματ' ἴσα μύοιο μύθῳ ἀπ' ἀνδρῶν Λεάνδρε
 μηκέτ' ἀναπφομύνη μινυώριον ἀσέρα λέκτρων,
 ἀλλὰ πόδ' ἔκαὶ μοῖρα βιήσατο. θελγομύνη δέ,
 μοιράων ἀνέφαινε καὶ οὐκέτι δ' ἀλὸν ἐρώτων.

ΝΥΞ ἦν, εὖτε μάλισα βαρυπνεύσιν ἀήταις
 χιμδρῖνης πνοιῆσιν ἀκοντίζοντες ἀήται,
 ἀθρόον ἐμπίπυσσιν ἐπὶ ρήγμινι θαλάσκει.
 δὴ τότε Λεάνδρος πρὸς ἑθῆμον ἔλπιδ' ἰνυμφης,
 δυσκελάδων πεφόρητο θαλασσίῳ ὑμναίων.
 ἦδη κύματι κύμα κυλίνδετο, σώθετο δ' ὕδωρ,
 αἰθέρι μίσγετο πόντῳ. ἀνέγρετο πάντοθεν ἢ γῆ
 μαρναμύων ἀνέμων. ζεφύρω δ' ἀντέπνεεμ εὖρ' ἔσθ',
 καὶ νότ' ἔς βορέην μεγάλην ἐφ' ἔκκεμ ἀπ' ἀλάσκει.

Sic ij quidem amoris abscondentes uim,
 Occulta delectabantur inter se Venere.
 Sed paruum uixerunt in tempus, neq; diu
 Inuicem potiti sunt multiuagis nuptijs.
 Sed quando pruinosa uenit hyemis hora,
 Horrendas commouens multarum uortiginum procellas
 Profunditatesq; infirmas, & madida fundamenta maris
 Hyemales spirantes uerberabant uenti,
 Nimbo percutientes totum mare, uerberato autem
 Iam nauem nigram fregit bipertita terra, (id est portuosa)
 Hyemale & infidum effugiens mare nauta,
 Sed non hyemalis te timor coërcebat maris
 Fortanime Leander, nuncius sed te turris
 Consuetam significans lucem nuptiarum,
 Furentis te impulit securum maris
 Crudelis & perfidus, debebat autem infelix Ero
 Hyeme instante manere sine Leandro,
 Non amplius accendens indicem stellam lectorum.
 Sed amor & fatum cogebat. gestiens autem
 Parcarum ostendebat non amplius stipitem amorum.

Nox erat, cum maxime spiranteis uentos
 Hyemalibus flatibus iaculantes uenti
 Collectim irruunt in littus maris.
 Tunc Leander consuetæ spe sponsæ
 Personantium ferebatur marinarum nuptiarum.
 Iam ab unda uoluebatur, accumulabatur uero aqua.
 Aetheri miscebatur mare. concitata est undiq; terra
 Pugnantis uentis, Zephyro autem contra spirabat Eurus
 Et Notus in Boream magnas immisit minas.

καὶ κτύπησθε ἡμᾶς ἀλίαςσθε ἐρισμῶν ἄδοιο θαλάσσης,
 αἰνοπαθῆς δὲ Λεάνδρουσθε ἀκκλήρις ἐνὶ δίναις
 πρῶτακι μὲν λιτάνουσε θαλασσαίῳ ἀφροδίτῳ,
 πρῶτακι δ' αὐτὸν ἄνακτα προσφάσωνα θαλάσσης,
 ἀτθίδσθε οὐ βορέῳ ἀμνήμονα κάλλιπε νύμφης,
 ἀλλὰ οἱ οὐκ ἔειπεν ἄρκυρα, ἔρωσ δ' οὐκ ἤρκεσε μοίρας,
 πάντοθι δ' ἀγρομύοιο δυσαντέϊ κνέμασθε ὄρμη
 θρυπτόμῳσθε πεφόρητο, πρῶτον δ' οἱ ὠκλάσεμ ὄρμη,
 καὶ σθένσθε ἡμᾶς ἄδόνκτορ ἀκοιμήτωρ παλαμάωρ,
 πρῶτη δ' αὐτόμασθε χύσις ὑδάτος ἔρξε λαιμῶ,
 καὶ ποτὸν ἀχρήϊσορ ἀμαιμακέττ πῖερ ἄλμης,
 καὶ δὴ λύχνωρ ἀπίσορ ἀπέσβεσε πικρὸς ἀήτης
 καὶ ψυχῶν καὶ ἔρωτα πολυκλάντοιο Λεάνδρουσθε.

εἰσέτι δ' ἰθῶνόνσθε, ἐπ' ἀγρῶν νοισιμ ὀπωπαῖς
 ἴσατο κυμαίνουσα πλυκλάυτοισι μορίμνας.
 ἦλυθε δ' ἠριγύφα καὶ οὐκ ἴδε νυμφίον ἠρώ.
 πάντοθι δ' ὄμμα τίταινεμ ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης
 εἶπεν ἔσαθρησφεν ἀλώμῳσθε ὄρμ πρῶτακοίτῳ.
 λύχνωσθε σβεννυμύοιο, πρῶτὰ κρηπίδα δὲ πύργωσθε
 θρυπτόμῳσθε πωλάδεσσιμ ὅτ' ἔδρακε νεκρὸν ἀκοίτῳ
 θαιδάλεωρ ῥήξασα πρὶ σήδεσσι χιτῶνα,
 ῥοιζηδὸρ προκάρῳσθε ἀπ' ἠλιβάττ πέσε πύργωσθε
 καδδ' ἠρώ τέθνηκεμ ἐπ' ὀλυμύω πρῶτακοίτη,
 ἀλλήλωρ δ' ἀπὸνῶτο καὶ ἐν πυμάτω πρῶτὸν ὀλέθρωσθε.

Μ Ο Υ Σ Α Ι Ο Σ .

Τ Ε Λ Ο Σ .

Et fragor fuit ineuitabilis ualde fremi maris,
 Grauiam autem passus Leander, implacabilibus in littoribus
 Sæpe quidem precabatur æquoream Venerem,
 Sæpe autem & ipsum regem Neptunum maris
 Athææ nō Boream immemorē reliquit puellæ. s. Orithyæ
 Sed ei nullus auxiliatus est. amor autem non coërcuit fata.
 Undiq; autem accumulati male obuio fluctus impetu
 Contritus ferebatur. pedum autem eius defecit uigor.
 Et uis fuit immobilis inquietarum manuum.
 Multa autem spontanea effusio fluebat in guttur,
 Et potum inutilem indomabilis potauit maris.
 Et iam lucernam infidam extinxit amarus uentus,
 Et animam & amorem deflendi Leandri.

Cum adhuc autem dirigeret iter, uigilibus oculis
 Stabat fluctuans miseris curis,
 Venit autem aurora, & non uidit sponsum Ero,
 Circumquaq; autem oculum dirigebat in lata dorsa maris.
 Sicubi uideret errantem maritum.
 Lucerna extincta, apud fundamentum turris
 Obtritum procellis cum uidiſset mortuum maritum,
 Variam populata circa pectus uestem,
 In fluctus præceps ab excelsa cecidit turre,
 Ero commortua ob eum qui perierat coniugem.
 Seinuicem autem freti sunt etiam in suprema morte.

M V S A E I

F I N I S .

ΕΚΘΕΣΙΣ ΚΕΦΑΛΑΙΩΝ ΠΑΡΑΙΝΕΨ

Ζηκῶν, σχεδιασθεῖσα παρὰ ἀγαπητῶ δια-
κόνου φιλῆ ἀγιωτάτης τουτ' δεῦ με-
γάλης ἐκκλησίας. ὧν ἡ
ἀκρόσιξις ὡδε
πως ἔχῃ.

Τῷ θεοτάτῳ, καὶ εὐσεβεστάτῳ βασιλεῖ ἡμῶν Γούσινια-
νῷ, Ἀγαπητὸς ὁ ἐλάχιστος δῖάκονος.

Ἰμῆς ἀπάσης ὑπερρομῆς ἔχωμ ἀξίωμα
βασιλεῦ, ἡμᾶς ὑπερῶ ἀπαντας τὸ μ τὸ
τὸ σε ἀξιῶσαντα θεόμ. ὅτι καὶ καθ' ὁμοί-
ωσιν φιλῆ ἐπὶ κρανίαν βασιλείας, ἔδωκέ
σοι τὸ σκῆπτρον φιλῆ ἐπιγείαν διασεί-
ας, ἵνα τῶν ἀνθρώπων διδάξῃς πῶς τῶ δικαίαν φυλακίαν,
καὶ τῶ κατ' αὐτῶ λύσόντων ἐκδιώξῃς πῶς ὑλακίαν,
ὑπὲρ τῶ αὐτῶ βασιλευόμενος νόμων, καὶ τῶ ὑπὲρ σε βα-
σιλεύων ἐννόμως.

2 Ὡς κυβερνήτης ἀγρυπνεῖ διαπαντὸς ὁ τῶ βασιλέως
πολυόματ' ὑπὲρ, διακατέχων ἀσφαλῶς φιλῆ εὐνομί-
ας τοῦ οἴακας, καὶ ἀπωθῶ μὲν ἰσχυρῶς φιλῆ ἀνομίας
τοῦ ρύακας, ἵνα τὸ σκάφ' φιλῆ παγκοσμίου πολιτείας
μὴ πρὶς πίπῃ κύμασιν ἀδικίας.

3 Θεῖον μάθημα καὶ πρῶτον οἱ ἄνθρωποι, δὲ γνῶναι
ἵνα ἑαυτῶν διδασκόμεθα. ὁ γὰρ ἑαυτῶ γνοῦς, γνῶσει
ται θεόμ. θεὸμ δὲ ὁ γνοῦς, ὁμοιωθήσεται θεῷ. ὁμοιω-
θήσεται δὲ θεῷ, ὁ ἄξι' γενόμενος θεῷ. ἄξι' δὲ
γίνεται

EXPOSITIO CAPITVM AD/
 monitoriorũ, ædita ex tempore ab Aga-
 peto Diacono sanctissimæ dei ma-
 gnæ ecclesiæ. Quorum apex
 literarius sicpote
 habet.

Diuo & pientissimo imperatori nostro Iustinia-
 no, Agapetus minimus Diaconus

HONORE quolibet sublimiorem
 quom habeas dignitatẽ, o impera-
 tor, honoras supra omnes q hoc te
 dignatus est deum. quoniã iuxta si-
 militudinẽ cœlestis regni, tradidit tibi sceptrũ
 terrenæ potestatis, ut homines edoceres iusti-
 custodiam, & eorũ qui aduersus ipsum rabiunt
 infectareri latratũ, tum ipsius obtemperãdo le-
 gibus, tum subditos tibi regendo pro iure.

Ceu gubernator uigilat ppetuo imperatoris
 oculatissimus intellectus, cõtinẽs tuto æquita-
 tis clauos, atq; expellẽs fortiter impetuosos ini-
 quitatis fluctus, ut ne cymba mũdanæ reipub.
 illidatur fluctibus iniquitatis.

Diuinum documẽtum & potissimum nos ho-
 mines ut cognoscat se quisq; docemur, qui eni
 seipsum cognouit, cognoscet deũ: deum uero
 qui cognouit, assimilabitur deo: assimilabitur
 aut deo, q dignus factus deo est, dignus deniq;

γίνεται θεός, ὁ μηδὲν ἀνάξιον πλάττω θεός, ἀλλὰ φρονῶν μὲν τὰ αὐτοῦ, λαλῶν δὲ ἅ φρονεῖ, ποιῶν δὲ ἅ λαλεῖ.

4 Ἐπὶ προγόνων εὐγενείᾳ μηδεὶς ἐναβρωέσθω, πηλὸν γὰρ ἔχουσι πάντες τοῦ γένους προπάτορα, καὶ οἱ ἐν πορφύρᾳ καὶ βύσσῳ καυχώμενοι, καὶ οἱ ἐν πενίᾳ ἢ νόσῳ τρυχώμενοι, καὶ οἱ διαδέματα προκείμενοι, καὶ οἱ διὰ δώματα προκείμενοι. μὴ τίνω εἰς πῆλιον ἐγὼ καυχώμεθα γῆϑ, ἀλλ' ἐπὶ χησότητι σεμνυνώμεθα τρώων.

5 Ἰδοὺ ᾧ εὐσεβείας θεόθυκτον ἄγαλμα, ὅτι ὅσω μεγάλω ἡξιώθη παραθεῖ δωρεῶν, τοσούτω μείζονϑ ἄμοιβῆς ὀφλέκτης ὑπάρχει αὐτῷ. οὐκοῦν ἀπόδϑ τῷ εὐεργέτη τὸ χεῖϑ ᾧ εὐχαριστίας, τῷ λαμβάνοντι δὲ χεῖος ὡς χάριμ, ϑ ᾧ χάριτϑ χάριμ ἀνιδιδόντι. αὐτοῦ γὰρ αἰεὶ καὶ χαρίτων ἀρχή, καὶ ὡς χεῖϑ τὰς χάριτας ἀποδίδωσιμ. εὐχαριστίαν δὲ ζητεῖ παρ ἡμῶν, οὐ πλὴν διὰ ῥημάτων ἀγαθῶν προφοράμ, ἀλλὰ πλὴν διὰ πραγμάτων εὐσεβῶν προσφοράμ.

6 Οὐδὲμ οὕτως εὐδόκιμον ἐργάζεται ἄνθρωπον, ὡς δύνασθαι μὲν ἅ βόλεται πράττειμ, αἰεὶ δὲ φιλάνθρωπα καὶ βόλεσθαι καὶ πλάττειμ. ἐπειδὴ τίνω ἐκ θεοῦ σοι κεχάρισαι δάμαμις, ἧς ἐδέϊτο δι ἡμᾶς ἡ ἀγαθή σου βόλησις, πάντα καὶ βόληϑ, ϑ πράττει, ὡς ἀρέσκη τῷ ταντίω σοι δεδωκότι.

7 Τῶν ἐπιγείων χημάτων ὁ ἄσατϑ πλῶτϑ, ᾧ ποταμίων ρεύμάτων μιμεῖται ἐν δρόμον. πρὸς ὀλίγον μὲν ἐπιρρέων τοῖς ἔχον νομίζουσι. μετ' ὀλίγον δὲ παραρρέων, εἰς ἄλλους ἀπέρχεται. μόνϑ δὲ ᾧ εὐποίᾳ

fit deo, qui nihil indignum patrat deo, sed qui ut cogitat quæ ipsius sunt, ita tã loquitur quæ cogitat, quàm facit quæ loquitur.

Maiorũ nobilitate ne quis delicietur. **4**
 Limum enim habet omnes generis autorem, & qui purpura byssoq; turgēt, & qui paupertate & aduersa ualetudine affliguntur, tam qui diademate redimiti sunt, q̄ qui per cubicula excubant. Ne igitur lutulentum iactemus genus, sed morum integritate gloriemur.

Scito o pietatis diuinitus fabricatũ specimen, **5**
 qa quãto maioribus dignus habitus es tribuente deo muneribus, tãto maius ipsi nomen es. Ergo redde benefactori debitũ gratitudinis, acceptati debitũ ut meritũ, & beneficio beneficiũ rependenti: ipse enim semper & beneficijs prior promerẽ, & ut debitũ beneficia repẽsat. Gratitudinẽ autẽ exigit à nobis, nõ quæ uerborũ blãdorũ platione, sed quæ rerũ piarũ oblatione peragit.

Nulla res adeo commẽdabilem reddit homi- **6**
 nem ut posse quidẽ quæ uelit efficere: semper autẽ humana & uelle, & agere. Quoniam igitur à deo tibi donata est facultas, qua indigebat propter nos bona tua uoluntas, omnia & uelis & agas, prout ei placet, qui eam tibi dedit.

Terrenarum opum instabiles diuitiæ, fluuiatili- **7**
 um undarũ imitatur cursum. Modicũ enim affluunt his qui habere se eas arbitrantur, mox uero refluentes ad alios accedunt, Solus autem benefi-

εὐποιίας ὁ θεὸς αὐτοῦ, μόνιμός ἐστι τοῖς κερτακλήτοις αὐ-
τόν. ἢ γὰρ ἀγαθῶν ἔργων αἱ χάριτες ἐπὶ τοῖς ποιού-
ταις ἐπαναστρέφουσιν.

8 Ἀπρόσιτος μὲν ὑπάρχει ἀνθρώποις, διὰ δὲ ὕψος
ἐνὶ κάτω βασιλείας. εὐπρόσιτος δὲ γίνηται τοῖς δεομέ-
νοις, διὰ δὲ κράτος ἐνὶ ἄνω δευσιίας. καὶ ἀνοίγει
τὰ ὦτα τοῖς ὑπὲρ πενίας πολιορκημένοις, ἵνα εὕρη-
σιν τὸν θεὸν ἀκοιὴν ἀνεωγμένους. οἳ γὰρ ἄνθρωποι τοῖς ἡ-
μετέροις γενόμεθα σωδύλοις, τὸ δὲ πρὸς ἡμᾶς εὐρη-
σομεν τὸν δεωότῳ.

9 Τὸν πολυμέριμον τὸν βασιλέως ψυχῶν, κατό-
πιον δὲ κλῆρον ἀποσμήχεσθαι χεῖρ, ἵνα ταῖς θεαῖς αὐγαῖς
ἀεὶ καταστράφηται, καὶ ἢ πραγμάτων τὰς κρί-
σεις ἐκείδεν διδάσκηται. οὐδὲν γὰρ οὕτω ποιῶν τὰ
δέοντα καθαροῦ, ὡς τὸ φυλάσσειν ἐκείνῳ διαπαντὸς
καθαροῦ.

10 Ὡς πρὸς ἐπὶ τῶν πλεόντων, ὅταν μὲν ὁ ναύτης σφαί-
λῃ, μικρὰ μὲν φέρει τοῖς συμπλέουσι βλάβῳ. ὅταν δὲ αὐ-
τὸς ὁ κυβερνήτης, παντὸς ἐργάζεται τῇ πλοῖσιν ἀπώ-
λῃ. οὕτω καὶ ἐν ταῖς πόλεσιν, ἄνθρωποι μὲν τις τῶν ἄρ-
χομένων ἀμάτη, οὐ δὲ κοινὸν τοσούτων, ὅσοι μὲν αὐτὸν
ἀδικῶν. ἄνθρωποι δὲ αὐτὸς ὁ ἄρχων, πάσης ἐργάζεται ἐνὶ πε-
λιτείας τὴν βλάβῳ. ὡς οὕτως μεγάλας ὑφέξεω εὐθύ-
νας εἴ τι παρίδοι τῶν δέοντων, μετὰ πολλῆς ἀκριβείας
καὶ λεγέτω πάντα, καὶ πρᾶττετω.

11 κύκλῳ τις τῶν ἀνθρωπίνων πρὸς ἐξέχῃ πραγμά-
των, ἄλλοτε ἄλλως φέρων αὐτὰ, καὶ πρὸς φέρων. καὶ
τόστις ἀνισότης ἐστὶν, ὅτι μὴδὲν τῶν παρόντων ἐν ταυτοῖ-
σιν μὲν. δὲ οὕτως σε κράτιστε βασιλεῦ ἐν τῇ τότε
ἀγχιερόφῳ

beneficiæ thesaurus stabilis est possidenti-
bus eum, bonarum enim actionũ meritum ad
autores retorquetur.

Inaccessus nimirũ existis hominibus propter 8
celsum huius, qd hic deorsum est imperij.
facilis idẽ aditu es indigẽtibus ob uim supernæ
illius potestatis, atq; aperis aureis his qui à pau-
pertate obsidentur, ut inuenias dei auditũ ada-
pertũ. quales enim erga nostros fuerimus con-
seruos, talem circa nos reperiemus dominum.

Solicità Imperatoris animã, speculi in modũ 9
abstergi oportet, ut diuinis splendoribus semper
coruscet, rerumq; distincta iudicia inde condi-
scat. nihil enim adeo facit quæ peragenda sunt
cõspicere, atq; custodire eã perpetuo syncerã.

Sicuti fit apud nauigantes, quom nauta errat 10
modicũ, affert nauigãtib; nocumẽtũ, quõ uero
ipse gubernator, totius efficit nauigij pñiciẽ: sic
& in ciuitatibus, si quis ex subditis peccet, non
tã rempub. q; seipsum lædit. sin uero ipse prin-
ceps, uniuersæ infert reipub. detrimentũ. is igit
ut nõ exiguã redditurus rationem, siquid negle-
xerit eorũ quæ factõ opus sunt, cum exquisita
diligentia, & dictitet cuncta, & factitet.

Circulus quidam humanarum reuoluitur re- 11
rum, qui modo sic, modo aliter agit at ipsas, &
circumfert. atq; in his inæqualitas est, eo qd ni-
hil ex præsentibus in eodẽ statu maneat. oportet
igitur te potentissime Imperator in hac rerũ

uer

ἀγχις ῥόφω μεταβολῆ, ἀμετάβλητον ἔχῃ τὸν εὐσεβῆ λογισμόν.

12 Αποστέφει τῶν κολάκων τὸν ἀπατηλοῦς λόγους, ὡς πορ τῶν κοράκων τὸν ἀρπακτικὸν τρόπον. οἱ μὲν γὰρ, τοὺς τοῦ σώματος ὀφθαλμοὺς ὀφθαλμοῦς, οἱ δὲ, τοὺς ἐν ψυχῆς διαμβλῦσι λογισμοὺς, μὴ συγχωροῦντες ὅσα πλὴν τῶν πραγμάτων ἀλήθεια. ἢ γὰρ ἐπαινεῖσι μὲν ὅσα ὅτε τὰ φέγγα ἀξία, ἢ φέγγασι πολλάκις τὰ ἐπαινῶν κρείττονα, ἵνα δυοῖν δάτορον αὐτοῖς ἀμαρτάνηται, ἢ δὲ κακὸν ἐπαινεῖσθαι, ἢ τὸ καλὸν ὑβριζόμενον.

13 Ἴσον εἶναι χρὴ πάντοτε τοῦ βασιλέως τὸ φρόνημα, τὸ γὰρ συμμεταβάλλεσθαι ταῦς τῶν πραγμάτων μεταβολαῖς, διανοίαις ἀβεβαίαις τεκμήριον γίνεται. τὸ δὲ παγίως ἐν τοῖς καλοῖς ἐκρηῖσθαι, ὡς τὸ εὐσεβὲς ὑμῶν ἐσηρίκται κράτος, Ὁ μήτε πρὸς ἀλαζονείαν ὑποδραίρεσθαι, μήτε πρὸς ἀθυμίαν καταφέρεισθαι, βεβηκότων ὅτιν ἀσφαλῶς, καὶ ἀκράδαντον ἐχόντων πλὴν ψυχῶν.

14 Εἴτις κεκαθαρωμένον ἔχει τὸν λογισμόν ἐκ ἐνὶ ἀνθρωπίνης ἀπάτης, καὶ βλέπει τὸ οὐτιδανὸν ἐν ἑαυτοῦ φύσεως, τό, τε βραχὺ καὶ ὠκύμορον ἐν ἑνταῦθα ζωῆς, καὶ τὸν σιωπῶν γυμνισμόν τῆ σαρκὶ ῥίπον, εἰς τὸν ἐν ὑπερηφανίας οὐκ ἐμπεσεῖται κρημνόν, καὶ ἐν ἀξιωματικῶν ἀρχῆ ὑψηλῶν.

15 Ὡς πάντα ἐν βασιλείας τὰ ἐνδοξα, ἐν εὐσεβείας τὸ σέμμα τὸν βασιλέα κοσμεῖ. ὁ γὰρ πλεῖστος ἀπέσχεται, καὶ ἡ δόξα μετέρχεται. τὸ δὲ κλέει ἐν ἐνθέσσει λιτείας ἀθανάτις αἰῶσι συμπαρεκτείνεται, καὶ λήθης ἐπέκλειμα

uersatili mutatione, immutabilem habere pietatis cognitionem.

Auersare adulatorum pellaceis sermones, ut 12
coruorum rapaceis mores. Illi namq; corporis
effodiunt oculos, isti autem animae hebetant cogita-
tus, quom non permittant perspicere rerum uerita-
tem: uel enim comendant nonnunquam quae repre-
hensione digna sunt, uel reprehendunt plerumq;
quae omni laude sunt maiora: ut de duobus alte-
rum ab ipsis committatur, uel prauorum laus,
uel contumeliosus honorum contemptus.

Aequalē oportet semper esse Imperatoris ani 13
mū: mutari enim pro rerum uarietatibus, mentis
instabilis argumentū efficitur. Firmiter aut bo-
nis inhærere, qua firmitate piū uestrū corrobo-
ratū & fixū est imperiū, & neq; usq; ad insolentiam
extolli, neq; usq; ad animi consternationē
deijci, in tuta ueluti basi stabilitorū est hominū,
animamq; inconcussam habentium.

Si q; purū habet cogitatū humanæ deceptio 14
nis, pspicitq; suæ naturæ uilitatē, breuitatemq;
ueloci fato obnoxiaæ præsentis uitæ, tū carni cō-
iunctas insitasq; sordes, ad supbię nuncq; illabet
præcipitiū, q;uis ī excelso dignitatis fastigio cō-

Super omnia præclara quæ regnū ha 15
bet, pietatis cultusq; diuini corona regem exor-
nat. Diuitiæ namq; euanescent, uulgi fauor & au-
ra trāsit. Sola uitæ deo placētis gloria immorta-
lib; seculis coextēdit, & trās obliuiois tenebras
collocat

ἐπεκρίνα, τοὺς ἔχοντας ἴσῃσι.

16 Σφόδρα μοι δοκεῖ ἀτοπώτατον εἶναι, ὅτι πλεῖστοι
καὶ πένητες ἄνθρωποι, διὰ ἄνομοίωμ πραγμάτων βλά-
βῳ πάχισιμοίον. οἱ μὲν γὰρ, ὑπὲρ τοῦ κόσμου δια-
ρήγνυται. οἱ δὲ, ὑπὲρ τοῦ λιμῆ διαφθείρονται. καὶ οἱ μὲν,
κατέχουσι τὸν κόσμον τὰ πέρατα. οἱ δὲ, οὐκ ἔχουσι πού-
σῃσαι τὰ πέλματα. ἵνα τοίνυν ἀμφω φιλίᾳ υἰείας τύχω-
σιμ, ἀφαιρέσει καὶ προσθήσει τούτους θρασυτέον, καὶ πρὸς
ἰσότητα, πρὸς ἀνισότητα μετενεκτέον.

17 Εφ' ὑμῖν ἀνεδείχθη φιλίᾳ εὐζωΐας ὁ χρόνος, ὅμ προῖπέ-
τις τῶν παλαιῶν ἔσεσθαι, ὅταν ἢ φιλόσοφοι βασιλεύ-
σωσιμ, ἢ βασιλεῖς φιλοσοφήσωσι. καὶ γὰρ φιλοσοφοῦν-
τες, ἠξιώθητε βασιλείας. καὶ βασιλευσάντες οὐκ ἀπέσκη-
τε φιλοσοφίας. εἰ γὰρ τὸ φιλοσοφίαν ποιῆ φιλοσο-
φίαν, ἀρχὴ δὲ σοφίας ὁ τοῦ θεοῦ φόβος, ὅμ ἐν τοῖς σέρι-
νοις ὑμῶν διαπαντός ἔχετε, εὐδελομῶς ἀληθεῖς τὸ παρ-
ἔμῃ λεγόμενον.

18 Βασιλέα σε κατὰ ἀλήθειαν ὀρίζομαι, ὡς βασιλεύειμ
καὶ κρατεῖμ τῶν ἡδονῶν διατάμνον. καὶ τὸν σέ-
φανον φιλίᾳ σωφροσύνης ἀναδυσάμενον καὶ πρὸς πορ-
φύραν φιλίᾳ δικαιοσύνης ἀμειψάμενον. ἢ μὲν γὰρ ἀλ-
λη διζουσία, τὸν θάνατον ἔχει διαδοχίω. ἢ δὲ τοιαύ-
τη βασιλεία, πρὸς ἀθάνατον σώζει διαμονίω. καὶ ἢ
μὲν, ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ λύεται. ἢ δὲ, φιλίᾳ αἰωνίως κο-
λάσεως ῥύεται.

19 Εἰ πρὸς ἐκ πάντων βλάβη καρποῦσαι τιμίω, γίνου-
τοῖς ἄποσιμ εὐεργέτης κοινός. οὐδὲμ γὰρ οὕτω πρὸς
εὐνοίαν ἐφέλκεται, ὡς εὐποιΐας χάρις διδουμένη τοῖς
χρησσοσιμ. ἢ γὰρ διὰ φόβον γινομένη θρασυεία, κα-
τεχματισ-

collocat possidēteis. Vehemēter mihi uideēt 16
 absurdissimū esse, q̄ diuites & pauperes homi-
 nes ex dissimilibus rebus detrimentū simile pa-
 tiūtur. Illi nanq; à copīa rerū perrūpūtur, hi ue-
 ro fame pereūt. Item illi occupāt ultimos mūdi
 terminos, hi nō habēt ubi callosa pedū uestigia
 sistāt. Vt igit; utraq; pars sanitatis fiāt cōpotes,
 auferendo & diminuendo istos regere oportet,
 atq; ad æqualitatē inæqualitas trāsferēda est.

Nostris t̄pibus ostensum est, p̄speræ uitæ t̄ps, 17
 q̄d prædixit q̄dā ex ueteribus futurū, cū uel phi-
 losophi regnabūt, uel reges philosophabūt: nā
 tū philosophādo digni habitī regno estis, tū ue-
 ro regnādo à philosophia nō descīuistis. Si enī
 amare sapiētīā efficit philosophiā, principīū autē
 sapiētīæ, dei est timor, quē in pectoribus uestris
 iugiter habetis, clarū q̄ uerū sit q̄d à me dicit.

Te reuera Imperatorē asserimus, quippe qui 18
 & imperare ac dominari uoluptatibus uales,
 & tum corona castitatis reuinctus, tum purpu-
 ram iusticiæ indutus incedis. Alijs nanq; pote-
 statibus mors ipsa succedit. Huiuscemodī uero
 regnum immortalē seruat perpetuitatem. Item
 aliæ hoc in seculo soluūtur, hæc autem à perpe-
 tuo supplicio liberatur.

Si honore q̄ ab oīb; p̄ficiscit̄ p̄frui uis, præsta 19
 te cōmunē omniū bñfactorē, nihil enim adeo ac-
 trahit ad beneuolētiā, ut bñficij gratia, quæ deū
 indigētib; q̄d enī ob metū præstat̄ obsequiū, fu-

πεχηματισμὴν ὄξιν θωπεία, πεπλασματικῆς τιμῆς ὀνόματι φενακίζουσα τοὺς αὐτῆ προσανέχοντας.

20 Σεπῆ δὲ δικαίως ὄξιν ἢ ὑμῶν βασιλεία, ὅτι τοῖς πολεμίοις μὲν δὲκνύει πλὴν ὄξιν, τοῖς ὑπηκόοις δὲ νέμασι λαοφροσύνην. καὶ νικῶσα ἐκείνης τῆς δυνάμεως ἢ ὄξιν, τῆς ἀόψου ἀγάπης ἢ ὀκείων ἠπάται. ὅσοι γὰρ θηρίων καὶ προβάτων τὸ μέσον, τοσοῦτον ἀμφοτέρων ἠγῆται τὸ διάφορον.

21 τῆς μὲν οὐσίας τῆς σώματος, ἴσθι παντὶ ἀνδρῶν ὡς ὁ βασιλεὺς, τῆς ὄξιν δὲ τοῦ ἀξιώματος ὁμοίῳ ὄξιν ὅτι ἐπὶ πάντων δεῶ. οὐκ ἔχει γὰρ ἐπὶ γῆς τὸν εὐτόν. ὑψηλότερον. καὶ τοίνυν αὐτὸν καὶ ὡς δεῶ ὁρμὴ ὄξιν, καὶ ὡς δεῶ μὴ ἐπαίρεσθαι, εἰ γὰρ καὶ εἰκόνι δεῶ τετίμηται, ἀλλὰ καὶ κόνι χοῖκῆς συμπεπλεκται, δὲ ἢ ἐκδιδάσκεται πλὴν πρὸς πάντα ἰσότητά.

22 Αποδέχου τοὺς τὰ κακὰ συμβουλεύοντες ἐδέχοντες, ἀλλὰ μὴ τοὺς κολακεύοντες ἐκάστοτε πεινῶντας. οἱ μὲν γὰρ τὸ συμφέρον σωζῶσιν ἐν ἀληθείᾳ, οἱ δὲ πρὸς τὰ δοκοῦντα τοῖς κρατοῦσιν ἀφορῶσι, καὶ ἢ σωματικῶν τὰς σκιὰς μιμῶμενοι, τῶν παρ' αὐτῶν λεγομένων σιωπῶσιν.

23 τοιοῦτο γίνου πρὸς τοὺς οἰκέτας, οἷον εὐχῆ σοὶ τὸν δεσπότην γενέσθαι. ὡς γὰρ ἀκρόμην ἀκροθισόμεθα, ὡς ὄξιν ὄξιν ὄξιν ὄξιν ὄξιν ὄξιν καὶ παντεφῶσιν βλέμματι. προσενέγκωμεν οὖν ὄξιν ἐλέω τὸν ἔλεον, ἵνα τῷ ὄμοίῳ τὸ ὄμοιον ἀντιλάβωμεν.

24 Ὡς τὰ ἀκριβῆ ἢ ἢ κατόπιν τῶν τοιαύτων δείκνυσιν τὰς τῶν προσώπων ἐμφάσεις, οἷον πρὸς ὄξιν τὰ πρῶτα τότε

cata figurataque est adulatio, ficti honoris titulo fallens eos qui ipsi animum aduertunt.

Venerandum iure est uestrum imperium, quia hostibus quidem suae demonstrat potestatis aculeos, subditis uero exhibet humanitatem. Et quomodo illos uincat armorum uis, inermi charitate uincit a suis. Quantum enim ferae & ouis interstitium est, tantum esse inter eos discrimen arbitratur.

Essentia corporis aequalis est cuilibet homini Imperator, potestate autem dignitatis cunctorum praesidi deo. Non enim habet in terris se quenquam altiore. Oportet igitur ipsum ut deum non irasci, ut mortalem non efferri. Nam & si effigie diuina honoratus est, at puluere tamen terreno connexus est, quo edocetur, ut erga omnes seruet aequalitatem.

Accepta eos qui honorum te consiliorum admodum uolunt, non eos qui adulari saepe numero student. Illi enim quod reuera expedit, perspiciunt. Hi uero ad ea quae placent potentibus respiciunt, corporumque umbras imitantes, singulis eorum dictis applaudunt.

Talem te presta tuos erga famulos, qualem optas erga te dominum esse. Prout enim audimus, audiemur, & ut respicimus, respiciemur a diuino cunctaque obtuente aspectu. Priores igitur nos misericordiae misericordiam conferamus, ut pari par re

Sicut exquisita specula tales monstrant uultuum apparentias, qualia ipsa sunt archetypa

τότυπα, φαιδρα μὲν τῶν φαιδρωομένων, σκυθρωπά
 δὲ τῶν σκυθρωπαζόντων, οὕτω καὶ ἡ δικαία τοῦ θεοῦ
 κρίσις, ταῦτε ἡμετέρας πράξεσιμ ὁμοιοῦται. οἷά πορ
 γὰρ ἂν ἢ τὰ παρ' ἡμῶν εἰργασμένα, τοιαῦτα ἡμῖν ἐκ
 τῶν ὁμοίων παρέχῃ.

25 Βαλεῦσ μὲν τὰ πικτέα βραδέως, ἐκτέλῃ δὲ τὰ
 κριθέντα ὡσθαίως. ἐπεὶ λίαν ὄσι σφαλρόν, ὃ ἐν
 τοῖς πράγμασιμ ἀπρίσκηπτομ. εἰ γὰρ τὰ ὄξ ἀβυλί
 ας τίς ἐννοήσῃ κακὰ, τότε γνώσεται καλῶς ὅτι εὐ
 βυλίας τὰ χήσιμα, ὡς καὶ ὅτι ὑγείας πῶν χάριμ,
 μετὰ πῶν πείραμ ὅτι νόσου. δ'εἰ τοίνυν εὐφρονέσα
 τε βασιλεῦ, καὶ βουλῇ σωετωτέρα, καὶ εὐχῇ σω
 τονωτέρα, ὄξερδυνᾶμ ἀκριβῶς τὰ σωοίσακτα. τῷ κόσ
 μῳ.

26 Αρισα διοικήσῃς πῶν ἀγαθῶν σου βασιλείαμ, εἰ πά
 τα ὡσθαίως ἐφορᾶμ, καὶ μηδὲμ ἀνέχη παρορᾶμ. οὐ γὰρ
 μικρόμ ἐπὶ σοι, ὅ πορ μικρόμ εἶναι δ'οκῆ ἐν συγκρί
 σῃ τῶν σῶμ. ἐπὶ δ'ἡ καὶ ρῆμα βασιλέως φιλόμ, μεγά
 λιν ἐχῃ πρὸ πάνσιμ ἰχάμ.

27 Σαυτῷ πῶν το φυλάτῃμ τοὺς νόμους ἐπίθες ἀνάγ
 κιν, ὡς μὴ ἔχωμ ἐπὶ γῆς ὅμ δ'ωάμενομ ἀναγκάζῃμ.
 οὕτω γὰρ καὶ τῶν νόμων ἐπίθεις τὸ σέβας, αὐτὸς πρὸ
 τῶν ἄλλων τῶν αἰδ' ὄμνησθ, καὶ τῶν ὑψηλοῖς φανή
 σεται δ' παρανομῆμ οὐκ ἀκίνδ'ωομ.

28 Ἴσομ τῶν πλκμμελῆμ, τὸ μὴ κωλύῃμ τοὺς πλκμ
 μελοῦντας λογίζε. καὶ γὰρ τις πολιτεύηται μὲν ἐν
 δέσμω, ἀνέχεται δὲ τῶν βιοῶντων ἀδέσμω, σωρο
 γὸς τῶν κακῶν παρὰ δ' ὡ κρίνεται. εἰ δὲ βόλῃ διτῶς
 εὐδοκιμῆμ, καὶ τῶν τὰ κάλλισα ποιῶντας προτί
 μα, καὶ

chetyra, nitidas uidelicet nitentium, tristeis autem tristantium. Eodem pacto iustum dei iudiciū nostris actionibus assimilatur. Qualia enim sunt quæ à nobis præstatur, talia ipse nobis par pari referens exhibet.

Cōsulta quæ agēda sunt cunctāter, exequere 25
aūt quæ decreueris mature. Qm̄ periculofū est
admodū incōsyderata in rebus temeritas. Si q̄s
enī quæ ex incōsulta mēte pueniūt mala, cōce
perit animo facile cōperiet boni cōsiliij commo
da, ut qui sanitatis dotē, post ægrotationis expe
rimentū p̄sentiscūt. Debes igit̄ cordatissime rex
tū cōsilio prudētiorē, tū precib⁹ ad deū impēsio
rib⁹ exgrere diligēt⁹, quæ mūdo sūt expeditura.

Optime reges egregiū tuū imperiū, si oīa des 26
operā p̄spicere, nec negligere patiare q̄c̄q̄. neq̄
enim paruū est in te, q̄d paruū esse apparet com
paratione tuorū. qm̄ uel exile imp̄atoris uerbū
& minimū ingentē obtinet apud omneis uim.

Tibi ipsi custodiēdi leges impone necessitatē, 27
quom nō habeas in terris qui te possit cogere.
Sic enim tum legū præ te feres cultū ipse, ante
alios eas reuerendo: tum subditis constabit le
gum præuaricationē periculi nō esse immunē.

Peccare & non cohibere peccāteis iuxta æsti 28
ma. Si quis enī in ciuitate uitā quidē ipse tradu
cat æque, toleret aūt uiuēteis inique, socius ma
lorū apud deū iudicatur. Quod si uelis bifariā
approbari, ut pulcherrima quęq̄ gerēteis hono

μα, ἢ τοῖς τὰ χεῖρις ἀδρῶσιμ ἐπιτίμα.

- 29 Δίᾱρ συμφέριμ ὑπολαμβάνω, τὸ φεύγειν τὰς τῶν
κακῶν σωδῖαιτήσεις. τὸν γὰρ σωδόντα πάντοτε ἄν
θρώποις πονηροῖς, ἢ παθῖμ, ἢ μαθῖμ ἀνάγκη τί πρ
νηρόμ. ὁ δὲ τοῖς ἀγαθοῖς σωδῖάγωμ, ἢ μίμησιμ τῶν
καλῶν ἐκδιδάσκεται, ἢ μείωσιμ τῶν κακῶν ἐκπαι
50 δένεται.

Εγκόσμιομ ὑπὲρ θεῶν πισδύεις βασιλείαμ, μηδενὶ χεῶ
τῶν πονηρῶν πρὸς τὰς τῶν πραγμάτων διοικήσεις. ὧμ
γὰρ ἄρ ἐκφῖνοι κακῶς διαπράξωνται, λόγος ὑφέξι θεῶ, ὁ
πλὴν ἰχὼν αὐτοῖς δεδωκώς. μετὰ πολλῆς οὐκ ἔξετάσει
ως αἱ τὸ ἀρχόντων προβολαὶ γινέσθωσαμ.

- 1 Ἰσορνομίζω κακόμ, καὶ τῶν ἐχθρῶν θυμῶσθαι ταῖς
κακουργίαις, καὶ τῶν φίλων θέλγεσθαι ταῖς κολακείαις.
δὲ γὰρ πρὸς ἐκατέρως γενναίως ἀνθίσασθαι, καὶ τοῦ πρῆ
ποντῶ μηδ' αὐτῶς ἀφίσασθαι, μή τε πλὴν ἀλόγισον
ἐκείνων δυσμύειαν ἀμωρόμλομ, μή τε πλὴν ἐπίπλα
50 ρισον τῶν εὐμύειαν ἀμφοβόμλομ.

- 32 Ἡ γὰρ τῶν εἶναι φίλος ἀλκθεσάτης, μὴ τὸς ἐπαινῶν
τας ἅπαντα τὰ παρὰ σὺ λεγόμενα, ἀλλὰ τὸς κρίσι δὲ
καία πάντα πρᾶξιμ σωδῖάζοντας, καὶ σωκδομύεις
μὲν ἐπὶ τοῖς χησοτέροις, ἐπισυγνάζοντας δὲ ἐπὶ τοῖς
ἐναντίοις. οὗτοι γὰρ ὄντως ἀφδύδεσάτης φιλίας δεκνύσ
σι τεκμήριον.

- 5 Μὴ μεταβαλέτω σοι πλὴν μεγαλόφρονα γνώμην φιλ
ἐπιγείσ ταύτης διωασείας ὁ ὄγκῶ, ἀλλ' ὡς ἐπίκηρον
διέσωμ ἀρχιὴν, ἀτρεπῖον ἔχε δ' ἠνοῦν ἐν πράγμασι τρε
πῖοις. μή τε ἐν ταῖς εὐθυμίαις ἐξυφ' ὄμλομ, μή τε ἐν
ταῖς ἀθυμίαις ταπεινὸμλομ.

ra, ita teterrima patrantibus succense.

Expedire admodum arbitror, effugere prauo- 29
rum contubernia. Qui enim cū hominibus im-
probis semper uersatur, eū uel pati uel discere
malum aliquid necesse est. Qui uero unā cum
bonis degit, uel imitationē honestorum edoce-
tur, uel diminutionem uitiorum condiscit.

Terrarū orbis à deo cū cōcreditum tibi sit re- 30
gnū, caue ne aliq̄ utaris ex prauis ad rerū admi-
nistrations. Quæ enī illi p̄perā fecerit, eorū ra-
tionē reddet deo, q̄ peccādi facultatē ipsis indul-
ferit. Magna igit̄ & diligētī cū p̄scrutatione ma-
gistratuū p̄motions fiāt oportet. Aequale 31
reor esse malū, & inimicorū excandescere flagi-
tijs, & amicorū demulceri blāditijs. Oportet enī
utrisq̄ resistere, nec usq̄ à decoro discedere. Ne
que irrationabilē eorū maleuolentiā uiciscēdo,
neq̄ fictitiā horū beneuolentiā remunerādo.

Existima uerissimos amicos, non qui laudent 32
omnia, quæ dicantur abs te, sed qui nihil nō in-
tegro iudicio facere contendunt. Sic ut gratu-
lentur tibi, si bene; tristentur contrā, si perperā
dixeris feceris ue. Hi enī reuera ab omni fraude
abhorrentis amicitiaē præ se ferunt insignia.

Ne mutet tibi magnanimam mētem, terrenæ 33
huius potestatis moles, sed ut fragilē fatoq̄ ob-
noxium regens principatū, immutabilē habeto
intellectū ī rebus mutabilib⁹, nimia neq̄ lætitia
sublimem te extollēs, neq̄ mœstitia uilescens.

- 34 Ωσαύτως χυσός ἄλλοτε ἄλλοις ὑπὲρ φηι τέχνης με-
τατυπόμενος, καὶ πρὸς διάφορα κοσμίωμ εἶδη με-
ταποιόμενος, ὅπερ ὅτι διαμύει καὶ προσωπὸν οὐχ ὑπε-
ρμύει, οὕτω καὶ αὐτὸς εὐκλεέσατε βασιλεῦ, ἄλλω δὲ
ἄλλης ἀμείβωμ ἀρχῶν, φθάσας δὲ καὶ αὐτὸν πῶν ἀ-
νωτάτω ἕμῶν, ὁ αὐτὸς διαμύει οὐκ ἐν τοῖς αὐτοῖς
πράγμασι, ἀναλλοίωτον ἔχωμ ἐν τῷ καλῷ τὸ φρό-
νημα.
- 35 Νόμιζε τότε βασιλεύειμ ἀσφάλως, ὅταν ἐκόντων
ἀνάσῃς τῶν ἀνθρώπων. τὸ γὰρ ἀκουσίως ὑποτατ-
τόμενον, σασιάζει καὶ λαβόμενον. τὸ δὲ τοῖς δεσι-
μοῖς φηι εὐνοίας κρατόμενον, βεβαίαν ἔχει πρὸς τὸ κρα-
τοῦν πῶν εὐπειθῆμα.
- 36 Ἴνα τὸ κράτος φηι βασιλείας ποιήσης ἀοίδημον,
ὅσῳ ἔχεις ἢ τῶν ὑψηλῶν ἀμαρτανόντων ὀργῶν, το-
σαύτῳ ἔχει καὶ κατὰ σαυτοῦ πλημμελοῦντος
ἀξίου. οὐδεὶς γὰρ ἰχὺς τὸν ἐν δὲ σία τηλικαύτη πα-
δενῆμ, εἰ μὴ λογισμὸς οἰκῆται δὲ αὐτοῦ τῆ πλημμε-
λοῦντος κινόμενος.
- 37 Ο μεγάλῃς δὲ σίας ἐπιλαβόμενος, ὅμ δοτῆρα
φηι δὲ σίας μιμείδω ἢ δάωμιμ. εἰ γάρ πως πῶν εἰ-
κόνα φέρει τοῦ ἐπὶ πάντων θεοῦ, καὶ δι' αὐτοῦ κα-
τέχει πῶν ἐπὶ πάντων ἀρχῶν, ἐν τούτῳ δὲ μάλιστα
τὸν θεὸν μιμῆσεται, ἐν μηδὲμ ἠγεῖσθαι τοῦ ἐλεῖν
προϊμώτορον.
- 38 Ὑπὲρ χυσίον καὶ λίθον τίμιον, φηι εὐποίίας τὸν
πλεῖστον ἑαυτοῖς δεσπορῖσωμεν, τὸν ὅδε κατευφρα-
νοντα τῆ ἐλπίδι τῆς μελλούσης ἀπολαύσεως, κα-
κῆ καταγλυκαίνοντα τῆ πείρα τῆς ἐλπιόσεως μα-
καριότκτος

Sicuti aurum quous modo sic, modo aliter ab arte transfiguretur, atque ad uarias ornamentorum species transformetur, permanet tamen id quod est, nec mutationem patitur. Sic ipse quoque inclutissime Imperator, licet aliud ex alio per gradus obtinueris regimen, peruenerisque ad ipsum supremum honorem, idem tamen permanes non in eisdem rebus, inalterabilem continens in officio animum.

Existima tunc demum te tuto regnare, cum uolentibus imperas hominibus. Quod enim inuito animo subiicitur, seditionibus fluctuat capta occasione. Quod uero uinculis beneuolentiae regitur, stabilem seruat erga rectorem obedientiam.

Vt dominium imperii tui facias decantabile, quantam habes aduersus subditos peccantem iram, tantam habendam esse tibi aduersus teipsum peccantem censeo. Nemo enim ualet tanta potentem potestate corrigere, nisi ratio propria, quae ex ipso peccante moueatur.

Magnam qui potestatem adeptus est, largitorem potestatis imitemur pro uiribus. Si enim imaginem gestat rerum praesidis dei, atque per ipsum continet rerum principatum, in eo maxime imitabitur deum, ut non existimet quicquam misericordia preciosius

Super aurum & lapidem preciosum, beneficentiae diuitias nobis ueluti thesaurum recodamus. Ille namque tum in praesenti uita oblectant spe futurae fruitionis, tum in futura dulcedinem afferunt, experimento gustuque speratae beatitudinis.

καριότητι. τὰ δὲ νῦν πορὶ ἡμᾶς ὡς οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς,
μὴ τὸρῶέτω ἡμᾶς.

39 Σπύδαζε λαμπροτέραις ἀμείβεσθαι δωρεῶν, τοὺς
μετ' εὐνοίας ποιούτας τὰ παρὰ σὺ προσαπόμενα, τὸ
τῷ γ' ἔθ' ἔσῳ, καὶ τ' ἀγαθῶν ἐπαυξήσεις πλὴν πλοῦ
μίας, καὶ τοὺς πονηροὺς διδάξεις μεταμαθεῖν πλὴν κα
κίας. ὅ γ' τῶν αὐτῶν ἀξιῶσθαι τὺς μὴ τὰ αὐτὰ ποιού
τας, ἀγαρ ὅτι ἀθέμιτον.

40 Τιμιώτατον πάντων ἐστὶν ἡ βασιλεία. τότε δὲ μά
λιστα τιμωτόν ὅτι, ὅταν δὲ τοῦτο πορικείμεν τὸ
κράτ', μὴ πρὸς ἀνιδίαμ ῥέσῃ, ἀλλὰ πρὸς ἐπιεί
κειαν βλέσῃ, τὸ μὴ ἀπάνδρωτον, ὡς Νηριῶδες ἀπ
σρεφόμεν, ὅ δὲ φιλόανδρωτον, ὡς Νηοείκελον ἐν
δεικνύμεν.

41 Ἴσως πρὸς τε φίλους καὶ ἐχθροὺς ποιῶ τὰς κρίσεις,
μή τε τοῖς εὐνοῶσι χαριζόμεν διὰ πλὴν εὐνοίαν, μή τε
τοῖς δυσμενέσι ἀνδισάμεν δι' ἀπέχθησιν. ἐπειδὴ τ'
αὐτῆς ὅτι ἀρπείας, καὶ δίκαιοσιν ἐν ἀδίκον, εἰ καὶ φί
λ' ὑπάρχει, καὶ ἀδίκῃ ἐν δίκαιον, εἰ καὶ ἐχθρὸς τυγ
χάνῃ. ὅ γὰρ κακὸν ἐν ἀμφοτέροισι ὁμοιον, καὶ ἐν τοῖς
ἐναντίοις εὐρίσκηται.

42 Νοσηχῶς ἀκροῶσθαι δεῖ τὺς τῶν πραγμάτων κρι
τάς. δυσθήρατ' γὰρ ἐστὶν ἡ τοῦ δίκαιῶ εὐρεσις, ῥαδί
ως ἐκφενύχσῃ τὺς μὴ λίαμ προσέχοντας. ἀμ δὲ καὶ
πλὴν τῶν λεγόντων ἀφέντες δεινότητα, καὶ πλὴν τῶν λει
γομύων παρέντες πιθανότητα, εἰς ὅ βάθ' τῶν νοκ
μάτων ἑαυτοὺς ἐμβάλλωσιν, οὕτως ἀνιμήσοντι δὲ παρ
αὐτῶν ζητῶμεν, ὅτι διπλῶν ἀμαρτίαν ἐκφεύξονται,
μή τε αὐτὶ τὸ καλὸν προσιδόντες, μή τε ἄλλοις τοῦτο
δρᾶν

itudinis, quæ uero nunc circa nos appareret, tanquam nihil ad nos pertinere, ne nos nimium allec- tent.

Da operam ut eos spem diuini demerearis re-
munerationibus, qui cum beneuolentia capessunt, 39
quæ mandantur abs te. Hoc enim pacto & bonorum
augebis alacritatem, & malos docebis ut dedi-
cant malitiam. Eisdem enim cedere dignos, qui
non eadem faciunt, nimis nefarium est.

Preciosissimum omnium est imperium. Tunc uero 40
uel maxime huiusmodi est, quomodo hanc qui cir-
cundatus est potestate, non ad pertinacem & teme-
rariam fauorem propensus sit, sed ad æquitatem respi-
ciat: inclementiam, ut ferinam auersando; humani-
tatem, ut deo similem præ se ferendo.

Aequa lance tam ad amicos quam ad inimicos uer- 41
gens iudicandi munus obito, neque bene senti-
entibus de te gratificans ob beneuolentiam, neque maleuolis
resistens propter inimicitias: quoniam eiusdem est absurdi-
tatis, & secundum iniquam petentem dare litem, & si sit
amicus, & iniuriam iusto inferre, & si sit inimicus,
malum enim utrobique sibi est, tametsi in contrariis inue-

Intenta mente auscultare debent rerum iudici (niam. 42
ces. Difficilis namque captus est iusti inuentio, faci-
leque effugere solet non admodum attendentibus. Quod si
pretermissa dicentium eloquentia, dictorumque ne-
glecta uerisimilitudine, ad penitissimam intentio-
nem profunditatem penetrauerint, sic demum haurient,
quod ab ipsis quaeritur, gemini quoque insontes erunt
delicti, neque ipsi honestum prodendo, neque alijs id

δραμ συγχωροῦτε.

- 43 Ἰσάριθμα τοῖς ἄστροις ἅμ κτήση τὰ κατορθώματα, οὐδέ ποτε νικήσει πῦν τὸν θεὸν ἀγαθότητα. ὅσα γὰρ ἅμ τις προσενέγκῃ θεῷ ἐκ τῶν αὐτῶν, τὰ αὐτῶν προσφέρει αὐτῷ. καὶ ὡς οὐκ ἔσιμ ὑποβλιῶναι πῦν ἰδίαν ἐν θεῷ ἡλίω σκιάμ, προλαμβάνουσαμ αἰὲ καὶ τῶν λίαμ, ἐπιγόμενον, οὕτως οὐδέ πῦν ἀνυπέβλητομ τοῦ θεοῦ χρηστότητα ταῖς εὐποιΐαις ὑποβλήσονται ἄνθρωποι.
- 44 Ἀδαπάνητός ἐστι καὶ εὐποιΐας ὁ πλῆθος. ἐν θεῷ διδόναι γὰρ λαμβάνεται, καὶ ἐν θεῷ σκορπίζην συνίγεται. τοῦτο ἔχωμ ἐν τῇ ψυχῇ σου πλυσθίωδωρε βασιλεῦ, δίδου πάσι δαφιλῶς τῆς αἰτήσι παρὰ σου. ἀποπρολασίσεις ἄξις τὰς ὑπὲρ τῶν ἀμοιβῶν, ὅταν ἔλθῃ ὁ καιρός καὶ τῶν ἔργων ἀνιδόσεως.
- 45 Πνεῦμα θεοῦ πῦν βασιλείαμ λαβῶμ, μίμησαι αὐτὸν δι' ἔργων ἀγαθῶν. ὅτι ἢ εὖ ποιῆμ δυναμύων ἐγένυσ, ἀλλ' οὐ τῶν εὖ παθεῖμ δεομύων. τὸ γὰρ ἔτοιμον ἢ ἄν χρημάτων δαφιλίας ἀνεμποδισόμ ἐσι πρὸς τὰς τῶν πενήτων εὐποιΐας.
- 46 Ὡσπερ ὀφθαλμός ἐνπέφυκε σώματι, οὕτω βασιλεὺς θεῷ κόσμῳ ἐνήμεομαι, ὑπὲρ τοῦ θεοῦ δεδομένον εἰς σωτηρίαν τῶν συμφρόντων. καὶ οὕτως αὐτῶν, ὡς οἰκείων μελῶν, οὕτω πάντων ἀνθρώπων προνοῆμ, ἵνα προκόψωσιμ ἐν καλοῖς, καὶ μὴ προσκόψωσιμ ἐν κακοῖς.
- 47 Ἀσφαλεσάτω ἡ γὰρ τῆς σωτηρίας σου φυλακὴ, ὅτι μηδέποτε ἵνα τῶν ὑψηλῶν ἀδικῆμ. ὁ γὰρ τινα μὴ ἀδικῶν, οὐχ ὑφορᾶται τινα. εἰ δὲ τὸ μὴ ἀδικῆμ ἀσφάλειαμ

ut committant concedendo.

Aequalia numero syderibus & si ædideris bona opera, nō tamen ob id superabis dei bonitatem. Quæcunq; enim quispiam obtulerit deo, sua ipsi offeret ex suis. Et sicuti transilire uel anteire nulli datur suam in sole umbram, præuenientem semper uel nimis properantem, ita insuperabilem dei bonitatem nulli bonis operibus homines excedent.

Inexhaustæ sunt beneficentiæ opes. Nam largiendo acquiruntur, & dissipando colliguntur. Has tuo insitas animo habens munificētissime Imperator, largire omnibus affatim petentibus abs te. Infiniticuplas enim pro suis habebis remunerationes, quom tps reddēdi uicē uenerit.

Nutu dei regnum adeptus, imitare eū bonis opibus, q̄a inter eorū numerū natus es, bñficio q̄afficere possunt, nō qui affici postulāt. paratæ enim rerū copię nullū impedimētū esse potest, quo minus conferatur in pauperes beneficia.

Sicut oculus innatus est corpori, ita Imperator mundo adaptatus est, à deo datus pro administratione eorum quæ usui sunt. Oportet igitur eū omnibus hominibus quasi proprijs membris prospicere, ut proficiant in bonis, neu malorum offensaculo illidantur.

Tutissimā arbitrare salutis tuæ custodiā, nulla quenq; ex subditis afficere iniuria, q̄ enī offēdit neminē, suspiciōi habēt neminē, q̄ si nulla quēq; afficere

λαμ προξενί, τ' εὐρυγετίμ πολλῶ πλέομ, τ' ἀσφαλέε γ' ἴδωσι, καὶ τ' προσφιλέε οὐ προδίδωσι.

48

Γίνε τοῖε ὑπηκόοιε εὐσεβέσατε βασιλεῦ, καὶ φοβερός διατὴν ὑποροχίω φη δ' ἔχυσίαε, καὶ ποδηνόε διατὴν παραχίω φη εὐποιίαε. μή τε τοι φόβε καταφρονῶν διατὸν πόθομ, μή τε τοι πόθε παραμελῶν διατὸν φόβομ. ἀλλὰ τ' ἡμῶν ἔχωμ ἀκαταφρόνητομ, καὶ τ' εὐκαταφρόνητομ ἔχωμ ἀνῆμῶν.

49

Αἱ τοῖε ὑπηκόοιε νομοθετίε διατῶν λόγων, ταῦτα προλαβῶν ὑπέδ' ἔξασε διατ' ἔργωμ. ἵνα τοῖε λόγοιε οἷε πείθειε, ὧς ἔχουσὲ σωαγωνίζηται βίῳ. οὕτω γ' εὐδοκίμομ ἀποφανῆ σ' δ' κρᾶτ' ὧς, ὧς λέγωμ πακτικῶε, ὧς πᾶτ' ἡμῶν λογικῶε.

50

Πλέομ ἀγάπα βασιλεῦ γαλίωσάτε, τοῦε λαμβάνωμ παρὰ σου χάριταε ἱκετεύονταε, ἢ πρὸ τοῦε σωσάρονταε δωρεάε σοι προσφέρωμ. τοῖε μὲν γ' ὀφφλέτκε ἀμοιβῆε καθίσασαι. οἱ δ' εὖ σοι τὸν θεὸν ὀφφλέτω ποιῶσιν ὅμ οἰκισμῶν τὰ εἰε αὐτοῦε γινόμενα, ὧς ἀμειβόμενομ ἀγαθαῖε ἀνιδόσεσι τὸν φιλόθεομ, ὧς φιλάνθρωπόμ σου σκεπόμε.

51

Ἡλίου μὲν ἔργωμ ὄσι, τ' καταλάμπερ ταῖε ἀκτίσι τὴν κτίσιμ. ἀνακτ' ὧς ἀρετή, τὸ ἐλεῖμ τοῖε δειομύοιε. κακείνου δ' εὐφρόντερομ, ὁ εὐσεβῆε βασιλεῦε, ὁ μὲν γὰρ ὑποχωρῆ τῆ διαδοχῆ φη νυκτόε. ὁ δ' εὖ οὐ παραχωρῆ τῆ σωαρωγαῆ τῶν κακῶν, ἀλλὰ τῶν φωτί φη ἀληθείαε δ' ἐλέγχῆ τὰ κρυπῆ φη ἀδικίαε.

52

τοῦε μὲν πρὸ σου βασιλεῖε ἡ ἀρχὴ κατεκόσμησε, σὺ δ' εὖ ταύτω κρᾶτ' ὧς, φαιδρότερομ ἐποίκαε, ἡμεροῖ

afficere iniuria tutelā cōciliat, lōge bñficijs col-
latis magis id pręstabit. Nā ut tutelā exhibet, ita

Esto subditis, piētissime (charitatē nō prodit. 48
Imperator, & formidabilis ob excellentiā pote-
statis, & amabilis ob largitionē bñficētiæ. Neq̃
formidinē contemnēs propter amorē, nec item
amorē negligēs ob formidinē. Sed tā māsuetu-
dinē prę te ferēs haud asp̃nabilē, q̃ nimīā & asp̃-
nabilē familiaritatē immīti seueritate castigās.

Quæ subditis uerbo quasi lege pręscribis, hęc 49
tu præueniēs re ipsa præstitisti, ut uerbis, q̃bus
persuades, integra quoq̃ uita adstipulet̃. sic enī
commēdabile tuū asseuerabis imperiū, si & ra-
tioneris nō sine opere, & opereris nō sine rōne.

Eos plus ama serenissime Imperator, accipere 50
abs te bñficia qui supplicāt, q̃ tibi q̃ contēdunt
offerre munera. His enī debitor referēdi gratiā
efficeris, illi uero deū dant tibi uadē, uēdicantē
sibi, ptinere q̃ ad se putantē, quæcunq̃ erga sup-
plices cōtuleris, & remunerātem bonis retribu-
tionibus, tuā tam piā, q̃ perhumanā intētione.

Solis p̃fecto partes sunt, illustrare radijs orbē. 51
Principis uero uirtus est egenorū misereri. Por-
rò ñs clarior est Impator, qui pius est. Ille nanq̃
cedit succedēti nocti, hic aut̃ rapacitati prauorū
nō cōcedit indulget̃ ue q̃c̃q̃, sed lumine uerita-

Priores quidē (tis, iniquitatis occulta coarguit. 52
te Impatores principatus adornauit. Tu uero
eū præstātissime, illustriorē reddidisti, māsuetu-
dine

τῆς κερνῶν φιλίας σίας ὅμ ὄγκοι, καὶ χησότης νικῶν
 τῆς προσιόντων σοι ὅμ φόβου. ὅθεν τῶς λιμνί τῆς σῆς
 γαλωότητῃ πάντες προσορμῶσι οἱ ἔλεες δ' εὐμνοί,
 καὶ τῆς κυμάτων φιλίας πενίας ἀπαλλατῆροι, εὐχαρισκί
 ρίς ὑμνος σοι ἀναπέμψισι.

53 Ὅσον τῆς δ' ὠασείας πάντων ὑπερανέχης, ῥσον ῥμ
 καὶ τοῖς ἔργοις ὑπερλάμψῃ ἀγωνίζε. ἀναλογούσα
 γὰρ τῶς μεγέθῃ φιλίας δ' ὠάμεως πῶς ἐργασίαν τῆς καί
 λῶν ἀπαιτεῖσθαι προσδ' ὀκησον. ἵνα τοίνυν παρὰ θεοῦ
 ἀνακηρυχθῆς, μετὰ τοῦ σεφάνθ φιλίας ἀκτῆτου βασι
 λείας, κτῆσαι καὶ τὸ σέμμα τῆς τῆς πενήτων εὐ
 ποιίας.

54 Σκέπησ πρὶν ἐπιτάτην ἃ θέλεις, ἵνα προσάτης
 ἐμφρόνως ἃ θέμις. εὐόλιον γὰρ τὸ φιλίας γλώτης ὄρι
 γανον, καὶ μέγισον παρέχει τοῖς ἀμελῶσι κίνδυνον.
 εἰ δὲ ὅμ εὐσεβῆ λογισμῶς μυσικῶς ἐπισήσφς αὐτῶ,
 δ' παναρμόνιον φιλίας ἀρετῆς ἀνακρῶσεται μέλθ.

55 Ὅξων μὲν εἶναι χησὶ πρὶ πάντα τὸν ἀνακτα, καὶ
 μάλιστα περὶ τὰς κρίσεις τῶν θυχερῶν πραγμάτων,
 βραδύ δὲ λίαρ εἰς ὄργλιν ἐπιδ' εἰκνυθαι. ἐπ' ὅδῃ γὰρ
 τὸ πάντῃ ἀόργκτον εὐκαταφρόνητον, καὶ θυμῶσω με
 τρῶς, ἢ μὴ θυμῶσω. τὸ μὲν, ἵνα τῆς φαύλων τὰς
 ὄρμας ἀνασέλλῃ. τὸ δὲ, ἵνα τὰς ἀφορμας τῆς χησῶν
 ἀνιχνενῃ.

56 Ἐμ τῶς ἀκριβῆ τῆς καρδίας σου βουλῶν τῆς, ἐπι
 μελῶς κατανόφ τῆς συνόντων σοι ῥύς τῆς ὄψος. ἵνα
 γνώσκῃς ἀκριβῶς ἢ τοῖς ἐν ἀγάτῃ θεραπεύοντας,
 καὶ τοῖς ἐν ἀπάτῃ κολακεύοντας, πολλοὶ γὰρ εὐνοῖμ
 ὑποκρινόμενοι, μεγάλα τοῖς πισεύοντας κατα

βλάπτισι

dine temperās diluēsque austerā potestatis molē,
bonitateque uincēs adeuntiū te formidinē. Qua
propter tuæ serenitatis portum subeūt omnes,
qui misericordia indigēt. Fluctibusque paupertatis
liberati, gratiarū actores hymnos ad te missitāt.

Quantū potestate cæteris antecellis, tantū fa- 53
ctis etiā emicare ante alios enitere. Persuasissi-
mum enim habe, eā abs te postulari honestorū
operationē, quæ magnitudini uiriū pportione
respōdeat, ut igit̄ à deo quasi p præconē uictor
declareris, corona inuicti impij tuo capiti impo-
sita, coronā etiā ex pmerēdis paupib⁹ acqrito.

Contemplator bene prius que mades quæ fieri 54
uelis. Sic fiet ut semp prudenter iubeas quæ fas
est. Lubricū enī est instrumētum linguæ, maxi-
mūque affert negligētibus periculū, q̄ si piū intel-
lectū ueluti musicū illi præfeceris, oībus harmo-
niæ numeris concinnatū modulabitur melos.

Acutū quidē esse oportet principē cū in alijs, 55
tū uel maxime in afferēdo de rebus difficillimis
iudicio, lentū autē ad irascendū. Et qm̄ oīmoda
iræ absētia asp̄nabilis est, & irascait̄ mediocriter,
& non irascait̄ oportet. Illud ut prauorū impetū
cōprimat, hoc ut pp̄siones bonorū puestiget.

In exquisita tui cordis curia diligenter perspi- 56
cito cōuersantiū tecū mores, ut pernoscas exa-
mussim, & quos charitas te colere compellit, &
qui tibi per fraudē adulātur. Plerique enim bene-
uolentiā simulantes, magno credentibus detri-

βλάπτῃσι.

57 Λόγον ἀκῶσας ὠφελῆσαι δυνάμει οἱ, μὴ μόνον ἀκοῆ τῶτον, ἀλλὰ καὶ πράξει διαδέχῃ, οὕτω γὰρ ὅτι βασιλείωσ ἀγλαΐζεται κράτῃ, ὅταν ἢ παρ' ἑαυτῶν τὰ δέοντα σωροῖ, ἢ παρ' ἄλλοις εὐρεθέντα, μηδ' αὖτε παροροῖ, ἀλλὰ μανθάνῃ μὴ ἀνεπαιχάτως, ἐπιτελεῖ δὲ ἀνυπὲρδέτως.

58 Αἰσώπολις μὴ ἀποροθήτοις τείχεσι μὴ σφαιλισμένη καταφρονεῖ τῶν πολιορκόντων αὐτῶν πολεμίων, ἢ εὐσεβῆς δὲ βασιλεία ὑμῶν, ἐλεημοσύναις τετάρχισμῶν, καὶ προσθυχαῖς πῆρι πυργισμῶν, ἀήτητῃ γίνεται τοῖς τῶν ἐχθρῶν βέλεσι, αἰοῖδιμα κατ' αὐτῶν ἐγείρσασα πρόωα.

59 Χρῆσαι δέοντως τῇ κάτω βασιλείᾳ, ἵνα κλίμαξι σοι γῆνται εὐδοξίας. οἱ γὰρ ταύτῃ καλῶς διοικοῦντες, μετὰ ταύτης κακείνης ἀξιοῦνται, τανύτῃ δὲ διοικοῦσι καλῶς, οἱ πατρικῶν τῶν ἀρχομένων εὐδοξία κινῶντες πόδον, καὶ ἀρχικῶν παρ' αὐτῶν ἀνυλαμβάνοντες φόβον. ἀποφλαῖς μὴ τὰ πῆρσιματα πρὸς ἀνασέλλοντες, ἡμωρίαις δὲ πῆρσιμα αὐτοῖς οὐ πρὸς σάγοντες.

60 Ἰμάλιον ἀπαλαίωτόν ἐστι τὸ εὐδοξίας πῆρσιβόλαιον, καὶ ἀδιάφθορον εὐδοξία ἢ πρὸς τοὺς πένητας σοργῆ. δὲ οὖν τὸν βουλόμῃον εὐσεβῶς βασιλεύει, τοῖς οὐτοῖς εὐδοξίας τῶν ψυχῶν καλλωπίζει. φιλοπῆρσιχίας γὰρ ἡμφισμῶν πορφύρα, καὶ οὐρανίον βασιλείας καταξίεται.

61 Σκῆπῆρον βασιλείας παρὰ θεοῦ δεξιάμῃον, σκῆπῆρσι πῶς ἀρέσει τῶν τανύτῃ σοι δέδωκότι, καὶ ὡς πάντων

mento sunt.

Sermonē cum audis iuuare ualentem. ne auri 57
bus modo, uerū opere etiā excipito, sic enim Im-
peratoris exornat̄ decoraturq̄ dominiū, quom
uel ex se cōsyderat quorum indiget usus, uel ab
alio reperta non despicit, sed tum discit sine ue-
recundia, tum exequitur sine cunctatione.

Arx quidem indepopulabilibus muris muni- 58
ta contemnit obsidenteis se hostes. Piū autē ue-
strū imperiū quom & liberalitate erga miseros
ueluti muro cinctū, & precū turribus corrobo-
ratū sit, inuictū nullisq̄ hostium telis peruiū fit,
præclara & celebria cōtra eos erigēs trophæa.

Vtere ut oportet regno hoc inferiore, ut scala 59
tibi fiat superioris claritatis, Qui enim hanc re-
cte gubernant, illa quoq̄ postmodū digni cēsen-
tur. Hanc autem recte gubernāt, qui paternam
subditis ostendunt charitatem, & principi debi-
tum ab ipsis recipiunt timorem. Itaq̄ minis qui-
dem uitia compescēt. Supplicij autem sensum
ipsis neutiq̄ infligent.

Vestimentum inuetustabile est, beneficentiæ 60
amicus. Et incorrupta stola est, charitas erga
pauperes. Eū igit̄ oportet qui pie regnare uult,
taliū indumentorū pulchritudine animā exor-
nare. Amoris enī in egenos qui indutus est pur-
purā, cœlestis quoq̄ regni compos efficitur.

Scepstrū impj quom à deo suscepis, cogitato 61
q̄bus nā modis placebis, qui eā tibi dedit, quoq̄

πάντων ἀνθρώπων ὑπὲρ αὐτῶν προῦμκηθεῖς, πλέον πάντων ἐπειγὼ καταγοραίεσθαι αὐτόν. τῶν δὲ γέρας ἡγνύται μέγιστον, ἄμῳς αὐτὸν τοῦ ὑπὲρ αὐτοῦ διαπλασθέντα ὄρα, καὶ ὡς χεῶν καταβολὴν τὰς εὐπορίας πληροῖς.

62 Τρέχουσιν μὲν εἰς τὴν ἄνω βοήθειαν πᾶς ἄνθρωπος ὀφείλει, ὁ σωτηρίας γλιχόμενος. ὁ βασιλεὺς δὲ πρὸ πάντων, ὡς μορμυῶν ὑπὲρ πάντων, ὑπὲρ τῶν θεῶν γὰρ φυλάττει, καὶ τοὺς πολέμους καταγωνίζεται γενναίως, ὅτι τοὺς οἰκείους κατασφαλίζεται ὡς δαίως.

63 Ὁ μὲν θεὸς οὐδενὸς δέσται, ὁ βασιλεὺς δὲ μόνου θεοῦ μιμουσὶ τοίνυν εἰς οὐδενὸς δέομενον. καὶ διαφιλεύσῃ τοῖς αἰτῶσι τὸν ἔλεον, μὴ ἀκριβολογόμενος πρὸς τοὺς σὺν οἰκέτας, ἀλλὰ πᾶσι παρέχων τὰς πρὸς τὸ ζῆλον αἰτήσεις. πολὺ γὰρ κερδέστερον ὅτι διὰ τοὺς ἀξίους ἐλεῖσθαι καὶ τοὺς ἀναξίους, ἢ τοὺς ἀξίους ἀποστρέφειν διὰ τοὺς ἀναξίους.

64 Συγγνώμην αἰτῶμεθα ἁμαρτημάτων, συγγίνωσκε ὅτι αὐτὸς τῶν εἰς σὲ πλημμελῶσι, ὅτι ἀφέσει ἀντιδίδονται ἀφεςίς. ὅτι τῆ πρὸς τοὺς ὁμοδόλους ἡμῶν καταλλαγῆ, ἢ πρὸς θεὸν εὐχία ὅτι οἰκείωσις.

65 Δὲ τὸν ἀμέμπτως ἀνάσσειν ἐπιδοκίμα, ὅτι τὰς τῶν ἐξωθεν ἀδοξίας φυλάττεισθαι, καὶ ἑαυτὸν πρὸ ἐκείνων αἰσχάρεσθαι, ἵνα καὶ τὸν φανερώς ἁμαρτάνειν δὲ ἐκείνους ἀπέχεται, καὶ τὸν κατ' ἰδίαν πλημμελῆσθαι ὑφ' ἑαυτοῦ κωλύεται. εἰ γὰρ οἱ ὑπὲρ ἡμῶν αἰδῶν ἀξιοί φαίνονται, πολλῶν πλέον ὁ βασιλεὺς ἀξιότατος γίνεσθαι.

66 Ἰδιώτερον μὲν εἶναι κακίαν φημί, τὸ πρᾶττον φαῦλα
καὶ

omnibus hominibus ab eo sis prælatus, magis omnibus eū honestare festina. Porro id ipse honestamētum arbitratur maximum, si quasi te factos à se tuearis, atq; ut debiti exolutionem, benefaciendi munus adimpleas.

Recurrere ad supnū auxiliū cū homo quiuis 62
debet, salutē qui expetat, tum ante omneis Imperator, utpote qui pro omnibus sollicitus est, quom enim à deo custodiatur, tā hostes generosa manu debellat, q̄ suos sedulo communit.

Deus nulla re indiget, Impator solo deo. Imi- 63
tare igit nullius indigū, petētibusq; fac uberem misericordiæ copiā, nō exacta & ad uiuū refecāte rē rōne impēsarū tuū erga famulatū utēs, sed omniū de sustinēda uita petitionib⁹ satisfaciēs. Lōge enī sati⁹ est merito dignorū etiā indignis misereri, q̄ indignorū uitio dignos ijs defrauda

Veniā quom delictorū tuorū (re quæ merēt. 64
petas, ipse q̄q; te offendētib⁹ ignosce, qm̄ remissioni retribuit remissio, nostręq; cū cōseruis nostris recōciliationi, dei amicitia & familiaritas.

Qui inculpabiliter principē agere studet, cū 65
notas cauere debet, quæ forinsecus inuruntur, tum seipsum ante alios uerecūdari, ut & aperte delinquere abstineat ppter alios, & à seiplo cohibeat, quo minus priuata seorsū flagitia cōmittat. Si enī ex subditis sūt, q̄ reuerētia digni habentur, multo magis ea dignus Imperator efficitur.

Priuati uitium esse assero, patrare praua 66

καὶ κολάσεως ἄξια, ἄρχοντος δὲ πονηρίας, τὸ μὴ ποιῆν
τὰ καλὰ καὶ σωτηρίας πρόξενον. οὐ γὰρ ἢ τῶν κακῶν
ἀποχὴ δίκαιοι δὲ κρατοῦντα, ἀλλ' ἢ τῶν καλῶν παρο-
χὴ σεφανοὶ τὸν τοῖστον, μὴ μόνον τοίνυν πονηρίας ἀπέ-
χεσθαι λογιζέσθω, ἀλλὰ καὶ δικαιοσύνης ἀντέχε-
σθαι πρὸς ἀξίω.

67 Ἀξιωματῶν λαμπρότητα οὐ δυσωπεῖται ὁ θάνατος.
τῶν πάντων γὰρ ἐπιβάλλει τοὺς παμφάγους αὐ-
τοὺς ὀδόντας, οὐκ οὖν πρὸς φθί ἐκείνους ἀπαραιτήτως πρὸς
σίας, μεταδῶμεν εἰς οὐρανὸν πλὴν τῶν χημάτων πρὸς
σίας, οὐδεὶς γὰρ ἂν ἐν κόσμῳ σωάγῃ, ἐκείσε ἀποδοῖ
μήσας ἀπάγῃ, ἀλλὰ πάντα καταλιπῶν ἐπὶ γῆς, γυμ-
νὸς λογοθετεῖται τὸν βίον αὐτοῦ.

68 κύριος μὲν πάντων ἐστὶν ὁ βασιλεὺς, δὲ ἄλλος δὲ με-
τὰ πάντων ὑπάρχει θεός. τότε δὲ μάλιστα κληθήσεται κύ-
ριος, ὅταν αὐτὸς ἐαυτοῦ δεσπόζῃ, καὶ ταῖς ἀτόποις ἢ
δὸναῖς μὴ δευῖν, ἀλλὰ σύμμαχον ἔχων τὸν εὐσεβῆ
λογισμὸν, τὸν ἀήτητον αὐτοκράτορα τῶν ἀλόγων πα-
ιδῶν, τὸν πανδ' ἀμάτορα ἔρωτας τῆς πανοσιᾶς φθί σω-
φροσύνης καταγωνίζεται.

69 Ὁμῶς τὸν αἰσικαὶ τοῖς σώμασιν ἔπονται, οὕτως αἱ
ἁμαρτίαι ταῖς ψυχαῖς ἀκολοῦσιν, ἐναργῶς τὰς πρά-
ξεις δεξικονίζουσαι. διὰ τούτο οὐκ ἐστὶν ἐν τῇ κρίσει ἀρνή-
σασθαι. αὐτὰ γὰρ ἐκάστος καταμαρτυρήσει τὰ πράγμα-
τα, οὐ φωνῶν ἀφιέντα, ἀλλὰ τοιαῦτα φανέντα, οἷα παρ
ἡμῶν ἐπράχθησαν.

70 Νῆος ποντοπορεύσεως μιμῆται διάβασιν ἢ βραχυ-
πλῆς τῆς παρόντος βίης κατάσασιν, ἡμᾶς τοὺς αὐτῆς
πλωτῆρας λαμβάνουσα, καὶ καταμικρὸν πρᾶσινουσα
δρόμον

supplicio quæ digna: principis uero culpam, non facere quæ honesta sunt, salutem quæ pariunt: neque enim malorum abstinētia iustificat potentem, sed bonorum æditio coronat eundem. Ne igitur malitia dūtaxat abstinere cogitet, sed iustitiam etiam capessere contendat.

Dignitatum splendores mors haud reformidat, omnibus enim uoraces suos dentes infligit. Ergo ante illius ineluctabilem aduētum, opum copiam transportemus in cœlum. Nemo enim quæ colligit in mundo, illuc profectus abducit, sed omnibus in terra derelictis, nudus de uita sua reddit rationem. 67

Imperator ut est omnium dominus, ita cum omnibus dei seruus existit. Tū igitur demum uocabitur dominus, quom ipse sibi dominari, nec illicitis uoluptatibus famulari patietur. Tum adiutricem piam rationem assumens, inuictam scilicet imperatricem animi perturbationum rationis expertum, indomitas cupiditates armatura castimoniam debellabit. 68

Quæadmodum umbræ corpora sectantur, sic animas flagitia comitantur, euidenti effigie actiones exprimentia, ideo non datur in iudicio negare. Ipsa enim uniuscuiusque opera obrestabuntur, haud sanè uocem emittendo, sed talia prorsus sese repræsentando, qualia iam à nobis patrata sint. 69

Nauis per mare commeantis imitatur transitum cōpeditiosa præsentis uitæ cōditio, qua sanè nos nautas fallēs suos, & pedetentim cunctati raptas 70

δρόμον, Ἐπὶ πρὸς ἴδιον ἐκάστου παραπέμψασα τέλει.
εἰ ποῖνω ταῦθ' οὕτως ἔχει, παραδράμω μὲν τὰ παραξεί-
χοντα τοῦ κόσμου πράγματα, Ἐπὶ προσδράμω μὲν τοῖς
εἰς αἰῶνας τῶν αἰώνων μύστηρι.

71 Ο σοβάρους Ἐπὶ ὑπέροφρυν ἀνδρωπῶ, μὴ ὡς ταῦρος
ὑψίκερως ἐπαίρεισθω, ἀλλ' ἐννοεῖτω φησὶ σαρκὸς πλὴν ὑπό-
στασιμ, Ἐπὶ πανέτω φησὶ καρδίας πλὴν ἔπαρσιμ. εἰ γὰρ Ἐπὶ
γέγονε μὲν ἄρχωμ ἐπὶ γῆς, μὴ ἀγνοεῖτω ὑπ' ἄρχωμ ἐκ
φησὶ γῆς, ἀπὸ χούρ ἐπὶ θρόνον ἀναβαίνωμ, Ἐπὶ εἰς αὐτὸν με-
τὰ θρόνον καταβαίνωμ.

72 Σπῶδ' ἀζε διαπαντὸς ἀκήτηκε βασιλεῦ, Ἐπὶ ὡπρ οἱ τὰς
κλίμακας ἀναβαίνειμ ἀρξάμωμ, οὐ πρόπερομ ἴσανται
φησὶ ἐπὶ τὰ ἄνω φορᾶς πρὶν ἂμ φησὶ ἄκρας ἐθίκωνται
βαθμίδι, οὕτω Ἐπὶ αὐτὸς ἔχου φησὶ τῶν καλῶν ἀνα-
βάσεως, ὅπως ἂμ Ἐπὶ φησὶ ἄνω βασιλείας ἀπολαύσεως,
ἢ μ σοι παράχοι χριστὸς μετὰ φησὶ ὁμοζύγῃ, ὁ βασι-
λεῦς τῶν βασιλευόντων, Ἐπὶ βασιλονομίωμ, εἰς τοὺς
αἰῶνας, ἀμὴν.

Τ Ε Λ Ο Σ

ἐκθέσεως παραινετικῆς Αγαπητῶ Διακό-
νου, πρὸς Ἰουστινιανὸν Ἰμ καίσαρα,
ἣτις παρ' ἑλλησι, βα-
σιλικὰ ὀναμάζει
ται χέδκ.

curfu, tandem ad suum cuiusq; exitum perdu-
cit. Si igitur hæc ita se habent, prætercurramus
præcurrentia mūdi negocia, adcurramusq; his
quæ ad secula seculorum permanent.

Fastosus & superciliosus homo, ne ut taurus 71
alticornis eleuet̃, sed animaduertēs carnis subsi-
stentiã, sedare debet cordis tumorē. Nam & si
factus est princeps in terra, ne tñ ignoret sese
ortū ex terra, quom ex puluere ad soliū cōscen-
dere, atq; in puluerē tandem descēdere possit.

Studeto semper inuictissime Imperator, & si 72
cuti scalas qui scandunt, non prius desistūt, aut
ad superiora ferri desinūt, q̃ ad supremū perue-
niant gradum: ita tu quoq; iugiter honestorum
ascensum cōtinuato. Sic fiet ut cœlestis quoq;
regni fructū aliquādo percipias, quod utinā &
tibi tribuat & cōiugi Christus rex omnium &
qui regnāt, & qui regnātur in secula, Amen.

F I N I S

Expositionis admonitoriæ Agape
ti diaconi, ad Iustinia-
num Cæsarem,
quæ apud Græ-
cos Re-
gia scheda nominatur.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ ΟΡΚΟΣ.

Ο ΜΝΥΜΙ ΑΠΟΛΛΩΝΑΪΚΤΡΟΝ, ΗΪ ΑΣΚΛΗΠΙΟΝ, ἘΓΥΦ
 ΗΜ, ΗΪ ΠΑΝΑΚΙΑΝ, ἘΘΕΟΥΣ ΠΑΝΤΑΣ ΤΕ Ἐ ΠΑΣΑΣ ΪΣΟ
 ΡΑΣ ΠΟΙΕΥΜΕΝΟΣ ἘΠΙΤΕΛΕΣ ΠΡΗΣΦΜ ΗΪ ΔΑΪΑΜΙΡ ΗΪ ΚΡΙΣΙΡ
 ἘΜΟΝ ὈΡΚΟΝ ΤΟΝΔΕ, ΚΑΙ ΞΥΓΓΡΑΦΙΩ ΤΩΔΕ, ΗΓΗΣΑΘΑΙ ΔΕ
 ὍΜ ΔΙΔΑΞΑΝΤΑ ΜΕ ΤΩ ΤΕΧΝΙΩ ΤΑΥΤΩ ΪΣΑ ΚΑΙ ΓΕΝΕΤΗ
 ΣΙ ἘΜΟΪΣΙ, ΚΑΙ ΒΙΣ ΚΟΙΝΩΣΑΘΑΙ, ΚΑΙ ΧΕΩΜ ΧΗΖΟΝΤΑ ΜΕ
 ΤΑΔΟΣΙΡ ΠΟΙΗΣΑΘΑΙ, ΚΑΙ ΓΥΟΣ ΤΟ ΔΕ ΞΕΪΤΕΣ ἈΔΕΛΦΟΪΣ
 ΪΣΟΜ ἘΠΙΚΡΙΝΕΦΜ ἈΞΡΕΣΙ, Ἐ ΔΙΔΑΞΕΦΜ ΤΩ ΤΕΧΝΙΩ ΤΑΥΤΩ
 ΗΜ ΧΗΖΩΣΙ ἈΝΘΥ ΜΙΑΘΞ ΚΑΙ ΞΥΓΓΡΑΦΗΣ ΠΡΑΓΕΛΛΙΝΣ ΤΕ, Ἐ
 ἈΚΡΟΗΣΙΟΣ, ΗΪ Τ ΛΟΙΠΗΣ ἈΠΑΣΗΣ ΜΑΘΗΣΙΟΣ ΜΕΤΑΔΟΣΙΡ ΠΙ
 ΗΣΑΘΞ ΪΡΪΣΙ ΤΕ ἘΜΟΪΣΙ ΗΪ Τ ἘΜΕ ΔΙΔΑΞΑΝΤΟΣ, Ἐ ΜΑΘΗΤΑΪΣ
 ΣΥΓΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΙΣ ΤΕ ΗΪ ὩΡΚΙΣΜΕΝΟΙΣ ΝΟΜΩ ΪΚΣΙΚΩ, ἈΛΛΩ ΔΕ
 ΟΥΔΕΝΙ. ΔΪΑΙΤΗΜΑΣΙ ΤΕ ΧΗΣΟΜΑΙ ἘΠ ὩΦΕΛΕΙΗ ΚΑΜΝΟΝΤΩΜ
 ΗΪ ΔΑΪΑΜΙΡ ΚΑΙ ΚΡΙΣΙΡ ἘΜΩ, ἘΠΙΔΗΛΗΣΙ ΔΕ Ἐ ἈΔΙΚΗΣ
 ΕΪΡΞΕΦΜ. ΟΥ ΔΩΣΩ ΔΕ ΟΥΔΕΝΙ ΦΑΡΜΑΚΟΝ ΑΪΤΗΘΕΪΣ ΘΑΝΑΣΙΜΟΝ.
 ΟΥ ΔΕ ὙΦΚΗΣΟΜΑΙ ΣΥΜΒΑΛΙΩ ΤΟΙΩΔΕ. ΟΜΟΙΩΣ ΔΕ ΑΥ ΔΕ
 ΓΥΩΑΙΚΕ ΠΕΑΣΟΜ ΦΘΟΡΙΟΜ ΔΩΣΩ. ἈΓΝΩΣ ΔΕ Ἐ ὈΣΙΩΣ ΔΙΑΤΗ
 ΡΗΣΩ ΒΙΟΜ ὍΜ ἘΜΟΝ ΚΑΙ ΤΕΧΝΙΩ Τῷ ἘΜΩ. ΟΥ ΤΕΜΕΩ Ϊ ΟΥ
 Ϊ ΜΩ ΛΙΘΙΩΝΤΑΣ. ἘΚΧΩΡΗΣΩ Ϊ ΕΡΓΑΤΗΣΙΡ ἈΝΔΡΑΣΙ ΠΗΣΞΙ
 ΟΣ ΤΔΕ. ΕΪΣ ΟΙΚΙΑΣ Ϊ ΟΚΟΣΑΣ ἈΜ ἘΣΙΩ, ἘΣΕΛΕΥΣΟΜΑΙ ἘΠ ὩΦΕ
 ΛΕΙΗ ΚΑΜΝΟΝΤΩΜ ἘΚΤΕΣ ΕΩΜ ΠΑΣΗΣ ἈΔΙΚΗΣ ἘΚΧΣΙΚΗΣ, ΗΪ ΦΘΟ
 ΡΙΚΣ Τ Ϊ ἈΛΛΗΣ, ΗΪ ἈΦΡΟΔΙΣΙΩΜ ΕΡΓΩΜ. ΕΠΙ ΤΕ ΓΥΩΑΙΚΕΙΩΜ
 ΣΩΜΑΤΩΜ Ἐ ἈΝΔΡΕΙΩΜ ἘΛΘΥΘΕΡΩΜ ΤΕ ΗΪ ΔΩΛΩΜ Ἀ Δ ἈΜ ΞΥ
 ΘΡΑΠΕΪΗ Η ΪΔΩ Η ἈΚΩΣΩ Η ΗΪ ἈΝΕΥ ΘΡΑΠΚΕΪΗΣ ΗΪ ΒΙΩΜ ἈΝΘΡΩ
 ΠΩΜ, Ἀ ΜΗ ΧΗ ΠΤΕ ἘΚΛΑΛΕΕΑΘΞ ἘΞΩ, ΣΙΓΗΣΟΜΑΙ, ἈΞΡΗΤΑ Η
 ΓΕΥΜΗΝΟΣ ΕΪΝΑΙ ΤΑ ΡΙΑΥΤΑ. ὈΡΚΟΜ Μ ΟΥ ΜΟΙ ΤΟΜΔΕ ἘΠΙ
 ΤΕΛΕΑ ΠΙΕΟΝΤΑ Ἐ ΜΗ ΞΥΣ ΧΕΟΝΤΑ. ΕΪΗ ἘΠΑΥΡΑΘΞ Ἐ ΒΙΣ ΚΑΙ
 ΤΕΧΝΗΣ ΔΟΞΑΖΟΜΕΝΩ ΠΡΑ ΠΑΣΙΡ ἈΝΘΡΩΠΙΣ ΕΪΣ Τ ΑΙΕΪ ΧΘΟΝΟΜ,
 ΠΡΑΒΑΪΝΟΝΤΑ ΔΕ ΗΪ ἘΠΙΟΡΚΟΥΝΤΑ ΤΑΝΑΪΤΙΑ ΤΣΤΕΩΜ. ΤΕΛΟΣ.

T Estor Apollinē medicum, & Aesculapiū, Hygiamq;
 & Panaccā Aesculapij filios & deos ac deas omnes:
 me, quantū in me erit, & quantū ingeniū meū ualebit, hæc
 omnia obseruaturū quæ hoc iureiurādo, atq; ijs tabellis con-
 tinētur, Tributurū me præceptori meo à quo hāc artē edo-
 ctus sum, nō minus quàm parēti, à quo sum genitus, Vitā cū
 eo cōmunicaturū. Res omnes quas illi necessarias esse intel-
 ligā, pro uiribus meis ministraturū, Progeniē eius fratrum
 loco habiturū, Hanc artē sine mercede & sine pactionibus
 edocturum, Præcepta omnia libere & fideliter traditurum
 meis & præceptoris mei liberis, cæterisq; discipulis, qui se
 legibus medicinæ astrinxerint, atq; iurati fuerint, alij præ-
 terea memini, In curandis ægrotis pro uiribus & pro inge-
 nio meo rebus necessarijs usurū, Nemini ægritudinē dilatu-
 rū, Nihil per iniuriā facturū, Rogatū letale uenenū nemini
 daturū, neq; id cuiq; cōsulturum, Neq; mulicri prægnāti ad
 interficiendū conceptū fœtū potionē porrecturū, Vitā meā
 atq; artem meā purā atq; integrā seruaturū, Laborāteis la-
 pillo haud quaq; excisurū, sed expertis huius artis hoc nego-
 cium permissurū, quā cunq; domū ingressus fuero, duntaxat
 liberādis ægrotis operā daturū, Omnē iniuriā, omnē corru-
 ptelā, omne genus turpitudinis, res etiā uenereas spōte mea
 euitaturū, Siue muliebria corpora curauero, siue uirilīa, si-
 ue hominis liberi, siue serui, quæ inter curādū uel uidero uel
 audiero, uel etiā extra curā in uita hominū cognouero, quæ
 reticēda esse intelligā, nemini aperturū, sed intemeratā ta-
 citurnitatē seruaturū. Præsens igitur iusiurādū integre atq;
 incorrupte seruāti mihi omnia tā in uita quàm in arte mea
 prospera feliciaq; succedāt, & gloria in æternū parata sit,
 trāsgressiēti uero atq; piuro cōtraria omnia eueniāt. Finis.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΟΣ ΙΕ/
ΡΟΔΙΑΚΟΝΟΣ ΤΟΙΣ ΕΝΤΕΥ/
ΞΟΜΕΝΟΙΣ ΧΑΙΡΕΙΝ.

μηροῦ μὲν ὁ τῶν ποικτῶν γονιμώτα
 τῶν τῆς χίου παίδων ἑαυτῷ πα-
 ρατεθέντων παιδεύεσθαι, βατραχομου-
 μαχίαν τε καὶ ἐπικιχλίδας, καδᾶπρ
 ἠρόδοτῶ ἰσορῆ, καὶ ἄλλα ὅσα παιγνί-
 ων ἀνάμεσα τοῖς τε παισίμ ἐκείνσ, καὶ τοῖς ἐπιγιγνο-
 μένοις χαρίζομεν, σωετίθετο, ἵνα τῶν μαθημά-
 των ἀρχόμενοι, τῶν ἡδίων ἀκροῶνται, καὶ μὴ τῶν
 τὰ παίδων ὧτα διακναίειν φιλόντων, τῶν μεταγει-
 νεσέων δὲ τίς ὄν ποικτῶν ἀπομιμῆσθαι βουλόμε-
 νῶν, πόλεμόν τινα γαλήνης πλασάμεν καὶ μυῶν,
 εἰς κωμωδίας τάξιμ παρήγαγε, μέτρῳ ἰαμβείῳ χη-
 σάμεν, τούτῳ δὲ μοι ταῦς χρσίμ ἐμπεσόντῶν,
 ἔδοξεμ ἅμα μὲν τοῖς φιλομαθέσι τῶν νέων ἔργον
 ἀπεργάσασθαι, καταθνήμιον, εἰ τούτῳ ὥσπερ τινα
 νέαν ἀοιδίῳ τυπώσαντες ἀποπέμφομεν. ἅμα δὲ καὶ
 οἷόν τινα κήρυκα προεκπέμψαι ᾧ οὐ μετοῦ πολὺ τυ-
 πωθησομένης ἰωνιάς, ἐφ' ἧμ πολλῶν σωθῆναι ὁ ἐμὸς
 πατήρ καταβάλετο, τὰς γὰρ διατριβάς ἐν ῥώμῃ πάλαι
 ποιῶμεν, γασπάρῃ τῶν αἰδέσιμωτάτῳ ἐπισκόπῳ
 τῶ ὅσμη συναγωγῶν παροιμιῶν σωθῆναι ὑπέχει-
 το, ἀρξάμεν δὲ τῶν παροιμιῶν, συνυπεμνήσθῃ καὶ
 γνωμῶν, ἀποφθεγμάτων τε καὶ ὑποθηκῶν ἀρχαιο-
 τάτων καὶ σοφωτάτων ἀνδρῶν, ἀδελφὰ γὰρ ἀλλή-
 λοις εἰσί, παροιμία, καὶ γνώμα, καὶ ὑποθήκαι, καὶ
 ἀπφθέγμα

ἀποφθέγματα. νομίζω δὲ τὸ βιβλίον τοῖς φιλομαθέσι
 σι τῶν νέων, ὅτι πλείω παρέξιμ γε τὸν ὠφέλημα. ἅ
 γὰρ ἂν διὰ πολλῆς πωδῆς τε καὶ ἀναγνώσεως ἤρα
 νίσαντ, εἶγε τῶν βιβλίων ἠυπόρησάμ, ταῦτά γε πάντ
 ἐκῆσε σωηγμύια, καθάπερ ἐν ἰωνιᾷ ταῖς μελίσσις
 τὰ ἄνθη, δίζῆσαι τοῖς πᾶσιμ ἀνιδρωτὶ ἀποδρέπεσθαι.
 τὸν μὲν οὖν γαλεωμυομαχίαν, ἢ ὁ σωθεῖς, ὅς τις
 ἂν ἦμ, καλῶς πάνυ καὶ ἀσείως σωέθετο, τανῶν τοῖς
 φιλομαθέσιμ ἐκπέμψεν, οὐ μετὸν πολὺ δὲ καὶ τὸν
 ἰωνιᾶν ἐκδῶσομεν ἐντυπώσαντες. παρῆς οὐχ ὅτι
 πως εὐφροσύνη, ἀλλὰ Ἐ μεγίστη ὠφέ
 λησιν οἱ πωδῆσσι καρι
 πώσοντα.

ΠΡΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΓΑΛΛΩΝ
ΜΤΟΜΑΧΙΑΣ.

Οὐ μύων κυριεύοντες ἐν ὀπῇ ἐνὶ ζοφῶν
δεικρῶν κατεσκιασμένῃ προσμύοντες,
κρείλλου κατωνομασμένῃ, καὶ φῶν γαι
λῆς τῆδε κακέϊσε Δρομαίως, περιβλεπῶν
σῆς, καὶ δὲ μὲν ἴδε σωήθως δρόμον ἀνιχνευο
μένῃς, ὁ κρείλλος μὴ φέρων ταντῆς πῶν δὲ ἰωεκῆ περισ
κόπως, τῶν τῶν δὲ οὐκ αἰμονι προσελθῶν, ὅς τῃ τῶν τυ
ροκλόων ἀξίαν αὐτῶν προέφερε, ἔτι τῶν συμβῶν ἔχῃ
σάμεντες, ὡς τινὶ τῶν τῶν καταξοπώσεται, πόλει
μορ ἀπονοδὸν κατ' αὐτῆς δεδρακέναι μεμελετήκασιν.
Ἐπλείων μύων ἀθροισμὸν σωηδροϊκότες ἀμφοτέ
ροι, ἔτι τῶν νευδρετηκότες, ἔτι πάμπαν προξάων
τες, ἢ βῆδ' ὀρ παρδύ πρὸς αὐτῶν ἀντεξήσαν. Ἐδὲ πρὸς
κεκρῶκότες ἐκότεροι, τὸν τῶν κρείλλου ἢ ὀρ ἢ γαλῆ κραι
τήσασα, ἔτι τοῖς ὄνυξι ταντῆς ἀγρίως παρῶξασα, πα
ραυτικά τὸν νεανίαμ εἰσβέβρωκεν. Ἄγγελος δὲ τῶν μύων
καθεωρακῶς τὸ γινόμενον, εὐθέως πρὸς πῶν δ' ἀμαρτα τῶν
κρείλλου ὑπέσχετο, μίωσων αὐτῆ δὲ τῶν προσφιλῶν
τῶν παιδῶν χαλεπώτατον δάνατον. τῶν τῶν ἔπι
πολὺ μαχομένων, ξύλον κατελθὸν σεσημνίον δὲ ὑπὲρ
τάτης σέγης, τὰ νεῦρα φῶν γαλῆς κατέδλασε, ἔτι νικητῶν
φῶν μάχης οἱ μῦες ὠράθησαν.

Τὰ τῶν δράματων πρόσωπα.

κρείλλος. Τυροκλόπος. κῆρυξ. χορὸς δερῶν καίνιδων.
Ομβνέτης κρείλλου. Ἄγγελος. προλογίζῃ δὲ ὁ κρείλλος.
τί τὸν

Ἰὸν τοσούτον ἀνδρικότατοι χρόνον
 μένοντες εἴσω τῆν ὀπῶν ἀεννάως,
 δείμα σάεσμεν Ἐφρίκη καὶ δφλία,
 καὶ δυσμόρως δἰερῶν οἰκῆον βίον, *διεμεν*
 μὴ δὲ προκύψασι ὀπῆς ἠρημνῶσι,
 ἀλλ' οἰκτρότατοι καὶ φόβος πεπλησμένῶσι,
 βίον σκοτῆνον ἀδλίως μυωξίαις
 ζῶμεν, καθάπερ οἱ πεφυλακισμένῶσι,
 καὶ νύκτα τὸν σύμπαντα τῆν χρόνον δρόμον
 μακρὰν δοκῶμεν καὶ σκιὰν τῆν θανάτου,
 ὡς οἱ ζοφώδης κιμέριοι τῆν λόγος,
 οἱ πονηκῶν ἔχοντες ἀμβλυωπίαμ,
 ζόφωσι μὲν ἐξάμλωσιν εἴλωσιν τῆν βίον,
 καὶ μὴ δέλωμεν, ἐσμένοντες ἐν μυωξίαις. *τυρ*
 εἰ γὰρ προελθῆμεν, ὡς λέγεις, θαρσαλέως
 τολμήσομεν βαίνοντες ἀχέτω δρόμῳ,
 τάχιστα ἄν ἐμπαέσοιμεν αἰσῆ κινδύων,
 καὶ προύμμάτων ἰδοίμεν οἰκῆον μόρον,
 καὶ τὸν σκοτῆνον ἀιδωνέως τόπον,
 λάβοιμεν ἀντίποινον ἀκρατωσάνης.
 Πῶς γοῦν παρεμπαέσωμεν, ὡς φῆς, κινδύων,
 καὶ τὸν βίον βλέπωμεν ἀδλίως μόρον;
 Ληφθέντες εἴσω τῆν φρικωδῶν χφλέων,
 ἦ ἄρτα γὰρ κρέϊλλεσι δολοπλόκος.
 τίς ἐσὶν αὕτη, μὴ φθονήσῃς τῆν λέγῃς,
 οὐ γὰρ προχείρως τῶν σκοτῶν προιστρέφω.
 Ἦν γὰρ ἡ νόμασεν ἀνδρώπων γῆν,
 αὕτη γὰρ αἰὲν χηραμόν προβλέψῃ,
 καὶ μῦς ἐρευνᾷ, καὶ καθάπερ οἱ κῶες

κρεί.

τυρ

κρεί.

τυρ.

κρεί.

τυρ.

ἰχνηλατῶσι

- ἰχνηλατῶσι τοὺς λαγῶνους ποικίλως
τὸν αὐτὸν αὐτὴ σκανδαλοπλόκως τρόπον
ἡμᾶς δι' ἰχνηλυγικὸν βλέψασά τι.
- Κρεῖ. οἶδ' ἢ μὲν πρὸς ἡρμῶδους ἀκριβεσάτως,
καὶ γὰρ πρὸς καίριον τὴν ἐμὴν θυγατέρα
λυχνολύφῳ δὲ φημί τὴν περικλυτὴν
οἰκτρῶς κατημάλλαξε φεῦ μοι προῦμμάτων.
- Τυρ. Κἄμ' εἰ τέκνον τὴν φίλῳ χορδοκόπον,
καὶ τὸν πορθνὸν σιτοδ' ἄρῳ καὶ φίλον,
εἰς ἐκδίκησιν φησὶ ἀδελφῆς ἢ ἐλθόντα.
- Κρεῖ. Τί γοῦν κατωκνήσαμ' ὡς θηλυδαίαι
καὶ πρὸς ἐδομῆν τὸν φόνον τῶν φίλτάτων;
- Τυρ. Καί τί προσῆκον ἐργάσασθαι τυγχάνει.
- Κρεῖ. Εἰς ἀντάμωα ἀπιδέμ' φησὶ παμφάγος,
καὶ τῶν θανόντων ἐκδικῆσαι τὸν μόρον.
- Τυρ. Ποίω τῷ τρόπῳ κάτ' ὅπως σὺ σαφωίσις.
- Κρεῖ. Μόθον πρὸς αὐτὴν ἀτρόμως τετυχότες.
- Τυρ. Δέδοικα καὶ πέφρικα μὴ ἐσφαγῶμενοι.
χ' ἡμεῖς φανώμεν καὶ καταβεβρωμένοι
καὶ κῦρμα γαλῆς φεῦ γενώμεθα ζέτορ.
- Κρεῖ. καὶ τὸν Δῶχ' ἐκκί τῶν τεθνηκότων.
καὶ γὰρ γινώσκεις τοὺς γραφῆς ἀνδρῶν
τῶν συγγενῶν ἐκκί καὶ τῶν γνωρίμων,
παίδων, ἀδελφῶν, γνωρίμων, φυτοπόρων,
θανόντας ἀπλήρωτον ἔλκοντας κλέει.
- Τυρ. Ἰσῆμι πάντως, ἀλλὰ δὲνὸν τυγχάνει
λιπῆν τὸ λαμπρὸν σάδιον φησὶ ἡμέρας,
καὶ τῷ σκοτίνῳ συγκαλυφθῆναι τάφῳ.
- Κρεῖ. Οὐκ οἶδας ἢ μὲν μέγιστον ἄρωμα κράτ'.

καὶ πικροτάτῳ τῷδε δῶσομην μόρον.
 Ο τῷ πρόπῳ σώαιμε σαφλίτζέ μοι.
 Αὐτῆ μαχισμὸν συσάδῳ δεδρακότες.
 Κρεῖττον μοι δοκεῖ συμβαλεῖν λαθριδίως.
 Ποία δ' ὄνκσις λάθρα τῷ προσιέναι;
 Εἰ γὰρ προγνώσει θεὸς δόλοισι προσανέχεσθαι
 ὡς εἰς μαχισμὸν αἰρετὸν σωεσάναι
 καὶ συμμάχων ὀμιλομεῖς αὐτῷ λάβη,
 καὶ συμβαλεῖσα, τῷκαῦτα τὸ σέφθ
 ἀρεῖ πρῶταύσασα τῷ ἡμῶν ἴλῳ.
 Χ' ἡμεῖς κατ' ἴσον συμμάχων ὀμηγύρε
 λάβωμην εἰς ἀρεξίμῳς εἰ δισμύοι.
 Οὐκ οἶδα πῶς πρὶν σωισῶντες τὸν μόθον
 πρὸς τὸ στρατόμα τῷ γαλῶν καὶ βατράχων,
 καὶ συμμάχων εἴχομην κρᾶτισον νέφθ;
 Ἰσημι πῶς κᾶκισον εἶδομην μόρον
 παίδων, ὀμαίμων, γνωρίμων, φυτοσῶδρων,
 μικρῶν δ' ἀπολώλαμην ἡμεῖς θεὸς τότε.
 Δέδοικα καὶ νῦν μὴ θάνωμην θεὸς βόθρω.
 Οὐ νῆ θεῶν πλήρωμα τῷ ἐνυπνίω
 ἀελπίς εἰμι καὶ γὰρ δὲ ὄνφράτωρ.
 Τί γοῦν ὄνφρον ἐμφανῶς ἐώρακας;
 Ο Ζεὺς γὰρ ὄφθη κατ' ὄναρ κνώσοντί μοι,
 Ἐδάρισος ἐντέθηκε τῆ μῆ καρδία,
 καὶ χαῖρε. λήθη προσπεφώνηκε κρᾶτθ.
 Τίνι προσωμοίωτο Ἐ τῷ φράσον.
 Τῷ, τυρολείχῳ θεὸς φρονίμῳ πρεσβύτῃ.
 Πῶς δ' οὐκ ἐπ' ἄλλοι ὠράθη σοι τὸν χρονον;
 Εμαῖς ἀπφλαῖς ὠράθη πῶιαλέθ.

Τυρο.
 Κρεῖ.
 Τυρ.
 Κρεῖ.
 Τυρο.

 Κρεῖ.

 Τυρ.

 Κρεῖ.

 Τυρο.
 Κρεῖ.

 Τυρο.
 Κρεῖ.

 Τυρο.
 Κρε.
 Τυρ.
 Κρεῖ.

- τυρ. τί γοῦν ἔπαυείλησας αὐτῷ τῷ πόλῳ
 οἰκοῦντι καὶ λέγοντι τοῖς ἀθανάτοις,
 σφραγίστω δὲ ἀνάψαι τὴ πόλιν
 καὶ πάντα ἔλξαι χερσὶ πανοθενεσάτης;
- κρεί. καὶ τῆτες ἠπαείληκα τότε μυρία. / κίς/
 καὶ γὰρ καθ' αὐτὴν ἰσορῶν με τὸν βίον
 ὅπως μύωμ' ἔσωδερ οἰκτρῶς γωνίας,
 ὅπως σκοτίνος εἶμι καὶ ζόφου γέμων.
 καὶ δ' ἔμα δ' ἄνδρ' ἔδ' ἔγματο καὶ τρέμω
 ζῶν πενιχθὸν ἔμωλεωμ' ἀκρίας.
 ὠμοζορ, ὠλόλυζορ, ἠθύμουω, μέγα,
 ἔκοπτορ, ἔπαύρατορ εἰκείαμ γγύω,
 καὶ τὸν δεὸν ἕπατορ ἕβριζορ δία.
 καὶ προσέθηκα τοῖς σεναγμοῖς σαυὶ χόλω,
 δεινὰς ἀπειλάς παντελῶς δ' ἔμαλέως
- τυρ. τί γοῦν ἔπαυείλησας, εἶπέ καὶ τόδε.
- κρεί. ὡς εἶπες οὐ θήσῃ με νικητὴν μέγαμ,
 καὶ παγκράτισορ τῆ μάχῃ σεφανίτω,
 τάχα προσελθὼν ἐς ναὸν τῆ^{ιδμ} θυμάτων,
 ἅπαντα δῆσω πρὸς τροφὴν ἅλ' κοιλίας.
- τυρ. καὶ γὰρ σωέλθω σαυὶ σαυεύνω καὶ τέκνοισ.
 ἀλλ' ὡς ἔοικε τὸν μῦθορ καθ' ἰσόρως.
- κρεί. Ναὶ δ' ἦτα καὶ σύμπαυτα ἀρτίως μνάς
 κεληκένου προὔμελορ εἰς ἐκκλησίαν.
- τυρ. οὐ νῦν ἔπει δ' εὐοίτο τῷ φοιτημίω
 ἀπαλαγνῶσαι τὴ σκοτοκρύπτου βίον,
 ἔλθουδωδῶσαι τε γαλῶν τὴ φόβον.
 τοὺς μῦς ἅπαντας ἀρτίως συγκλητέορ.
 καὶ πρῶτορ εἰς κάταρξιμ' ἰτέορ λόγωρ.

ἔπιξρεπόντων προσφέρει εὐτολμία.
 ἢ καὶ στρατηγούς στρατηγῶν εἰργακότας, *εἰργασμένοι*
 καὶ ταξίαρχας ἑλοχαγούς, ὡς δέμια,
 λογχηφόρους τὲ καὶ κραταιούς δωλίτας,
 ἀντεξίωμον εἰς μόθον τεταγμένους.
 Καλῶς προσέφη καὶ σοφῶς ἑκοσμίως.
 καὶ γὰρ τὸ γῆρας νυθετῆ καὶ σοφρόνως.
 κῆρυξ ἴτω δὲ καὶ καλείτω τοὺς μύας.
 Ἰδού πάρσι μύαρχοι σαυηγμένοι
 καὶ σὺ πῶς ἔβησιν βυλθυτηρίω.
 Εγὼ μὲν ὦ σῶταγμα γενναίωμ φίλων
 εὐεικτορ εὐόμιλορ ἐκ πολλῶν χρόνων
 πολλῶν καταγνοῦς τῶν πάλαι πεφυκότων
 πῶν ἀσθένειαν ἑκακίστω δαλείαν
 ἀνθ' ὧν περ εἴσω φωλεῶν μυχαιτάτων,
 μλύοντες οὐκ ἄρλομ εἶχορ καρδίαν.
 ἀλλ' ὡς κληνίης ἑμέλη πῶς μύοι,
 ἐπῆκσαρ ἐλθῆν εἰς μάχην ἐναντίωμ,
 ἥδη στρατεύει ἰσορῶ θαρξάλεως.
 οὐ γὰρ προσῆκορ με δέδοικτο ἑοίλορ
 σθένος φρόνους ἑκρατοῦν μυσίωμ
 πομπὰς τελέων ἑκρότοις ἠνημύω,
 τρέμει προσελθῆν ἑμῆς μυωξίας,
 ὑμῆς δ' ἐπίμως τὸν λόγον δεδ' εγμύοι,
 ὡς εὐγενῶν πέλοντες ἐκ φυτοσώρων,
 ἑπανθενῶς ἔχοντες αὐτῶν τὸ πόνος,
 μὴ νωχελῆς γήκαθε πρὸς τὰ πρακτέα,
 μήδ' ὀκνήσητε μηδ' αμῶς ὦ γεννάδα.
 ἀλλ' ὡς τάχιος ἀπαντες ὦθεοι μῦες

κρείο

κῆρυξ

κρείο

ἴτε προθύμως εἰς νέαν στρατηγίαν,
 ζῆλον λαβόντες ὅτι ἐμῆς ὀφυσίας.
 ἐγὼ γὰρ οὐκ ὤκνησα πώποτ' εἰς μόθον,
 ἀλλ' ὡς ἀληθῆ ἐκ νέας ἡλικίας,
 εἰς δ' στρατηγῆν ἀνδρικῶς ἐξαπόμην.
 πάσαις δὲ πάντῃ προσβολαῖς ἐπεκράτου.
 γῆρας γὰρ φυεῖς εὐγενῶς δὲ ὄσφύθ',
 ὡς ἴσε πάντες τὰ πάλαι θρυλλόμενα,
 ἐπὶ δ' αἰάμῃ καὶ φρενῶν γορυσία
 ἐμούςς γονεῖς ἔλκοντας ἀπλετορ κλέθ',
 τοὺς χαρτὸν ἀπίσας ὀνομασμένους λέγω.
 οὐκ ἠδέλκσα ζῶν τὸν ἀπονομβίον,
 ἀλλ' εἰς μάθκισιν τῶν στρατηγικωτάτων,
 ἀπεθῆδον εὐθύς ἐκ νέας μεφρακίς,
 ἤσκησα κοντορ καὶ πάθλιω σὺν ἀσπίδι,
 βαίνην ἐφ' ἴσπας ἢ σρέφεισαι ποικίλως,
 βάλλην τὸν ἐχθρὸν εὐσόχως ἢ καιρίως,
 τείνειν τὸ τόξον ἢ τὸν ἰὸν ἰέναι,
 ἢ πᾶσαρ ἀπλῶς πλὴν στρατηγίαν τέχνιν,
 μετῆλθον ὡς ἅπαντες οἱ στρατηλάται.
 μόθω δὲ πολλῶν ἐγκρατῆς δεδφγμλύθ',
 ἢ πλεῖσα δ' ὄλα ὅτι ἐμῆς ἐμωφρίας
 θνη δεδφχῶς, ἤλθον εἰς μυαρχίαν,
 πάντων ἄρισθ' ἢ μέγας κεκριμλύθ'.
 ἢ νῦν δὲ παγκάκισον ἔγνωμ τυγχάνην
 τὸν ἀνδράμιλλον τῶν δίδος ἢ ὅτι ῥέας,
 ζῶον τρέμην τί μικρὸν ἢ θλιωμλύον.
 τοίνυν κελεύω τοὺς ἐμοὶ πεθιμμένους,
 ἅπαντας εἰς σώταξιμ ἔλθεῖν ὅτι μάχης,

Σοφῶς, κραταιῶς, εὐθηνῶς, εὐκαρδίως.
 σοφῶς, ἤναργῶς, εὐφυῶς ὠπλισμύχες.
 τανυῦ δὲ λοιπῶν, ἴτε πρὸς τὰς οἰκίας,
 πλὴν αὐριον ἄ' ἔωθεμ ὦ στρατηλάται,
 πάντα κινῆσαι βύλομαι δαρξάλέως.
 δοκί γ' οὐτῶ συμφέρον πρὸς ὅ' πέρας.
 Επεὶ πορὶ ἤδη πάντες εἰς τὰς οἰκίας
 ἄπο ἤλθομ, ὥρα τοι καθύδηνσαι κλίνῃ,
 ἄψυμι καὶ γὰρ πρὸς κλίνῃ πλὴν ἰδίαρ.
 εἴρηκας ὀρῶς, τοι γαροῦν πφρατέομ.
 ὦ ποῖομ ἄλγῳ νῦν κρατῆ με καὶ θλίβῃ.
 ὦ ζεῦ τί τῶρ ῥηὶ παρῶσθεσ ἡμέρας;
 θεινὸς λογισμὸς ἔχε με δ' ἴμ δεσπότη, Κρε.
 γαλῆ πρὸς ἄψυαι μῶλομ οὐ λαθριδίως. Χορ.
 δοκῶ γ' αὐτῶ σαὺ πάση στρατηγία
 ἄμ θανῆμ, λιπόντα τὸμ φασφόρομ λύχνομ.
 ἄπολλομ, ἀγνόμαντι, φοῖβε, λοξιά,
 τί τοι το τῶρ; φεῦ, παπαί, φεῦ μοι πάλιμ.
 ἰαταται ἄψυ πόνωμ ἰαλέμωμ.
 αἰ. αἰ. ἰοῦ. ἰοῦ. ὦ κακῶν πονημάτων.
 Ἰσως κρατήσῃ πλὴν μάχῃ κατακράτῳ, Ἡμι.
 Ἄπισ' ἄπισα καινὰ καινὰ μοι λέγῃς. Χορ
 ῥ' τοι δῖος θέλημα νῦν ὑπὸ ῥξάτω # # #
 ορῶ δέσσαν δ' ἔξ ὑέλωμ ἡμέρας. Τυρ.
 καὶ μὴν καὶ γὰρ δέδορκα πλὴν λαμπηδόνα. Κρε.
 καὶ τοι γαροῦν λίποίμερ ὑπνομ καὶ κλίνῃ. Τυρ.
 οἷς δὲ καὶ βῆς τοῖς θεοῖς τεθυκότες,
 πρὸς ῥ' μαχισμὸμ δ' ἔξικωμλυ ἀτρώμωσ.
 δ' ἔξ πρὸ πάντων ἰλεοῦν ῥυῖς ἐν πόλῳ.

- κρε. Ἰδού θύσαντες ἐκκαλῶμεν τὸν δία,
 καὶ τὴν ἄθλιαν Ἐρμῆν καὶ Πάνα,
 Ἐτὸν ποσειδῶνα, Ἐτὸν ἄγνον λοξίαν,
 Ἐραμσὺν αὐτοῖς, ἄρτεμιρ τὸν ὄρφθατιν,
 πλότωνα, λητώ, σὺν ἁδῆ πρῶσεφόνω,
 καὶ πάντας ἄλλους. Ἐτὸν ἔρμην τὸν πόδα.
- χορ. Ω πάντες ὦ σύμπαντες ὦ θεοὶ μόνοι,
 ὅσοι τὸ ἄνωθεν Ἐκάτω κληροχίαν *απικία*
 ἔχοντες ἐς ἐπὶ καλῶν χορηγέται,
 πρόσκητε ναὶ πρόσκητε καρτορωτάτως.
 τῶν δεωποτῶν μετὰ τὴν νεάν στρατηγίαν
 Ἐπὶ τῶν τελευτῶν πρὸς τὸ παμφάγον γένος
- ομ. θυνέ. Νῶν εἴθε νικήσῃς ὦ Ζεῦ τῶν μόθων
 ἐμοὶ στρατηγοὶ Ἐσάουον Ἐτέκνον,
 χορ. Καλὸν τὸ νικᾶν, ἀλλὰ δὲ φλεια μ' ἔχῃ.
 Γωή. Κἄγὰρ δέδοικα καὶ τρέμω κατακράτῃ.
- χορ. Δφνὸν γὰρ ὅτι δυσμενῶν εὐανδρία.
 Γωή. Ω Ζεῦ βασιλεῦ χηρῶν ἔργασαι μόθον.
- χορ. Αεὶ τὸ θῆον τῶν καλῶν ἅπαν νέμῃ
 Γωή. Εἰ μὲν κρατήσῃ τῶν μυῶν αἱ πληθύεις
 ἐξιχύσσι φθὶ ἐναντιομένης,
 εἴ ἄν τὸ λοιπὸν ἀνύσοιμεν τὴν βίαν,
 καὶ τὸν φόβον ῥίψαι μὲν ὡς πορρωτάτω.
- χορ. Ναὶ δὴ γένοιτο τῶν σὺν θεῶν λέγω.
 Γωή. Εἰ δ' ἤπρονες γένοιτο φθὶ ἐναντίας,
 καὶ πρὸς φυγὴν βλέψωσι μὲν ὡς τετραμύοι,
 ἅπαντα φρεσὶ προσγενήσεται τάχα.
- χορ. Ως εἴθε μὴ γένοιτο μὴ δ' ἔσοιτό μοι.
 Γωή. καὶ πᾶς γήνηται δ' ἄλθ' αἰχμαλωσία.

οὐκ, ἀλλὰ δ' ἄνδρ' βρωμα φθι ἐναντίας.
 κ' αὐτὸ δὲ δ' ἄλλῃ παισὶ σὺ τοῖς φίλτατοις,
 ἢ πρὶν κυρία προσφανήσομαι τάχα.

χορ.
 Γωμῆ

Ἡ κισα δ' ἄλλῃ σὺ γενήσῃ σὺ τέκνοις,
 ἀλλ' ὡς ἀληθῶς βρωμα φθι ἀδ' ἄκφάγυ.
 τί γοῦν προλίπω τὸ γλυκύντατον φάθ.

χορ.

γωμῆ

Ἐσσυγκαλυφθῶ τῆ κόνι ἐν τῷ τάφῳ.
 Σίγα σίγα δ' ἔσσοινα, δ' ἄνδρ' ἴ βλέπω.

χορ.

καὶ μὴν ὄρω θέοντα τίν' ἔσσοσμελύοι
 καὶ πυκνὸν ἀσθμαίνοντα καὶ πεπληγμελύοι.

αγγελ.

Κυρία πῶ πάρεσι, τίς δ' ἔκλωσάτω.

χορ.

Ἐξεί σοι δ' ἔλον' ἴ ταύτῳ εἰσβλέψω.

αγγ.

τάλαινα παντάλαινα καὶ ξισαθλία,
 πέπλωκε τρωθεῖς ὁ ψιχάρπαξ ἐν μάχῃ.

Γωμῆ

ὦ τῷ ποδῶν καὶ πεπιμμελύσ τέκνυς,

πέπλωκεμ ἡμῆ τῷ γῆρας βακτηρία.

ὦ τῶ πόνωμ ὦ τῶ πόνωμ ἰαλέμων.

παῦ παῦ τὰ πάντα δ' ἄνδρ' ἴ ἀγγελμάτωμ.

ἰοῦ θανῶμαι, τίς γλύωμαι, πῶ φύγω,

πᾶ βῶ; παρῶμαι τῶ μελώμ ἀρξωσία.

ὦ παῦ, παπαί, παῦ φίλτατῃ θεωρία.

τέτλαθί μοι τέτλαθι, παῦσαι τῷ γόωμ.

χορ.

ὦ ζεῦ ταναῶ διφρυβύτανοτρέπομ.

γωμῆ

αἶ αἶ τάλαινα μητρὶ ἡδλιωμυία,

χορ.

ἔπίχευ ἄρ' ἴ τοὺς ἀπερίττους γόους.

ὦ φίλτατῃ πρῶσοφίς, ὦ παι μοι φίλε.

γωμῆ

φέρην κέπεμ σοι τὴν ἀσφοδρον ἀνίαμ,

χορ.

μαθῶμ δὲ λοιπὸμ τὰ πίλοιπα τῷ μόθῳ.

ἀλλ' οὐ δένω χεῖμ τῷ πόνῳ τὴν πικρίαμ.

γωμῆ

- Χορὸς τίς νῦν ὄνησις ἐκ γόων ἀμετρίας;
 Γωνὴ Αὐτὴν διαχρήσασαι καὶ τάχῃ θάνω. *θανοίμι*
 Χορὸς μὴ δῆτα τὸτο μὴ δὲ συσρέφῃ θέλε.
 Γωνὴ Ἐπῶς ἀνεκτὸν μὴ πεφύθῃ καὶ σένειν, *δυνατομ*
 Χορὸς τί δὲ σένεσσα τοὺς λογισμοὺς κῶφίσεις;
 οὐδεὶς θανόντας δὲ γεγείρητο τάφῳ.
 Γωνὴ Παυθῆσα τί πῶς ἀξίαιμι τῶν σεναγμάτων;
 Χορ. μαθεῖν θέλησον τὰ πίλοιπα τοῖ μοθῶ,
 Γωνὴ καὶ τίς κατείπων ταῦτα καὶ σαφλίωσῃ;
 Χορ. Ο τῶν πρῶντων ἀγγελῶν ἀγγελμάτων.
 Γωνὴ Καὶ πῶς πάρεσι; Χορ. εἰσορᾶν ἔξεσί σοι.
 Γωνὴ Εκ τοῖ πάθους ὀλωλα καὶ σωετρίβλω,
 Ἐπῶς κόρας ἡμβλωα τὰς τῶν ὀμμάτων.
 Χορ. Απαρ λέγῃ εὐκίνητομ ἀγγελκφόρε
 ὅπως μὲν ὄσι φιλί μάχης ἢ τραχύτης,
 καὶ πῶς ὁ παῖς πέπῳκε καὶ πρῆξῆς;
 ΑΥ. Εἶπω καθεξῆς ἢ τέμω τὰς ἐμφάσεις.
 Χορ. Εξῆς ἅπαρ ἔξῆσε συμβᾶν τῆ μάχῃ,
 αὐτῆς ἀπ᾽ ἀρχῆς τὸν λόγον διεννέπων.
 ΑΥ. Εἶπω τὰ πάντα, τοι γαρ ἔμ ἀκῶσέομ.
 ἔπει γὰρ εἰς σύμμικτον ἦλθομ φιλί μάχης, *φίλοισι αὐτοῖς*
 πρῶτομ μὲν ὁ κρᾶσις ἔθνοσαξάτης, *φίλοισι αὐτοῖς*
 ὁ φιχολείχης συμβαλῶν τῆ παμφάγω
 ἦπῃται Ἐπέπῳκεμ, οἰκτρὰ τις θεῶ.
 καὶ πᾶσα τῶτω στρατῶ διεφθάρῃ.
 ἔπειτ᾽ ἐπῆλθεμ ἄλλῳ ἀρχισαξάτης,
 ὅς πάρις ὠνόμασο κωληκοκλόπῳ.
 Ἐπῶς αὐτῶ πῆμα πέπῳκε ξένομ,
 οὐδ᾽ ὑπομείνας προσβολῶν βραχυτάτῳ.

ὣς γοῶν ἑώρα τοὺς κραταιοὺς σατράπας
 ἦδ' ἠ προσόντας ὁ ψιχάρπας, καὶ βόσιμ
 οἰκτῶν φανέντα σὺν στρατῷ τῆ παμφάγῳ,
 ὄργῃς ἐπλήσθη καὶ χόλῳ βδυστάτῳ.
 Οὐ μὲν γὰρ οὐδέ μ' ἐσιμ' ἄλλη πικρία,
 εἰ μὴ ζέσεις τις αἵματ' ὄσος καρδίαμ,
 λαβῶν δὲ κοντὸν χορσίμ ἐσομωμλύομ,
 ἐπὶ ἠλθερ αὐτῆ τῷ πεθανατωκέναι. *νεκα*
 ἦδ' εἰσιδῶσα τῶτον ἠριμασμλύομ,
 ἐκ τῷ σώεγγυς πρὸς σφαγῶν ἐσηκότα,
 Ἐ κοντῶ ἐκτείνοντα καρτρυοτάτῳ,
 ὤρμησερ αὐτὸμ συλλαβῆμ πῶραυτίκα,
 Ἐ δ' ἠ κατῆχε τοῖς ὄνυξιμ ἀγρίως,
 Ἐ σὺν τάχει βέβρωκε δ' ἠ νεανίαμ.
 καὶ ταῦτ' ἐπ' ὄψι τῷ θίλῳ φυτοσώορ.
 τὸ μᾶζομ αὐτὸ τυγχάνῃ μοι τῷ πάθῳ.
 ἐγὼ δ' ἔπει δέδορκα τῶτο τὸ πρᾶγμα,
 πρὸς ἠλθερ ὦ πότνια σοὶ πεφρακέναι.
 Ὡς εἶδε μὴ δ' ἐπ' ἠλθερ ἀγγελκφόρε,
 μέγισομ ἦρ μοι μηδ' ὀλως πρὸσιέναι.
 οὐκ ἄρ γὰρ ἀκμῶν τῶν πάθει σιωεχέθλω.
 ἐγὼ μὲν οὖν ἄψιμι πλὴν ὀπιθίαμ. *Σομ*
 ἐλθοις κακῶν ἠκίσα μῶνυτῆς πάλιμ.
 κακὸς κακῶς ὀλοίτ' νῦν ὁ πυρφόρ' Ἐ.
 Δεδ' οἰκερ ἠμᾶς πυρφορῆσας τῶν λόγῳ.
 Ὡ ποῖομ' ἀνθ' Ἐ τῶν μύων ἀπεκερῦβη.
 ἐμοὶ δοκῆ κάλισομ εἶναι Ἐ πρέσομ.
 σώθρλωομ ἄσαι παιδί τῶν πεπῆωκό' ἠ.
 καλῶς ἔφησας, τοὶ γὰρ οὐ θρῶκτέομ.

χορ.
 γωνῆ
 ἄγ.

γωνῆ

ἄγ.
 γωνῆ

χορ.
 γωνῆ

χορ.

γωνῆ

ἄγ. Πρώτα σὺ κροτήσομαι ἀρχὴν τῶν πάθων.
 γυνὴ ἅ πασαὶ πασαί, παῖ παῖ, πασαὶ πολλάκις.

χορ. Παῖ κρέϊλλε παῖ παῖ πασαὶ δέσποτα.

γυνὴ Α ἅ πόθι παῖ πῶ ποτ' ἀπέβης τέκνον;

χορ. Ποῖ ποῖ καλυφθεὶς δ' ἔξαπέπης τῶν βίον;

γυνὴ Ω ὦ πόθεν ποῖ τῶν πόνων ἰαλέμων.

χορ. Ἰαλέμων ὦ καὶ πάλιν ἰαλέμων.

γυνὴ Α ἅ λείλοιπα τὸν λύχνον φησὶ ἡμέρας.

χορ. Ἄπανθ' ἅπαντὰ τῶν βίον, τέφρα, κόνις,
 ἅπαντὰ τῶν βίον σκιά μόνον.

γυνὴ Οἱ οἱ προήλθες ὦ ψυχάρπαξ ὦ τέκνον.

χορ. Ἀρκεῖ. τοιοῦτον βαῖνε μὴ πρῶταίτερον.
 ἢ δὲ βλέπω γὰρ ἄγγελον ταχυδρόμον.

γυνὴ Δέδοικα δὲνὸν μὴ πάλιν τί μοι φράσῃ.

φραβει χορ. Οὐκ ὦ σεβασή. Γω. πῶς γὰρ οἶδας; χορ. πῶς ἄρα,
 φαιδρῶ προσώπων τὸν δρόμον διατρέχω.

γυνὴ Ω εἶδε θεῶν ἄγγελον Ζεῦ μοι πρόες.

ἔτρος ἄγ. Ἡ δ' εὐότις πέφυκε πῶς τίς εἰπάτω.

χορ. Πάρεσιμ, ἰδοὺ καὶ δέλεις εἰ πρὶ βλέπω.

ἄγ. Πάγχευσε φαιδρὰ μὴ τεθλιμμένη γίνῃ,
 καμοὶ βράβδνε δῶρα τῶν ἀγγελμάτων.

γυνὴ Ἐξίπε μὴ χλευάζε κομπορημόνως.

ἄγ. Ἀμ μὴ νεμῆς πρώτα δῶρα τῶν λόγων.

γυνὴ Εἰπὸν ἂν δώσω καὶ πρῶτον σωτόμως.

ἄγ. Τέθυκεν ἡ τάλαινα γαλήνη τῶν μόθων.

γυνὴ Ἄ ἅ κροτήσω καὶ χαρήσομαι πλέον.

ἄγ. Νικησάτω γὰρ ἡ χαρὰ πῶς ἀνίαμ.

γυνὴ Ἦφ' ἡδονῆς μέγιστον ὀρχοῦμαι πάνυ.

χορ. Τὸ τῶν μόθων πρότερον μάθωμεν φίλη.

Ἐπὼς τέθνηκε δ'υσμυθὴς ἡ παμφάγῳ.
 Ἐξέπατ' ὁ δὲ πᾶσα μ' ἀγγελκφόρῳ
 πλὴν συγκροτήσιμ' ἑλὶ μάχης Ἐδ' ἄρ' μῶλον
 ἑλὶ ἀγριοῦ καὶ κακῆς μυοκτόν' α.
 Ἡ δ' εὐπότης λέλακε πλὴν γλῶτταν κρότα.
 Ἰδοὺ τὸν ἔρμιν εὐξενίζω τῷ λόγῳ,
 ὑμεῖς δ' ἐποίμως ὡσὶν οὐσίμ' ὀρδίσις,
 ἐνωτίσασθε τῷ ἐφορμυδουμάτῳ.
 ὡς γοῦν ὁ δ' ἄνδρ' σωματοφθόρῳ μόθῳ
 ἔακκεμ' ἀρχὴν πρὸσβολῆς εὐκοσμίας,
 Ἐπρῶτον μὲν πέπῳκεμ' ἔθνοσατράτῳ
 ὁ ψυχολείχης, εἶθ' ὁ κωλκκοκλότῳ,
 ἔπειθ' ὁ πάϊς τῷ καλῷ μὲν δ' εὐπότης,
 ἡλγισεμ' οὐτῳ τῷ πάθει πλὴν καρδίῳ,
 Ἰδὼν τὸν ἕρμ' τὸν φίλον τεθυνητότα.
 Ἐπλὴν ὑπ' αὐτῷ στρατῳ πρὸξάωας,
 ἔπειθ' ἔλθεμ' ἀπῳς τῆς φθόρῳ Ἐπαμφάγῳ,
 Ἐπρὸς ἀμιλλῳ ἀξόμῳ σιωεπλάκῳ,
 πλῆστον δὲ καιρὸν ἀνθυπκγωνισμύῳ,
 Ἐμκδ' ενὸς φεύγοντῳ ἀλλ' ἐσηκότες,
 ξύλον κατελθὸν ἑλὶ ὑπερτάτης σέγῳ,
 ἔπειθ' παλαιῳ Ἐχρόνῳ τεθραυσμύῳ,
 ἔπειθ' ἔλθεμ' αὐτῷ ἐν μέσῳ μεταφρένω,
 Ἐνεῦρα σιωτέθλακεμ' αὐτῆς αὐτίκα,
 καὶ πρὸς βάθῳ πέπῳκεμ' ἀϊδωνέω.
 καὶ πλὴν πρὶν ἡμῶν δ'υσμυθῆ κατακράτῳ,
 ἀσπονδῳ, ἀμείλικτομ', ἡγριωμύῳ,
 ἔπειθ' ἔλθεμ' ἀπνοῳ ἐκτάδ' ἡπλωμύῳ.
 ζώοις ἀλύτῳ, εὐδαλῳ, εὐκαρδίῳ,

γυνή

χορ.
ἀγ.

χορ.

ἐς λυκάι

ΓΑΛΕΩ ΜΥΟΜΑΧΙΑ.

Ξεῖς λυκάβαντας μή πω πεπληρωμένους,
 ἀνθ' ὧν πρὸς ἡλθεῖς ἀγγελῶ ποθόμενων,
 καὶ τὸν φόνομ πρὸς φηνας ἡμῖν φθόρου
 ἡδὲ καὶ εἶδομ πᾶμ ποθόμενον τέλει,
 εἰληφὸς ἄρτι καὶ καλῶς ἐνυσμῶν.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΓΑΛΕΩ
 ΜΥΟΜΑΧΙΑΣ.

INDEX FABVLARVM.

A Dolescentuli & co/	Arundo & oliua	227
quus	Asinus & hortulanus	145
Aegrotus & medicus	Asinus & equus	157
Aethiops	Asinus & leo	165
Agnus & lupus	Asinus syluestris	201
Agricola & filij	Asinus & uulpes	205. 239
Agricola & asinus	Asinus & ranæ	eodem
Agricola & ciconia	Asinus & uulpes	205
Agricola	Asinus & coruus	ibidem
Alcedo	Asinus gestans simulachrum	
Anus & medicus	129 235	
Anseres & grues	Asinus, sal, & spongiæ	247
Apiarius	Asini	201
Aquila	Auarus	157
Aquila & uulpes	Auceps & uipera	135
Aquila & scarabeus	95. 105	Auceps & cassita
Aquila & cornicula	245	Bubulcus
Aquila & sagitta	245	Butalis
		175
		Came/

I N D E X

Camelus	207	Culex & taurus	235
Camelus & Iupiter	247	Cygnus	171
Cancer & uulpes	189	Deceptor	119
Canis & coquus	138	Diues	209
Canis & lupus	eodem	Equus & agricola	249
Canis uenat. & domesti.	185	Equus & asinus	211
Canis & gallus	137	Equus & aper	243
Canis & ipsius imago	247	Felis & gallus	109
Caprea & leo furens	233	Felis & mures	129
Caprea reprehēdens pedum		Fiber	133
tenuitatem	239	Filia à parente uiolata	99
Carbonarius & fullo	115	Formica	197
Cassita	153. 261	Formica & columba	141
Cerua	161	Formica & cicada	251. 255
Cerua & leo	ibidem	Fortunæ biuium	71
Cerua & uitis	161. 237	Fures	189
Cicada cū locustis capta	75	Galli & perdix	113
Cicada & formicæ	219. 255	Galli	229
Citharædus	189	Gallina & hirundo	205
Cocleæ	173	Gallina auripara	221. 241
Columba	207	Hærus & canes	125
Columba & cornix	207	Hinnulus	155
Cornicula & cæte. aues	245	Hirundo & cornix	171
Cornix & coruus	191	Hirundo & prætorium	245
Cornix & canis	ibidem	Hircus & uitis	239
Coruus & uulpes	241	Hædus & lupus	187. 225
Coruus	219	Homo & satyrus	213
Coruus & serpens	191	Homo perfractor statuæ	215
Culex & leo	231	Homo & canis	eodem
			lacta

I N D E X

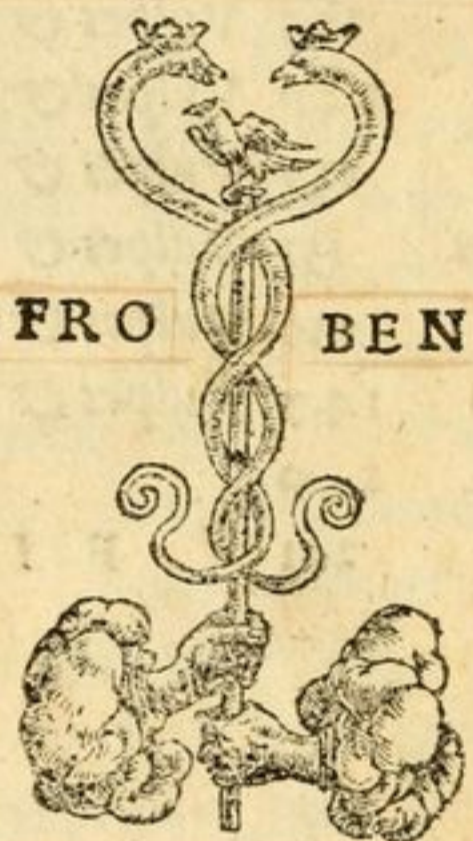
Iactator	117	Mulier & arans ad sepulchrum	93
Impossibilia promittens	117	Mulier & ancilla	173
Inimici	129	Mulier uenefica	175
Iupiter	195. 197	Mulus	225
Leo, asinus et uulpes	137. 233	Musca	183
Leo & rana	137	Mus & rana	95. 265
Leo & ursus	139	Mustela	175
Leo & lupus	167	Olitor & canis	163
Leo & uulpes	221	Pastor & mars	149
Leo dormiens & mus	233	Pastor & lupus	167
Leo, aper & uultures	233	Pauo & monedula	153
Lepores & rana	165	Philomela & accipiter	107
Lepores	197	Piscator & ceruus	211
Lignator & Mercurius	143	Piscatores	115. 119
Lupus & ouis	197	Piscator	181. 217
Lupus & uetula	223	Pulex	159
Lupus & agnus	197. 247	Puer & scorpius	237
Lupus & asinus	249	Puer & mater	149
Lupus & grus	127. 249	Puer comedens intestina	235
Lupi bellum ouibus inferentes	73	Pugna ferarum ac uolucrum & struthionum	245
Malignus	117	Punica & malus	151
Maritus & uxor	187	Rana	121. 177. 229
Medicus & egrotus	133	Rana & sol	241
Mercurius & Tiresias	183	Senex & mors	229
Mercurius	195	Serpens & cancer	165
Monedula	193	Serpens & agricola	225. 237
Monedula & columba	193	Serpens & agricola	251
Morsus a cane	127		
Mulier & gallina	125		

F A B V L A R V M .

Serpens	207	Vespertilio & mustela	199
Simiæ	58	Vespæ & perdices	151
Simius & delphis	181	Vir, felis, & uxor	239
Singularis & uulpes	153	Vir mysticapillus & duæ a-	
Stellarum speculator	241	miciæ	243
Sus & canis	163. 165	Viatores	177. 199
Sus & mus	237	Vulpes	III. 115
Talpa	151	Vulpes & crocodilus	113
Tubicen	225	Vulpes & hircus	107
Taurus & hircus	249	Vulpes & leo	109
Testudo & aquila	159	Vulpes & lignator	213
Thunnus & delphin	131	Vulpes & rubus	III. 235
Vates	139	Vulpes & simius	131
Viator	147	Vulpes & uua.	241
Venator & pastor	249		
Vermis & uulpes	221		

F I N I S .

BASILEAË IN OFFICINA
Frobeniana, Anno M. D. XXX.

James

